

Giới thiệu Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?

Thể loại: Hiện đại

Đối với Cao Quỳnh Phương mà nói thì hạnh phúc đối với một đứa trẻ từ nhỏ đã không có gia đình thì chính là xây dựng được một gia đình với người mình yêu thương, sống một đời hạnh phúc.

Mười sáu tuổi, cô cứ ngỡ rằng Lâm Khải chính là người định mệnh đó nhưng chẳng ngờ anh đã có vị hôn thê. Cô vốn định chấm dứt giấc mộng của mình nhưng cuối cùng lại đồng ý ở bên cạnh anh. Vì cô chấp bên anh mà thân phận của cô cũng dần được đưa ra ánh sáng, cô liều mạng đâm một nhát dao vào tim mình để xa rời anh.

Sau bảy năm cô trở về, hai người họ lại yêu nhau. Nhưng dưới tình yêu đó là một kế hoạch trả thù tỉ mỉ.

Họ đã sẵn sàng giết chết trái tim mình, nhưng tình yêu lại một lần nữa không cho họ xa nhau, họ liều mạng bên cạnh nhau, bởi họ tin tình yêu sẽ cho họ hạnh phúc. Nhưng tình thân lại một lần nữa trói buộc họ, nhìn người những người mình yêu thương lần lượt ngã xuống, cô lại một lần từ bỏ. Nhưng anh không muốn, bằng mọi cách anh phải giữ cô lại.

"Anh xin em, đừng đi được không?" - Anh cầm chặt tay cô, anh tin, cô vẫn còn yêu anh.

"Tình yêu của chúng ta, nó nhuộm quá nhiều máu rồi." - Cô vô cảm trả lời, trái tim cô đã không còn đủ dũng cảm để liều một lần nào nữa.

"Đã qua rồi, từ đây về sau anh nhất định sẽ cho em hạnh phúc."

Cô quay lại nhìn anh, đôi mắt vô cảm của cô chạm nhìn thẳng vào đôi mắt hi vọng của anh, nước mắt kiềm nén bấy lâu cuối cùng cũng rơi xuống "Hạnh phúc có thật không anh?"

Câu hỏi của cô cũng là lời tuyên án cho tình yêu của họ, bắt đầu từ đó Lâm Khải Phong tự nói với mình, anh sẽ...vĩnh viễn buông tay người con gái này.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

19h. Phòng nghỉ cô dâu

“Cậu nghĩ kĩ chưa? Thật sự không định nói gì với Minh Minh sao?”- Cái mối tình phức tạp này, Dương Băng Vũ thật sự lắc đầu ngao ngán.

“Bây lần.”- Cao Quỳnh Phương vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt trả lời, đi tới bước này rồi cô thật sự chưa từng nghĩ sẽ quay lại.

19h30.Lễ đường

Đứng trước lễ đường có hai cặp đôi đang chuẩn bị bước vào làm lễ. Không khí đông vui, hạnh phúc bao trùm khắp căn phòng, họ không chỉ vui vẻ đón chờ giây phút trọng đại này mà còn háo hức chờ xem một chuyện nực cười chấn động mấy ngày nay. Phóng viên của các tờ báo lớn nhỏ trong Sài Gòn cũng không bỏ lỡ tin tức xấp dẻo này, chen chúc nhau để chụp hình. Một vài phóng viên may mắn được lọt vào trong lễ đường để phóng vấn.

“Cô Cao Quỳnh Phương, có phải cô thật sự sẽ lấy ông Trình Tử Khiêm không?”

“Lâm tổng, có thông tin nói anh kết hôn với cô Triệu Minh Minh để trả thù vợ cũ của mình có thật không?”

Cuộc đời con người giống như một trò chơi vậy, chơi trò này chán rồi thì lại muốn tìm một trò khác thú vị hơn, có người chơi giành chiến thắng oanh oanh liệt liệt, còn có người chơi thua đến sứt đầu mẻ trán nhưng không hiểu sao con người ta vẫn bắt chặp muốn thử một lần. Giống như cô gái họ Cao ở trong lễ đường kia, biến hôn nhân mình thành một trò chơi, đâu biết là một lần cá cược lớn vẫn liều mạng chơi.

Nhưng mà sự đời quả thật biến hóa khôn lường, trò chơi vốn dĩ chưa bắt đầu thì trước mắt lại là một thử thách vô cùng khó khăn mà người trong cuộc hoàn toàn chưa từng nghĩ tới. Cao Quỳnh Phương trong lúc lơ đãng nhìn xung quanh thì phát hiện ra một vị khách mời đang cầm trong tay một vật lạ không phải túi xách, không phải ví, càng không phải thiệp mời,... Nhìn kỹ một chút thì có một vật bay với tốc độ vô cùng, vô cùng nhanh về phía họ.

“Khải Phong, coi chừng.” Dứt lời, một viên đạn xuyên qua ngực Cao Quỳnh Phương, chiếc áo cưới vốn dĩ trắng tinh khôi bây giờ nhuộm đầy máu, cô dần dần ngã xuống trong tiếng la thất thanh của khách dự tiệc.

“Cao Quỳnh Phương, anh không cho em nhắm mắt, không cho em bỏ lại anh, em nhất định phải cố lên, xe cấp cứu sắp tới rồi, sẽ không sao nữa.” – Lâm Khải Phong khuyu xuống, anh run run đỡ thân thể đầm máu của cô lên, trái tim anh dường như cũng tan nát theo từng giọt máu đang không ngừng thấm ướt lễ phục của cô.

Nước mắt từng giọt, từng giọt theo khóe mắt cô rơi xuống. Vết thương thật sự rất đau nhưng không đau bằng trái tim cô, thời gian cho cô càng lúc càng ngắn lại, cô phải cố gắng nhìn thật kỹ người đàn ông này, cảm nhận thật kỹ vòng tay này, nắm cho thật chặt bàn tay này, vĩnh viễn Cao Quỳnh Phương cô sẽ không bao giờ đánh mất nữa.

“Anh... dù xảy ra chuyện gì... anh mãi mãi... là người em thương nhất...”

21h. Bệnh viện quốc tế lớn nhất thành phố. Phòng cấp cứu

Cao Quỳnh Phương vẫn đang cấp cứu tình hình xem ra thật sự không khả quan, cũng chính là nguyên nhân của không khí nặng nề đang bao trùm bên ngoài phòng cấp cứu. Hiện tại cả Sài Gòn đều chấn động với vụ ám sát tại lễ đường chiều nay, phóng viên liên tục trực chiến tại bệnh viện để thu thập thông tin mới nhất, phía cảnh sát cũng cử người đi khám nghiệm hiện trường và lấy lời khai của nhân chứng. Trình Từ Khiêm từ lúc đưa Cao Quỳnh Phương vào bệnh viện đến giờ vẫn chưa xuất hiện, có lẽ đang dần xếp tình hình hỗn loạn vừa rồi. Lâm Khải Phong đứng tựa lưng vào vách tường gần cửa phòng cấp, từ đầu tới giờ anh là người hỗn loạn hơn ai hết, tất cả mọi chuyện đều rất đột ngột, khiến anh nhất thời chưa chuẩn bị kịp để đón nhận.

“Vincent, anh về nhà thay đồ trước đi, có chuyện gì em sẽ gọi điện thoại cho anh.” – Lễ phục của Lâm Khải Phong dính rất nhiều máu, từ lúc xảy ra chuyện tới giờ anh vẫn luôn túc trực trước cửa phòng cấp cứu nên vẫn chưa kịp thay, Dương Băng Vũ và Triệu Minh Minh vừa thay y phục xong cũng vội vã quay lại bệnh viện thấy Lâm Khải Phong như vậy cũng có chút xót xa.

“Anh nhìn xem, Mandy vào trong lâu như vậy cũng sắp ra rồi, nó kiên cường như vậy tuyệt đối không sao, ngược lại là anh, người đẩy máu me, khi nó tỉnh lại muốn gặp anh thì phải làm sao đây, anh yên tâm đi, thay bộ đồ cũng đâu mất mấy phút, em và Minh Minh sẽ ở đây thay anh mà.”- Dương Băng Vũ vỗ vai trấn an Lâm Khải Phong, tâm trạng anh hoang mang cỡ nào cô cũng hiểu rõ chỉ tiếc là suy cho cùng cô cũng là người ngoài cuộc, chuyện tình cảm phức tạp này cô không tiện xen vào.

Cuối cùng thì Lâm Khải Phong cũng đồng ý rời khỏi, bóng lưng cô đơn của anh dần khuất trên hành lang bệnh viện, Dương Băng Vũ ngồi bên cạnh Triệu Minh Minh. Cô bất giác thở dài, Cao Quỳnh Phương bất ngờ xảy ra chuyện, khiến cho mọi người không chỉ đau lòng còn là bế tắc.

“Minh Minh à, cậu nói gì đi!”- Dương Băng Vũ cô không phải là mẩu chốt của vấn đề nhưng cô có thể xoa dịu một chút.

“Cậu muốn mình nói gì đây.”- Đôi mắt vô hồn của Triệu Minh Minh hướng về cánh cửa phòng cấp cứu.

Dương Băng Vũ cũng không còn biết phải nói gì, chuyện tới nước này nói gì cũng vô dụng. Đột nhiên cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Dương Băng Vũ và Triệu Minh Minh cũng gấp rút tiến lại.

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”- Dương Băng Vũ vô cùng lo lắng hỏi.

“Tình trạng cô ấy rất nghiêm trọng, mặc dù đã rất thành công lấy viên đạn ra ngoài, nhưng cô ấy mất rất nhiều máu, viên đạn lại nằm gần tim nên tình trạng sau này cũng rất khó nói.”

“Vậy cô ấy có thể tỉnh lại không?”

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, phần còn lại chỉ trông mong vào số mạng và ý chí của cô ấy thôi.”

Dương Băng Vũ nghe bác sĩ nói xong bàng hoàng ngồi bệt xuống đất, cô thật sự không hiểu cả đời Cao Quỳnh Phương chịu khổ cực chưa đủ hay sao mà tới giờ phút trọng đại này vẫn phải tiếp tục gánh lấy vết thương. Đáng lẽ... đáng lẽ chỉ cần một chút nữa thôi, hạnh phúc sẽ vẫy tay chào với cô nhưng tại sao lại thành ra như thế này.

“Khải Phong, anh phải bình tĩnh nghe em nói...” Từng câu từng chữ lọt vào tai anh giống như mỗi lần đâm vào trái tim anh một nhát, anh có thể là một Lâm tổng hô mưa gọi gió trong giới tài chính, một Lâm Khải Phong độc đoán, lạnh lẽo của Lâm gia, một người đàn ông nắm trong tay tất cả nhưng tại sao anh lại không bao giờ nắm được người phụ nữ anh yêu nhất, hết lần này đến lần khác cô lựa chọn rồi bỏ anh, để lại trong tim anh một vết thương thật lớn, rồi lại quay về xoa dịu nó, giống như lần này anh đã sẵn sàng để chúc phúc cho cô, để trao cô cho một người đàn ông khác mà cô sẽ gọi là chồng, nhưng tại sao tới cuối cùng cô lại đỡ cho anh một viên đạn, lại nói anh là người cô thương nhất, rồi lại tiếp tục để anh ở lại một mình.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

22h.Phòng hồi sức đặc biệt

Một cô gái nằm hôn mê trên giường bệnh, bác sĩ nói cô vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm, hiện tại bất cứ lúc nào cô cũng có thể ra đi, nhưng mà làm sao ai biết được cô bất tỉnh nhưng cô cũng tỉnh táo, cô có thể nghe, có thể hiểu, có thể cảm nhận, cũng có thể đau lòng.

“Cao Quỳnh Phương, mình không trách cậu nữa cậu tỉnh lại đi có được không?” – Triệu Minh Minh giàn giụa nước mắt, cầm chặt tay Cao Quỳnh Phương nghẹn ngào. Trên đời này, Triệu Minh Minh chỉ có hai người chị em là Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ, dù cô có giận như thế nào thì họ mãi mãi là chị em tốt của cô, tình yêu không có cũng không sao, Triệu Minh Minh chỉ hi vọng Cao Quỳnh Phương có thể tỉnh lại, cô sẵn sàng đem tất cả cho cô.

“Mình thật sự rất nhớ cậu, rất nhớ Phương tỷ hung dữ luôn bảo vệ cho mình, mình biết cậu nghe được mà, mình cũng tin cậu có thể ngồi dậy mà có đứng không?”

Dĩ nhiên là cô có thể nghe được nhưng mà Triệu Minh Minh, cậu nói đi bây giờ cô phải làm sao đây, nằm bất động trên giường ngoài việc nghe cô không thể làm được gì nữa, cô rất khó chịu, cũng rất sợ hãi, cô sợ mình vĩnh viễn không thể ngồi dậy, ngày mai của cô sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi ở chỗ này.

Triệu Minh Minh rời khỏi không bao lâu thì Trình Từ Khiêm đến, anh nắm lấy tay cô, bàn tay ấy dường như chạy sạn hơn nhiều, có lẽ mấy ngày nay anh rất vất vả để lo toan ổn thỏa mọi việc. Trình Từ Khiêm không nói gì, chỉ lặng lẽ nắm chặt bàn tay cô, anh muốn cho cô thêm sức mạnh cũng để cho bản thân mình thêm một chút yên bình.

“Anh phải nói gì đây? Anh cũng không biết nhưng mà anh lại không thể ngồi ở nhà, anh rất sợ, sợ ngày mai thức dậy sẽ không còn em trên cuộc đời này nữa. Quỳnh Phương, em có biết không? Nhiều lúc anh thật sự rất ghen tỵ với Khải Phong, anh là người gặp em trước, là người thích em trước, còn mặc kệ thời gian mà thích em hơn mười mấy năm, nhưng mà em chưa từng để ý tới tình cảm của anh, em chỉ chung thủy với một mình cậu ấy, chỉ thích một mình cậu ấy.”

“Bao nhiêu năm qua, hai người hợp tan tan hợp biết bao nhiêu lần, cũng là bao nhiêu lần hi vọng của anh được đốt lên rồi tàn lụi, nhưng mà bây giờ anh biết mình cần gì rồi, anh muốn được chính tay anh giao em cho cậu ấy, muốn nhìn em được hạnh phúc, được vui vẻ, chỉ như vậy anh mới có thể an lòng.”

Tại sao anh phải như vậy? Nếu như ngày đó anh không gặp cô, nếu như anh không dính líu gì tới cô thì có phải giờ anh đang rất hạnh phúc không? Tại sao định mệnh lại bắt một người đàn ông tốt như anh gặp phải con người rắc rối như cô. Cuộc đời cô lận đận là số mệnh sắp đặt nhưng tại sao lại lôi kéo những người cô yêu thương nhất vào những nỗi đau đó. Cô rất muốn vươn tay ôm lấy anh, cô muốn khóc thật lâu trên vai anh, muốn nói với anh hai từ xin lỗi, nhưng làm sao có thể? Giọt nước mắt theo khóe mi cô lặng lẽ rơi xuống, Trình Từ Khiêm làm sao anh biết là cô cũng từng rung động, cũng từng nghĩ sẽ cùng anh thử yêu một lần nhưng có rất nhiều thứ ép cô phải đẩy nó ra khỏi trí óc mình, cô luôn tự nói với bản thân không được, cô và Trình Từ Khiêm tuyệt đối không được.

Đã hơn 12h khuya, có lẽ Trình Từ Khiêm là vị khách cuối cùng tới thăm cô. Nhưng tận sâu trong trái tim cô vẫn lặng lẽ đợi một người, có thể anh sẽ không tới nhưng cô vẫn sẽ đợi bởi trái tim chấp vả này vĩnh viễn tồn tại vì anh. Nhưng mà liệu trái tim anh còn có cô khi mà cô đã cho anh quá nhiều nỗi đau, quá nhiều vết thương, có phải đối diện với cô luôn làm vết thương anh nhói đau. Chính vì thế cô không thể trách anh, là chính cô vứt bỏ tình yêu của anh dành cho cô, nhưng cô rất nhớ anh, cô rất cần hơi ấm của anh, rất cần vòng tay của anh, cũng rất cần anh hạnh phúc, cô mong anh có thể vui vẻ mà sống quãng đời còn lại, còn cô, Cao Quỳnh Phương sẽ lặng lẽ yêu anh, lặng lẽ giấu những kỉ niệm đẹp cho một mình cô, chỉ mình cô thôi.

20 năm trước. Trại mồ côi.

“Ui da.” Trái banh từ trên không trung nhắm thẳng Triệu Minh Minh mà bay xuống, xem ra lực đá trái banh này không nhẹ nên vầng trán của Triệu Minh Minh sưng đỏ lên, cô ngồi bệt xuống đất khóc toáng lên.

Những đứa trẻ khác thấy vậy cũng bắt đầu náo loạn.

“Phương tỷ, có yêu quái.”

Một cô nhóc mặt mày nhăn nhó không biết chui từ đâu ra, đứng bên cạnh Triệu Minh Minh với thái độ vô cùng tức giận.

“Yêu quái đâu?”

“Sân trước.” Cả đám nhóc đồng loạt chỉ tay ra phía cổng.

Vậy là cả bọn trẻ với cô nhóc bé con kia dẫn đầu hùng hổ tiến ra cổng trước để truy tìm con “yêu quái” kia. Nhưng mà sân trước vô cùng tĩnh lặng,

không một dấu tích nào của “yêu quái” to lớn, ngược lại chỉ có một cậu bé ăn mặc sang trọng đang cười khoái chí.

“Cậu, đá trái banh đó phải không?” - Cô nhóc chỉ thẳng mặt cậu bé, bực dọc hỏi.

“Thì sao?” – Cậu bé kia vô vùng bình thản, thách thức hỏi lại.

“Tôi muốn cậu phải xin lỗi Minh Minh.”

“Tôi xin lỗi cậu ấy?” – Cậu nhóc chỉ tay vào Triệu Minh Minh đang khóc thút thít sau lưng cô nhóc, rồi phá lên cười.

“Được, vậy tôi hỏi cậu một câu nếu cậu trả lời không được thì cậu phải xin lỗi cậu ấy.”

“Được.” – Cậu bé này vô cùng tự tin với chỉ số IQ của mình, không do dự trả lời.

Cô nhóc cười lém lỉnh, rồi tiến thẳng về phía trước sát mặt cậu bé, hỏi “Ở đây, có một tên vô cùng xấu káo, vô cùng đáng ghét, vô cùng bất lịch sự, gây lỗi lại không nhận, mặc bộ đồ tây đứng trước mặt tôi, cậu có biết đó là ai không?”

Cậu bé tự tin vừa rồi nhất thời cứng họng, chẳng phải người đó chính là cậu sao, nhưng mà làm sao cậu có thể tự nói mình ra. Nhìn biểu hiện cứng đờ của cậu, bọn trẻ phá lên cười.

“Cậu thua rồi.” – Cô nhóc đảo qua đảo lại, chỉ tay vào Triệu Minh Minh hàm ý kêu cậu thực hiện lời giao kèo vừa rồi.

“Tôi...xin lỗi.” – Cậu vừa không cam tâm, vừa xấu hổ làm theo giao kèo.

Cuối cùng cũng đã đạt được mục đích, bọn trẻ cũng vừa lòng kéo vào trong. Cả bọn rất vui vẻ sau vụ lúc này, đặc biệt tán thưởng cô nhóc kia.

“Cậu giỏi thiệt đó, hạ tên nhà giàu kia cứng họng luôn.”

“Tôi là Cao Quỳnh Phương mà.” – Cô dương dương tự đắc trả lời.

Ba chữ “Cao Quỳnh Phương” này không vừa vặn, không đúng lúc lọt vào tay cậu bé đang dậm chân tức giận kia.

“Trình Từ Khiêm, tôi nhất định đòi lại ngày hôm nay.”

Sau đó, cậu quay lưng bỏ đi. Ai biết được bắt đầu từ giây phút đó cuộc đời Trình Từ Khiêm lại gắn với Cao Quỳnh Phương, định mệnh đã sắp đặt như vậy, làm sao có thể thay đổi, nhưng mà nếu như có thể biết ngày hôm nay khiến anh đau khổ như vậy, cô tuyệt đối không xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

3h. Trại mồ côi.

“Aaaaaaaa.” – Triệu Minh Minh hốt hoảng ngồi dậy, mồ hôi lấm tấm trên trán. Kí ức về vụ tai nạn mấy tháng trước lại ủa về, mảng kí ức kinh hoàng đó làm cho cô rất sợ hãi. Cô chạy ra ngoài hành lang, ngồi khóc một mình. Triệu Minh Minh chỉ mới được đưa về cách đây mấy tháng nên không có bạn bè thân thiết, cũng không thường xuyên chơi chung với bọn trẻ trong trại nên không thường nói chuyện với ai.

Đột nhiên, trong màn đêm có hai cái bóng tí hon tiến lại gần Triệu Minh Minh, sau đó hai cái bóng ngồi chồm hổm xuống.

“Cậu gặp ác mộng sao?” – Dương Băng Vũ khẽ hỏi.

Triệu Minh Minh không trả lời chỉ lặng lẽ gạt đầu, nước mắt vẫn không ngừng chảy trên khuôn mặt bé xú.

“Cậu mới về đây nên không quen, từ từ rồi không sao nữa.” – Cao Quỳnh Phương vỗ vai an ủi.

Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ từ nhỏ đã được đưa vào đây, cha mẹ mình là ai cũng không biết, lớn lên trong tình yêu thương và sự đùm bọc của mấy dì trong trại, nên các cô luôn xem đây như nhà của mình. Họ cũng thấy lâu lâu thì có người lại gửi trẻ con vào đây, có đứa khóc la suốt ngày, có đứa lại bị trầm cảm, thiếu năng, tình trạng của Triệu Minh Minh như vậy là tốt lắm rồi.

“Tại sao các cậu lại ra đây?” – Triệu Minh Minh thút thít hỏi.

“Phương định đi vệ sinh, nhưng lại sợ ma nên lôi mình đi theo.” – Dương Băng Vũ vừa nói vừa cười sặc sụa.” Ai ngờ vừa về lại nghe tiếng khóc trước

cửa, sợ muốn sắp xỉu luôn, cũng may là sợi dây chuyền của cậu ánh lên nên mới dám đi lại đây.”

Triệu Minh Minh sờ sợi dây chuyền trên cổ mình, sợi dây chuyền này là mẹ tặng cho cô vào sinh nhật cô bảy tuổi. Mẹ cô nói nó nhất định sẽ bảo vệ cho cô bình an. Phải, nó luôn bảo vệ cô bình an nhưng không bảo vệ được những người thân của cô.

“Tại sao cậu khóc” – Cao Quỳnh Phương thấy Triệu Minh Minh nín khóc mới dám hỏi.

Ai mà ngờ, Triệu Minh Minh nghe tới đây lại khóc nức nở.

“Minh nhớ ba mẹ.”

“Ba mẹ của cậu đâu?”

“Họ chết rồi.” – Triệu Minh Minh nghẹn ngào nói.

Vào một đêm mưa lớn của mấy tháng trước, ba mẹ đưa Triệu Minh Minh đi công viên chơi về. Không ngờ trên đường đi lại gặp một người tài xế say rượu, chiếc xe tải lao thẳng về phía họ, rồi xảy ra va đập mạnh, Triệu Minh Minh ngất xỉu. Sau khi tỉnh lại họ nói với cô là ba mẹ cô đã đi về một nơi rất xa, không tỉnh lại được nữa, ba mẹ Triệu Minh Minh đều là con một, ông bà nội ngoại đều không còn nên họ đưa cô vào trại trẻ mồ côi này. Tuy ở đây mấy dì rất thương yêu cô nhưng vẫn không thể nào giống như tình cảm của ba mẹ cô được.

Cao Quỳnh Phương định lên tiếng thì nhìn thấy Dương Băng Vũ ở bên cạnh khóc nức nở. “Con nhỏ này tào lao hết chỗ nói.” – Cô lẩm bầm. Sau đó quay sang Triệu Minh Minh.

“Minh và Vũ cũng không có người thân, hay là như vậy bắt đầu từ đây tụi mình làm người thân của cậu.”

“Các cậu.” – Triệu Minh Minh vô cùng cảm động với những lời của Cao Quỳnh Phương. Sáng nay, nhìn thấy Cao Quỳnh Phương hung dữ như vậy tưởng là người không dễ gần, không ngờ bây giờ lại muốn làm người thân với cô.

“Nè, không phải cậu không muốn chứ?” – Nhìn thái độ của Triệu Minh Minh, Cao Quỳnh Phương đùa cợt hỏi.

“Không, không phải.” – Triệu Minh Minh vội vàng phủ nhận.

“Khóc hoài.” – Cao Quỳnh Phương đẩy vai Dương Băng Vũ, nếu là bình thường cô đã cười đến chết đi sống lại rồi, nhưng bây giờ đã khuya lại trong giây phút tình cảm trọng đại này đành phải ém đến trọng thương lục phụ ngũ tạng.

“Được, từ đây về sau chúng ta là chị em tốt, dù xảy ra chuyện gì cũng ở bên cạnh nhau.” – Dương Băng Vũ lau nước mắt, hoàn cảnh của Triệu Minh Minh đáng thương như vậy khỏi cần nói cũng biết là cô chấp nhận rồi.

Sau đó, ba cô bé vui vẻ ôm nhau, rồi về phòng ngủ. Bắt đầu từ đó, ba người bọn họ như hình với bóng lúc nào cũng bên cạnh nhau, có thể nói còn thân hơn chị em ruột. Cũng từ vụ mất mát lúc sáng cậu nhóc nhà giàu Trình Từ Khiêm cũng thường xuyên tới “viếng thăm” trại mồ côi. Cái tên nhóc này lúc nào cũng đi theo sau Cao Quỳnh Phương chọc phá cô, với tính cách bình thường của Cao Quỳnh Phương đáng lẽ đã cho Trình Từ Khiêm một trận, không ngờ lần này lại để cho cậu tùy ý, không để ý, cũng không quan tâm. Dần dần, mục đích trả thù của Trình Từ Khiêm lại trở thành thói quen, mỗi lần nhìn thấy Cao Quỳnh Phương tức giận cậu rất vui, nhưng không phải là cảm giác hả hê mà là thích thú, vô cùng thích. Dĩ nhiên, với một đứa bé tám tuổi như cậu, làm sao biết là đó là cảm giác thích một người.

Năm năm sau, Triệu Minh Minh may mắn được một gia đình giàu có nhận nuôi, rồi đưa cô sang Mỹ, ngày tiễn Triệu Minh Minh ra sân bay, Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ khóc hết nước mắt, mặc dù Triệu Minh Minh hứa là sẽ về thăm họ nhưng mà nước Mỹ xa như vậy, cô chỉ mới có mười hai tuổi, có lẽ rất rất lâu sau mới về được, không biết chừng lúc đó cô đã quên hai người họ, mà dù có nhớ hai người họ chắc cũng đã không còn ở trại mồ côi nữa rồi. Nhưng dù thế nào, thì thời gian qua bọn họ đã có thời gian vô cùng vui vẻ, dù không thể gặp lại đi nữa, nhưng những kỉ niệm đẹp này vĩnh viễn tồn tại trong trái tim họ.

Còn nói về Trình Từ Khiêm thì sau một thời gian dài lấy chọc phá Cao Quỳnh Phương làm thú vui cũng đột nhiên biến mất tăm. Cao Quỳnh Phương có hỏi mấy dì trong trại, nghe nói là gia đình của Trình Từ Khiêm xảy ra biến cố, nên đã chuyển đi nơi khác sinh sống, còn đi đâu thì mấy dì cũng không biết. Ngồi tựa vào gốc cây, Cao Quỳnh Phương đưa mắt nhìn cảnh vật yên tĩnh xung quanh rồi thở dài, tự nhiên trong một thời gian ngắn hết Triệu Minh Minh rồi lại tới Trình Từ Khiêm rồi đi, dù gì bị Trình Từ Khiêm làm phiền một thời gian rồi, thật lòng thì đôi khi cũng vui vui, bây giờ lại không nghe tiếng cậu ta nữa, Cao Quỳnh Phương cũng có chút không quen.

Chớp mắt thì lại bốn năm nữa trôi qua. Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ cũng đã mười sáu tuổi. Họ đăng kí vào một trường trung học phổ thông chuyên ở dưới tỉnh, do chỉ trường chuyên mới có kí túc xá, tiện cho việc đi lại, cũng tiết kiệm được tiền ở trọ. Những ngày lo ôn thi bù đầu dù cô cũng qua đi. Ngày thông báo kết quả đã tới. Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ may mắn đều đậu, cả trại mồ côi đều rất vui mừng chúc mừng họ, một học sinh ở vùng quê như họ mà đậu được vào ngôi trường danh tiếng như vậy không chỉ do sự cố gắng mà còn nhờ tới sự chiếu cố của thần may mắn.

Một tháng sau, họ sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng đối với một học sinh quê ra tỉnh, rắc rối tìm tới là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

9strong5. Kí túc xá trường THPT Chuyên Lê Hồng Phong, Sài Gòn.

Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ vô cùng phấn khích xách va li vào kí túc xá, theo như danh sách thông báo thì hai người họ sẽ ở phòng 19 lầu 3. Khó khăn lắm họ mới tìm được vị trí của căn phòng, một đến thờ không ra hơi.

“Cái kí túc xá gì mà như cái mê cung vậy!” – Cao Quỳnh Phương rất không vui vẻ lên tiếng, đi kiểm cả buổi sáng mới tìm được căn phòng cộng thêm mấy cái hành lý nặng nề bên cạnh hèn chi cô bực bội cũng không có gì sai.

“Trách móc làm cái gì, tiết kiệm hơi sức đi.” – Dương Băng Vũ bên cạnh không khá hơn là bao.

13h. Phòng 19 lầu 3, kí túc xá.

“Dậy đi.” – Quả thật không hổ danh là cô giám thị sát thủ của trường, vừa bước vào là cảm nhận được một luồng sát khí chết người.

Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ vô cùng mệt mỏi, vừa nằm xuống ngủ không bao lâu thì bị tiếng hét kinh khủng vừa rồi phá rối. Do mất cả buổi sáng tìm phòng, rồi sắp xếp hành lý nên thật tâm là bây giờ họ không ngồi dậy nổi, vậy là người trùm chăn, người che gối, quyết tâm bảo vệ giấc ngủ vàng của mình. Cô giám thị tức đến đỏ mặt, hai học sinh mới đến mà dám cãi lời bà ta thật không biết sống chết là gì, rồi một lần nữa bà ta hét lên với cấp độ cao hơn hẳn vừa rồi, thành công phá bỏ giấc mộng của hai cô gái, làm hai người họ dựng tóc gáy, hoảng hồn ngồi bật dậy. Vừa nhìn thấy bà cô nhìn mình với đôi mắt hình viên đạn, tim của họ bỗng chốc muốn nhảy luôn ra ngoài.

“Dạ, em chào cô.”

“Hai em là Dương Băng Vũ và Cao Quỳnh Phương.” – Vừa nói, cô giám thị vừa nhìn dò xét bọn họ.

Ánh mắt của bà ta quét hai người họ từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên làm cho họ run đến đứng không vững.

“Dạ, đứng ạ.”

“Tôi là Lâm Tâm Đoan. Giáo viên giám thị của trường. Từ đây về sau các em đã là học sinh của trường, đồng nghĩa với việc nằm trong phạm vi quản lí của tôi. Tôi khuyên các em nên ngoan ngoãn học hết cấp ba ở đây, tốt nhất đừng làm gì khiến tôi phải chú ý.”

“Được rồi. Sắp xếp đồ đạc gọn gàng lát nữa sẽ có người mang chăn gối đến cho các em.”

Bà cô giám thị đi rồi nhưng hình như ba hồn bảy vía Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ vẫn chưa về đủ, họ đứng như trời trồng tại chỗ, rồi nhìn nhau, về mặt vô cùng đau đớn mà thốt lên “Tiêu rồi”.

Sáng hôm sau là ngày đầu tiên họ bắt đầu học ở trường mới. Cao Quỳnh Phương học lớp chuyên Sinh, còn Dương Băng Vũ học lớp chuyên Anh. Đó là một ngày vô cùng bình thường, không khí trong lớp yên tĩnh đến mức con ruồi bay qua còn nghe được tiếng. Khác xa với sự vui vẻ trước đây của trường cấp hai, hay nói cách khác một buổi học ở đây thật sự rất chán. Học sinh đa phần là ở thành phố, cũng có vài người ở quê ra, lần đầu tiên Cao Quỳnh Phương thấm thía cái hội chứng vô cảm của học sinh thành phố, bước vào lớp quét 360 độ xong là về chỗ ngồi, suốt cả buổi không ai mở miệng một câu, lạnh đến mức sắp phát rét rồi.

Cuối cùng cũng tới giờ ra về, Cao Quỳnh Phương mừng như điên chạy ra ngoài tìm Dương Băng Vũ. Hai người vừa về vừa kể chuyện sáng nay, sau đó đúc kết được một kết quả: không lớp nào khá hơn. Cao Quỳnh Phương rầu rĩ thờ dài, không biết với một người nhiều chuyện, khủng hoảng như cô thì làm sao sống nổi ba năm trong cái lớp đó đây, không tự kỉ đến chết thì cũng lạnh đến đóng băng.

Nhưng cũng rất may, khoảng một tuần sau không khí bắt đầu nóng lên một chút, mọi người cũng có nói chuyện với nhau, tuy vẫn không náo nhiệt như ở quê nhưng được như vậy là cô cũng mừng lắm rồi. Cao Quỳnh Phương cũng có thêm một người bạn tên Phan Khả Hân, tuy sống từ nhỏ ở thành phố nhưng gia cảnh cũng bình thường nên cũng không kêu ngoa, Phan Khả Hân ngồi trên Cao Quỳnh Phương một bàn do xung quanh toàn là nam nên chỉ có thể nói chuyện với Cao Quỳnh Phương.

Phan Khả Hân nói cho Cao Quỳnh Phương biết rất nhiều chuyện. Như sát thủ của trường cô giám thị Lâm Tâm Đoan, đã tàn sát biết bao nhiêu anh chị đi trước, tiêu diệt được rất nhiều mối hiểm họa của trường, bất cứ ai có giấc mộng trở thành lão đại trong trường sẽ bị bà ta tiêu diệt khi còn trong trứng nước, còn hầu hết những giáo viên khác đều xếp vào diện bình thường có khả năng đối phó. Phan Khả Hân còn nói là cuối tuần này sẽ có một buổi lễ chào mừng học sinh mới, đây là buổi lễ do thanh niên tình nguyện tổ chức chủ yếu là để những anh chị của khóa trước gặp mặt, hướng dẫn cho học sinh mới, sau đó lựa chọn thành viên tham gia vào các đội tình nguyện.

Sau buổi gặp mặt, Cao Quỳnh Phương quen biết được một số anh chị, họ còn ngỏ ý mời cô tham gia vào đội tình nguyện của họ nhưng Cao Quỳnh Phương khéo léo từ chối. Cô đã thống nhất với Dương Băng Vũ tìm việc làm thêm để trang trải một phần nào cuộc sống, không thể tiếp tục phụ thuộc vào mấy di ở trại nữa. Vất vả tìm việc gần một tuần cuối cùng họ được nhận vào làm việc ở một cửa hàng giày, chủ cửa hàng là một người phụ nữ rất tốt, biết hoàn cảnh của họ nên đồng ý để họ làm ca tối, còn trả lương như bình thường cho họ.

Rồi ngày tháng vẫn bình thường trôi qua, Cao Quỳnh Phương thông qua Phan Khả Hân quen thêm một số bạn trong lớp, mọi người cũng hòa đồng với nhau, đôi khi còn bày nhiều trò chọc phá giáo viên bộ môn, nói chung là cũng không tệ như cô nghĩ. Phải như mọi chuyện có thể cứ yên bình như vậy mãi thì tốt biết bao nhiêu, nhưng cuộc đời mà, nhất định phải trải qua sóng gió một chút sau này mới biết trân trọng những thứ nhỏ nhất bên cạnh mình.

Vào một ngày ôn thi cuối học kì một, đó là một ngày trời rất đẹp. Cao Quỳnh Phương đang ngủ trưa trên giường giặt mình thức dậy, nhìn đồng hồ đã 15h15, hay nói cách khác cô đã bị trễ học. Cao Quỳnh Phương tức tốc thay đồ, xách cặp chạy như bay tới trường, sau đó vượt ba tầng cầu thang, thành công đặt chân lên lầu ba (lầu lớp 10 học), thời gian còn lại là hai phút, mà chỉ năm mét nữa là tới lớp, chắc chắn kịp giờ nên Cao Quỳnh Phương mới giảm tốc độ, vừa đi vừa thở, nhưng ai mà ngờ cô lại xui đến như vậy, một trái banh không biết từ phương trời nào, đập thẳng vào đầu Cao Quỳnh Phương.

“Mất mũi để ở đâu vậy, nếu không cần nữa thì đi hiến tặng tích chút đức đi.” – Vừa chửi, Cao Quỳnh Phương vừa cầm trái banh giục thẳng xuống lầu, mặt mày nhăn nhó quay lại nhìn tác giả của siêu phẩm kia.

“Cậu...” – Theo quan tính tiếp tục chửi nhưng mà chỉ mới được một chữ đã nghẹn cứng họng, đập vào mặt Cao Quỳnh Phương là một người siêu cấp đẹp trai, không thua gì mấy anh thần tượng Hàn quốc trong mộng của cô, thật sự đẹp đến mức làm Cao Quỳnh Phương tim đập chân run mà. Đứng sững cũng hơi lâu, Cao Quỳnh Phương mới phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, đó chính là giờ này khắc này cô đã bị.....trễ học rồi, mà còn là tiết cô chủ nhiệm nữa, nước mắt lưng tròng chân vất lên cổ chạy về tới lớp.

“Tại sao còn năm mét nữa thôi mà ông cũng không thành toàn cho con vậy?” – Cô đau lòng tự hỏi. Tới bây giờ cô mới biết bởi vì đó là số mệnh nên muốn tránh cũng tránh không được.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

15h45. Lớp 10 Sinh.

Đứng ngoài cửa lớp, nghe bài kinh muôn thuở của cô chủ nhiệm xong Cao Quỳnh Phương mới được đặc xá về chỗ ngồi. Môn anh văn huyền thoại quả thực có lực sát thương rất mạnh, Cao Quỳnh Phương phải cố gắng lắm mới miễn cưỡng chống đỡ được hai tiết dài lê thê này. Vừa đánh trống từng một cái, Cao Quỳnh Phương hơn hớ ‘see you again’ với cô chủ nhiệm, như người chết được thức tỉnh, con buồn ngủ vừa rồi cũng biến mất tăm.

“Nhìn cái mặt của cậu, lại ngủ quên nữa phải không?” – Hành động ngáp ngắn ngáp dài vừa nãy của Cao Quỳnh Phương làm sao qua khỏi đôi mắt tinh tường của Phan Khả Hân.

“Bỏ, bỏ đi.” – Cao Quỳnh Phương phẩy tay lia lịa. “Minh mới gặp được một siêu phẩm đẹp trai.” – Vừa nói, cô vừa nghĩ tới khuôn mặt của ai kia, thành thật đem hết tất cả mọi chi tiết khai báo cho Phan Khả Hân.

Nhưng Phan Khả Hân nhần tâm phán một câu “Hình tượng của cậu đã bị hủy diệt rồi còn mơ tưởng cái gì?”. Phan Khả Hân nói không sai nhưng mà trai đẹp nhìn một chút cũng không bị mòn mỏi, lại may mắn chung một khối, Cao Quỳnh Phương tuyệt đối sẽ không hoang phí của công.

19h30. Cửa hàng “Thế giới giày”.

Dương Băng Vũ bụng đói còn cào ngồi ở quầy tính tiền đợi Cao Quỳnh Phương mua com về. Cô khẳng định nếu Cao Quỳnh Phương còn xuất hiện trễ năm phút nữa, cô sẽ không niệm tình chị em mà cho Cao Quỳnh Phương một trận. Nhưng rất may mắn, Cao Quỳnh Phương đã về tới, đang dựng xe trước cửa tiệm.

“Cậu chết đi đâu vậy?” – Dương Băng Vũ tức tối hỏi.

“Đừng có nhăn nhó nữa, mình cho cậu ăn com gà.” – Tuyệt chiêu này với Dương Băng Vũ là không bao giờ cũ.

Họ vừa ăn com vừa nói chuyện phiếm, đột nhiên có một vị khách đi vào. Cao Quỳnh Phương suýt chút nữa mắc nghẹn khi nhận ra ‘anh đẹp trai’ chiều nay, cô vội bỏ hộp com qua một bên, đẩy Dương Băng Vũ ra tiếp vị khách đặc biệt kia.

“Anh muốn mua giày gì, size nào, tôi giúp anh lựa.” – Dương Băng Vũ rạng ngồi đứng bên cạnh anh.

“Giúp tôi lựa một đôi giày cao gót khoảng tám phân, size 38.”

Rất nhanh Dương Băng Vũ đã giúp anh chọn được một đôi giày ưng ý, tiễn khách về xong Dương Băng Vũ khó hiểu nhìn Cao Quỳnh Phương đang thong thả ăn com. Một anh đẹp trai siêu cấp như vậy mà Cao Quỳnh Phương không giành với Dương Băng Vũ, quả thật không đơn giản, nhất định có huyền cơ. Dương Băng Vũ với đôi mắt hắc ám cộng nụ cười quý quyết từng bước tiến lại Cao Quỳnh Phương.

“Cậu giấu mình chuyện gì đây?”

Cao Quỳnh Phương biết mình trốn không khỏi, kể hết tất cả tình tiết lúc chiều cho Dương Băng Vũ. Nghe xong Dương Băng Vũ cười đến mức sắp rớt răng ra ngoài. Cao Quỳnh Phương không cam tâm nhìn thái độ phản kích của Dương Băng Vũ.

“Cậu không ăn cơm sao? Mình ăn giúp cho.” – Cao Quỳnh Phương kéo luôn hộp cơm của Dương Băng Vũ về phía mình.

Dương Băng Vũ tuyệt đối không để cho chiến lợi phẩm của mình vào dạ dày Cao Quỳnh Phương, lập tức kéo lại. Rồi cô lấy điện thoại ra, nhìn cười nhìn Cao Quỳnh Phương.

“Chị em tốt, mình giúp cậu.”

Dương Băng Vũ gọi điện thoại cho ai đó, không lâu sau người đó gửi lại một đường link. Đường link đó vô cùng hữu hiệu, toàn bộ thông tin trai xinh gái đẹp của trường đều có đầy đủ. Quét từ trên xuống dưới, Cao Quỳnh Phương không khó nhận ra gương mặt điển trai của anh.

“Lâm Khải Phong. Lớp 10 chuyên Lý. Thủ khoa đầu vào của toàn khối. Người đầu tiên xác lập thành tích kỉ lục 10 điểm hết tất cả các môn. Con trai duy nhất của ông Lâm Thế Thanh – Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Thiên Vũ.” – Cao Quỳnh Phương đọc xong tiểu sử của anh thì muốn té xỉu.

“Bất ngờ chưa cô gái?” – Dương Băng Vũ cũng sửng sốt với tài năng và thân thế của Lâm Khải Phong, quay sang nhìn Cao Quỳnh Phương chọc ghẹo.

Cao Quỳnh Phương thờ dài, không ngờ người đẹp trai – nhà giàu – học giỏi này vẫn còn tồn tại trên Trái Đất này. Nhưng đây không phải tin chấn động nhất của ngày hôm nay, tin sốc nhất là điều mà Dương Băng Vũ sắp công bố tiếp theo.

“Quỳnh Phương, cậu nhìn cái này đi.” – Dương Băng Vũ kích động đưa điện thoại cho Cao Quỳnh Phương.

“Còn gì nữa đây?” – Cao Quỳnh Phương ỉu xiu nhận điện thoại trên tay Dương Băng Vũ.

Trên màn hình là cũng là một anh chàng đẹp trai, hình như cũng học chung khối với họ. Giác mộng vừa mới vỡ tan tành nên Cao Quỳnh Phương cũng không còn tha thiết tìm hiểu người trong hình là ai, vội trả điện thoại lại cho Dương Băng Vũ.

“Cậu không thấy gì lạ sau?” – Dương Băng Vũ hiếu kì nhìn về mặt không cảm xúc Cao Quỳnh Phương.

“Đẹp.” – Cô nhàn nhạt trả lời.

“Không phải, cậu nhìn kỹ chút đi.”

Cao Quỳnh Phương thật sự không hiểu nhìn Dương Băng Vũ, rốt cuộc là ai mà làm Dương Băng Vũ kích động như vậy, cô lại nhìn vào người trên màn hình một lần nữa. Nhìn kỹ một chút, Cao Quỳnh Phương lại thấy hơi quen quen, nhưng cũng không phải, sao cô quen được người đẹp trai như vậy chứ, nhưng lại không phải hình như cô đã gặp người này ở đâu rồi.

“Là Từ Khiêm.” – Cao Quỳnh Phương ngỡ ngàng thốt lên.

Dương Băng Vũ gật đầu khẳng định “Trình Từ Khiêm. Lớp 10 chuyên Hóa. Thủ khoa môn Hóa. Á khoa thi đầu vào toàn khối chỉ kém Lâm Khải Phong nửa điểm. Một trong những người thừa kế của tập đoàn gia đình Trình Thị.”

“Hay là, cậu tát mình một cái đi.” – Đây không phải sự thật, không thể là cái tên nhóc năm đó được, Cao Quỳnh Phương không tin nổi, nói đây là giấc mơ hình như dễ chấp nhận hơn, làm sao mà cái tên nhóc phiền phức đó lại biến thành bạch mã hoàng tử như vậy được.

“Vậy thử đi.” – Dương Băng Vũ đá lông nheo với Cao Quỳnh Phương.

Cao Quỳnh Phương suy nghĩ một hồi cũng gật đầu đồng ý. Phi vụ này thật sự quá nguy hiểm, nếu như thành công xác thực là Trình Từ Khiêm thì không nói gì, lỡ như không phải thì chắc phải đào một cái lỗ chui xuống, nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn hiếu kỳ thử một lần, cô rất mong đó là Trình Từ Khiêm, chín năm rồi, phá cô cho đã rồi bỏ đi không một lời, làm cho cô buồn rầu một thời gian dài, lần này gặp lại cô nhất định sẽ cho Trình Từ Khiêm một trận ra trò, nghĩ tới đây tâm tình Cao Quỳnh Phương trở nên vui vẻ, cùng Dương Băng Vũ thiết lập một kế hoạch hoàn hảo.

“Trình Từ Khiêm, cậu đợi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

11h30. Lớp 10 Hóa

Hai cô gái đẩy qua đẩy lại tờ giấy trong tay đã được mười lăm phút rồi, không ai đồng ý đưa nó cho Trình Tử Khiêm, bởi một lý do rất đơn giản, ai cũng sợ lỡ như đó không phải là Trình Tử Khiêm thì...

“Làm sao đây?” – Cao Quỳnh Phương cầm tờ giấy vầy vẩy trước mắt Dương Băng Vũ hỏi.

Dương Băng Vũ lắc đầu bó tay. Cao Quỳnh Phương suy nghĩ một hồi đôi mắt đột nhiên trở nên sáng trưng. Tờ giấy trong tay trong mấy giây đã trở thành một chiếc máy bay, bay thẳng vào lớp Hóa. Cao Quỳnh Phương phúi phúi tay, cười vui vẻ khoác vai Dương Băng Vũ hí hửng ra về.

13h10. Lớp 10 Hóa

“Cái gì đây?” – Một học sinh lớp Hóa nhặt chiếc máy bay lên.

Nội dung thư rõ ràng là một bức thư... tình. Hẹn Trình Tử Khiêm 5h chiều nay gặp ở cổng sau trường. Tin tức này lan truyền với tốc độ chóng mặt, nội trong buổi chiều mà phần lớn học sinh trong khối đã nắm được tin tức chấn động này. Nói chung là cũng có người ngưỡng mộ sự gan dạ của cô gái kia, cũng có người cho rằng đó là ấu trĩ, cũng có người tỏ ra không quan tâm nhưng tất cả đều thống nhất, 5h chiều nay phải đi... rình.

17h15. Cổng sau trường

Cao Quỳnh Phương tâm trạng vui vẻ hát vu vơ lâu lâu lại liếc nhìn Dương Băng Vũ rồi cười khúc khích. Thái độ lạ thường của Cao Quỳnh Phương khiến cho Dương Băng Vũ có cảm giác bất an. Đã trễ mười lăm phút rồi, rất có khả năng là tên đó không đến đồng nghĩa không phải Trình Tử Khiêm, Cao Quỳnh Phương đáng lẽ phải mặt mày nhăn nhó, lo lắng ngược lại cô cảm thấy hình như tâm tình Cao Quỳnh Phương rất vui vẻ.

“Cậu không sao chứ?” – Dương Băng Vũ vịn vai Cao Quỳnh Phương ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“Không sao, không sao.” – Cao Quỳnh Phương nhìn biểu cảm nghiêm túc của Dương Băng Vũ không nhịn được phá lên cười.

“Không sao... mình không tin.”

“Mình nói cậu nghe cái này.” – Cao Quỳnh Phương kẻ sát tại Dương Băng Vũ “Cậu nhìn xung quanh đi.”

Dương Băng Vũ khó hiểu nhìn xung quanh, đảo mắt một vòng, lại lấy tay dụi mắt nhìn một lần nữa, Dương Băng Vũ không thể tin nổi, có rất nhiều người núp đằng sau mấy cái cột, thân cây... không lẽ trường thiếu ghế, nhưng lại không đúng xung quanh họ ghế trống rất nhiều hay nói cách khác khách ngoài cái ghế họ đang ngồi những ghế khác đều trống.

“Sao lại như vậy?” – Dương Băng Vũ ngo ngắc hỏi Cao Quỳnh Phương.

“Bị phát hiện rồi.” – Cao Quỳnh Phương bình thản trả lời.

“Cậu không thấy lạ sao?” – Dương Băng Vũ cảm thấy có gì đó không đúng, rõ ràng đó là bức thư nặc danh, nói chuyện ngang bướng kiểu con trai, sao tạo hiệu ứng lớn như vậy chứ.

“Thôi được rồi, cậu ta không tới nghĩa là không phải.” – Cao Quỳnh Phương đập tan suy nghĩ vớ vẩn của Dương Băng Vũ “Đi ăn thôi, chút còn đi làm nữa.”

Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ cùng nhau đi về, đặt dấu chấm hết cho màn tỏ tình chấn động chiều nay, các cô gái trong trường thờ phào nhẹ nhõm vì loại bỏ được một đối thủ, các chàng trai thì muốn đập đầu vì rình cả buổi chiều chẳng thấy được cái gì.

6h. Ngày hôm sau. Sảnh lớn của trường

“Ai là Dương Băng Vũ vậy, cái người bên trái hay bên phải?”

“Là cái người bên phải đó.”

Dương Băng Vũ cảm giác hình như sáng nay ai cũng nhìn mình, chỉ chỉ trỏ trỏ nói cái gì đó. Cô hỏi Cao Quỳnh Phương thì vẻ mặt rất bình thường, nói cô suy nghĩ nhiều quá, cảm thấy không thể nào nhưng Dương Băng Vũ cũng nhanh chóng bỏ qua một bên.

6h35. Cầu thang trường

“Cậu không lên sao?” – Lâm Khải Phong thấy Trình Tử Khiêm dừng lại, hiếu kỳ hỏi.

“Cậu lên trước đi.” – Trình Tử Khiêm tay để vào túi quần, cười nhếch môi trả lời.

“Mục tiêu xuất hiện sao? Giới thiệu bạn bè đi.”

Trình Tử Khiêm chồm lên nhìn thẳng Lâm Khải Phong “Không lẽ bê dê cậu cũng có hứng thú.”

Lâm Khải Phong cười to, phẩy phẩy tay, rồi lên lầu. Hình ảnh cô gái kia đã nằm trong tầm mắt Trình Tử Khiêm, nhếch mép cười, cậu đếm thầm từ một đến mười, chính xác lúc cô gái kia đi tới. Nhưng mà người kia không những không nhìn tới cậu, còn coi như chưa thấy gì mà đi thẳng lên lầu.

“Nè, cậu đối xử với tôi như vậy sao?” – Trình Từ Khiêm vội nắm tay Dương Băng Vũ, thành công làm cô quay lại.

“Cậu làm cái gì vậy? Buông tôi ra.” – Dương Băng Vũ bực dọc giẫy giụa, bên cạnh Cao Quỳnh Phương cười đến chết đi sống lại, phía trên, phía trước, phía sau mọi người đều quay lại tập trung mở mắt thật to để xem trò cười của bọn họ, khiến cho Dương Băng Vũ thật sự rất muốn chui xuống đất.

“Cậu tỏ tình với tôi rồi, bây giờ muốn phủi tay sao?” – Trình Từ Khiêm đắc ý nói ra sự thật đau lòng mà Dương Băng Vũ không hề biết.

“Tôi...tò...tình...với cậu?” – Dương Băng Vũ như bị sét đánh ngang tay, rồi quay sang nhìn Cao Quỳnh Phương đã cười đến rớt nước mắt, hiểu ra vấn đề này, ngoài cái người bên cạnh cô giờ thì còn ai nữa. Dương Băng Vũ rất muốn lập tức cho Cao Quỳnh Phương một trận ngay tại chỗ này.

Nhưng thật không đúng lúc, tiếng trống vào lớp vang lên.

“Có chuyện gì giờ ra chơi mình nói chuyện.” – Cao Quỳnh Phương nhanh chóng giăn xếp.

“Được.” – Trình Từ Khiêm rất nhanh đã đồng ý. Nhưng Dương Băng Vũ thì vẫn không nói gì, đứng yên tại chỗ, xem ra lần này cô giận thật rồi.

“Cậu cũng không muốn bà sát thủ tới tiêu diệt chúng ta mà phải không?” – Cao Quỳnh Phương biết rất rõ điểm yếu của Dương Băng Vũ cũng là của học sinh toàn trường. Nên rất nhanh ai về nhà này, chuyện này coi như tạm gác lại. Nhưng chắc chắn chưa phải là kết thúc.

Cao Quỳnh Phương thờ dài, cô biết chuyện này là không đúng với Dương Băng Vũ, nhưng chỉ có như vậy mới có thể khẳng định là Trình Từ Khiêm, Cao Quỳnh Phương hiểu rất rõ Từ Khiêm, nếu thật sự là cậu ấy, nhất định sẽ tham gia vào trò vui này. Thật ra thì cũng không phải không có xác suất sai, lỡ như không phải thật ai biết đâu lại người đó lại hiểu kì mà gặp Băng Vũ, rồi dần dần làm quen, rồi thích, rồi trở thành một cặp, vậy chẳng phải là lợi cả đôi đường sao.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

8h30. Hành lang lớp Sinh

Trình Từ Khiêm yêu cầu gặp mặt ở lớp Sinh vì lớp Sinh nằm giữa lớp Hóa và lớp Anh, Cao Quỳnh Phương dĩ nhiên là ủng hộ hai tay hai chân rồi, Dương Băng Vũ cũng miễn cưỡng đồng ý. Nhưng không ngờ tâm ảnh hưởng của Trình Từ Khiêm lại lớn như vậy, vừa đánh trống ra chơi một tiếng là hành lang đã chật ních người, bình thường giờ này đa số đã đi xuống căn tin ăn sáng, hôm nay lại vì cái người đẹp trai kia mà chịu để bụng đói.

“Dương Băng Vũ, cậu phải chịu trách nhiệm cho tôi.” – Trình Từ Khiêm trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Năm mơ đi.” – Dương Băng Vũ tức giận quay luôn sang chỗ khác.

“Cậu tỏ tình với tôi, bây giờ muốn phủ nhận?”

“Tác phẩm của Quỳnh Phương liên quan gì đến tôi.”

Cao Quỳnh Phương muốn trốn cũng trốn không được, thời thì cứ như kế hoạch ban đầu mà tiến hành “Vũ à, Từ Khiêm cũng đồng ý rồi, hay là cậu cứ thử một lần đi.”

Không khí trở nên căng thẳng, mọi người hồi hộp chờ câu trả lời của Dương Băng Vũ. Trước mặt là một bạch mã hoàng tử trong mộng của biết bao nhiêu cô gái, Cao Quỳnh Phương hi vọng với đẳng cấp của Trình Từ Khiêm có thể giúp Dương Băng Vũ thoát kiếp FA.

“Không đời nào.” – Dương Băng Vũ khẳng định một câu rồi trở về lớp.

12h. Kí túc xá trường THPT Chuyên Lê Hồng Phong

Từ lúc về tới giờ, Dương Băng Vũ không nói câu nào với Cao Quỳnh Phương, xem ra lần này khó cứu vãn rồi.

“Mình xin lỗi, mình chỉ muốn xác thực có phải Từ Khiêm không thôi mà?” – Cao Quỳnh Phương ngồi bên cạnh Dương Băng Vũ đôi mắt ngấn nước, tí tì kéo tay cô.

“Vũ, cậu nói gì đi mà!” – Sắp động lòng rồi, chỉ cần một chút nữa thì tuyệt chiêu của Cao Quỳnh Phương nhất định thành công.

Đúng như ý nghĩ của Cao Quỳnh Phương, Dương Băng Vũ thờ dài “Làm sao lại ra nông nỗi này?”

Thật ra, lúc đầu kế hoạch của bọn họ là gửi một bức thư nặc danh, yêu cầu Trình Tử Khiêm ra gặp ở cổng sau có chuyện cần giải quyết. Do chữ Cao Quỳnh Phương xấu hơn nên nhận nhiệm vụ viết thư, Cao Quỳnh Phương lúc đầu cũng định thực hiện theo kế hoạch nhưng khi viết được một nửa lại thấy có gì không đúng, tự nhiên có một người không biết là ai hện mình ra, nếu là Cao Quỳnh Phương chắc chắn không đi hướng chi là với một người kiêu ngạo như Trình Tử Khiêm. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, Cao Quỳnh Phương cảm thấy thư tỏ tình là hợp lý nhất, với một người đẹp trai, học giỏi như Trình Tử Khiêm chuyện tỏ tình là rất bình thường, tuyệt đối không bị nghi ngờ. Nghĩ là làm, cuối cùng từ thư nặc danh trở thành một bức thư tình ướt át, cảm động đến mức băng cũng phải tan chảy, với cái kết là cái tên được viết nắn nót: Dương Băng Vũ.

“Tại sao lại là mình?” – Dương Băng Vũ ỉu xiu hỏi.

“Trước đây, mình với Trình Tử Khiêm như chó với mèo, tự nhiên lại tỏ tình với cậu ấy, nhất định là cậu ấy không tin xem đây là trò đùa, cho nên...” – Cao Quỳnh Phương cười trừ.

“Cho nên là cậu để mình ra trận.” – Dương Băng Vũ điền luôn vào dấu ba chấm.

“Hay là chiều nay, mình mời cậu ăn cơm gà nữa nha!” – Với kinh phí của Cao Quỳnh Phương thì chỉ có thể dừng lại ở hộp cơm gà thôi.

Dương Băng Vũ thờ dài, cuối cùng quả quyết một câu “Mình muốn gặp cậu ta.”

Cao Quỳnh Phương cầu xin, van nài cỡ nào Dương Băng Vũ cũng không thay đổi quyết định, xem ra lần này cô chết chắc rồi.

Nói về Trình Tử Khiêm, cậu bây giờ đang rất vui vẻ nghĩ về trò cười sáng nay, lúc đầu nghe tụi trong lớp nói là có người gửi thư tỏ tình với cậu, lúc đầu cậu định không quan tâm gục luôn vào hộp bàn nhưng trong lúc vô tình nghe tụi bạn bàn về người gửi là Dương Băng Vũ, cậu mới tức tốc lục lọi tìm bức thư, đọc xong cậu khẳng định nếu là Dương Băng Vũ cậu quen, tuyệt đối không nói được những lời buồn nôn này. Vậy là, cậu quyết định, điều tra sự thật. Chiều hôm đó, cậu đứng sau một gốc cây gần chỗ Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ đang ngồi, nghe cuộc nói chuyện của họ xong, cậu lập tức hiểu ra vấn đề cho nên mới tương kế tự kế diễn một màn kịch cho bạn dân thiên hạ xem.

5h15. Cổng sau trường.

Một chàng trai đứng tựa lưng vào gốc cột, chân phải vắt lên chân trái, hai tay khoanh ở trước ngực, ung dung thong thả, tạo dáng một nam thần vạn người mê, tiếp tục hạ gục hàng loạt trái tim của biết bao nữ sinh. Ngược lại, Cao Quỳnh Phương lại vô cùng rầu rĩ, lòng đau như cắt, cùng Dương Băng Vũ dắt xe ra cổng. Cô thật sự không muốn phải giải thích, thậm chí còn phải nhận lỗi với cái con người đáng ghét đó, dù sao thì mình cũng thắng bao nhiêu năm rồi, tự nhiên mới hội ngộ lại phải cúi đầu.

Vừa ra tới cổng, gặp ngay cái khuôn mặt tươi như hoa của Trình Tử Khiêm, Cao Quỳnh Phương thật sự rất muốn giống như trước đây, xử lý cậu một trận, nhưng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, cô chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay mà nhẫn nhịn. Không ngờ, cái tên Trình Tử Khiêm kia còn không nề mặt, trực tiếp leo lên yên xe sau của Cao Quỳnh Phương, cô liếc nhìn Dương Băng Vũ mặt mày lạnh tanh không cảm xúc bên cạnh, đành phải ngậm đắng nuốt cay chờ cái tên kia đi.

“Đi đâu đây?” – Cao Quỳnh Phương ị ạch chờ Trình Tử Khiêm phía sau, khó nhọc hỏi.

“Dream Catcher.” – Trình Tử Khiêm bình thản lên tiếng.

“Cậu điên sao?” – Vô cùng ngỡ ngàng, bàng hoàng với từng chữ của Trình Tử Khiêm, Cao Quỳnh Phương lớn tiếng hỏi.

“Hình như cậu đang chuộc lỗi thì phải?” – Tiêu rồi, Trình Tử Khiêm ác ma chín năm nay vẫn không thay đổi, cậu ta muốn tuyệt đường sống cuối cùng của cô thật rồi.

Dương Băng Vũ không lên tiếng, ngầm đồng ý với ý kiến của Trình Tử Khiêm. Rõ ràng họ muốn cùng nhau trừng phạt cô mà, nhưng Trình Tử Khiêm nói đúng, cô đang chuộc lỗi nên làm gì được lựa chọn. Nhưng mà, với tài khoản có hạn của Cao Quỳnh Phương, nếu thanh toán hóa đơn ở một quán shushi Nhật như Dream Catcher thì đổi lại những ngày tiếp theo cô phải bỏ luôn bữa ăn sáng quý báu của mình.

5h30. Quán Dream Catcher.

Cao Quỳnh Phương nước mắt lưng tròng nhìn bảng hiệu sặc sỡ, lấp lánh ánh đèn led của quán, cô đang tưởng tượng cuộc sống kham khổ của những ngày sắp tới, nghĩ tới đây cô rất hi vọng Trình Tử Khiêm hay Dương Băng Vũ có thể mở miệng thay đổi địa điểm. Nhưng một giây sau, toàn bộ hi vọng của Cao Quỳnh Phương đều bị dập tắt khi Trình Tử Khiêm và Dương Băng Vũ song hành bước vào. Nhưng ông trời dĩ nhiên không tuyệt đường con người, đặc biệt đối với một người tốt không tí vết như cô.

Đột nhiên, một chiếc xe hơi sang trọng đỗ trước quán, Cao Quỳnh Phương nhìn Lâm Khải Phong đang bước vào đến muốn rớt hai tròng mắt, anh diện chiếc quần bò màu cà phê, kết hợp với áo thun apollo màu nâu đậm, đeo một chiếc ba lô da sau lưng, quả thực vô cùng vô cùng đẹp trai. Lo chăm chú quan sát theo từng hành động của Lâm Khải Phong nên cô không để ý Trình Tử Khiêm cũng quay lưng lại nhìn trùng hướng với cô. Nhưng không phải chiêm ngưỡng nhan sắc, mà là...

“Khải Phong, ở đây.” – Cười tươi rói, phẩy tay với anh.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

5h35. Dream Catcher

Cao Quỳnh Phương ngăn người nhìn Lâm Khải Phong từng bước tiến về phía họ, suy đi tính lại, hình như sự xuất hiện của Lâm Khải Phong cũng nằm trong kế hoạch trừng phạt cô của Dương Băng Vũ. Từng đường nét trên gương mặt Lâm Khải Phong làm cô nhớ lại phi vụ mất hình tượng mấy ngày trước, đột nhiên trong não bộ của Cao Quỳnh Phương có một luồng sát xẹt qua. Nghĩ tới đây, dĩ nhiên là cô phải rạng rỡ đón tiếp vị khách không mời mà đến này rồi!

Cái khuôn mặt ngu ngơ vừa rồi, lập tức bị cô đổi thành một nụ cười niềm nở “Chào cậu, ngồi đi.”

Lâm Khải Phong tự nhiên ngồi xuống, thân thiết cười nói với Trình Tử Khiêm. Nhìn vào, hẳn ai cũng nhận ra họ quen nhau, hơn nữa hình như còn lại bạn thân.

“Vũ, có lẽ nào...” – Cao Quỳnh Phương ghé sát tai Dương Băng Vũ thì thầm. Dương Băng Vũ kiên định gặt đầu khẳng định suy đoán của Cao Quỳnh Phương là chính xác, thì ra Lâm Khải Phong là bạn thân của Trình Tử Khiêm, người kiến nghị Lâm Khải Phong tới đây cũng chính là cậu ấy. Thật không ngờ, một đại nam thần như Lâm Khải Phong lại đi chơi thân với một tên ngang ngược hết chỗ nói như Trình Tử Khiêm, có lẽ nào Lâm Khải Phong thật ra cũng y chang như Trình Tử Khiêm nhưng chẳng qua là ngụy trang tốt hơn Trình Tử Khiêm một chút.

“Cậu nhận ra mình không?” – Cũng như Khả Hân đã nói, hình tượng của cô đã tiêu tan rồi còn tiếc chi nữa, quan trọng nhất là phải cứu túi tiền mình trước.

“Chúng ta có quen nhau sao?” – Lâm Khải Phong ngờ nghệch hỏi lại, nhưng thật ra làm sao anh không nhận ra cô, ấn tượng nặng nề quá mà, người con gái đầu tiên dám chửi thẳng vào mặt anh, đường đường là một đại thiếu gia lại mất thể diện trước một đứa con gái, lại còn bị cô giám thị mắng một trận, thù này đương nhiên là phải ghi rồi, chẳng qua là đợi thời cơ thôi, như ông bà ta có câu ‘Quần từ trả thù mười năm chưa muộn.’

Nhưng Cao Quỳnh Phương đã đi vào đường cùng, làm sao có thể buông tha miếng mồi ngon như vậy, mặt mày một chút cũng không thành vấn đề. Vậy là, cô thuật lại toàn bộ chuyện xảy ra hôm đó, chỉ là lược bỏ đoạn cuối một chút. Cô vô cùng hi vọng, Lâm Khải Phong lịch sự một chút nói ra ‘Xin lỗi, bữa ăn này tôi mời.’ Nhưng đời không như là mơ, sự thật quả thực rất phũ phàng.

“À, thì ra người kêu tôi đi hiến máu mỗi tích đức là cậu. Nếu cậu không nói, xui nữa là tôi quên rồi.” – Lâm Khải Phong rất thành thật thêm vào phần còn lại. Mục đích thành công một nửa, anh nói tiếp “Vây, tôi nên chuộc lỗi rồi.”

Đẹp trai, ăn nói khôn khéo, lời nào cũng có dao nhắm vào Cao Quỳnh Phương nhưng không sao, quan trọng là chịu trách nhiệm, Cao Quỳnh Phương từ đầu bữa ăn đến kết thúc đều phải dặn lòng bình tĩnh, không được manh động, cúi mặt ăn và chỉ ăn thôi. Nhưng Lâm Khải Phong không những không cảm động mà còn được nước lấn tới, trước khi ra về anh thêm vào một câu “Trái banh của tôi, bị cô giám thị tịch thu rồi. Cậu nhớ xin lại giúp tôi.”

Hóa đơn vừa rồi rất mắc, Cao Quỳnh Phương không thể trả nổi nên phải cố gắng dần xuống, tới đây rồi không thể để nó bộp phát ra được. Dương Băng Vũ thấy tình thế không ổn, nhanh lẹ tạm biệt với Lâm Khải Phong và Trình Tử Khiêm rồi kéo Cao Quỳnh Phương đi làm, thù đã trả xong rồi, Dương Băng Vũ không muốn xảy ra thêm một vụ hành hung nữa.

Tạm gác chuyện ân oán qua một bên, vấn đề tiếp theo mà tất cả bọn họ cần đối mặt đó là... thi học kì. Trình Tử Khiêm và Lâm Khải Phong rất ủng hộ thông thả đợi tới ngày bước vào phòng thi, còn Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ lại phải đau đầu với đồng bài vở, cái gì mà tự nhiên, rồi xã hội, lý thuyết rồi bài tập, trắc nghiệm rồi tự luận, nhìn đó giống như con đường không có lối ra.

Rồi ngày thi học kì cũng tới, ngày nào làm bài xong Cao Quỳnh Phương cũng mặt mày rầu rĩ ra tìm Dương Băng Vũ và Phan Khả Hân, không phải vì làm bài không được mà vì đêm nào cũng một, hai giờ khuya, sáng lại phải dậy sớm đi thi, cô sắp chóng đờ hết nổi rồi. Nhưng chỉ còn một ngày nữa thôi, qua ngày mai những ngày tháng đọa đày sẽ kết thúc: Ngày thi môn Vật lý và Sinh học. Một bên là môn chuyên, một bên là môn cô đạt kỷ lục học đờ bốn năm liền, Cao Quỳnh Phương làm sao chóng đờ được.

Trong hai chỉ được chọn một, quyết định cuối cùng của Cao Quỳnh Phương là phải an toàn qua được môn chuyên, đồng nghĩa hi sinh luôn môn Vật lý.

8h45. Phòng thi 18.

“Đã tới giờ làm bài thi môn Vật lý, mời thầy cô giám thị phát đề cho các em làm bài.” – Tiếng cô giám thị hôm nay nghe ngọt ngào làm sao!

Cao Quỳnh Phương cầm đề thi Vật lý trong tay, nhìn lên nhìn xuống, rồi lật qua lật lại, vẫn không tìm được chỗ nào thân quen, xem ra không thể nhận bà con rồi. Suy nghĩ tới suy nghĩ lui một hồi, chỉ còn 15 phút nữa là hết giờ. Cao Quỳnh Phương đã tưởng tượng ra được cảnh mình phải ngồi chép bài phạt cùng những lời giảng đạo của thầy lý. Nhưng ai ngờ cô lại may mắn được thiên sứ đến giúp đỡ. Bằng một giọng nói hết sức ảm áp, thiên sứ nhẹ nhàng lên tiếng “Chép vô đi.”

Đúng là ở hiền ắt sẽ gặp lành. Cao Quỳnh Phương cảm động đến rơi nước mắt, từng chữ từng chữ hoàn thành bài thi của mình.

10h. Hành lang phòng thi 18.

Cao Quỳnh Phương hớn hờ nộp bài, cười tươi lao ra chỗ của Dương Băng Vũ, còn có Trình Từ Khiêm.

“Sao cậu vui dữ vậy?” – Rõ ràng là tối qua có người còn than ngán thở dài với Dương Băng Vũ, tự nhiên hôm nay lại vui vẻ đến lạ thường, nhất định không thể là làm bài tốt, đề thi rất khó mà, có nghi điểm.

“Dĩ nhiên là làm bài tốt rồi.” – Cao Quỳnh Phương vui vẻ trả lời Dương Băng Vũ.

“Đương nhiên là cậu làm bài tốt rồi.” – Lâm Khải Phong từ sao đi tới, bổ sung thêm một câu.

Dương Băng Vũ hiểu ra chút vấn đề, nhưng lại lập tức xuất hiện vấn đề khác “Không phải cậu làm đề chuyên sao?”

“Vấn đề là tôi có muốn cứu cậu ấy không thôi.”

Trình Từ Khiêm thật sự khâm phục khả năng của Lâm Khải Phong, trong thời gian ngắn đã tìm cách khắc chế được cái miệng của Cao Quỳnh Phương, điều mà cậu cố gắng bao nhiêu năm vẫn không làm được. Nhìn Cao Quỳnh Phương uất ức, tức giận muốn mắng không được muốn chửi cũng không xong làm Trình Từ Khiêm rất vui, nên cậu quyết định sẽ khao mọi người một bữa, lấy danh nghĩa là ăn mừng hoàn thành kì thi học kỳ.

10h. Kí túc xá trường.

Dương Băng Vũ nằm trên giường suy nghĩ hoài cũng không ra, nên quyết định hỏi Cao Quỳnh Phương “Cậu nghĩ sao hôm nay Khải Phong lại cứu cậu?”

“Thì có thêm có để hành hạ mình thôi.” – Cao Quỳnh Phương đã lịm đi ngủ, nên theo phản ứng tự nhiên không suy nghĩ mà kết luận.

“Không phải, cậu mới chỉ tiếp xúc với cậu ấy hai lần, còn toàn là công kích nhau mà.” – Dương Băng Vũ nói ra suy nghĩ của mình.

Cao Quỳnh Phương đã mờ mắt hết lên rồi, làm gì còn tâm trí quan tâm động cơ của Lâm Khải Phong nữa “Ngủ đi.”

Dương Băng Vũ vẫn nằm suy nghĩ, cô đã đưa ra rất nhiều khả năng nhưng điều có chứng cứ loại bỏ, rồi ngủ lúc nào không hay. Cuộc sống là như vậy, vốn dĩ có những chuyện không thể nào giải thích được, nếu số mệnh đã mang họ tới thì dĩ nhiên cũng đã sắp đặt cho họ một con đường đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Kết thúc kì thi học kì xong, toàn bộ học sinh trong trường lại háo hức chuẩn bị cho ngày cắm trại. Nói tới đây thì có rất nhiều vấn đề cần phải quan tâm như thiết kế trại, chuẩn bị nguyên vật liệu, ăn uống... nên lớp nào cũng vô cùng bận rộn. Nhưng cũng nhờ vậy mà quan hệ bạn bè trong lớp đều được cải thiện bởi để hoàn thành vô số công việc như vậy thì cần phải có sự đồng lòng và hợp tác của mọi người.

Còn nói về Cao Quỳnh Phương, cuộc sống bị đảo ngược trước đây của cô đã quay lại quỹ đạo, chẳng qua là bổ sung thêm một tên phiền phức là Trình Từ Khiêm thôi. Cậu vẫn trẻ con như trước đây, rất thích phá rối Cao Quỳnh Phương, rất thích nhìn cô tức giận, rất thích được ở bên cạnh cô mỗi ngày nhưng... với danh nghĩa là bạn trai của Dương Băng Vũ. Chính vì thế, rắc rối mà cô không muốn đối diện nhất cũng tìm tới.

Hôm đó, tới phiên Dương Băng Vũ đi mua cơm. Cô nói mua ở con đường bên cạnh nên không chạy xe, nhưng Cao Quỳnh Phương đợi rất lâu vẫn không thấy Dương Băng Vũ trở về, gọi điện thoại cô cũng không bắt máy, đột nhiên trong lòng Cao Quỳnh Phương cảm thấy bất an, cô gọi cửa hàng cho một nhân viên khác một lúc, rồi đi ra ngoài tìm. Cao Quỳnh Phương đi dọc cả con đường vẫn không thấy Dương Băng Vũ, cô rất sợ Dương Băng Vũ xảy ra chuyện nên định gọi cho Trình Từ Khiêm thì vừa lúc nghe tiếng cãi nhau trong một con hẻm. Cao Quỳnh Phương thận trọng bước vào thì thấy Dương Băng Vũ đang bị một đám người vây quanh, một cô gái còn định giơ tay đánh Dương Băng Vũ.

“Các cậu làm gì vậy?” – Cao Quỳnh Phương lập tức hét lên, lao vào, đẩy cô gái kia ra.

Dương Băng Vũ sợ hãi nép vào sau lưng Cao Quỳnh Phương, cô gái kia thì lảo đảo nhếch mép cười “Không ngờ cậu lại tự tìm tới đây.”

“Các cậu là ai, các cậu muốn gì?” – Cao Quỳnh Phương lớn tiếng hỏi.

“Tôi muốn cô ta tránh xa Từ Khiêm của tôi.”

“Từ Khiêm, của các cậu khi nào vậy?” – Không cam tâm, Cao Quỳnh Phương thách thức hỏi lại.

“Đúng là không biết sống chết.” – Dứt lời, cả đám người hùng hổ tiến gần lại Cao Quỳnh Phương.

Ở một góc tối gần đó, Lâm Khải Phong và Trình Tử Khiêm đã chứng kiến toàn bộ sự việc, thấy Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ sắp bị đám người kia đánh, Trình Tử Khiêm vô cùng tức giận, định lao ra giải vây cho họ nhưng bị Lâm Khải Phong cản lại.

“Cậu nên tìm cách khác giải quyết đi.” – Nguyên nhân của sự việc này xuất phát từ Trình Tử Khiêm, bây giờ để cậu lao ra chỉ khiến vấn đề trở nên phức tạp.

“Không lẽ đứng nhìn họ bị đánh.” – Trình Tử Khiêm nóng ruột phản bác, cậu dĩ nhiên là không thể khoanh tay đứng nhìn Cao Quỳnh Phương bị đám người kia đánh.

“Cậu ấy sẽ không sao.” – Lâm Khải Phong kiên định nói, anh tin với một Cao Quỳnh Phương mạnh mẽ mà anh biết tuyệt đối sẽ phản kháng nên nhất thời sẽ chống đỡ được, nếu tới lúc Cao Quỳnh Phương không còn chống cự được nữa, đương nhiên Lâm Khải Phong sẽ không đứng đây nhìn.

Quả thật, niềm tin của Lâm Khải Phong không đặt sai chỗ, khi cô gái kia giơ tay định đánh Cao Quỳnh Phương, cô nhanh nhẹn bắt lại, rồi đẩy cô gái kia ngã, kéo theo cả đám người đứng sau cô ta cũng ngã theo.

“Chạy.” – Cao Quỳnh Phương hét lên rồi nắm tay Dương Băng Vũ chạy ra ngoài, đám người kia lập tức đuổi theo, Cao Quỳnh Phương chụp mấy cái sọt rác ven đường, quăng vào đám người kia, chạy hết mấy con đường cuối cùng Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ cũng trốn được vào một con hẻm, thành công trốn thoát đám người kia, hai người mệt đến thở không ra hơi, mệt mỏi ngồi xuống đất, lưng tựa vào vách tường phía sau. Cũng may là tay nghề của Cao Quỳnh Phương mấy năm nay vẫn không giảm sút, nếu không chắc họ đã bầm dập dưới tay bọn người kia rồi.

“Alo, chị à, em Quỳnh Phương đây.” – Cao Quỳnh Phương gọi điện thoại về cửa hàng xin phép nghỉ luôn hôm nay, nhìn bộ dạng nhếch nhác của cô và Dương Băng Vũ thì làm sao vác mặt về cửa hàng được nữa.

Vậy là sau màn cứu mạng chớp nhoáng vừa rồi của Cao Quỳnh Phương, Dương Băng Vũ vô cùng cảm động vì thế cô quyết định đãi Cao Quỳnh Phương một bữa linh đình. Nói phóng đại lên vậy thôi, chứ thật ra là chỉ có mấy xâu đồ chiên mua của mấy gánh hàng rong ngoài chợ. Cao Quỳnh Phương vừa cảm chiến lợi phẩm của mình, vừa vui vẻ ngồi xuống bãi cỏ ở công viên, thì không biết từ đâu xuất hiện hai tên mặt dày, không biết xấu hổ đang tiến lại phía họ. Mới giải quyết cái vụ lùm xùm kia xong, cậu lại tự dâng hiến mình tới, đúng lúc Cao Quỳnh Phương cần người để hả giận, thế là không nói không rằng Trình Tử Khiêm mặt mày bầm dập, bại toàn tập trong tay Cao Quỳnh Phương.

Đánh cũng đánh xong rồi, ăn cũng ăn xong rồi, chuyện này coi như cho vào dĩ vãng, tất cả mọi người vẫn là bạn thân của nhau.

Trên đường đi về, Dương Băng Vũ hỏi Cao Quỳnh Phương “Vừa rồi, sao cậu không đồng ý với họ luôn vậy, biết đâu họ tha cho chúng ta.” Ý của Dương Băng Vũ là tạm thời đổi phó, bảo toàn sinh mạng của mình trước, chuyện sau này để sau này tính.

“Chỉ là mình ghét cái thói hống hách của cô ta thôi.” – Cao Quỳnh Phương có mạnh mẽ cỡ nào nhưng khi đối diện với đám người đồng gấp mấy lần mình cũng sợ chứ, nhưng khi nghe cô ta nói ‘Tử Khiêm của tôi’ thì không biết từ đâu lửa giận cháy lên phừng phừng, không suy nghĩ phản bác lại cô ta, nói xong rồi thật chỉ muốn tát vào mặt mình nhưng làm sao có thể, chỉ đành nghĩ cách đối phó tiếp theo.

Dương Băng Vũ cũng không muốn nhắc đến sự kiện đau lòng đó nữa, sau đó cô đột nhiên nhớ ra một vấn đề “Cậu có nhớ sinh nhật của dì Trần không?” – Dì Trần là người chăm sóc họ từ nhỏ đến lớn, thương yêu họ như con ruột của mình, nên trong lòng họ dì Trần chiếm một vị trí vô cùng quan trọng.

“Dĩ nhiên là nhớ rồi. Nhưng nếu đi xe về thì không có tiền mua quà, còn nếu mua quà cho đi ấy thì lại không có tiền đi về.” – Cao Quỳnh Phương rầu rĩ nói.

Từ lúc có công việc làm thêm Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ không nhận tiền của mấy dì gửi lên nữa, đôi khi cuộc sống cũng có chút chật vật nhưng hai người họ đều đùm bọc nhau cùng vượt qua. Hiện tại, số tiền làm thêm của họ cũng được xem là tạm đủ nhưng nếu phải đề dành thêm một khoản tiền thì thật sự tạo thành một vấn đề.

Quay lại Lâm Khải Phong một chút, lúc đó, thật ra anh chỉ muốn kiểm nghiệm suy nghĩ của mình một chút, muốn đợi đến lúc ‘dầu sôi lửa bỏng’ thật sự mới diễn một màn ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ cảm động lòng người, đương đương tự đắc mà nhìn nét mặt rung rung nước mắt của Cao Quỳnh Phương cùng hai tiếng ‘Cảm ơn’, nhưng không ngờ anh lại được một lần mở mang tầm mắt, Cao Quỳnh Phương quả thật rất không đơn giản, càng ngày cô gái này càng thú vị trong mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

6h15. Ngày cắm trại của trường.

Mới sáng sớm mà không khí trong trường vô cùng nóng nực, khuôn mặt ai ai cũng tươi cười rạng rỡ hoàn thành nốt những công việc cuối cùng của quá trình dựng trại. Ngày hôm qua khung trại căn bản đã hoàn thành nên hôm nay chẳng qua là bổ sung phân trang trí nên công việc cũng tương đối nhàn hạ.

Tất cả mọi người đều rất nghiêm túc làm việc, họ muốn chóng làm xong để chiêm ngưỡng trại của mình, mặc dù cũng có hơi mệt nhưng nghĩ đến thành quả của mình sắp tới nên tâm tình ai cũng vui vẻ.

6h30. Sân trường

Thời gian để trang trí trại đã kết thúc, tất cả học sinh đều tập trung ra sân để giáo viên kiểm tra và tiến hành chấm điểm trại. Học sinh tập trung theo từng lớp, mỗi lớp xếp thành hai hàng, hôm nay ai cũng mặc áo lớp nên việc ổn định rất nhanh chóng. Giáo viên Đoàn thể tổ chức rất nhiều trò chơi cho học sinh tham gia bắt đầu bằng màn chào sân của từng lớp. Mỗi lớp đều phải nghĩ ra những điệu nhảy hoặc câu slogan riêng của lớp mình, quan trọng nhất là phải có ý nghĩa và chinh phục được ban giám khảo. Tiếp theo, mỗi lớp sẽ cử ra một số thành viên tham gia vào các trò chơi dân gian đã được Đoàn trường chuẩn bị sẵn. Khi hoạt động trò chơi dân gian kết thúc lễ hội bóng nước truyền thống của trường sẽ được bắt đầu.

9h. Sân trường

Nhạc được tổ Âm thanh bật lên, đó là những bài hát vô cùng quen thuộc đang rất hot trong giới trẻ, mọi người đều lắc lư theo điệu nhạc, chào mừng sự bắt đầu của Lễ hội bóng nước. Sau màn khởi động vừa rồi, giáo viên Đoàn tuyên bố lễ hội chính thức bắt đầu.

Những bể bong bóng nước hiển nhiên trở thành mục tiêu của toàn bộ học sinh, chính xác hơn là học sinh nam. Với sức mạnh của mình, các chàng trai nhanh như chớp bao quanh các bể bong bóng, trở thành những cỗ máy bong bóng nhắm vào kẻ thù, cũng may các cô gái đã chuẩn bị trước, họ lập tức phản kháng bằng những gói bột đủ màu sắc trên tay mình. Đâu qua đâu lại cuối cùng mặt mũi, áo quần ai cũng đầy màu sắc nhưng đây là một kết quả có thể lường trước nên khi kho vũ khí của mình cạn kiệt nhạc lại một lần nữa được bật lên, toàn bộ học sinh lao ra giữa sân nhảy theo điệu nhạc, những vòi nước liên tục bắn vào người họ, nhưng vẫn không ngăn cản được những điệu nhảy của họ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã tới giờ ăn trưa, mọi người đều di chuyển về trại của mình, bỏ lại một khung cảnh kinh khủng đằng sau. Sân trường sau quãng thời gian trở thành chiến trận, giờ đây chìm ngập trong biển nước, rải rác các loại bột màu nằm tràn lan. Chơi thì rất vui nhưng dọn dẹp cũng mang lại một cảm giác rất là hấp dẫn.

18h. Sân trường

Mất cả buổi chiều để dọn dẹp tàn dư của cuộc chiến, mọi người nhanh chóng về nhà thay đồ rồi trở lại trường. Đúng 6h chiều dường như tất cả học sinh đều có mặt đầy đủ, tiến hành điểm danh xong, cổng trường sẽ chính thức đóng lại, bắt đầu buổi dạ tiệc đêm. Hôm nay ai cũng ăn mặc lộng lẫy để chìm mình vào những điệu nhạc ngọt ngào. Nhưng Cao Quỳnh Phương từ nhỏ đến lớn không thích những bộ váy sắc sỡ nên không tham gia. Nhìn mọi người lần lượt vào trong nhà đa năng, Cao Quỳnh Phương lại quyết định leo lên một cái cây gần đó để quan sát được khung cảnh bên trong.

“Cậu không vào sao?” – Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng người, làm cô giật bắn mình.

“Muốn hù chết tôi à!” – Sau khi khẳng định là Lâm Khải Phong, Cao Quỳnh Phương mới tức giận lên tiếng.

“Cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi.” – Lâm Khải Phong không tìm thấy mục tiêu hấp dẫn trong buổi tiệc nên cũng không tham gia, đang đi lang thang ai ngờ gặp cái bóng động đậy trên cây, tưởng mình gặp ma, ai ngờ nhìn kỹ lại là Cao Quỳnh Phương, nên anh quyết định leo lên luôn.

“Không có tiền mua váy làm sao tham gia.” – Một lý do vô cùng hợp lý với thân phận và hoàn cảnh của Cao Quỳnh Phương, cô không muốn giải thích dài dòng phức tạp với người này.

“Nhưng chẳng phải Băng Vũ cũng tham gia sao?” – Lâm Khải Phong vẫn cố chấp đến cùng.

“Thì một mình nó, đại diện cho cả hai.” – Chính xác hơn là cô đã đầu tư vào cái bộ váy hôm nay của Dương Băng Vũ. Với một người ham vui như Dương Băng Vũ làm sao bỏ qua buổi dạ tiệc này, nhưng mà kinh phí thì có hạn nên Cao Quỳnh Phương đành ngầm nguyền thành toàn cho bạn mình, một cuộc đầu tư không hoàn vốn.

Đột nhiên, Lâm Khải Phong cảm thấy có gì nhột nhột sau lưng, hình như có con gì đang bò trên người mình. Cao Quỳnh Phương thấy lạ cũng nhìn qua, cô phát hiện...

“Lâm Khải Phong, trên người cậu có một con rắn.”

Cao Quỳnh Phương vừa dứt lời, Lâm Khải Phong đã giãy giữa loạn xạ, con rắn kia bám không được bị rớt xuống, nhưng Lâm Khải Phong đang ở trên cây cũng không còn giữ được thăng bằng. Cao Quỳnh Phương cười đến rớt nước mắt, không ngờ một người to lớn như Lâm Khải Phong lại sợ rắn, đúng là chuyện cười thú vị nhất trên đời mà. Nhưng chưa cười được bao nhiêu, cánh tay Cao Quỳnh Phương lại bị một lực kéo xuống.

Ba mươi giây sau, Cao Quỳnh Phương nằm xấp trên người Lâm Khải Phong. Khuôn mặt của ai kia phóng đại hết cỡ trong đáy mắt Cao Quỳnh Phương, hai đôi mắt ngơ ngàng nhìn nhau, hai đôi môi cách nhau trong gang tấc, lần này Cao Quỳnh Phương thật sự muốn rớt nước mắt. Cô vốn định đứng dậy, lại bị Lâm Khải Phong kéo ngược trở lại, không may mắn như lúc này, lần này hai đôi môi thật sự chạm vào nhau. Vậy mà cô giãy giụa cỡ nào tên biến thái kia cũng không buông cô ra, cuối cùng không cam tâm mất luôn nụ hôn đầu của mình.

“Đồ biến thái.” – Phóng chừng hai phút sau Lâm Khải Phong mới buông cô ra, Cao Quỳnh Phương lập tức đứng dậy, lấy tay chà xát môi của mình, hét thẳng vào mặt Lâm Khải Phong.

“Cậu còn dám mắng tôi, nếu tôi không giữ cậu bây giờ tôi và cậu đã ngồi trên phòng giám thị rồi.” – Lâm Khải Phong sờ đôi môi đã bị Cao Quỳnh Phương cắn đến chảy máu, lớn tiếng phản bác lại cô.

Cao Quỳnh Phương nghe xong muốn chết đứng tại chỗ, ý của Lâm Khải Phong là lúc này cô giám thị đi ngang, nếu cô đứng lên thì chẳng phải... hình như còn là một thảm họa kinh khủng hơn. Nhưng mà mất đi nụ hôn đầu của mình như vậy, Cao Quỳnh Phương thật sự không cam tâm dù sao cũng thoát nạn rồi, có thù tất trả mới là phong cách của cô. Cố dồn toàn lực đánh, đấm, đá cái tên họ Lâm kia, coi như là lệ phí nụ hôn của cô. Nhưng ai ngờ đột nhiên Phan Khả Hân từ đâu chui ra không biết, nhìn thấy Cao Quỳnh Phương đang thương căng chân hạ căng tay với ai đó định chạy lại, vô cùng ngỡ ngàng, bàng hoàng nhận ra người đó là Lâm Khải Phong. Không những thế, vết máu trên miệng Lâm Khải Phong còn bị cô kết luận là do Cao Quỳnh Phương gây ra. Lần này Cao Quỳnh Phương muốn nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết tội.

Dương Băng Vũ và Trình Tử Khiêm vốn đang vui vẻ thì nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn kia, chạy ra xem có chuyện gì thì nghe Phan Khả Hân vẫn chưa hết bờ ngỡ kể lại. Dương Băng Vũ nhìn Cao Quỳnh Phương rồi quay sang quan sát vết thương của Lâm Khải Phong, cô khẳng định chuyện Lâm Khải Phong chấp nhận để Cao Quỳnh Phương hủy hoại nhan sắc là không có khả năng. Trình Tử Khiêm đương nhiên là hiểu vết thương kia là từ đâu mà ra, đột nhiên rất không vui mà muốn xử luôn cho Lâm Khải Phong một trận.

Cục diện trở nên vô cùng phức tạp. Cao Quỳnh Phương lửa giận phùng phùng liếc Lâm Khải Phong. Lâm Khải Phong cũng phối hợp diễn cảnh ‘Tôi không muốn.’ Dương Băng Vũ suy nghĩ xem xảy ra vấn đề gì. Trình Tử Khiêm trầm ngâm không nói chuyện. Phan Khả Hân bị ép trong cảnh tứ phương đều nguy hiểm, tẩu mới là thượng sách, quyết định rời khỏi hiện trường, sau này cô sẽ điều tra rõ ràng.

Cao Quỳnh Phương nhất định tới tận nhiều năm sau cũng sẽ không hề biết hoàn toàn không có cô giám thị nào đi ngang qua, chẳng qua là vì Lâm Khải Phong cầm lòng không đậu, tận dụng tốt cơ hội trời ban, miếng mỡ đã dâng tận miệng, với một người đầu óc thông minh như anh nhất định sẽ tận dụng triệt để. Lần này là cơ hội ngàn vàng để Lâm Khải Phong thanh toán dứt điểm ân oán của mình với Cao Quỳnh Phương, thực hiện phi vụ chấn động này xong anh bảo đảm sẽ đường ai nấy đi, nhưng kết quả bất ngờ anh lại bị bại trong tay Cao Quỳnh Phương, tim đập chân run, muốn hôn một lần rồi tiếp tục lần thứ hai, nếu không bị cô cắn đến máu chảy phồng chùng anh cũng sẽ không buông ra. Tiêu rồi, xem ra lần này một người máu lạnh vô tình, băng thanh ngọc khiết mười mấy năm như Lâm Khải Phong đã động lòng với Cao Quỳnh Phương rồi. Nợ cũ đã trả nhưng món nợ tình cảm của Lâm Khải Phong, Cao Quỳnh Phương dùng cả đời cũng trả không xong.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

2h. Khu tự học lớp 10.

Dương Băng Vũ thay đồ xong, lập tức kéo Cao Quỳnh Phương qua khu tự học để điều tra. “Cậu nói thật đi, cậu và Khải Phong đã xảy ra chuyện gì rồi?” – Dương Băng Vũ kẻ sát mặt Cao Quỳnh Phương, dùng ánh mắt tra khảo hỏi.

“Có chuyện gì đâu.” – Cao Quỳnh Phương có chết cũng không chịu nói, cô không muốn Dương Băng Vũ thêm dệt ra một câu chuyện tình yêu cảm động giữa cô và tên đó.

Đương nhiên là Dương Băng Vũ không tin “Cậu tưởng mình là con nít sao? Biểu hiện của cậu và Khải Phong rất lạ, tuyệt đối không phải cãi nhau bình thường.”

“Cậu suy nghĩ nhiều quá thôi.”

Nói xong, Cao Quỳnh Phương khoác vai Dương Băng Vũ đi ra ngoài. Nhưng Cao Quỳnh Phương càng trốn tránh càng đáng nghi, rõ ràng họ là chị em tốt mà, rốt cuộc có chuyện lớn gì mà Cao Quỳnh Phương ngay cả Dương Băng Vũ cũng không thể nói. Dương Băng Vũ không cam tâm, cô khẳng định phải điều tra rõ ràng chuyện này.

“Cậu không nói, mình đi hỏi Khải Phong.” – Dương Băng Vũ giẫy ra khỏi Cao Quỳnh Phương, chạy đi tìm Lâm Khải Phong.

Cao Quỳnh Phương rất tự tin khẳng định Lâm Khải Phong nhất định cũng không muốn bêu rếu chuyện xấu hổ này ra ngoài nên cũng không ngăn cản Dương Băng Vũ. Nhưng cô có chút bất an nên quyết định đi theo dõi.

2h30. Phía sau trại lớp 10 Lý.

“Cậu nói đi, cậu làm gì Phương rồi? Cậu đừng tưởng giúp cậu ấy vượt qua bài thi một lần thì muốn làm gì thì làm” – Dương Băng Vũ câu đầu tiên đã bênh vực chị em tốt của mình, làm Cao Quỳnh Phương đứng gần đó cảm động đến rơi nước mắt.

“Cậu ta cướp mất nụ hôn đầu của tôi, bây giờ còn muốn kết tội tôi sau?” – Cái con người này biết cái gì là liêm sỉ không, lại có thể nhàn hạ, vô tư trả lời.

Cao Quỳnh Phương nghe xong tức đến ói máu, còn Dương Băng Vũ thì đứng hình toàn tập. Hôn... trong ký ức của Dương Băng Vũ, Cao Quỳnh Phương chưa từng hôn ai, vậy có nghĩa là... Thảo nào, Cao Quỳnh Phương ‘xử đẹp’ Lâm Khải Phong cũng không có gì oan ức. Nhưng trong ký ức của Dương Băng Vũ, theo tính cách của Cao Quỳnh Phương từ nhỏ đến giờ, dù trước đây cô có bị nhan sắc của Lâm Khải Phong hạ gục nhưng với tính cách của Cao Quỳnh Phương nhất định không dễ giải cho đi nụ hôn đầu của mình như vậy. Dương Băng Vũ khẳng định còn có nội tình bên trong.

“Tôi không tin. Quỳnh Phương tuyệt đối không như vậy.” – Đây là một chuyện không thể nào tin nổi.

“Chẳng phải cậu ấy thích tôi sao?”

Rất thành công, Lâm Khải Phong chỉ bằng một câu nói mà đã khiến cho Cao Quỳnh Phương vốn dĩ định trốn đành phải mang theo về mặt tức giận mà lộ diện. Nhưng vừa định đi ra thì một cánh tay kéo cô lại, Cao Quỳnh Phương giật bản mình, ma xui quỷ khiến hay sao mà hôm nay ai cũng lù lù xuất hiện như ma vậy.

“Cậu làm gì vậy, buông tôi ra.” – Cao Quỳnh Phương quát vào mặt Trình Từ Khiêm.

Nếu như bình thường Trình Từ Khiêm đã buông cô ra rồi bày bộ mặt không biết gì, ai ngờ hôm nay còn gan tới mức kéo luôn cô ra ngoài. Cao Quỳnh Phương có một Lâm Khải Phong chưa giải quyết xong còn bị thêm một Trình Từ Khiêm chọc tức, lửa giận kiềm nén bấy lâu cũng không chịu được phải phun trào.

“A...” – Cao Quỳnh Phương giãy giụa cỡ nào cũng không thoát được bàn tay cứng rắn của Trình Từ Khiêm, cuối cùng cô quyết định kéo tay Trình Từ Khiêm lên, khi vị trí đã thuận lợi cô dồn hết sức cắn vào, làm Trình Từ Khiêm đau đớn la lên một tiếng.

“Là cậu ép tôi.” – Dĩ nhiên cô không muốn đối xử như vậy với Trình Từ Khiêm, nhưng ai biết giờ nào không phá lại phá ngay thời điểm cô muốn sống chết với Lâm Khải Phong một trận.

Nói xong, Cao Quỳnh Phương hùng hổ tiến về chỗ Lâm Khải Phong và Dương Băng Vũ nhưng không hiểu sao hôm nay Trình Từ Khiêm lại dai như vậy, cậu nắm cô lại, quyết tâm không cho cô đi, không lẽ Trình Từ Khiêm muốn bảo vệ Lâm Khải Phong. Dĩ nhiên là không phải, tâm lý giới tính của Trình Từ Khiêm vô cùng bình thường tuyệt đối không xuất hiện trường hợp chuyển thành cậu có tư tình với Lâm Khải Phong. Vậy tại sao?

“Tôi không muốn cậu đến gần cậu ấy.”

Với một người chỉ số EQ thấp như Cao Quỳnh Phương làm sao hiểu ẩn ý trong câu nói của Trình Từ Khiêm “Hôm nay cậu chưa uống thuốc sao, chuyện của tôi thì liên quan gì tới cậu.”

Nói những lời ẩn ý với Cao Quỳnh Phương chẳng khác nào giống như ‘nước đổ đầu vịt’, vì thế Trình Từ Khiêm quyết định trực tiếp đi thẳng vào vấn đề “Cao Quỳnh Phương cậu nghe cho kỹ đây.”

Trình Từ Khiêm vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng Cao Quỳnh Phương, làm cô cũng bắt đầu hơi lo sợ. Từ trước tới giờ lần đầu tiên Trình Từ Khiêm bày ra vẻ mặt nghiêm trọng như vậy, không lẽ thù hận bao năm nay của cậu bộc phát, muốn giải quyết ngay tại chỗ này.

“Tôi không muốn Lâm Khải Phong hay bất cứ một người con trai nào khác chạm vào người cậu. Tôi muốn cậu chỉ là của một mình tôi.”

‘Trình Từ Khiêm điên thật rồi.’ Cao Quỳnh Phương nghĩ thầm. Cô vươn tay sờ trán Trình Từ Khiêm, rồi quay lại sờ trán mình, không đúng nhiệt độ cơ thể Trình Từ Khiêm vô cùng bình thường. Cô bắt đầu nghĩ khắp người cậu, cũng không có mùi rượu. Cái chuyện bất thường này ở đâu chui ra vậy?

“Cậu không sao chứ?” – Cao Quỳnh Phương lo lắng nhìn Trình Từ Khiêm. Có khi nào cậu ấy bị bệnh tâm lý đa nhân cách như trong mấy bộ truyện trinh thám thường nói, đương nhiên Cao Quỳnh Phương rất không hi vọng đó là sự thật.

“Có. Dĩ nhiên là có.” – Câu trả lời của Trình Từ Khiêm làm Cao Quỳnh Phương muốn té xỉu, cô chỉ suy nghĩ đại thôi mà không lẽ là thật. Chắc chắn không phải, vì câu trả lời tiếp theo của Trình Từ Khiêm “Tôi có sao mới đi thích cậu.”

“Đi, tôi đưa cậu đi lên phòng y tế khám bệnh.” – Làm sao có thể tin được chuyện này, mới bị Lâm Khải Phong cưỡng hôn, giờ lại nghe Trình Từ Khiêm tỏ tình, những chuyện rõ ràng không có khả năng này sao hôm nay lại ồ ạt kéo tới viếng thăm cô. Chỉ có hai khả năng: Thứ nhất: Đây là một con ác mộng, bác bỏ. Đây chắc chắn là thực tại vậy chỉ còn khả năng thứ hai: Hai người họ bị bệnh thần kinh.

Trình Từ Khiêm thật sự bó tay với trí tưởng tượng của Cao Quỳnh Phương, đáng lẽ cô phải cảm động khi được một ‘nam thần’ như cậu tỏ tình, sao cuối cùng lại bị kết luận là bệnh thần kinh. Trình Từ Khiêm không cam tâm, lần này cậu nhất định phải khiến Cao Quỳnh Phương đổ trong tay mình.

Vậy là sau khi kết thúc buổi cắm trại, trước khi Cao Quỳnh Phương về trại mồ côi ăn tết, Trình Từ Khiêm quyết định hẹn cô ra.

2h. Khu tự học lớp 10.

Dương Băng Vũ thay đồ xong, lập tức kéo Cao Quỳnh Phương qua khu tự học để điều tra. “Cậu nói thật đi, cậu và Khải Phong đã xảy ra chuyện gì rồi?” – Dương Băng Vũ kẻ sát mặt Cao Quỳnh Phương, dùng ánh mắt tra khảo hỏi.

“Có chuyện gì đâu.” – Cao Quỳnh Phương có chết cũng không chịu nói, cô không muốn Dương Băng Vũ thêu dệt ra một câu chuyện tình yêu cảm động giữa cô và tên đó.

Đương nhiên là Dương Băng Vũ không tin “Cậu tưởng mình là con nít sao? Biểu hiện của cậu và Khải Phong rất lạ, tuyệt đối không phải cãi nhau bình thường.”

“Cậu suy nghĩ nhiều quá thôi.”

Nói xong, Cao Quỳnh Phương khoác vai Dương Băng Vũ đi ra ngoài. Nhưng Cao Quỳnh Phương càng trốn tránh càng đáng nghi, rõ ràng họ là chị em tốt mà, rốt cuộc có chuyện lớn gì mà Cao Quỳnh Phương ngay cả Dương Băng Vũ cũng không thể nói. Dương Băng Vũ không cam tâm, cô khẳng định phải điều tra rõ ràng chuyện này.

“Cậu không nói, mình đi hỏi Khải Phong.” – Dương Băng Vũ giẫy ra khỏi Cao Quỳnh Phương, chạy đi tìm Lâm Khải Phong.

Cao Quỳnh Phương rất tự tin khẳng định Lâm Khải Phong nhất định cũng không muốn bêu rếu chuyện xấu hổ này ra ngoài nên cũng không ngăn cản Dương Băng Vũ. Nhưng cô có chút bất an nên quyết định đi theo dõi.

2h30. Phía sau trại lớp 10 Lý.

“Cậu nói đi, cậu làm gì Phương rồi? Cậu đừng tưởng giúp cậu ấy vượt qua bài thi một lần thì muốn làm gì thì làm” – Dương Băng Vũ câu đầu tiên đã bênh vực chị em tốt của mình, làm Cao Quỳnh Phương đứng gần đó cảm động đến rơi nước mắt.

“Cậu ta cướp mất nụ hôn đầu của tôi, bây giờ còn muốn kết tội tôi sau?” – Cái con người này biết cái gì là liêm sỉ không, lại có thể nhàn hạ, vô tư trả lời.

Cao Quỳnh Phương nghe xong tức đến ói máu, còn Dương Băng Vũ thì đứng hình toàn tập. Hôn... trong ký ức của Dương Băng Vũ, Cao Quỳnh Phương chưa từng hôn ai, vậy có nghĩa là... Thảo nào, Cao Quỳnh Phương ‘xử đẹp’ Lâm Khải Phong cũng không có gì oan ức. Nhưng trong ký ức của Dương Băng Vũ, theo tính cách của Cao Quỳnh Phương từ nhỏ đến giờ, dù trước đây cô có bị nhan sắc của Lâm Khải Phong hạ gục nhưng với tính cách của Cao Quỳnh Phương nhất định không để giải cho đi nụ hôn đầu của mình như vậy. Dương Băng Vũ khẳng định còn có nội tình bên trong.

“Tôi không tin. Quỳnh Phương tuyệt đối không như vậy.” – Đây là một chuyện không thể nào tin nổi.

“Chẳng phải cậu ấy thích tôi sao?”

Rất thành công, Lâm Khải Phong chỉ bằng một câu nói mà đã khiến cho Cao Quỳnh Phương vốn dĩ định trốn tránh phải mang theo vẻ mặt tức giận mà lộ diện. Nhưng vừa định đi ra thì một cánh tay kéo cô lại, Cao Quỳnh Phương giật bản thân, ma xui quỷ khiến hay sao mà hôm nay ai cũng lù lù xuất hiện như ma vậy.

“Cậu làm gì vậy, buông tôi ra.” – Cao Quỳnh Phương quát vào mặt Trình Từ Khiêm.

Nếu như bình thường Trình Từ Khiêm đã buông cô ra rồi bày bộ mặt không biết gì, ai ngờ hôm nay còn gan tới mức kéo luôn cô ra ngoài. Cao Quỳnh Phương có một Lâm Khải Phong chưa giải quyết xong còn bị thêm một Trình Từ Khiêm chọc tức, lửa giận kiềm nén bấy lâu cũng không chịu được phải phun trào.

“A...” – Cao Quỳnh Phương giãy giụa cỡ nào cũng không thoát được bàn tay cứng rắn của Trình Từ Khiêm, cuối cùng cô quyết định kéo tay Trình Từ Khiêm lên, khi vị trí đã thuận lợi cô dồn hết sức cắn vào, làm Trình Từ Khiêm đau đớn la lên một tiếng.

“Là cậu ép tôi.” – Dĩ nhiên cô không muốn đối xử như vậy với Trình Từ Khiêm, nhưng ai biết giờ nào không phá lại phá ngay thời điểm cô muốn sống chết với Lâm Khải Phong một trận.

Nói xong, Cao Quỳnh Phương hùng hổ tiến về chỗ Lâm Khải Phong và Dương Băng Vũ nhưng không hiểu sao hôm nay Trình Từ Khiêm lại dai như vậy, cậu nắm cô lại, quyết tâm không cho cô đi, không lẽ Trình Từ Khiêm muốn bảo vệ Lâm Khải Phong. Dĩ nhiên là không phải, tâm lý giới tính của Trình Từ Khiêm vô cùng bình thường tuyệt đối không xuất hiện trường hợp chuyển thành cậu có tư tình với Lâm Khải Phong. Vậy tại sao?

“Tôi không muốn cậu đến gần cậu ấy.”

Với một người chỉ số EQ thấp như Cao Quỳnh Phương làm sao hiểu ẩn ý trong câu nói của Trình Từ Khiêm “Hôm nay cậu chưa uống thuốc sao, chuyện của tôi thì liên quan gì tới cậu.”

Nói những lời ẩn ý với Cao Quỳnh Phương chẳng khác nào giống như ‘nước đổ đầu vịt’, vì thế Trình Từ Khiêm quyết định trực tiếp đi thẳng vào vấn đề “Cao Quỳnh Phương cậu nghe cho kỹ đây.”

Trình Từ Khiêm vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng Cao Quỳnh Phương, làm cô cũng bắt đầu hơi lo sợ. Từ trước tới giờ lần đầu tiên Trình Từ Khiêm bày ra vẻ mặt nghiêm trọng như vậy, không lẽ thù hận bao năm nay của cậu bộc phát, muốn giải quyết ngay tại chỗ này.

“Tôi không muốn Lâm Khải Phong hay bất cứ một người con trai nào khác chạm vào người cậu. Tôi muốn cậu chỉ là của một mình tôi.”

‘Trình Từ Khiêm điên thật rồi.’ Cao Quỳnh Phương nghĩ thầm. Cô vươn tay sờ trán Trình Từ Khiêm, rồi quay lại sờ trán mình, không đúng nhiệt độ cơ thể Trình Từ Khiêm vô cùng bình thường. Cô bắt đầu nghĩ khắp người cậu, cũng không có mùi rượu. Cái chuyện bất thường này ở đâu chui ra vậy?

“Cậu không sao chứ?” – Cao Quỳnh Phương lo lắng nhìn Trình Từ Khiêm. Có khi nào cậu ấy bị bệnh tâm lý đa nhân cách như trong mấy bộ truyện trinh thám thường nói, đương nhiên Cao Quỳnh Phương rất không hi vọng đó là sự thật.

“Có. Dĩ nhiên là có.” – Câu trả lời của Trình Từ Khiêm làm Cao Quỳnh Phương muốn té xỉu, cô chỉ suy nghĩ đại thôi mà không lẽ là thật. Chắc chắn không phải, vì câu trả lời tiếp theo của Trình Từ Khiêm “Tôi có sao mới đi thích cậu.”

“Đi, tôi đưa cậu đi lên phòng y tế khám bệnh.” – Làm sao có thể tin được chuyện này, mới bị Lâm Khải Phong cưỡng hôn, giờ lại nghe Trình Từ Khiêm tỏ tình, những chuyện rõ ràng không có khả năng này sao hôm nay lại ồ ạt kéo tới viếng thăm cô. Chỉ có hai khả năng: Thứ nhất: Đây là một con ác mộng, bác bỏ. Đây chắc chắn là thực tại vậy chỉ còn khả năng thứ hai: Hai người họ bị bệnh thần kinh.

Trình Từ Khiêm thật sự bó tay với trí tưởng tượng của Cao Quỳnh Phương, đáng lẽ cô phải cảm động khi được một ‘nam thần’ như cậu tỏ tình, sao cuối cùng lại bị kết luận là bệnh thần kinh. Trình Từ Khiêm không cam tâm, lần này cậu nhất định phải khiến Cao Quỳnh Phương đổ trong tay mình.

Vậy là sau khi kết thúc buổi cắm trại, trước khi Cao Quỳnh Phương về trại mồ côi ăn tết, Trình Từ Khiêm quyết định hẹn cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

8h. Công kí túc xá.

Trình Từ Khiêm đứng đợi Cao Quỳnh Phương đã mười lăm phút, mà vẫn không thấy bóng dáng của cô. Cậu có chút hoang mang không biết cô có xuất hiện không? Bởi tối hôm qua cậu gọi điện cô không bắt máy, nhắn tin cũng không trả lời...

21h30. Ngày sau cắm trại. Kí túc xá trường.

Hành lý sơ bộ đã chuẩn bị xong, Dương Băng Vũ đã đi ngủ trước, Cao Quỳnh Phương cũng dự định đi ngủ thì đột nhiên bị đau bụng, chắc do mấy trái dưa leo cô ăn bữa chiều. Vào phòng vệ sinh được một lát, điện thoại Cao Quỳnh Phương ở ngoài reo liên hồi, Cao Quỳnh Phương ‘thần bất do kỷ’ chỉ có thể ngồi nghe tiếng chuông điện thoại bên ngoài.

‘Người ơi có nghe không, lòng anh có riêng em thôi

Dù em ra đi để cố quên lòng vẫn mãi sau không thể quên

Người ơi có nghe không, lòng em vẫn trông mong

Dù là trăm năm sau khi ra đời em vẫn không quên’

Cao Quỳnh Phương rất thích lời của bài hát này, bởi nó tượng trưng cho một tình yêu bất diệt, dù có qua trăm năm hay ngàn năm vẫn không thể bào mòn tình yêu vĩnh cửu của nhân vật nam nữ chính.

Cao Quỳnh Phương bụng đau dữ dội ngồi rất lâu vẫn không thể đi ra, điện thoại reo hai, ba lần cũng không có ai bắt máy nên người gọi cũng bỏ cuộc. Đến khi Cao Quỳnh Phương lê lét ra khỏi phòng vệ sinh thì thấy cuộc gọi nhờ của Trình Từ Khiêm, hơn nữa còn có một tin nhắn, tưởng là Trình Từ Khiêm chọc mình nên cô cũng không xem, rồi một mỏi nằm xuống giường ngủ quên giờ nào không biết. Nên hoàn toàn vô can với cuộc hẹn hôm nay của Trình Từ Khiêm.

8h15. Công kí túc xá.

Đội này giờ, Trình Từ Khiêm cũng dần mất kiên nhẫn, nhưng may mắn nhìn thấy Dương Băng Vũ ở trên lầu đang đi xuống. Cậu lập tức phóng lại hỏi “Quỳnh Phương đâu?”

Ngay cả đương sự như Cao Quỳnh Phương còn không biết thì làm sao Dương Băng Vũ biết, cho nên cô rất thành thật trả lời “Ngủ chưa thức.”

“Cái... cái gì?” – Trình Từ Khiêm bất ngờ toàn tập với câu trả lời của Dương Băng Vũ, nếu muốn tránh cậu thì tìm cái cớ hợp lý hơn một chút không được sao, nhất định phải làm tổn thương cậu như vậy Cao Quỳnh Phương mới có động lực sống tiếp hay sao?

“Cậu tìm cậu ấy sao? Hôm nay đa phần mọi người đã về rồi, cô giám thị cũng không ở đây, cậu lên đi.” – Không hiểu sao hôm nay Dương Băng Vũ lại thật tình đến như vậy.

Nói xong, Dương Băng Vũ đi luôn ra ngoài ăn sáng. Trình Từ Khiêm thì mặt mày đen thui phi lên lầu ba của kí túc. Quả thật, Cao Quỳnh Phương còn đang ngủ rất ngon, Trình Từ Khiêm rất muốn cười bán thân mình, đứng ở dưới lầu đợi nửa tiếng, không ngờ đợi một người còn chưa thức. Không trùng phạch Cao Quỳnh Phương một ngày thì hình như cô đã quên Trình Từ Khiêm, cậu là ai rồi?

“Cô giám thị tới.” – Cậu dán sát tai Cao Quỳnh Phương hét lên.

Cao Quỳnh Phương giật mình, lập tức dẹp bỏ giấc mộng của mình, hoảng hồn ngồi dậy. Dùng tốc độ nhanh nhất, giải quyết ‘cái ỏ’ của mình. Dọn một hồi đầu óc dường như tỉnh táo, bộ não của Cao Quỳnh Phương nhớ ra một chuyện, hình như cô giám thị mấy ngày nay không ở kí túc xá. Vậy ai là người thông báo? Cao Quỳnh Phương quan sát xung quanh, lập tức thấy Trình Từ Khiêm cười sặc sụa ngoài cửa, hiểu ra vấn đề, cô bay tới ‘sán’ mấy cái cho

cậu.

Rồi quay trở vào làm vệ sinh cá nhân. Trình Từ Khiêm cũng bước vào đi lòng vòng quan sát, thấy mấy cái vali đã chặt kín đồ, cậu đoán là họ chuẩn bị về quê, lại thấy cái điện thoại xui xẻo bị Cao Quỳnh Phương đạp rớt xuống đất. Trình Từ Khiêm nhặt lên, thấy tin nhắn vẫn còn nguyên, rõ ràng là chưa có người xem. Cậu bắt đầu đi thờ dài, kết luận lỗi không thuộc về Cao Quỳnh Phương.

“Cậu tới đây làm gì?” – Cao Quỳnh Phương quần áo tươm tất, nhìn Trình Từ Khiêm thong dong ngồi vắt chân trên giường của cô.

Cậu không trả lời, trực tiếp đưa điện thoại cho cô xem. Cao Quỳnh Phương vừa xem xong, đầu óc còn chưa thông suốt đã bị Trình Từ Khiêm kéo đi. Xuống tới lầu sự kiện bất ngờ tiếp theo xuất hiện đó là Trình Từ Khiêm chạy xe đạp chở cô. Xem ra, hôm nay tinh thần Cao Quỳnh Phương cần phải vững vàng để đón nhận những trò mới của Trình Từ Khiêm.

Trình Từ Khiêm đưa cô đi chơi ở rất nhiều nơi có trung tâm mua sắm, siêu thị, khu trò chơi,... rồi chốt lại ở công viên. Thật tâm thì cả ngày đi chơi với Trình Từ Khiêm cũng không tệ nếu không muốn nói là rất vui, cô được thử rất nhiều thứ mà từ trước tới giờ chưa bao giờ được biết, được vui vẻ cười thả ga. Tâm trạng vui vẻ đó đến chạng vạng chiều vẫn còn dư âm.

16h. Công viên 8/3.

Trình Từ Khiêm và Cao Quỳnh Phương nằm trên bãi cỏ, quan sát bầu trời trong xanh lên cao. Cao Quỳnh Phương nhìn những đám mây tạo thành rất nhiều hình dạng, cô có thể tưởng tượng ra những thứ mà mình thích hay những linh vật chỉ có trong chuyện cổ tích.

Đang mãi chìm trong tưởng tượng, đột nhiên người bên cạnh nhẹ nhàng lên tiếng “Lời tôi nói hôm qua là thật.”

Lần đầu tiên, Cao Quỳnh Phương cảm nhận được sự ấm áp và chân thật trong lời nói của Trình Từ Khiêm, giọng nói đó giống như một luồng điện chạy trong người Cao Quỳnh Phương, tim Cao Quỳnh Phương bắt đầu lệch nhịp.

“Tôi hi vọng sau này có thể tiếp tục làm cậu vui vẻ như hôm nay.” – Thấy Cao Quỳnh Phương không trả lời, Trình Từ Khiêm nói tiếp.

Cao Quỳnh Phương cũng không biết phải nói gì, chuyện ngày hôm qua cô tưởng Trình Từ Khiêm chỉ muốn đùa với cô nên cô đã sớm dẹp nó qua một bên. Hôm nay, cậu lại nói chuyện đó là nghiêm túc, nhất thời Cao Quỳnh Phương không biết phải đối diện như thế nào.

“Tôi cần thời gian để suy nghĩ.” – Hôm nay, Cao Quỳnh Phương quả thực rất vui, nhưng cô cũng cần thời gian để nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

“Được. Tôi đợi cậu.” – Dứt lời, Trình Từ Khiêm giao cho Cao Quỳnh Phương một sợi dây chuyền, cậu nói tiếp “Trước khi những bông hồng trên tay cậu tàn, cậu vẫn không trả thứ này cho tôi, coi như cậu đồng ý.”

Suốt cả quãng đường về, Cao Quỳnh Phương vẫn không nói lời nào với Trình Từ Khiêm, Trình Từ Khiêm thích cô là chuyện mà Cao Quỳnh Phương có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, đừng nói đến chuyện phải thay đổi quan hệ của cô với cậu.

17h. Kí túc xá trường.

Cao Quỳnh Phương bước xuống xe, rồi ba chân bốn cẳng chạy luôn vào kí túc. Trình Từ Khiêm nhìn thấy cô vào mới quay xe về. Nụ cười vui vẻ nở trên môi của cậu, lần đầu thấy Cao Quỳnh Phương trốn tránh, rốt cuộc cũng có chuyện mà Cao Quỳnh Phương không giải quyết nổi. Lần này, cậu vô cùng tự tin bởi với tính cách của Cao Quỳnh Phương tuyệt đối sẽ không có chữ ‘suy nghĩ, cô nói ‘suy nghĩ’ thực chất là cần thời gian để tiếp nhận. Khả năng thành công của Trình Từ Khiêm là rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

18h. Kí túc xá.

Cao Quỳnh Phương thần thờ, trên tay cầm đóa hoa và sợi dây chuyền của Trình Từ Khiêm bước vào phòng. Dương Băng Vũ đang ăn mì thấy đóa hoa đẹp khôi ngô trên tay Cao Quỳnh Phương liền bị sặc, lại có sự kiện chấn động gì Cao Quỳnh Phương lại sở hữu đóa hoa này.

“Cậu là có thật là Quỳnh Phương không?” – Dương Băng Vũ ngờ nghệch hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.” – Cô để bó hoa xuống nhưng lại nắm sợi dây chuyền trong tay, cô không định nói cho Dương Băng Vũ biết bởi chắc chắn Dương Băng Vũ sẽ không tin, đợi khi cô suy nghĩ kỹ càng rồi nói cho Dương Băng Vũ biết cũng không muộn.

“Đóa hoa này ở đâu ra?”

“Trình Từ Khiêm tỏ tình không thành nên quăng luôn cho mình.”

Thì ra, sáng nay Trình Từ Khiêm kéo Cao Quỳnh Phương đi để tỏ tình, làm cô cứ tưởng là có chuyện gì nữa rồi. Nhưng Trình Từ Khiêm hoàn hảo lại bị thất tình, chắc chắn cô gái này đẳng cấp quá cao muốn làm giá đây mà. Nhưng nhìn khuôn mặt có chút thần thờ của Cao Quỳnh Phương, Dương Băng Vũ thắc mắc “Vậy sao cậu lại như người mất hồn vậy.”

“Thì...” – Cao Quỳnh Phương theo thường lệ định kể cho Dương Băng Vũ nghe, nhưng nhìn đôi mắt nhiều chuyện của Dương Băng Vũ, cô thờ dài “Cậu ta tỏ tình không thành, trút giận lên người mình.”

Vô cùng hợp lý, Dương Băng Vũ muốn không tin cũng không được. Vậy là cô đoạt luôn đóa hoa xinh đẹp trên tay Cao Quỳnh Phương, tự mình đi cắm, xong rồi quay lại ăn hết tô mì. Cao Quỳnh Phương kiểm tra lại hành lý, tối nay là lên xe rồi, phải chắc chắn không bỏ sót thứ gì.

10h. Ngày hôm sau. Trại trẻ mồ côi.

Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ ‘tay xách nách mang’ bước vào trại. Mấy đứa nhỏ chơi ngoài sân thấy họ về, lập tức báo cho mấy dì trong trại. Gần cả năm không gặp nhau, nên bao nhiêu nhớ nhung họ đều dồn vào những cái ôm.

“Tụi con về lúc nào, sao không nói để ta ra đón.” – Di Trần cười vui vẻ hỏi.

“Con muốn tạo bất ngờ cho dì mà.”

Di Lưu lập tức ra chợ, mua thêm một số thức ăn mà hai người họ thích nhất. Bữa cơm hôm nay tuy không có gì đặc biệt nhưng với Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ là bữa cơm ngon nhất trên đời, bởi nó chứa đựng tình yêu thương sâu đậm của người thân mà Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ vĩnh viễn không có được.

Ăn cơm xong, Cao Quỳnh Phương ra ngoài đi dạo. Trại mồ côi vẫn không có gì thay đổi, cái cây to lớn mà cô thường ngồi trước đây giờ đã sắp thêm một tuổi, đột nhiên cô nhớ đến Trình Từ Khiêm và Triệu Minh Minh. Cô nhớ có lần Triệu Minh Minh đã nói “Mình rất thích hoàng tử của mình giống Từ Khiêm.” Nên Triệu Minh Minh nói cô không được phép ăn hiếp Trình Từ Khiêm nữa, như vậy Triệu Minh Minh sẽ cho cô hết quả vật của mình. Cao Quỳnh Phương lúc đó chỉ là một đứa con nít, nghe như vậy dĩ nhiên là rất thích, lập tức đồng ý với Triệu Minh Minh và hứa sẽ giữ bí mật, ngay cả Dương Băng Vũ cũng không được nói. Chính vì thế, lúc đó dù cho Trình Từ Khiêm có phiền phức cỡ nào Cao Quỳnh Phương cũng không quan tâm, phải cố gắng xem như không có chuyện gì vì cô biết Triệu Minh Minh luôn theo sát họ, chẳng qua là núp ở đâu đó không lộ diện thôi. Bây giờ suy nghĩ lại hình như lúc đó, Triệu Minh Minh đã thích Trình Từ Khiêm.

Nghĩ đến đây, Cao Quỳnh Phương hơi lo lắng, không biết bây giờ Triệu Minh Minh còn thích Trình Từ Khiêm không? Lỡ như Triệu Minh Minh vẫn thích Trình Từ Khiêm, nếu một ngày cô ấy quay về biết được quan hệ bọn họ thì sao? Vấn đề này xem ra khó giải quyết rồi nhưng chưa phải vấn đề khó nhất.

19h. Sân trước của trại mồ côi.

Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ đang ngồi trên hai cái xích đu trước sân. Rồi lời chuyện ngày xưa, chuyện ngày nay đem ra nói. Nhưng nói một hồi, Cao Quỳnh Phương cảm thấy có gì không đúng.

“Sao hôm nay cậu bệnh vực Từ Khiêm quá vậy?” – Nãy giờ lần nào kể tội Trình Từ Khiêm, đều bị Dương Băng Vũ phản bác.

“Đâu có.” – Dương Băng Vũ lập tức phủ nhận, nhưng hình như khuôn mặt trắng trẻo của cô ửng đỏ.

Chuyện kì lạ gì nữa vậy? Cao Quỳnh Phương khó hiểu nhìn Dương Băng Vũ “Vậy sao cậu đỏ mặt?”

“Là cậu nhìn nhầm thôi.”

Không đúng, thái độ thẹn thùng của Dương Băng Vũ hôm nay ở đâu chui ra vậy, không lẽ... “Cậu thích Từ Khiêm?” - Tim Cao Quỳnh Phương đập thình thịch đợi đáp án của Dương Băng Vũ.

Dương Băng Vũ không phủ nhận cũng không khẳng định nhưng với thái độ của cô đã đủ để Cao Quỳnh Phương tìm ra đáp án. Nghiêm trọng rồi, lần này không phải một đứa nhóc còn nhẹ người non dạ như Triệu Minh Minh, mà là một cô gái lần đầu rung động Dương Băng Vũ, cái chuyện tình cảm của Trình Từ Khiêm và Cao Quỳnh Phương, chưa ra trận mà đã bị diệt vong rồi.

“Từ bao giờ vậy?” – Cao Quỳnh Phương hệt hăng hỏi.

“Đạ tiệc đó. Hôm đó cậu ấy vô cùng đẹp trai, lại còn lịch sự mời mình nhảy nữa. Còn nữa, lúc đó người sắp đổ nước trái cây lên người mình, cậu ấy đã ôm mình né chỗ khác.” – Dương Băng Vũ với nét mặt hạnh phúc hồi tưởng lại.

Cao Quỳnh Phương nhất thời không biết nói gì, cũng may điện thoại reo cứu mạng cô. Mà chủ nhân của cuộc điện thoại này lại là ... Lâm Khải Phong, cái người này lần nào xuất hiện cũng cứu cô thoát chết, phải chi bớt hách dịch lại một chút không biết chừng cô động lòng rồi.

“Alo.”

“Cậu đang ở đâu?” – Mới vừa cảm động một chút đã bị giọng nói ngang ngạnh của Lâm Khải Phong đập tan.

“Liên quan gì tới cậu.” – Muốn nói chuyện đằng hoàng với con người này một lần cũng không được.

“Chỉ muốn xem cậu còn sống hay đã chết thôi.”

“Cảm ơn cậu đã quan tâm. Thật vinh hạnh.” – Tiếng nghiêng răng của Cao Quỳnh Phương cũng vừa vắn lợt vào tai Lâm Khải Phong.

“Tôi không có thời gian mà đi quan tâm cậu. Tôi chỉ sợ không ai chịu trách nhiệm với nọ hôn đầu của tôi thôi.” – Đẳng cấp công kích của Lâm Khải Phong ngày càng tăng.

“Trách nhiệm cái đầu cậu.”

Hình như gọi điện thoại không tốn tiền hay sao? Lâm Khải Phong lại rảnh tới mức gọi để nói những chuyện nhảm nhí này. Ngược lại Dương Băng Vũ lại rất tập trung nghe cuộc đối thoại này, rất đơn giản nó mang đầy yếu tố giải trí.

Cúp máy, nhìn khuôn mặt vui vẻ của Dương Băng Vũ, trách móc “Vui lắm sao?”

“Dĩ nhiên. Hai người thú vị thật đó.” – Dương Băng Vũ vẫn còn rất vui vẻ khẳng định.

“Cậu điên giống Lâm Khải Phong rồi.”

“Minh nói cho cậu biết một chuyện.” – Dương Băng Vũ đột ngột nghiêm túc. “Oan gia kiếp trước là vợ chồng.”

Dương Băng Vũ vậy là bị Cao Quỳnh Phương đánh tới tấp. Nhưng Dương Băng Vũ cũng nói đâu có gì sai, đúng là trước đây Cao Quỳnh Phương cũng thường cãi nhau với Trình Tử Khiêm nhưng lần nào Trình Tử Khiêm cũng gơ tay đầu hàng, thực chất không phải là đối thủ của Cao Quỳnh Phương, còn Lâm Khải Phong thì khác, anh lúc nào cũng khiến Cao Quỳnh Phương dồn hết lực đối phó, xứng đáng là kì phùng địch thủ.

,

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

23h. Phòng ngủ.

Cao Quỳnh Phương lăn qua lăn lại này giờ vẫn không tài nào ngủ được, trong lòng cô vẫn canh cánh những lời của Trình Tử Khiêm và Dương Băng Vũ. Phải, cô có cảm tình với Trình Tử Khiêm, những hành động hôm đó của cậu khiến cho trái tim cô lỡ nhịp, nhưng nó còn quá bé nhỏ so với tình cảm mười mấy năm nay của cô và Dương Băng Vũ, cô không có người thân, cô rất cần người chị em tốt này, cô không thể để bất cứ thứ gì gây ảnh hưởng tới quan hệ của cô và Băng Vũ, tuyệt đối không thể.

Dù vậy, Cao Quỳnh Phương vẫn rất buồn, cô lấy theo sợi dây chuyền của Trình Tử Khiêm đi ra ngoài. Trời hôm nay rất đẹp, có trăng, có sao. Từng ngôi sao lấp lánh, xung quanh vàng trắng tròn cùng tỏa sáng trên bầu trời đêm, rất đẹp. Nhưng đột nhiên, một cơn mưa lớn ập tới, Cao Quỳnh Phương vội vã chạy đi trú mưa, vô tình cô núp dưới bóng cây mà trước đây cô và Trình Tử Khiêm thường chơi, nước mát chực chờ đã lâu gặp thời cơ rơi xuống. Chẳng phải vừa rồi bầu trời vẫn còn rất đẹp, sao giờ lại tối tăm bởi cơn mưa lớn này, cô không muốn, không muốn những thứ tươi đẹp vừa tới với cô, lại vô cớ bị che phủ bởi mây đen. Có lẽ là do cô và Trình Tử Khiêm có duyên không phận, nhưng hi vọng Dương Băng Vũ sẽ có duyên có phận với cậu.

6h. Ngày hôm sau.

Thấy dì Trần chuẩn bị đi chợ, Cao Quỳnh Phương vội ngăn lại.

“Hay là hôm nay để con đi cho.” – Cao Quỳnh Phương lấy luôn giỏ xách trên tay dì Trần.

“Được.” – Dì Trần thấy đột nhiên hôm nay Cao Quỳnh Phương có hứng thú cảm thấy rất mừng, vui vẻ đồng ý.

6h45. Chợ

Cao Quỳnh Phương cầm giỏ xách đi lòng vòng ngoài chợ cũng đã nửa tiếng, những thức ăn cần mua, xem ra cũng tạm coi là đủ. Chỉ còn một thứ quan trọng, nhưng trên đường đi mua thứ quan trọng kia, cô lại gặp một người. Nếu cô nhìn không lầm thì người này là ... Lâm Khải Phong.

“Sao cậu ấy lại ở đây?” – Cao Quỳnh Phương tự hỏi.

Nhưng cô không có thời gian để quan tâm vấn đề của Lâm Khải Phong, cô nhanh chóng hoàn thành công việc của mình, rồi quay về trại mồ côi.

8h15. Trại mồ côi.

Di Lư thấy cô xách đùm đề thì vội ra giúp.

“Đã xong chưa?” – Di Lư ghé sát tay cô hỏi.

Cao Quỳnh Phương cười tươi gật đầu, rồi cùng Di Lư xách đồ vào trong nhà bếp. Ngày hôm nay, tất cả mọi người đều tỏ ra thần thần bí bí rất kì lạ. Hình như họ có một bí mật gì đó?

“Vũ, có chuyện gì xảy ra sao con?” – Di Trần là người đầu tiên phát hiện, lo lắng kéo Dương Băng Vũ đang lật rau ở dưới bếp ra ngoài hỏi.

“Không có gì đâu, tại di nhạ cảm quá thôi mà.” – Dương Băng Vũ cười, vỗ vỗ tay trấn an. Nói xong cô trở vào làm việc, Di Trần vẫn cảm thấy có gì không ổn nhưng vẫn không tìm được nguyên nhân là gì. Đương nhiên là Di Trần không thể biết được chuyện gì, vì sự kì lạ hôm nay của mọi người là vì di ấy.

19h. Trên đường.

“OK” – Dương Băng Vũ nhắn tin cho Cao Quỳnh Phương.

Cao Quỳnh Phương đang cùng Di Trần đang đi dạo rất nhanh chóng nhận được tin nhắn của Dương Băng Vũ.

“Di à, mình về đi.” – Cô quay sang nói với Di Trần đang làm vài động tác thể dục.

Sau đó, Di Trần và Cao Quỳnh Phương cùng trở về trại. Không biết sao, hôm này trại trẻ tối om, không một bóng đèn nào hoạt động, Di Trần gọi mọi người vẫn không có ai trả lời, xoay qua bên phải Cao Quỳnh Phương cũng không còn bên cạnh, Di Trần vô cùng lo lắng, định ra ngoài tìm giúp đỡ, nhưng đột nhiên đèn sáng trở lại. Di Trần không thể tin vào mắt mình, xung quanh các cây đều treo đầy bong bóng đủ màu sắc, còn có một dòng chữ được viết nắn nót trên miếng vải căng ngang giữa hai cây trung tâm. ...

“Happy birthday to you. . .” – Mọi người đột nhiên xuất hiện, cùng nhau hát bài hát mừng sinh nhật, trên tay Cao Quỳnh Phương còn cầm một cái bánh sinh nhật đã thấp sần sền. Di Trần cảm động đến rơi nước mắt, không ngờ mọi người lại nhớ sinh nhật của mình, còn bỏ công sức tổ chức bữa tiệc này, đã rất lâu rồi di ấy không vui như hôm nay.

“Di, mau cầu nguyện đi.” – Cao Quỳnh Phương mang bánh kem đến trước mặt Di Trần, thúc giục.

“Ta mong tất cả các con đều khỏe mạnh, bình an và hạnh phúc.” – Đối với Di Trần, những đứa trẻ này là quan trọng nhất, bởi từ khi biết mình không thể sinh con, di ấy cũng không kết hôn, di ấy luôn dồn hết tình cảm để chăm sóc những đứa trẻ này như con của mình, sẵn sàng hi sinh tất cả cho bọn chúng. Sau đó, Di Trần thôi tất nên trong tiếng vỗ tay và tiếng cười vui vẻ của mọi người.

Dương Băng Vũ cầm trên tay một hộp quà được gói kỹ càng, bước lên bên cạnh Di Trần “Sinh nhật vui vẻ.”

“Di, hay là mở ra xem đi.” – Cao Quỳnh Phương nói, cô là người hiểu rõ nhất bên trong chiếc hộp xinh xắn kia là thứ gì.

Món quà là một cuốn nhật ký, bên trong là khuôn mặt vui vẻ lúc Di Trần nhìn họ chơi đùa ngoài sân, là đôi mắt ấm áp khi Di Trần tận tình chăm sóc cho bọn họ, là tình cảm to lớn mà họ dành cho Di Trần, ...

“Cảm ơn các con.” – Di ấy cảm động ôm Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ.

“Con xin lỗi, con không đủ tiền để tặng món quà đặc tiền hơn, nhưng con hứa nhất định con sẽ cố gắng để làm điều đó.” – Cao Quỳnh Phương nghẹn ngào nói.

“Chỉ cần các con ở bên cạnh ta là đủ rồi.”

Buổi sinh nhật này có lẽ là buổi sinh nhật đáng nhớ nhất trong cuộc đời Di Trần, có nụ cười vui vẻ cũng có nước mắt xúc động, nhưng quan trọng là tất cả mọi người đều ở bên nhau.

21h. Sân trước.

Buổi sinh nhật đã kết thúc, Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ đẩy mấy di vào trong ngủ trước, mấy đứa nhỏ thì đã ngủ trước rồi. Đang dọn dẹp, thì đột nhiên điện thoại của Cao Quỳnh Phương reo, là tin nhắn của Trình Tử Khiêm.

“Hồng sắp tàn rồi, cậu nghĩ tới đâu rồi?”

Cao Quỳnh Phương thở ra một hơi, nhắn lại ‘Nghĩ xong rồi. Xin lỗi.’

Rất nhanh, cậu đã gửi tin nhắn lại, có lẽ bây giờ cậu đang rất tức giận ‘Lý do?’

Cao Quỳnh Phương trả lời ‘Tôi không thích cậu.’

‘Tôi không tin.’ – Trình Từ Khiêm vẫn cố chấp.

‘Tùy cậu.’

Cao Quỳnh Phương tắt nguồn luôn, cô cũng không còn gì để nói nữa, cô không muốn nói lý do cho Trình Từ Khiêm biết, vì cô mong cậu và Dương Băng Vũ có một cơ hội. Nhưng có lẽ, là do cô đang sợ hãi nhiều hơn, cô sợ nếu Trình Từ Khiêm tiếp tục hỏi cô sẽ rơi nước mắt, tình cảm cô cố gắng giấu sẽ bị bại lộ trước mặt Dương Băng Vũ. Cô biết rõ hơn ai hết, nếu để Dương Băng Vũ biết chuyện này, cô ấy cũng sẽ lựa chọn giống như cô, nhưng cô không muốn, nỗi đau này một mình cô gánh là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thời gian ăn tết cũng sớm kết thúc, Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ phải nhanh chóng quay lại trường. Ngày tiễn hai người họ đi cũng không còn nhiều quyến luyến như lần trước, chỉ có mấy đứa nhóc khóc nức nỏ.

‘Chị sẽ nhanh về thôi, lần sau mua thêm đồ chơi cho các em được không?’ – Cao Quỳnh Phương ngồi xuống, dỗ dành bọn trẻ.

‘Thời được rồi, các con đi sớm đi nếu không trễ xe thì phiền lắm.’ – Di Trần nhắc nhở.

Cao Quỳnh Phương đứng lên vẫy tay tạm biệt mọi người, rồi cùng Dương Băng Vũ ra bến xe. Đang trên đường ra bến xe, đột nhiên có một chiếc xe hơi bốn chỗ đỗ lại, chắn ngang đường đi bọn họ.

‘Đi học sao?’ – Lâm Khải Phong từ trong xe thò đầu ra ngoài hỏi.

Cao Quỳnh Phương nghe tiếng Lâm Khải Phong tỏ ra không quan tâm, nên Dương Băng Vũ đành phải trả lời. Vừa quay sang nhìn Lâm Khải Phong, Dương Băng Vũ đã bị choáng trước vẻ đẹp ‘sang chảnh’ của anh. Mắt kính đen hàng hiệu che gần nửa khuôn mặt, bên trong mặc một chiếc áo thun trơn, khoác ngoài bằng chiếc jacket da hàng hiệu, ‘cực phẩm’ như thế này mà Cao Quỳnh Phương bỏ lỡ quả thật là thất bại.

‘Lên xe đi, tôi đưa các cậu đi.’ – Lần này thì Lâm Khải Phong vô cùng lịch sự mời họ.

Dương Băng Vũ đương nhiên là lập tức đồng ý, nhưng lại e dè nhìn Cao Quỳnh Phương không cảm xúc đành thất vọng lắc đầu với Lâm Khải Phong.

Cậu cũng không bắt ngờ với kết quả này, tỏ vẻ đáng tiếc như đứng kịch bản ‘Không đi, vậy tôi đi trước.’

Nhưng không ngờ, Lâm Khải Phong vừa dứt lời, Cao Quỳnh Phương lại lên tiếng ‘Ai nói với cậu không đi.’

Vừa tiết kiệm được tiền, vừa không tốn thời gian đợi xe, vừa an toàn, lợi nhiều hơn hại, đương nhiên Cao Quỳnh Phương sẽ không bỏ lỡ. Để hành lý ở cốp xe xong, Cao Quỳnh Phương định lên xe lại xảy ra xung đột với Lâm Khải Phong.

‘Sao cậu không ra ghé phụ ngồi đi?’ – Cô nhìn Lâm Khải Phong vô cùng bình thản ngồi ở chỗ cũ, hình như không có ý định di chuyển đành phải lên tiếng.

‘Cậu có quyền quyết định à?’ – Lợi thế đang thuộc về phía cậu, dĩ nhiên là phải tận dụng rồi.

Dương Băng Vũ thấy tình hình không ổn, định giải vây nhưng lại nghĩ ra một sáng kiến khác ‘Phương à, mình bị say xe, hay là để mình ngồi ở phía trước đi.’

Cao Quỳnh Phương hiểu rất rõ tình trạng say xe của Dương Băng Vũ, nên đành ngậm ngùi đồng ý. Lâm Khải Phong cũng không lên tiếng, tỏ ra miễn cưỡng đồng ý, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, thầm cảm ơn sự giúp đỡ của Dương Băng Vũ. Ai ngờ, lần này lại là họa trên người cậu.

Nửa tiếng sau.

‘Sau cậu không nói sớm’ – Lâm Khải Phong tức giận nhìn bộ dạng thê thảm của Cao Quỳnh Phương.

‘Cậu có hỏi không?’ – Cao Quỳnh Phương nói chuyện khó khăn nhưng vẫn không nhường Lâm Khải Phong.

‘Sao cậu không uống thuốc chứ?’ – Biết xảy ra chuyện này, cậu nhất định sẽ không ngu ngốc như vậy.

Trước giờ thể trạng cô vốn dĩ rất tốt, nên không bao giờ uống thuốc, với lại cũng đã nhiều lần rồi không có chuyện gì, ai ngờ lần này lại thê thảm như vậy.

‘Không ổn rồi.’ – Cao Quỳnh Phương lại nôn. Nãy giờ cũng năm, sáu lần rồi, Lâm Khải Phong thấy vậy cũng không đành lòng, vỗ vỗ lưng giúp cô. Nôn

xong, Cao Quỳnh Phương mệt mỏi ngồi dựa ra sau ghế.

“Chắc tại lúc sáng ăn nhiều quá nên mới như vậy.” – Dương Băng Vũ cũng bất ngờ khi một người khỏe mạnh như Cao Quỳnh Phương lại ra bị say xe đến nông nỗi này, cô định đối với Khải Phong, nhưng nhìn nét mặt lo lắng của cậu, cô quyết định im lặng, để Lâm Khải Phong chịu khổ một chút ai biết Cao Quỳnh Phương lại cảm động.

Nửa tiếng sau.

Trong xe giờ đã yên tĩnh lại như bình thường, cả Dương Băng Vũ và Cao Quỳnh Phương đều đã ngủ nhưng Lâm Khải Phong không tài nào chợp mắt được, cứ nghĩ đến bộ dạng đau đớn của Cao Quỳnh Phương lúc này, cậu lại không ngủ. Bất giác, cậu quay sang nhìn Cao Quỳnh Phương, đây là lần đầu tiên cậu được nhìn kỹ cô như vậy, cô không phải một cô gái xinh đẹp hoàn hảo như những cô gái bên cạnh cậu, cô chỉ là một người bình thường, có một chút nét đáng yêu, hoàn toàn không phải mẫu người của cậu, nhưng không hiểu sao cậu lại động lòng với cô. Lâm Khải Phong đưa tay kéo Cao Quỳnh Phương tựa vào vai mình, để cô ngủ thoải mái một chút, cậu rất hi vọng sau này cô sẽ toàn tâm toàn ý dựa vào cậu như vậy.

Dương Băng Vũ rất dễ thức, qua đoạn đường khó đi một chút là cô bị giật mình thức giấc. Vừa vận quan sát được cảnh Cao Quỳnh Phương đang tựa vào vai Lâm Khải Phong ngủ ngon lành, lại thấy ánh mắt ấm áp của Lâm Khải Phong nhìn Cao Quỳnh Phương làm cho một người ngoài như cô rất cảm động.

“Cậu thích nó rồi.” – Dương Băng Vũ không hỏi mà là khẳng định.

“Đừng nói cho cô ngốc này biết.” – Lâm Khải Phong vẫn nhìn Cao Quỳnh Phương nhẹ nhàng lên tiếng, cậu không muốn vì bất cứ lý do gì ảnh hưởng đến cô và cậu.

Không ngờ lại tiến triển nhanh như vậy, Dương Băng Vũ vốn dĩ chỉ đang tìm cách xích họ lại không hề biết được Lâm Khải Phong từ sớm đã động lòng rồi. Vậy cũng tốt, có một người lắng lắng ở bên Cao Quỳnh Phương, lại có thể giúp cô ấy vui, Dương Băng Vũ không có lý do gì lại không đồng ý.

Hai tiếng sau. Cổng ký túc xá.

“Dậy đi.” – Lâm Khải Phong lay Cao Quỳnh Phương. Chắc cô đã rất mệt nên ngủ suốt mấy tiếng liền, tới nơi cũng không hay biết.

Cao Quỳnh Phương lờ mờ ngồi dậy đã thấy Dương Băng Vũ ra ngoài lấy hành lý, vươn vai một cái rồi cũng ra ngoài giúp Dương Băng Vũ. Lấy hành lý xong, Dương Băng Vũ tươi cười cảm ơn Lâm Khải Phong, nhưng Lâm Khải Phong vẫn chưa hài lòng, tiến đến trước Cao Quỳnh Phương.

“Còn cậu?”

“Cảm ơn.”

Rất miễn cưỡng, Lâm Khải Phong lên xe ra về. Cao Quỳnh Phương làm sao biết cô đã tựa lên vai Lâm Khải Phong ngủ suốt mấy tiếng đồng hồ, làm vai cậu mỏi cũng không dám nhúc nhích. Lúc sắp tới nơi, sợ cô biết rồi ngại, cậu còn cẩn thận để cô lại vị trí cũ. Một tiếng cảm ơn này thực chất không đủ.

6h. Ngày hôm sau. Cổng trường.

Trước khi đi học Cao Quỳnh Phương đã đem sợi dây chuyền theo, vì cô biết rõ, Trình Tử Khiêm sẽ không bỏ lỡ một giây phút nào. Đúng như cô đoán, vừa tới cổng trường đã thấy Trình Tử Khiêm đứng ở đó. Cao Quỳnh Phương ngừng một chút, nói Dương Băng Vũ vào trong trước, rồi tiến lại chỗ Trình Tử Khiêm.

“Qua bên kia đi.” – Cao Quỳnh Phương chỉ tay qua chỗ vắng ở gần đó. Không nói không rằng, Trình Tử Khiêm lập tức kéo cô đi.

“Rốt cuộc tại sao?” – Cậu nhìn thẳng Cao Quỳnh Phương, hi vọng tìm được một chút chứng cứ dối trá trong mắt cô.

“Vi tôi không thích cậu.” – Cao Quỳnh Phương rất bình tĩnh đối diện cậu không một chút nao núng như cậu muốn.

“Không hợp lý, rõ ràng hôm đó cậu rất vui mà.” – Cố gắng giữ một chút kiên nhẫn để cậu có thể bình tĩnh phản bác Cao Quỳnh Phương.

“Tôi vui thì nhất định phải thích cậu sao?” – Cô hỏi ngược lại. Rồi cô bỏ vào trường. Nhưng Trình Tử Khiêm cố chấp đuổi theo.

Cao Quỳnh Phương quay lại nhìn cậu, ánh mắt cậu đỏ hoe, gương mặt nhợt nhạt không chút sức sống. Cao Quỳnh Phương không muốn nhìn cậu tiếp tục đau khổ như thế này, lần này không phải vì Dương Băng Vũ mà là vì tình cảm cô dành cho Trình Tử Khiêm.

“Cậu thật sự muốn biết.” – Thà đau một lần rồi thôi còn hơn để vết thương tiếp tục âm ỉ không dứt.

“Phải.” – Cậu kiên định muốn nghe lý do của Cao Quỳnh Phương.

Thật lòng, Cao Quỳnh Phương vẫn chưa suy nghĩ ra lý do gì để thuyết phục Trình Tử Khiêm. Bí quá, cô đành liều một lần.

“Người tôi thích là... Khải Phong.” – Ai biểu vào giây phút này Lâm Khải Phong lại xui xẻo xuất hiện trước mặt cô, cô cũng không muốn ảnh hưởng tình bạn của Trình Tử Khiêm và Lâm Khải Phong nhưng vào đường cùng rồi, Cao Quỳnh Phương chỉ thấy Lâm Khải Phong đủ sức thuyết phục thôi.

Rồi Cao Quỳnh Phương chạy tới nắm tay Lâm Khải Phong, cậu cũng rất ngỡ ngàng nhưng nhìn thái độ kì lạ của Cao Quỳnh Phương, cậu biết đã có chuyện nên vô cùng phối hợp diễn màn kịch này. Trình Từ Khiêm đứng sau nhìn bàn tay Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong đan vào nhau, một giọt nước nóng hổi từ khóe mắt cậu rơi ra. Cậu quay đầu đi ngược hướng bọn họ, hôm nay, ngay bây giờ cậu muốn yên tĩnh để trái tim mình ngả khuỵu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hình ảnh Lâm Khải Phong và Cao Quỳnh Phương nắm chặt tay nhau nhanh chóng thu hút sự quan tâm của mọi người, nhưng Cao Quỳnh Phương làm gì còn tâm trí quan tâm đến suy nghĩ của ai nữa, trong lòng cô giờ đây chỉ lo lắng cho một người duy nhất, đó là Trình Từ Khiêm.

8h30. Giờ ra chơi. Sân thượng

Cả buổi sáng, Cao Quỳnh Phương không thể nào tập trung vào bài giảng, hình ảnh nhợt nhạt lúc sáng của Trình Từ Khiêm cứ lẩn quẩn trong đầu cô, cô biết cậu đau nhưng cậu có biết cô cũng bị tổn thương, cậu có thể trách cô, cũng có thể hận cô chỉ cần cậu có thể quên đi, cô chấp nhận.

Cao Quỳnh Phương ngược nhìn bầu trời trong xanh trên cao, cố gắng nuốt nước mắt vào trong, cô tự nói với bản thân mình không được khóc, nước mắt chỉ có thể chạy ngược vào trong tim như một dòng axit đang chậm rãi bào mòn con tim, chỉ có thể như vậy.

“Cậu có thể khóc.” – Lâm Khải Phong hiểu cô cũng đang rất mệt mỏi, hôm cầm trại cậu thấy được ánh mắt ngọt ngào của Dương Băng Vũ nhìn Trình Từ Khiêm, cũng nhìn thấy thái độ tức giận của Trình Từ Khiêm khi biết cậu hôn Quỳnh Phương, lúc đó cậu đã đoán được chuyện hôm nay chỉ là sớm muộn, nhưng thật không ngờ nó lại đến sớm như vậy.

“Cậu biết Từ Khiêm ở đâu không?” – Khóc, tuyệt đối không được, Cao Quỳnh Phương cố bình tĩnh lại.

“Một nơi nào đó, để cậu ấy có thể giải tỏa.” – Trong đầu cậu liên tưởng đến khu giải trí, mỗi lần có chuyện buồn Trình Từ Khiêm đều tới đó để xả ra, chắc lần này cũng không ngoại lệ.

“Cậu biết sao?” – Lâm Khải Phong từ đầu tới cuối vẫn không hỏi cô xảy ra chuyện gì, với Lâm Khải Phong bình thường tuyệt đối không có trường hợp này.

Cậu không trả lời, đáp án cô đã có rồi, có nói hay không cũng không quan trọng, cậu không thể giúp cô xoa dịu nỗi đau vì cô giấu quá kĩ nhưng cậu sẽ luôn chuẩn bị sẵn sàng để cô tựa vào bất cứ lúc nào. Ngay cả Cao Quỳnh Phương cũng không biết, tại sao có Lâm Khải Phong ở bên cạnh cô lại trở nên rất yếu đuối, cô dần dần ngồi bệch xuống sàn, trái tim cô dường như đã không thể tiếp tục gắng gượng nữa, nước mắt từng giọt, từng giọt men theo khóe mi rơi xuống.

Lâm Khải Phong nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, sự đau đớn của cô dường như lan sang trái tim cậu làm nó nhói đau. Bắt đầu từ đây, cậu biết mình nhất định phải che chở cô gái này, bởi nếu cô đau một cậu sẽ đau gấp mười lần.

11h. Giờ ra về.

Cao Quỳnh Phương tâm trạng tồi tệ đang dọn dẹp đồ ra về thì lại nhận thêm một bi kịch nữa.

“Bài kiểm tra của các em, bạn nào dưới trung bình phải nộp bài phạt cho tôi.” – Thầy bộ môn Lý đem một sấp giấy giao cho lớp trưởng rồi quay đi.

Lúc làm bài kiểm tra này, cô bị ‘bà di’ viếng thăm nên đau bụng dữ dội nên không làm được gì, chắc chắn kết quả sẽ rất thảm hại. Quả thật, không ngoài dự đoán, con số 4,75 đỏ chói hiện rõ ràng trước mắt cô. Cao Quỳnh Phương nghiêng răng, ‘xì’ một tiếng, nhất thiết phải đối xử tệ bạc với cô vậy sao, 4,75 dĩ nhiên là được tính dưới trung bình, nhưng 5 thì lại khác.

“Cái gì đây?” – Cao Quỳnh Phương cũng không cất vào trong cặp, mà cuộn tròn lại định cầm về, nhưng ai ngờ lại bị người nhiều chuyện như Dương Băng Vũ giật mất.

Con người này còn không chia sẻ nỗi đau với cô, còn chất lưỡi lắc đầu, làm vết thương cô càng thêm loang lổ.

“Trà cho mình.” – Cao Quỳnh Phương lao tới chỗ Dương Băng Vũ, hùng định giật lại bài kiểm tra.

Nhưng, Dương Băng Vũ không những không trả còn cầm theo tờ giấy lao đầu chạy, vô tình đụng trúng Lâm Khải Phong, bài kiểm tra cũng rơi xuống đất. Cao Quỳnh Phương thấy tình hình không ổn, lập tức sững lại nhìn Lâm Khải Phong nhặt bài kiểm tra của cô lên. Chân mày cậu chau lại, ngược mặt nhìn Cao Quỳnh Phương đang đứng cách đó hai mét, cắn móng tay, hôm thi học kì là cậu biết cô tệ môn Vật lý rồi, nhưng cũng không ngờ lại thảm hại đến mức này.

“Chiều nay, 3h, cậu vào khu tự học, tôi đợi.” – Lâm Khải Phong dùng vẻ mặt khinh thường nhìn cô một hồi rồi nói.

Cao Quỳnh Phương nhọc nhằn chê nhưng vẫn muốn dành lại chút thể diện sau cùng, nhưng cậu lại rất gian xảo, có chết cũng không trả, nói là giữ lại vật chứng uy hiếp cô. Vậy là hai người rượt đuổi, giành giật xuống cả quãng đường về. Dương Băng Vũ bên cạnh không có ý định giúp đỡ, chỉ đóng vai một khán giả. Họ không hề biết, ở một góc gần đó, Trình Từ Khiêm đã chứng kiến toàn bộ.

“Cậu vui vẻ là được rồi.” – Ở bên cạnh cô cũng chỉ vì muốn cô vui vẻ, nếu Lâm Khải Phong làm được điều đó, cậu sẽ thành toàn cho họ.

15h15. Khu tự học.

Trên bàn toàn bộ là tài liệu môn Vật lý, Cao Quỳnh Phương nhìn thấy chỉ muốn nằm dài trên đó mà ngủ một giấc. Nhưng làm sao mà yên ổn với Lâm Khải Phong, giây phút nào cậu còn bên cạnh, ước mơ bé nhỏ của cô hiển nhiên sẽ không thành hiện thực. Cứ mỗi lần cô định chợp mắt một chút lại bị cậu gõ cho mấy cái vào đầu, con buồn ngủ lại tiêu tan. Cô ngước mắt lên, gương mặt Lâm Khải Phong góc cạnh rõ ràng, làn da trắng mịn màng, sống mũi cao lại thẳng, cặp chân mày nghiêm nghị, quả thật rất giống như Dương Băng Vũ miêu tả, nếu sau này ông xã cô đẹp trai như vậy, dù cho phải luôn chuẩn bị tinh thần cãi nhau thì cũng không phải điều tồi tệ gì lắm.

“Cậu nhìn đủ chưa?” – Cao Quỳnh Phương bị Lâm Khải Phong bắt bài, lập tức giả bộ đang giải bài tập. Làm sao cô biết khoe miệng anh đang từ từ cong lên tạo nên một vẻ đẹp hoàn mỹ.

17h.

“Tối giờ rồi, tôi phải đi làm với Vũ đây.” – Cao Quỳnh Phương vô cùng vui vẻ thu xếp sách vở. Nhưng đột nhiên cô nhớ ra một chuyện “Làm theo lời cậu nói rồi, trả bài kiểm tra lại cho tôi.”

Đương nhiên là không có chuyện dễ giải như vậy, Lâm Khải Phong khó khăn lắm mới nắm được điểm yếu của cô, tuyệt đối không có chuyện dễ dàng buông tha. “Năm mơ đi, chừng nào cậu chịu trách nhiệm đủ với tôi thì tôi sẽ trả.”

“Cậu đợi đây.” – Uy hiếp xong, cô ngoe nguẩy bỏ đi.

Cũng đang chuẩn bị ra về, điện thoại Lâm Khải Phong reo lên.

“A lô.”

“Tôi muốn gặp cậu.”

17h30. Bến cảng Sài Gòn

Khuôn mặt của Trình Từ Khiêm và Lâm Khải Phong hoàn toàn không có vẻ bồn chồn như thường ngày, hai người bây giờ vô cùng nghiêm túc, nhìn ra bờ biển mênh mông ngoài kia.

“Cậu và cô ấy... là thật sao?” – Trình Từ Khiêm đã suy nghĩ rất kỹ mới quyết định hẹn Lâm Khải Phong.

“Không phải, nhưng nhanh chóng sẽ phải.” – Lâm Khải Phong khẳng định.

“Những gì tôi không làm được, hi vọng cậu sẽ hoàn thành.” – Dù đây không phải là điều Trình Từ Khiêm mong muốn, nhưng cậu đã không còn lựa chọn, Cao Quỳnh Phương có cách nghĩ của cô ấy, tình cảm là thứ không thể nào ép buộc, đặc biệt đối với Cao Quỳnh Phương lại càng không thể, dù gì Lâm Khải Phong cũng là bạn thân của cậu, cậu tin Lâm Khải Phong, cũng tin sự lựa chọn của Cao Quỳnh Phương.

“Được.” – Lời hứa này không chỉ dành cho Trình Từ Khiêm mà còn dành cho Lâm Khải Phong.

18h45.

Dương Băng Vũ nhắn tin nói hôm nay không khỏe nên kêu Cao Quỳnh Phương đến cửa hàng trước, vì thế Cao Quỳnh Phương một thân một mình vui vẻ về đang trên đường đến cửa hàng, đột nhiên không biết đâu ra một đám người ăn mặc hầm hố, xem ra không phải loại tốt đẹp gì, chắn trước xe của cô...

“Các người muốn gì?” – Cao Quỳnh Phương hoảng sợ nhìn bọn người đó đang dần tiến lại phía mình. Nụ cười gian xảo của mấy tên côn đồ làm Cao Quỳnh Phương phát run, cô hoảng hồn quay đầu xe định chạy hướng khác, nhưng không kịp nữa, đuôi xe cô bị bọn người đó dễ dàng nắm lại...

“Không cần phải rõ ràng nói cho em biết chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

19h15. Cửa hàng Thế giới giấy.

Cao Quỳnh Phương nói là tới tiệm trước nhưng Dương Băng Vũ tới giờ vẫn không thấy, gọi điện lại không ai nghe máy.

“Từ Khiêm, cậu có gặp Quỳnh Phương không?”

“Không có. Chuyện gì vậy?” – Trình Từ Khiêm nghe giọng lo lắng của Dương Băng Vũ cũng gấp gấp hỏi lại.

Dương Băng Vũ vừa ra ngoài tìm, vừa kể lại cho Trình Từ Khiêm.

“Được, tôi tới chỗ cậu ngay.”

Cùng lúc đó.

“Tôi không có tiền.” – Biết mình đã hết đường, phản kháng chắc chắn không phải là cách, nên Cao Quỳnh Phương quyết định thuận theo dòng nước.

“Cô em, rất tiếc, tiền của em tôi không cần.” – Đôi mắt dâm dăng của hắn quét trên người Cao Quỳnh Phương làm cô run đến mức sắp đứng không vững.

“Các người...dám đụng vào tôi là tôi la lên đó.” – Cô lùi về phía sau, nhưng cô biết rõ những lời này hiển nhiên không uy hiếp được bọn họ, bởi con đường này trước giờ ít người qua lại dù cho cô có la đến rất cổ họng cũng chưa chắc có người đến giúp cô. Muốn trốn thoát chỉ còn cách tự dựa vào bản thân mình. Cô cố tình té xuống đất, rồi thuận thế ngồi ngiêng một bên để ép lực vào nút âm lượng trên điện thoại nằm ở túi sau, hi vọng cách này có thể cứu mạng cô...

“Té có đau không?” – Tên cầm đầu ngồi xuống trước, hắn đưa tay sờ khuôn mặt cô. Trong lúc không biết làm sao, Cao Quỳnh Phương lại may mắn vớ được một tảng đá, không suy nghĩ cô đập mạnh vào đầu hắn, làm hắn chao đảo rồi cô đẩy hắn ra, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

“Đuổi theo nó.” – Dù bị đá đập vào đầu, máu chảy rất nhiều, nhưng tên côn đồ kia vẫn còn vô cùng hung hãn ra lệnh cho đám thuộc hạ phía sau hắn.

Cao Quỳnh Phương chạy một hồi, không ngờ lại xui xẻo bị vấp tảng đá, té trật chân. Xung quanh lại không có gì có thể tự vệ được, tiếng bước chân của bọn người đó lại đang rất gần. Tiều rồi! Lần này, chết là cái chắc, bọn chúng chắc chắn sẽ không tha cho cô. Vừa nhấc tào tháo, tào tháo đã xuất hiện.

“Sao không chạy nữa đi?” – Tên vừa bị cô đập đầu mặt mày hung dữ quát vào mặt cô. “Xử nó?” – Hắn ra lệnh.

Tưởng như lần này chết chắc, không ngờ lại xuất hiện một người đứng chắn trước mặt cô.

“Tránh ra.” – Lâm Khải Phong quát lên.

“Thằng ranh con, dám xen vào chuyện của tao.” – Hắn nghiêng răng, như muốn ăn tươi nuốt sống Lâm Khải Phong.

Rồi cả bọn lao vào, Lâm Khải Phong quyết liệt chống trả, hạ gục từng tên từng tên, nhưng không ngờ bọn chúng có mang theo vũ khí, một tên cầm con dao lao thẳng vào Lâm Khải Phong, cậu may mắn né được nhưng lại bị một xước một vết dài ở cánh tay. Máu chảy thành một vệt dài, từng giọt rơi xuống đất. Tình hình đột ngột trở nên nghiêm trọng, Cao Quỳnh Phương gượng đứng dậy.

“Tôi đã báo cảnh sát rồi! Họ sẽ nhanh chóng tới đây.” – Ngay giờ cô cuộn trong một góc, bọn người đó lại lo tập trung đối phó Lâm Khải Phong nên cũng không biết cô nói thật hay giả. Nhưng nếu để cảnh sát tới, mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng, an toàn là trên hết, cho nên tên cầm đầu ra lệnh cho cả bọn rút lui. Cao Quỳnh Phương đau đớn ngã khụy xuống đất, cô thở phào nhẹ nhõm, cũng may bọn chúng còn biết sợ, nếu biết cô nói dối thì hậu quả tiếp theo không thể nào lường trước được.

“Không sao rồi.” – Lâm Khải Phong tiến đến ôm Cao Quỳnh Phương vào lòng.

Đuổi được bọn côn đồ đó đi nhưng cô và cậu vẫn chưa qua được ải của ông Trời. Một cơn mưa lớn đột ngột ập xuống, mưa như trút nước làm ướt đầm hai con người đang ôm nhau. Trong vòng tay của Lâm Khải Phong, nước mắt cô cũng theo cơn mưa ồ ạt rơi xuống, cô rất sợ, nhưng cũng may cậu đã tới, một lần lại một lần cậu che chở cho cô, cậu bất chấp tính mạng để che chở cho cô, nhìn từng giọt máu của cậu nhỏ xuống, nước mắt cô lại rơi nhiều thêm, là định mệnh ép buộc, con đường này nhất định hai người họ phải đi.

Lâm Khải Phong ôm Cao Quỳnh Phương một lúc lại tự nhiên ngắt đi. May mắn là Cao Quỳnh Phương đã đỡ được cậu, nỗi sợ hãi vừa chìm xuống bây giờ lại dâng trào.

“Khải Phong, cậu tỉnh lại cho tôi, Lâm Khải Phong.” – Cao Quỳnh Phương ra sức lay mà Lâm Khải Phong vẫn không nhúc nhích, có khi nào vết thương chảy máu quá nhiều nên cậu đã...

“Làm ơn đi mà, Lâm Khải Phong, cậu tỉnh lại đi! Chẳng phải cậu muốn tôi chịu trách nhiệm với cậu sao? Bây giờ cậu tỉnh lại chuyện gì tôi cũng hứa với cậu...” – Cô nói trong nước mắt.

“Thật sao?” – Lâm Khải Phong yếu ớt mở mắt, mặt kệ máu chảy mưa roi, ánh mắt cậu vẫn đầy ý cười nhìn cô.

Cao Quỳnh Phương gật đầu kiên định, Lâm Khải Phong tỉnh lại là đủ rồi, như vậy là đủ rồi.

Lâm Khải Phong miễn cưỡng ngồi dậy, nắm chặt tay Cao Quỳnh Phương, cậu nhìn thẳng cô gắng từng chữ “Làm bạn gái tôi.”

“Cậu gạt tôi?” – Nhìn vẻ tươi tắn của Lâm Khải Phong, Cao Quỳnh Phương lập tức hiểu ra vấn đề.

“Không như vậy, làm sao tôi biết được trái tim của cậu?”

Cậu nói đúng, lúc cậu ngã xuống trái tim của cô rất đau, cô sợ ngày mai sẽ không nhìn thấy một Lâm Khải Phong siêu điên, sợ ngày mai đi học sẽ không có ai đầu khâu, sợ sau này sẽ không còn bờ vai cho cô tựa vào... Tóm lại, cô sợ mất đi Lâm Khải Phong. Thật ra, không chỉ Lâm Khải Phong biết được trái tim cô, mà chính cô cũng hiểu được trái tim mình, cô không muốn bỏ lỡ một giây phút nào nữa, cô khẳng định mình muốn ở bên cạnh cậu.

Cô không trả lời, chỉ nghiêm túc nhìn cậu, về phần của Cao Quỳnh Phương làm Lâm Khải Phong bắt đầu hoang mang, cậu không muốn có kết cục giống như Trình Tử Khiêm... Nhưng một giây sau, cô bật cười, vươn tay ôm Lâm Khải Phong.

“Ngày 17 tháng 3 năm 2007, Cao Quỳnh Phương – tôi cho phép Lâm Khải Phong bước vào cuộc đời mình.”

Dù không biết là đúng hay sai, dù ngày mai vấp phải chuyện gì, Cao Quỳnh Phương chỉ biết ngay giờ này khắc này, cô toàn tâm toàn ý để trái tim mình ở chỗ cậu. Lâm Khải Phong vui vẻ ôm chặt cô, nụ cười miễn cưỡng nở trên môi cậu.

“Cảm ơn em” – Cho dù bao nhiêu sóng gió phía trước, bắt đầu từ đây Lâm Khải Phong sẽ nắm chặt tay Cao Quỳnh Phương để giành lấy hạnh phúc cho riêng mình.

Nhưng đây chỉ mới là ai đầu tiên, còn rất nhiều khó khăn đợi họ phía trước, liệu giữa biết bao sóng gió họ còn đủ kiên định để tiếp tục giành lấy hạnh phúc của mình?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

20h.

Trình Tử Khiêm và Dương Băng Vũ vừa tìm được vị trí của Cao Quỳnh Phương thì vội vã chạy đến. Nhưng đến nơi thì thấy hoang cảnh vô cùng tĩnh lặng, chỉ có Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong đang ôm chặt nhau, máu trên cánh tay cậu đang không ngừng thấm ướt áo Cao Quỳnh Phương.

20h15. Công viên

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” – Dương Băng Vũ đã không đợi được nữa, này giờ Cao Quỳnh Phương chỉ chuyên tâm băng bó cho Lâm Khải Phong không lên tiếng nói câu nào.

Cao Quỳnh Phương cố định lại vòng băng, rồi quay sang trả lời Dương Băng Vũ “Mình bị mấy tên côn đồ tấn công.”

“Cậu có sao không? Để mình xem xem.” – Dương Băng Vũ nghe Cao Quỳnh Phương nói xong thì cuống hết lên, quan sát khắp cơ thể cô.

“Nhìn tôi như vậy, cô ấy có thể có sao à!” – Lâm Khải Phong ánh mắt tràn ngập ý cười nhìn Cao Quỳnh Phương.

Cô cũng nhìn anh, mỉm cười, rồi quay sang Dương Băng Vũ lắng lắng gật đầu.

“Hai cậu?” – Thấy biểu cảm tình tứ của họ, kết hợp với cái ôm lúc này, đương nhiên Dương Băng Vũ phải cảm thấy nghi ngờ.

Lâm Khải Phong không nói gì, anh đợi câu trả lời của cô. Nhưng cô cũng không nói, cô chỉ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay không bị thương của cậu, một lần nữa mỉm cười gật đầu.

“Không ngờ lại nhanh như vậy!” – Trình Tử Khiêm này giờ không lên tiếng, rốt cục cũng không kiềm được trước cảnh tượng này đành thốt lên. “Nhưng sao cậu lại tìm được cậu ấy?” – Trình Tử Khiêm khó hiểu nhìn Lâm Khải Phong, rõ ràng là cậu và Dương Băng Vũ cũng nhận được tin nhắn của Cao Quỳnh Phương nhưng phải mất cả buổi mới tìm được cô, làm sao Lâm Khải Phong có thể nhanh chóng tìm ra như vậy.

“Phải đó? Sao anh tìm được vậy?” – Cao Quỳnh Phương nhìn Lâm Khải Phong.

45 phút trước.

Cao Quỳnh Phương cố ý té, rồi ngồi nghiêng một bên để ép lực vào nút âm lượng trên điện thoại, hòng để gửi tin nhắn SOS. Có ba người sẽ nhận được tin cứu mạng là Lâm Khải Phong, Trình Tử Khiêm và Dương Băng Vũ, nếu nhận được họ sẽ biết cô gặp chuyện. Lúc nhận được tin nhắn, Lâm Khải Phong rất rối, nhất thời cậu không biết phải đi đâu tìm cô, lúc đó cậu luôn tâm niệm “Cao Quỳnh Phương, em phải đợi được anh!”, đột nhiên cậu nghĩ đến con đường tắt từ trường dẫn đến cửa tiệm, không ngờ vừa bước được không bao xa đã nghe được tiếng hét của Cao Quỳnh Phương, cậu chạy như bay đến thì thấy được Cao Quỳnh Phương run sợ, nép vào góc tường, lại bị ép phải đối diện với khuôn mặt góm ghềnh của tên côn đồ, lúc đó cậu thật sự rất muốn giết chết hắn, bằng tốc độ nhanh nhất, cậu lao vào...

22h. Ký túc xá

Cao Quỳnh Phương vừa bước trong phòng tắm ra đã bị Dương Băng Vũ kéo lên giường. Nhìn vẻ mặt hứng khởi của Dương Băng Vũ, Cao Quỳnh Phương thừa sức biết được chuyện gì, nhưng trước sau gì cũng phải biết, nên Cao Quỳnh Phương đã vô cùng sẵn sàng đáp ứng Dương Băng Vũ.

“Không phải cậu có chết cũng không muốn gần gũi Lâm Khải Phong sao? Sao tự nhiên lại một bước trở thành bạn gái cậu ta vậy?”

“Lần đầu tiên mình thích cậu ấy vì nhan sắc, lần thứ hai mình thích cậu ấy vì trái tim. Theo cậu bao nhiêu đủ không?”

“Đủ. Nhưng cậu đã suy nghĩ kỹ chưa? Đừng có vì cảm động một lần mà quyết định sai lầm đó.” – Dương Băng Vũ đương nhiên là vô cùng yên tâm khi giao Cao Quỳnh Phương cho Lâm Khải Phong, một người vừa tài giỏi lại giàu có, quan trọng là không tiếm hi sinh để bảo vệ Cao Quỳnh Phương nhưng Dương Băng Vũ lại lo lắng Cao Quỳnh Phương chỉ vì nhất thời mà làm tổn thương Lâm Khải Phong.

“Tôi không sợ, Khải Phong không sợ, cậu lo lắng cái gì?” – Cao Quỳnh Phương đưa tay kéo gần khuôn mặt nhăn lại của Dương Băng Vũ, cô biết Dương Băng Vũ lo lắng cho mình nhưng có những chuyện an toàn quá cũng không phải là chuyện tốt, khó khăn một chút lại giúp mình hiểu rõ bản thân hơn giống như chuyện tôi nay vậy

Dương Băng Vũ định nói tiếp, thì điện thoại Cao Quỳnh Phương reo lên, lại là bài hát quen thuộc “Xem ra bài hát này buồn quá rồi, có người sẽ không đồng ý đâu.”

“A lô.” – Cô không trả lời, cầm điện thoại ra ngoài ban công hòng trốn Dương Băng Vũ, nhưng cô gái này lại theo cô ra luôn, còn ghé sát tai vào điện thoại nữa.

“Em sao rồi?” – Lâm Khải Phong bị thương nhưng đôi lại được bạn gái nên tâm tình rất vui vẻ.

“Tốt.” – Nhìn Dương Băng Vũ ‘ché’ lại biểu cảm của Lâm Khải Phong, Cao Quỳnh Phương phải cố gắng lắm mới không cười ra tiếng, nên chỉ có thể dùng phương án ngắn nhất đáp lại cậu.

“Ý anh là em có nhớ anh không?” – Không ngờ lại chỉ vờ vờ một chữ, đương nhiên là Lâm Khải Phong không thỏa mãn.

Trước mặt là chị em tốt liên tục làm những biểu cảm ‘khó đỡ’, bên tai là bạn trai không vui đang ép cô phải nói chuyện, Cao Quỳnh Phương thật không biết phải làm sao mới thành toàn cho hai người này “Anh nói xem?”

“Em tình cảm một chút được không?” – Thay đổi thân phận nhưng sao thái độ của cô với cậu vẫn không có chút gì là tiến triển.

Nhưng có lẽ Lâm Khải Phong đã kết luận hơi sớm “Mai gặp.” – Dương Băng Vũ nghe Cao Quỳnh Phương trả lời, tưởng kịch tình cảm đã hạ màn nên vào trong trước. Hoàn toàn đúng với mong muốn của Cao Quỳnh Phương, lúc này cô mới ghé sát điện thoại nói “Em nhớ anh. Bye”

Lâm Khải Phong nghe Cao Quỳnh Phương nói xong trái tim cũng muốn lọt ra ngoài, cậu thật rất muốn lập tức chạy tới ký túc xá gặp cô, nhưng làm sao có thể chỉ dành ở nhà ôm gối mãi nguyên đi vào giấc ngủ.

6h. Công trường

Lâm Khải Phong vừa thấy bóng dáng Cao Quỳnh Phương lập tức lao tới, nắm tay cô, để thỏa mãn giấc mộng tối hôm qua tới giờ.

“Cậu làm cái gì vậy?” – Dương Băng Vũ cố tình chọc phá Lâm Khải Phong nên bước lại đứng giữa đẩy Lâm Khải Phong ra ngoài.

“Nè, cậu chiếm hữu bạn gái của tôi cả đêm rồi, giờ phải trả lại cho tôi chứ.”

“Cái biểu cảm trẻ con này ở đâu ra vậy?” – Cao Quỳnh Phương phì cười, nhìn gương mặt nam tính bình thường lại đột nhiên biến thành một đứa con nít.

Còn Dương Băng Vũ thì không nể mặt, ôm bụng cười, rồi thuận tay đẩy Cao Quỳnh Phương qua chỗ Lâm Khải Phong “Làm ơn đi. Nội thương rồi.”

Đại công cáo thành, Lâm Khải Phong vui vẻ cùng chiến lợi phẩm của mình, liền ngang đi vào trường. Mới giải quyết Dương Băng Vũ xong, bây giờ lại xuất hiện thêm một Trình Tử Khiêm.

“Cậu làm cái gì vậy?” – Trình Tử Khiêm cố gắng hoàn thành ước nguyện của Dương Băng Vũ vừa bỏ lỡ nhưng bằng cách khác. Cậu tỏ vẻ không quan tâm cái người bạn trai nào đó bên cạnh Cao Quỳnh Phương, trực tiếp nắm bàn tay còn lại của cô, thành công làm cho khuôn mặt tươi tắn của Lâm Khải Phong đen lại.

“Nắm tay...bạn tôi.” – Trình Từ Khiêm giờ bàn tay đang nắm Cao Quỳnh Phương lên trước mắt Lâm Khải Phong.

Chịu hết nổi, Lâm Khải Phong mặt mày đen thui đẩy Trình Từ Khiêm ngã ra sau “Tôi...không cho phép cậu đụng vào bạn gái tôi.”

Cao Quỳnh Phương này giờ chỉ toàn tâm toàn ý làm khán giả, nhưng khi nghe câu này thì cô vô cùng mẫn nguyện chấp nhận trở thành nữ chính. Cô định mở miệng nói gì đó với Lâm Khải Phong, lại bị một tiếng hét quen thuộc át đi “AAAAAAA.”

Lại bị Phan Khả Hân phá đám, Lâm Khải Phong mặt mày bí xị “xì” một tiếng, còn Cao Quỳnh Phương tâm trạng nặng nề, ngao ngán nghĩ đến những bi kịch tiếp theo do Phan Khả Hân làm đạo diễn. Đột nhiên...

“Không cần bạn gái cậu nữa.” – Trình Từ Khiêm vừa gấp Dương Băng Vũ, vui vẻ khoác tay lên vai cô giống Cao Quỳnh Phương trước đây, bỏ lại một câu rồi đi thẳng lên lầu.

“Em cười gì vậy?” – Cao Quỳnh Phương thấy cảnh này, còn vui hơn thái độ ghen tuông của Lâm Khải Phong, dĩ nhiên con người nào đó không thích, bực bội hỏi.

“Anh mà dám đụng vào Từ Khiêm nữa là chết với em.” – Cô thật trở vào bụng Lâm Khải Phong rồi vui vẻ lên lớp. Không phải...là nắm tay Lâm Khải Phong cùng lên lớp.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Bên cạnh Lâm Khải Phong là những ngày tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời Cao Quỳnh Phương, đó là những mảng kí ức vui vẻ nhất, bình yên nhất trong cuộc đời cô. Phải chi, cô có thể cùng anh yên bình như vậy mà viết tiếp kết cục viên mãn cho tình yêu của hai người, nhưng suy cho cùng đó cũng chỉ là mơ ước, vĩnh viễn bị cô chôn vùi trong đáy tim. Tại sao yêu một người lại phải đau khổ như vậy? Rốt cục là cô có lỗi hay là anh đã sai? Tất cả đều không phải, chỉ là do số mệnh đã an bài.

Rõ ràng hạnh phúc đã đến rất gần, nhưng họ vẫn không kịp nắm lấy, để rồi hôm nay đọng lại trong tim mỗi người những vết thương không thể nào lành. Đã có lúc, cô ước gì những đau thương kia có thể giết chết tình yêu trong trái tim, như vậy sẽ tốt hơn cho cả cô và anh. Nhưng Cao Quỳnh Phương – cô có thể vượt qua bao nhiêu khó khăn, hoàn thành tất cả những mục tiêu, cuối cùng thì sao, liệu cô có thể hạnh phúc? Câu trả lời là không, tuyệt đối không...

Vậy còn anh, liệu anh có yêu cô như cô đã và đang yêu anh? Sau bao nhiêu nỗi đau, trái tim này còn có thể yêu cô lần nữa, anh không biết hay nói khác hơn là không muốn biết trái tim này chỉ dành riêng cho cô....Nhưng anh đã quá sợ, sợ một ngày cô lại nhả tâm đâm một nhát vào trái tim anh, nó đã không đủ khả năng chịu thêm bất kỳ một nỗi đau nào nữa. Tình yêu là như vậy, một khi đã yêu là không thấy lối thoát...

0h. Tập đoàn Thiên Vũ

Lê Quốc Khánh mặt mày hầm hầm xông thẳng vào thang máy, bảo vệ thực chất không phải là đối thủ của anh.

Tầng 70.

“Khốn nạn.” – Lê Quốc Khánh đẩy cửa phòng Tổng Giám đốc, nhìn thấy Lâm Khải Phong đang ngồi bệ bết dưới đất, xung quanh còn toàn là vỏ lon bia, lửa giận trong lòng lại cháy dữ dội hơn, anh lập tức lao đến, dùng hết sức đâm vào mặt Lâm Khải Phong.

Lâm Khải Phong đã say đến đứng không vững, mặc kệ Lê Quốc Khánh có đâm, đá thế nào cũng không phản kháng. Nhưng thái độ bất cần đó lại khiến Lê Quốc Khánh tức giận hơn, lực đạo ngày càng mạnh. Nếu còn tiếp tục, e rằng Lâm Khải Phong sẽ chịu không nổi.

“Dừng lại đi.” – Nhưng cũng may, Triệu Minh Minh ở ngoài xông vào, đứng chắn trước mặt Lâm Khải Phong.

“Em tránh ra, ngày hôm nay anh nhất định phải giết chết cậu ta.” – Lê Quốc Khánh đã không còn khả năng kiềm chế, ngay cả Triệu Minh Minh hay bất kì ai cũng không thể ngăn cản.

“Đề cậu ta đánh đi.” – Lâm Khải Phong loạng choạng đẩy Triệu Minh Minh ra.

Lập tức, Lê Quốc Khánh lại lao vào đánh tới tấp, Lâm Khải Phong thực chất không thể chống đỡ, cũng không có ý muốn chống đỡ, cứ mặc cho Lê Quốc Khánh hành hạ thân xác mình. Triệu Minh Minh lồm cồm bò dậy, ôm chặt Lê Quốc Khánh từ phía sau.

“Anh, đánh nữa Vincent sẽ chết đó.” – Triệu Minh Minh cố gắng khuyên ngăn.

Lê Quốc Khánh liếc nhìn Lâm Khải Phong bệ bết máu, nằm dưới sàn, cánh tay giờ lên cuối cùng cũng hạ xuống.

“Cậu ngồi dậy đi, ngồi dậy nói chuyện với tôi.” – Lê Quốc Khánh túm cổ áo Lâm Khải Phong, ép Lâm Khải Phong đối diện với mình.

“Anh, để em băng bó cho anh ấy đi.” – Triệu Minh Minh thấy Lâm Khải Phong không có phản ứng, sợ Lê Quốc Khánh lại tức giận, lập tức chen vào giải vây.

Lê Quốc Khánh bắt lực, buông cổ áo Lâm Khải Phong ra, quay lưng hướng về phía cửa.

“Tôi không biết cậu còn yêu Mandy hay không? Nhưng nó đã sắp không đợi cậu được rồi.” – Giọng nói Lê Quốc Khánh chùn xuống, đó là câu cuối cùng anh bỏ lại trước khi rời khỏi.

2h. Bệnh viện quốc tế.

Cao Quỳnh Phương vẫn nằm bất động trên giường, những thông số y khoa tương đối ổn định, Lê Quốc Khánh đứng ngoài cửa sổ nhìn thấy cũng được thờ phào nhẹ nhõm. Chiều này đột nhiên cô có triệu chứng co giật, thông số y khoa thay đổi liên tục, có lúc tim còn ngừng đập, làm anh vô cùng lo lắng. Cũng may chủ nhiệm Quách sau một giờ cấp cứu cũng đã cứu sống được cô, nhưng ông ấy nói tình hình cô ngày một nghiêm trọng, khuyên gia đình hãy chuẩn bị tâm lý, đôi khi giải thoát cho cô sẽ tốt hơn là tiếp tục duy trì sự sống nhân tạo.

“Phương à, là anh vô dụng không giúp được em.” – Lê Quốc Khánh ngồi bên cạnh Cao Quỳnh Phương giọng đầy bất lực.

Lê Quốc Khánh hiểu Cao Quỳnh Phương đã phải đau đớn như thế nào, từ khi cô còn khỏe mạnh cho đến khi đã hôn mê, nỗi đau vẫn luôn hiện hữu, dày vò cơ thể bé nhỏ của cô. Nhìn thân thể xanh xao của cô, trên người lại phải gắn thêm rất nhiều loại máy, lòng anh cũng rất xót xa, nhưng anh vẫn không thể cắt đứt hi vọng. Cho là anh ích kỷ cũng không sao, trên đời này anh chỉ có một đứa em gái lại khó khăn lắm mới gặp lại nhau nên chỉ cần còn một phần trăm cơ hội anh cũng sẽ không từ bỏ.

“Anh hai biết em rất mệt, nhưng em nghĩ cho anh, nghĩ cho ba đi có được không? Nếu như em thật sự bỏ anh và ba, anh và ba phải làm sao đây? Coi như anh hai xin em, tỉnh lại đi.” – Lê Quốc Khánh đã đến đây rất nhiều lần, cũng đã nói rất nhiều chuyện nhưng dù thế nào cô cũng không có phản ứng. Anh biết cô cố gắng được tới giờ này cũng đã là một kỳ tích, cũng hiểu nguyên nhân sao cô phải cố gắng như vậy, nhưng anh hết cách rồi. Nước mắt từ khóe mi tràn ra, nhỏ xuống tay Cao Quỳnh Phương. Một hàng nước mắt trong vô thức của cô cũng tràn ra, nhưng tiếp theo đó, tim của cô cũng ngừng đập...

“Bác sĩ...Bác sĩ...”

3h. Phòng cấp cứu

“Anh xin em, đừng có chuyện gì?” – Lê Quốc Khánh hỗn loạn đi qua đi lại, lăm bằm trước hành lang phòng cấp cứu.

Trình Tử Khiêm, Dương Băng Vũ nghe tin báo của Lê Quốc Khánh liền tức tốc chạy vào.

“Tình hình cô ấy sao rồi?” – Nhìn vẻ mặt hỗn loạn của Lê Quốc Khánh, Trình Tử Khiêm có thể dự đoán được phần nào mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Một tiếng rồi vẫn không thấy thông báo.”

4h. Phòng cấp cứu

Một tiếng rồi lại một tiếng trôi qua, phòng cấp cứu vẫn sáng đèn. Thời gian lúc này đối với mỗi người có mặt đều chậm như một thế kỷ, rốt cục tại sao lại cấp cứu lâu như vậy? Chiều nay cũng không lâu như vậy, có chuyện gì sao? Lê Quốc Khánh thực chất không muốn nghĩ nữa, nhưng đầu óc anh lại bị một cảm giác bất an lấp đầy.

Cuối cùng, đèn phòng cấp cứu cũng tắt, lần lượt y tá và bác sĩ đi ra.

“Em gái tôi sao rồi?”

“Xin lỗi. Cùng lắm chỉ có thể giúp cô ấy hai mươi bốn tiếng nữa.” – Chủ nhiệm Quách là người thầy Cao Quỳnh Phương luôn kính trọng, là một bác sĩ nổi tiếng quốc tế, bây giờ ông cũng không có cách.

Lời chủ nhiệm Quách vừa dứt, không khí tịch mịch lại bao phủ xung quanh, Lê Quốc Khánh dường như chết lặng, điều anh sợ nhất bấy lâu nay cũng tới...em gái anh đã từ bỏ rồi. Nếu điều này, cô có thể làm sớm hơn một chút, bi kịch hôm nay sẽ không xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

5h. Phòng hồi sức đặc biệt.

Do tình trạng Cao Quỳnh Phương hiện giờ vẫn chưa ổn định, nên tạm thời thân nhân không được phép vào thăm. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, thân thể ốm yếu bất động trên giường bệnh của một cô gái chỉ ngoài hai mươi, ai mà không đau lòng, huống hồ là những người thân yêu của cô. Cả đời Cao Quỳnh Phương, ngoại trừ khoảng thời gian ở bên cạnh Lâm Khải Phong, cô đều phải gánh lấy đau khổ, thù hận đã trả xong, thứ cuối cùng còn lại để cô cố gắng là vì yêu anh, nhưng khi anh đã quyết tâm từ bỏ thì cô cũng nên tìm một lối thoát cho riêng mình. Không phải là cô muốn chạy trốn mà chỉ vì cô muốn bắt đầu lại, một cuộc sống mới với một số mệnh mới.

Lê Quốc Khánh, Dương Băng Vũ và Trình Tử Khiêm cho tới giờ vẫn luôn thay phiên nhau túc trực ở bệnh viện. Họ không dám rời đi một phút nào vì sợ Cao Quỳnh Phương đột nhiên xảy ra biến chứng, họ hiểu từng giây từng khắc bây giờ quan trọng như thế nào, họ không thể gọi cô tỉnh lại nhưng chỉ ít họ cũng không để cô ra đi một mình.

Nhưng với cương vị là một người chị em tốt của Cao Quỳnh Phương, cứ mỗi lần quan sát cô qua khung cửa xếp là lòng Dương Băng Vũ lại quặn thắt. Cô không cam tâm đứng nhìn thân chết từng bước diu dặt Cao Quỳnh Phương về thế giới bên kia, bằng mọi cách cô nhất định phải giữ Cao Quỳnh Phương ở lại.

“Em định đi đâu?” – Vừa nhìn thấy Dương Băng Vũ đứng lên khỏi hàng ghế chờ lại có ý định đi ra ngoài, Trình Tử Khiêm không yên tâm để cô đi với tâm trạng này, sợ cô nghĩ quẩn nên vội ngăn cô lại.

Dương Băng Vũ dứt khoát gạt tay Trình Tử Khiêm “Em đi hoàn thành một số chuyện.” Lòng Dương Băng Vũ rất kiên định, bất cứ ai cũng không thể ngăn cô.

5h30. Tập đoàn Thiên Vũ.

Giờ là sáng sớm nên khu đỗ xe của tập đoàn Thiên Vũ rất trống, Dương Băng Vũ dễ dàng nhận ra xe của Triệu Minh Minh nhưng lại không thấy xe của Lâm Khải Phong, dù vậy cô vẫn quyết định đi lên.

“Thư kí Dương?” – Bảo vệ thật vô cùng bất ngờ khi Dương Băng Vũ giờ này lại xuất hiện ở công ty.

“Lâm tổng đâu?” – Cô cũng không có thời gian để giải thích, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Xin lỗi, sau khi Lê tổng rời khỏi, tổng giám đốc cũng đi rồi.”

“Vậy còn cô Triệu?” – Nếu Lâm Khải Phong đã rời khỏi vậy tại sao Triệu Minh Minh vẫn còn ở đây, không lẽ cô ấy đi chung với Lâm Khải Phong? Dương Băng Vũ thật không thể tin ngay cả Triệu Minh Minh cũng có thể bỏ mặt sống chết của Cao Quỳnh Phương để thỏa mãn ham muốn của bản thân.

“Cô Triệu vẫn chưa rời khỏi.”

Câu trả lời của người bảo vệ làm cho Dương Băng Vũ thờ phào nhẹ nhõm, thật may mọi chuyện không như cô nghĩ. Đáng lẽ định lên lầu gặp Triệu Minh Minh nhưng vừa bước vào thang máy Dương Băng Vũ lại trở ra, người bây giờ cô cần tìm là Lâm Khải Phong, không thể trễ thêm một phút nào nữa. Nhưng nhất thời, cô không biết đi đâu để tìm anh, Sài Gòn lớn như vậy, tìm một người đàn ông đã trưởng thành thật không dễ. Đột nhiên trong đầu cô nhớ lại câu nói của người bảo vệ, Lê Quốc Khánh có tới, chắc chắn là vì Cao Quỳnh Phương, vậy nhất định chỗ Lâm Khải Phong tới phải liên quan tới Cao Quỳnh Phương. Rốt cục cô phải đi đâu? Chỗ nào mới có kí ức của Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong? Trường học, kí túc xá, công viên... nhiều như vậy, trong vòng mấy tiếng đồng hồ làm sao cô đi hết. Dương Băng Vũ chỉ có thể đánh liều một lần, hi vọng suy nghĩ của cô trùng khớp với suy nghĩ của Lâm Khải Phong.

6h. Chung cư cao cấp Rainbow.

Dương Băng Vũ mở cửa căn hộ, giờ tay bật công tắc đèn. Không khí tĩnh lặng, không có dấu hiệu của con người. Dương Băng Vũ thất vọng trở ra, nhưng đột nhiên cô nghe tiếng động bên trong. Cô thận trọng từng bước tiến vào phòng của Cao Quỳnh Phương, hít thật sâu rồi mới dám xoay nắm cửa...

“Tại sao em tới đây?” – Lâm Khải Phong ngồi dưới đất, dựa vào thành giường, đang xem lại những hình ảnh trước đây của anh và Cao Quỳnh Phương.

Nhìn ánh mắt thâm tình còn một chút đau khổ mà Lâm Khải Phong gửi vào trong từng bức ảnh, Dương Băng Vũ khẳng định, Lâm Khải Phong vẫn yêu Cao Quỳnh Phương rất nhiều “Em muốn nói chuyện với anh. Ra ngoài đi”

Lâm Khải Phong theo Dương Băng Vũ ra ngoài ban công “Rốt cục em muốn nói gì?”

Đứng ngoài sáng, Dương Băng Vũ mới thấy rõ khuôn mặt đầy vết thương của Lâm Khải Phong, cô đoán đây là tác phẩm của Lê Quốc Khánh để lại. Cô thật không hiểu con người này, biết rõ bản thân không thể rút lui an toàn nhưng tại sao vẫn cố chấp diễn vai người xấu. Một tình yêu có chết cũng không buông tay bây giờ lại gánh chịu nhiều đau khổ như vậy, số mệnh phải chăng đã quá khắc nghiệt với họ. Dương Băng Vũ không có phép màu để thay đổi số mệnh, nhưng cô có thể cho họ thêm lý do để đấu tranh cho hạnh phúc của mình “Có những chuyện anh nên được biết.”

Tám năm trước.

Lúc đầu, khi bị phát hiện đang quen nhau, họ cũng bị nhiều người lời ra tiếng vào, đặc biệt là thái độ nghi kị của những nữ sinh khác đối với Cao Quỳnh Phương, nhưng tất cả những thứ bên ngoài đó cũng không ảnh hưởng được tình cảm của họ, và rồi mọi người dần xếp những đồn đoán xung quanh mối tình của Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong vào quên lãng.

Cuộc sống yên bình của họ kéo dài hơn một năm thì sóng gió thật sự mới ập tới. Đó là thời gian nghỉ hè của năm lớp mười một.

“Cậu có gặp Khải Phong không?” – Ngồi ăn với Dương Băng Vũ và Trình Tử Khiêm nhưng Cao Quỳnh Phương lại luôn nghĩ về Lâm Khải Phong, đã hai ngày rồi liên lạc với anh thế nào cũng không được, bí bách cô mới hỏi Trình Tử Khiêm.

Đúng là mấy ngày nay không thấy bóng dáng Lâm Khải Phong, nhưng ngay cả Cao Quỳnh Phương cũng không biết thì quả thật lần này đáng ngờ “Ngay cả cậu cũng không biết, làm sao tôi biết.” – Hờ hững trả lời Cao Quỳnh Phương là như vậy, nhưng trong lòng Trình Tử Khiêm nảy sinh rất nhiều vấn đề.

Cao Quỳnh Phương cũng không hỏi gì thêm chi cúi đầu ăn hết phần cơm của mình. Rốt cục là anh đã đi đâu? Ít nhất cũng phải để cho người khác liên lạc chứ, đang yên đang lành lại chơi trò mất tích, lần này mà anh trở về cô nhất định sẽ cho anh biết tay.

Nhưng tình trạng Lâm Khải Phong đột nhiên biến mất đã kéo dài hơn một tuần. Cao Quỳnh Phương muốn không quan tâm cũng không được, cô sợ nhờ anh có chuyện gì bất trắc thì làm sao? Với khả năng hạn hẹp của cô thực chất không thể tìm ra anh, cách duy nhất là...

Nhà họ Lâm quả thực không hổ danh là gia tộc giàu có nhất nhì Sài Gòn, chỉ riêng căn biệt thự xa hoa trước mặt cô thôi cũng đủ để chứng minh rồi. Biệt thự Lâm gia được xây theo phong cách vừa cổ điển vừa hiện đại, nhìn vào sẽ cho người ta một cảm giác thoáng đãng, dễ chịu. Nhưng chất lượng người giúp việc ở đây thì lại hơi kém, Cao Quỳnh Phương nhăn chunh mày giờ vẫn không thấy người ra.

Cuối cùng cũng đợi được một người giúp việc tuổi ngoài năm mươi ra mở cửa “Cô tìm ai?”

Cao Quỳnh Phương lễ phép hỏi “Dạ Khải Phong có nhà không ạ?”

Bà ta đánh giá Cao Quỳnh Phương một lượt rồi mới nghiêm túc hỏi lại “Cô là ai? Tìm cậu chủ của chúng tôi có việc gì?”

“Cháu là bạn của cậu ấy.”

“À! Cậu chủ đã theo ông bà chủ đi Mỹ tổ chức lễ đính hôn rồi. Có việc gì cô cứ nói, tôi sẽ giúp cô nhắn lại.”

“Không có gì. Cảm ơn bác!” – Không ngờ anh đã có vị hôn thê, lại còn đã đính hôn. Tối giờ cô mới biết, chỉ có mình cô tối giờ vẫn ngu ngốc tin anh, còn lo lắng tới mức tới nhà để tìm anh. Thì ra từ đầu tới cuối, anh chỉ xem cô là một trò đùa.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Cao Quỳnh Phương thần thờ một mình lang thang trên đường, hai chữ “đính hôn” xâm chiếm hoàn toàn tâm trí của cô, bất giác cô tự nở nụ cười chế giễu bản thân, cười cho sự ngu ngốc, cho những giấc mơ hoang đường, cho cả những lời hứa hẹn.

“Anh à! Nếu sao này anh có kết hôn, anh có mời em tới không?” – Đó là một ngày đẹp trời, anh chở cô phía sau, vô tình cô nhìn thấy một cặp đôi đang chụp ảnh cưới, nên cô mới hiếu kỳ hỏi anh, chứ thật sự trong lòng cô chưa từng dám nghĩ về một tương lai xa hơn bởi thường những mối tình thời đi học chỉ là những kí ức thoáng qua rồi tan biến.

“Không.” – Anh dứt khoát trả lời.

Cô thoáng chút sững sờ vì thái độ kiên định của anh, cũng đúng thôi, đã từng có những khoảng thời gian tươi đẹp như vậy, sau này muốn xem nhau như những người bạn quả thật rất khó, anh không làm được. Nhưng nói dối để cô vui một chút không lẽ khó vậy sao, chỉ là những câu nói đùa bình thường của con gái thôi, anh cũng không đâu cần phải nghiêm túc như vậy, tâm tình đang vui vẻ của Cao Quỳnh Phương trong phút chốc bị chùn xuống.

“Em nhất định phải là cô dâu trong lễ cưới của anh.”

Khi những lời của anh lọt vào tai, cô thật sự rất ngạc nhiên, lại rất hạnh phúc. Lúc đó, dù lời anh nói là giả tạo cũng được, là thật lòng cũng được, trong lòng cô đều là cảm giác ngọt ngào khó tả. Cô thật sự đã mơ về hôn lễ của bọn họ, anh sẽ mặc bộ lễ phục màu trắng khoác tay cô cùng bước đi trong tiếng vỗ tay và lời chúc phúc của mọi người, họ sẽ trao nhẫn và cùng nhau thề nguyện, từ đây và mãi mãi cũng không xa rời.

Nghĩ tới đây, nước mắt cô lại ồ ạt rơi ra, ngày đó bao nhiêu hạnh phúc thì bây giờ là bao nhiêu đau đớn. Phải, anh và cô thực chất là người của hai thế giới, anh là một người giàu có lại tài giỏi, như một ngôi sao tỏa ánh sáng rực rỡ trên bầu trời, còn cô chỉ là một người vô cùng bình thường, không có khả

năng đứng cạnh một ngôi sao sáng như anh, dù họ có thời cấp ba đẹp đẽ cũng không có nghĩa là sẽ cùng đi hết cuộc đời. Biết rõ kết quả luôn là chia xa nhưng không hiểu sao cô lại từng hi vọng, từng cực hết niềm tin để rồi khi sự thật hiển hiện ra trước mắt, cô mới biết cảm giác đau đớn là lớn như thế nào.

Cũng may trong lúc cô gần như gục ngã, một bàn tay đã nắm lấy tay cô. Cao Quỳnh Phương không còn một chút sức lực nào để gắng gượng, cứ thế mà tựa vào vai Trình Tử Khiêm khóc nức nở, là ông trời thương cô hết lần này đến lần khác ban cho cô một bờ vai để tựa vào, nhưng đường đời còn lắm chông gai phía trước, cũng có lúc, cô phải tự mình cố gắng vượt qua.

Khóc một hồi lâu, Trình Tử Khiêm đưa Cao Quỳnh Phương về kí túc xá.

“Tôi không sau, hôm nay cảm ơn cậu.” – Hôm nay không biết có phải vì tổn thương trái tim rồi liên thông đến thần kinh mà Cao Quỳnh Phương nói những lời vô cùng khách sáo.

Trình Tử Khiêm cũng hơi có chút ngỡ ngàng “Tôi không quen người này, cậu làm ơn rửa mặt rồi trở lại làm Cao Quỳnh Phương vui vẻ của trước đây là được rồi!”

Nói xong, anh bỏ đi về. Lúc này khi anh định đến nhà hỏi thăm tin tức của Lâm Khải Phong thì vô tình nghe được cuộc đối thoại của Cao Quỳnh Phương và người giúp việc, biết nhất định cô sẽ đau lòng nên cậu đi theo cô suốt, không ngờ cũng có lúc Cao Quỳnh Phương lại ngã khụy trên đường, khóc đến cào xé tâm can, cảnh tượng đó hiện rõ mồn một trong đáy mắt Trình Tử Khiêm, làm tình cảm bấy lâu anh chôn giấu lại tràn ra, ước gì anh có thể chia một phần nỗi đau của cô để cô thoải mái hơn một chút.

10h45. Kí túc xá.

Cao Quỳnh Phương hai mắt sưng húp, mỗi một lê từ bước về phòng, hình tượng thể thảm của cô nhanh chóng lọt vào đôi mắt của Dương Băng Vũ.

“Cậu bị sao vậy?” – Dương Băng Vũ lập tức đứng dậy điu Cao Quỳnh Phương ngồi xuống giường, rốt cục có chuyện gì mà ngay cả Cao Quỳnh Phương cũng không chống cự nổi?

Cao Quỳnh Phương vừa nhìn thấy Dương Băng Vũ thì nước mắt vừa cạn lại tràn ra, cô không nói được gì, chỉ ôm Dương Băng Vũ mà khóc cho thỏa lòng. Nhưng Dương Băng Vũ không hiểu trời trắng mây nước gì thấy Cao Quỳnh Phương khóc đến thê thảm như vậy vô cùng lo lắng “Cậu nói cho mình biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Vậy là, từ đầu đến cuối Cao Quỳnh Phương thuật lại không sót chữ nào. Dương Băng Vũ nghe xong, luồng khí tức giận từ dạ dày chạy thẳng lên đại não, may là Lâm Khải Phong đã đi Mỹ chứ nếu như còn ở Sài Gòn, cô nhất định sẽ chạy thẳng đến mà đập hấn ta một trận cho hả dạ.

“Thôi, trên đời này thiếu gì người tốt hơn Lâm Khải Phong, hấn đi rồi thì mình tìm người khác. Cậu xinh đẹp như vậy, sợ gì không có người lấy.”

Dương Băng Vũ nói một hồi, Cao Quỳnh Phương mới nín khóc. Đứng, trên đời này còn nhiều người như vậy, chỉ vì một người phản bội mà làm tổn thương bản thân mình thật không đáng. Cô đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, đứng trước gương cô tự nói với bản thân mình “Tạm biệt.”

Dù đã rất cố gắng để thoát ly khỏi những kí ức về anh nhưng nhất thời Cao Quỳnh Phương không làm được, nhớ anh đã là một thói quen và cứ mỗi lần hình ảnh anh hiện lên trong tâm trí cô thì trái tim cô nhói đau. Cao Quỳnh Phương bắt đầu dù công việc để vùi dập bản thân mình, cô làm thêm bất kể ngày hay đêm, chỉ cần có người thuê cô sẽ làm, như vậy sẽ không có thời gian để nhớ đến anh, trái tim cũng sẽ không đau nữa. Nhưng hình như Cao Quỳnh Phương đã sai.

Càng cố quên anh cô lại càng nhớ, tất cả những chuyển động xung quanh đều làm cô nhớ anh. Như bây giờ, nhìn cặp tình nhân nắm tay nhau trước mắt, cô lại lầm tưởng đó là anh và cô...

“Anh, em muốn ăn xoài.” – Lúc đó anh đưa cô đi công viên dạo, vừa nhìn thấy xe trái cây ven đường là cô lập tức lắc tay anh làm nũng.

Anh ngắc mũi cô một cái rồi tiến lên mua cho cô ăn. Cô ngồi ăn ngon lành còn anh chỉ ngồi một bên nhìn. Cô miệng vẫn đang nhai miếng xoài, lại giờ một miếng khác lên “Anh không ăn sao?”

“Có phần anh sao?” – Lâm Khải Phong nhìn cô rồi bật cười. “Em thích ăn xoài đến vậy sao?”

“Đúng.” – Cô cũng không nể mặt cắn luôn miếng xoài trên tay mình.

“Vậy sau này nhà của chúng ta sẽ trồng xoài nha?”

Cao Quỳnh Phương đang ăn ngon miệng, cũng không phân tích câu nói của anh, chỉ nghĩ đến tương lai ngày nào cũng được ăn món mình thích, gạt đầu lia lia. Anh mãi nguyên cười. Cô không tin, tất cả những gì anh làm, anh nói đều là giả? Nhưng câu hỏi vừa được đặt ra lại bị cô nhanh chóng gạt bỏ, cô không muốn tiếp tục hi vọng để rồi một mình gánh lấy nỗi đau.

17h.

Vậy là tới giờ tan làm, Cao Quỳnh Phương đang thu dọn đồ đạc để chuyển sang chỗ khác thì điện thoại reo. Nhìn số điện thoại quen thuộc hiện trên màn hình, nhưng cô lại không muốn nghe. Giai điệu quen thuộc vô tư vang lên, len lỏi vào trong trí óc cô, nhắc cô nhớ lại mơ ước tình yêu mà cô luôn ấp ủ. Đó là một tình yêu ‘Trăm năm không quên.’

Rất nhanh, ngày tựu trường cũng tới. Năm nay đã là năm cuối cấp, thời gian vui vẻ dần ngắn lại tất cả đều dồn hết lực vào kì thi tốt nghiệp – đại học sắp tới. Vì là trường chuyên nên đa phần đều là người có gia thế hiển hách nên đã sớm dự tính con đường tương lai còn với những học sinh nghèo như Cao Quỳnh Phương, đại học thật là một giấc mơ. Nhưng thời buổi bây giờ, không học giống như là tự giết chết tương lai mình, cô không muốn đặt dấu chấm hết cho ngày mai của mình sớm như vậy.

“Đi theo anh.” – Đang chìm trong những dòng suy nghĩ thì cô bị một bàn tay kéo đi, hơi ấm quen thuộc, giống nói quen thuộc, người đàn ông mà cô nhưng nhớ mấy tuần nay cuối cùng cũng trở về, nhưng cảm giác vui mừng nhanh chóng bị thay thế bởi thái độ lạnh nhạt.

“Buông ra.” – Cô cự tuyệt gạt tay anh.

Lâm Khải Phong quay lại nhìn cô, mấy ngày nay liên lạc với cô không được, anh lo lắng nên mới thuyết phục bố mẹ cho mình đáp chuyến bay sớm nhất quay về, trên danh nghĩa là kịp ngày tựu trường nhưng thật ra là để gặp cô. Tưởng sẽ tạo cho cô một bất ngờ, nhưng sự thật giờ đây lại hoàn toàn trái ngược.

“Anh muốn nói chuyện với em.”

Biết mình sớm muộn gì cũng phải đối diện nên Cao Quỳnh Phương cũng không từ chối “Được. Ra về tôi đợi anh.”

Rồi cô quay về hàng cửa lớp mình, tất cả những khuất mắc cần phải được rõ ràng, chấm dứt cũng được, đau khổ cũng được, đến lúc phải đối mặt thì phải đối mặt.

10h. Quán Kaldi Café.

Cao Quỳnh Phương ngồi đối diện với Lâm Khải Phong, vẻ mặt băng lãnh của cô hoàn toàn khác với vẻ mặt cảm động mà anh vẫn luôn suy nghĩ mấy ngày nay.

“Sao anh gọi em không nghe?” – Giọng anh vẫn ấm áp như vậy, không phải trách móc mà là quan tâm.

“Anh không nghe máy sao tôi phải nghe.” – Cố gắng lắm, Cao Quỳnh Phương mới nặn ra một giọng điệu lạnh lùng, để anh không nghe thấy tiếng trái tim cô âm ỉ.

“Gia đình anh có việc gấp nên phải đi xa một chuyến.” – Nếu đây thật sự là lí do cô giận dỗi thì dễ giải quyết rồi.

“Đi Mỹ đính hôn có được xem là việc gấp không, Lâm thiếu? – Cô gằn từng chữ một.

“Anh...” – Lâm Khải Phong nhất thời cứng họng trước lý do mà Cao Quỳnh Phương đưa ra. Tại sao cô lại biết anh đi Mỹ để đính hôn? Rõ ràng anh chưa từng nói với ai, làm sao tới tai cô được.

Về mặt bối rối của anh đã khẳng định cho cô biết tất cả đều là sự thật. “Sao, không giải thích nữa à?” – Không phải là cô chế giễu anh, là cô tự chế giễu bản thân mình. Vậy mà cô vẫn muốn nghe anh nói, vẫn cố gắng tin thêm một lần, cuối cùng được gì đây? Là đau lòng sao? Không phải, là hận...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Có người từng nói con người ta sẽ không bao giờ phân biệt được yêu và hận bởi chỉ khi yêu bạn mới đau khi bị phản bội từ đó thù hận mới phát sinh, và khi thù hận vẫn tồn tại thì không bao giờ bạn quên được tình yêu bạn đã dành cho đối phương. Nhưng có lẽ đến bây giờ Cao Quỳnh Phương vẫn chưa hiểu được điều ấy, vì trái tim cô đã bị nỗi đau che lấp, sự đau đớn ấy làm cô hận anh, nên cô đã quên rằng vì sao mình hận anh.

“Chúng ta chia tay đi.” – Đôi mắt cô sụp xuống, đã không còn vẻ thách thức hay chế giễu mà là nỗi thất vọng ẩn hiện đâu đó một tia đau lòng. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cũng không còn khả năng duy trì thái độ lạnh lùng như trước, bởi giờ đây mắt anh khiến cô sợ hãi.

Lâm Khải Phong vẫn còn bàng hoàng trước câu kết luận của cô, anh không tin nổi cũng không hiểu nổi, tại sao chỉ mới rời khỏi chưa bao lâu lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? “Em nghe anh nói đi...”

“Xin lỗi.” – Rồi cô xách ba lô rời khỏi, không phải vì cô không muốn nghe mà là vì sợ phải đối diện với anh, cô không muốn phòng tuyến bấy lâu nay mình dựng xây lại trong phút chốc sụp đổ.

Lâm Khải Phong vẫn ngồi bất động tại chỗ, lý trí muốn đuổi theo cô nhưng đôi chân anh cứ mềm nhũn. Anh không dám đuổi theo cô, bởi anh chưa từng nghĩ sẽ đem ‘cân’ chuyện đính hôn và cô? Anh không biết liệu cô có đủ quan trọng để anh quay lưng với gia đình, để chấp nhận đánh đổi nguy cơ Thiên Vũ phá sản, để mất đi tất cả....

Cao Quỳnh Phương một mình lang thang vô định hướng, anh đã làm đúng theo ý nguyện của cô, chấp nhận buông tay để cô một mình ra đi. Đáng lẽ cô phải nên thờ phào nhẹ nhõm vì đã có bằng chứng thuyết phục nhất để rũ bỏ tình cảm này, nhưng cô không biết sao trái tim lại vô cùng đau nhói, nước mắt chực chờ bấy lâu cũng có không gian để tuôn trào. Đây không phải Cao Quỳnh Phương, một người cầm lên được buông xuống được, giờ lại vì một người mà gầy vò bản thân.

14h. Biệt thự Lâm gia.

“Cậu chủ, cậu về rồi.” – Bà vú chăm anh từ nhỏ tới lớn thấy anh bước vào tức thì buông công việc ở bếp chạy ra đón anh “Bà chủ đợi cậu ở thư phòng.”

“Dạ.”

Lâm Khải Phong nặng nề lê chân qua từng bậc cầu thang. Anh thở ra một hơi, khôi phục tinh thần rồi mới bước vào. Mẹ anh là một phụ nữ xinh đẹp, dù đã bốn mươi mấy nhưng trên người bà lúc nào cũng tỏa ra một mùi hương làm người ta mê hoặc, hèn chi bao nhiêu năm nay dù bên cạnh có bao nhiêu bóng hồng nhưng trong lòng ba anh, bà vẫn nghiêm nhiên ở vị trí độc tôn.

“Con về đây à!” – Nghe tiếng mở cửa, Trần Diễm Sương lập tức bỏ cuốn sách đang đọc dở xuống bàn. Vui vẻ bước đến bên cạnh anh, đỡ anh ngồi xuống.

“Vú nói, mẹ tìm con. Có việc gì sao?”

“À! Mẹ chỉ muốn nói về chuyện du học của con. Ba con rất mong đợi ở con, ông ấy hi vọng con có thể giúp ông ấy điều hành thật tốt Thiên Vũ.”

‘Điều hành Thiên Vũ’, bốn chữ này chẳng qua chỉ là danh nghĩa, thực chất là cứu Thiên Vũ qua giai đoạn khó khăn. Làm sao anh không biết, Thiên Vũ gần đây bị dây vào một vụ kiện làm cho danh tiếng xuống cấp nghiêm trọng, giá cổ phiếu cũng theo đó mà tụt dốc không phanh, những đối tác cũng bắt đầu dè chừng tạo khoảng cách... Ông nội anh cũng vì lo lắng mà phát bệnh, ba anh thì vất vả chạy đông chạy tây để tìm nhà đầu tư, dù bên ngoài Thiên Vũ vẫn là một tập đoàn nhất nhì Sài Gòn nhưng bên trong chỉ là một cái vỏ rỗng. Cho nên để duy trì thời gian sống sót của Thiên Vũ, Lâm Khải Phong bị ép phải chấp nhận một cuộc hôn nhân sắc mùi kim tiền với tiểu thư nhà họ Ngô - một gia đình giàu có ở Mỹ, để hợp thức hóa một số tiền ‘khủng’ mà Ngô thị đầu tư vào Thiên Vũ.

Là người thừa kế duy nhất của Thiên Vũ, là người nối dõi của Lâm gia đương nhiên Lâm Khải Phong phải có trách nhiệm bảo vệ tâm huyết cả đời mà ông nội và ba anh vất vả gây dựng. Nhưng hiện tại có một người mà anh không nỡ xa rời, một người không biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng quan trọng, thậm chí đã có lúc anh còn nghĩ đến chuyện vứt bỏ tất cả để cùng cô sống một cuộc sống bình thường. Giữa Cao Quỳnh Phương và gia đình, anh không biết nên buông bên nào...

“Con muốn học xong năm cuối cấp ở đây.” – Đây dường như là giải pháp tốt nhất, dù phải ra đi nhưng ít nhất anh vẫn còn chín tháng ở bên cạnh cô. Nhưng làm sao anh biết, anh đã sai, Cao Quỳnh Phương với anh như một chất gây nghiện, ở bên cạnh cô càng lâu, khả năng anh có thể dứt bỏ càng thấp.

20h. Khu vui chơi Win.

“Sao có hứng thú gọi mình vậy, Lâm thiếu? – Trình Tử Khiêm mất cả buổi mới tìm được Lâm Khải Phong đang trốn trong một góc chơi bắn súng.

Không nhận được sự phản hồi của Lâm Khải Phong, mà chỉ nhận được một cây súng “Thắng mình rồi mới nói đi.”

Qua ba ván, kết quả cuối cùng Trình Tử Khiêm chiến thắng với tỉ số xuyt xao “Chuyện gì?” – Trình Tử Khiêm quay lưng ra ngoài, đưa cho Lâm Khải Phong một chai nước, hỏi.

“Cậu cảm thấy mình và Phương còn cơ hội không?”

Rất nhanh, Trình Tử Khiêm đã trả lời “Nếu không, mình đã biến cô ấy thành của mình rồi.” Không phải là anh cao thượng nhường tình yêu của mình, thậm chí anh đã từng nghĩ rằng thời cơ đã tới nhưng khi nhìn thấy gương mặt tiêu tụy với đôi mắt sưng húp của Cao Quỳnh Phương toàn bộ hi vọng đều trong phút chốc bị dập tắt, cô đã yêu Lâm Khải Phong mất rồi.

Người vui vẻ nhất không ai khác chính là Lâm Khải Phong. Sau khi bỏ lại hai chữ “Bạn tốt”, anh đã biến mất tăm. Nếu họ làm lành chỉ là chuyện sớm muộn, vậy nhanh chóng hoàn thành để tránh đêm dài lắm mộng.

21. Kí túc xá.

‘Anh đang đợi em dưới cổng. Anh sẽ đứng đây đến khi nào em xuất hiện.’ – Cao Quỳnh Phương đọc xong tin nhắn thần thờ trong vại giấy rồi nhanh chóng úp điện thoại xuống giường coi như chưa thấy gì.

“Là Khải Phong sao?” – Đôi mắt tinh tường của Dương Băng Vũ đã thu lại sạch sành sanh biểu cảm của Cao Quỳnh Phương nên không khó để đoán ra chuyện gì.

Cao Quỳnh Phương gật đầu, rồi kiên quyết nằm xuống ôm gối đi ngủ. Nhưng lần qua lần lại một hồi cũng không sao ngủ được.

“Cậu có thể gạt người khác nhưng không thể gạt bản thân mình.” – Dương Băng Vũ thở dài, cô không mong Cao Quỳnh Phương lại tiếp tục dây dưa

với hạng người phản bội đó, nhưng tình cảm là như vậy, một khi dính vào là không thể thoát ra, càng cố gắng kết thúc lại càng khiến bản thân khó chịu.

Cao Quỳnh Phương đứng dậy đi ra ban công. Anh vẫn đứng đó, trời lại sắp mưa, nếu không về e rằng sẽ bị mắc mưa, dù sao cô cũng không muốn bị gán tội danh gián tiếp làm anh bệnh, nên cô đành mặc áo khoác, cầm theo chiếc áo mưa đi xuống lầu.

“Anh điên rồi sao? Lỡ như bị ai bắt gặp rồi mách với cô giám thị thì sao đây?” – Tuy là trách móc nhưng đã có một chút hơi ấm.

“Anh chỉ sợ em không xuống.” – Giọng nói chân thành của anh làm trái tim cô lỡ nhịp.

Để bảo đảm an toàn tốt nhất rút lui càng sớm càng tốt, cô đưa chiếc áo mưa cho anh rồi quay người lên lầu. Nhưng anh kịp bắt tay cô lại, ép cô đối diện với mình, từng bước phá vỡ lớp băng trong trái tim cô.

“Em xuống rồi thì nghe anh nói một chút đi.”

“Anh muốn nói gì nữa?” – Cô đã sắp không gượng được nữa, giọng nói càng trở nên gấp gáp. Nhưng đây lại là điều anh muốn thấy.

“Xin lỗi. Chuyện đính hôn là thật.” – Không ngờ anh đến đây để nói sự thật với cô, không lẽ anh muốn tàn phá tim cô đến tan thành từng mảnh mới vừa lòng hay sao? Tuyến lệ lại bắt đầu hoạt động, nước đang dần dâng lên trong hốc mắt.

“Trước đây, ông nội anh từng có lời giao hôn với một người bạn thân của ông. Giờ ông đang bị bệnh nên ông muốn sớm chứng kiến anh hoàn thành lời hứa hẹn năm xưa, sợ sau này mình không còn cơ hội.”

“Anh biết em rất khó chấp nhận sự thật này nên anh cũng vì vậy mà thử buông tay em, nhưng anh làm không được. Coi như anh thua rồi, em cho anh thêm một cơ hội được không? Nhất định, anh sẽ cho em hạnh phúc.”

Trái tim cô như tan chảy theo từng lời nói của anh. Không chỉ một mình anh không thể mà chính cô cũng không thể buông tay. Vậy thay vì chấp nhận tiếp tục đau đớn, chi bằng liều mạng tin anh thêm một lần, biết đâu thật sự được như những lời anh nói, cô sẽ tìm được hạnh phúc.

Cô nhào đến ôm chặt anh, nước mắt lại chảy dài trên má nhưng lần này là nước mắt của hạnh phúc. Tới giờ cô mới biết, cô khao khát vòng tay anh như thế nào, quyến luyến hơi ấm anh như thế nào, dù ngày mai ra sao chỉ cần có anh vẫn yêu cô, cô sẽ không bao giờ từ bỏ. Nhưng cuộc đời không nói trước điều gì, yêu càng nhiều đến lúc thật sự phải buông tay vết thương lại càng lớn.

Vì Lâm Khải Phong hết lần này đến lần khác lần tránh việc đi du học nên Trần Diễm Sương bắt đầu nghi ngờ, bà ta sai người theo dõi anh, và những gì nên biết cũng như không nên biết bà ta đều nắm trong tay. Xem xấp hình mà thám tử tư giao đều toàn là hình ảnh vui vẻ, khăng khít của Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong, với một người từng trải như bà dư sức hiểu mối quan hệ giữa họ là gì? Trần Diễm Sương tức giận nhào nát tấm hình rồi quật quệt đốt, ánh mắt bà ta cũng dần trở nên thâm độc khi nhìn bức hình dần hóa thành tro bụi, ánh mắt ấy như khẳng định rằng mối tình này rồi cũng sẽ dần tan biến.

Trần Diễm Sương nuôi Lâm Khải Phong từ nhỏ đến lớn, tính nết của anh bà hiểu rất rõ, với một người cứng đầu như Lâm Khải Phong, càng ép buộc anh càng phản tác dụng, cách ngăn nhất cũng là duy nhất chính là tấn công từ Cao Quỳnh Phương.

Hôm đó, đang ngồi học trên lớp thì Cao Quỳnh Phương bị cô giám thị gọi lên văn phòng. Tưởng chuyện Lâm Khải Phong tới kí túc xá vào ban đêm bị bại lộ nên lòng thấp thỏm không yên. Ai dè, vừa bước vào thấy không gian im ắng, không thầy hiệu trưởng, không giáo viên đoàn, cô giám thị đưa vào tới cửa rồi cũng đi mất tiêu, chỉ còn lại cô và một người phụ nữ xa lạ, với phong thái và cách ăn mặc của bà ta, cô đoán là người có tiền, không lẽ biết được hoàn cảnh của cô nên muốn tài trợ...Đương nhiên là không phải, cuộc đời đâu tươi đẹp như vậy...

“Cháu ngồi đi.” – Trần Diễm Sương thấy Cao Quỳnh Phương e dè đứng ngoài cửa nên khách sáo lên tiếng mời.

“Cảm ơn bác.” - Cô tiến lại gần Trần Diễm Sương hơn nhưng không ngồi theo ý muốn của bà ta mà đứng nghiêm chỉnh để tiếp chuyện.

Trần Diễm Sương cũng không thích vòng vo tam quốc, đặc biệt đối với loại người ‘cóc ghè mà muốn ăn thịt thiên nga’ “Ta là mẹ của Khải Phong, ta đến đây vì biết quan hệ của hai đứa.”

Trong đầu Cao Quỳnh Phương ‘đình’ lên một tiếng, tạm thời vẫn chưa tiêu hóa kịp lời nói của Trần Diễm Sương, ngơ ngẩn nhìn bà ta. Trần Diễm Sương quan sát biểu cảm của cô lại cho rằng cô cố chấp không xem lời nói của bà ta ra gì nên thái độ vốn không tốt nay lại hạ thêm một bậc “Ta cũng không muốn vòng vo, Khải Phong sắp phải đi du học, nhưng vì cháu nên nó mãi chần chừ, nếu kéo dài sẽ ảnh hưởng không tốt. Ta muốn cháu chủ động rời khỏi nó, hi vọng cháu hiểu.”

Cũng không đợi Cao Quỳnh Phương trả lời, Trần Diễm Sương đã xách túi rời khỏi. Bỏ lại khuôn mặt cứng đờ như chết đứng tại chỗ của Cao Quỳnh Phương. Lần này không còn là vấn đề của riêng cô và anh nữa mà là yêu cầu của mẹ anh, là vì tương lai sau này của anh, cô có được quyền lựa chọn? Câu trả lời, hiển nhiên là không.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Cao Quỳnh Phương sớm đã nghĩ tới chuyện Lâm Khải Phong phải ra nước ngoài, chỉ là không ngờ chính mẹ anh lại tới tận trường yêu cầu cô. Bà ta nói không sai, chuyện đi du học càng sớm càng tốt, nhưng họ chỉ mới làm lãnh bây giờ muốn cô tiếp tục rời xa anh, cô thật lòng không nỡ.

Ngày hôm đó, Lâm Khải Phong cùng cô về kí túc xá, Dương Băng Vũ không muốn làm ‘kì đà cản mũi’ nên sớm ‘chuồn’ trước. Cô ngược nhìn bầu trời trong xanh trên cao, không biết sau này đứng ở đây, cô có nhìn thấy được chiếc máy bay đưa anh rời khỏi, được nhìn anh dần khuất xa cô...

Cô không nhìn anh, chỉ lẳng lặng lên tiếng “Anh có bao giờ nghĩ đến chuyện đi du học không?”

“Sao hôm nay em lại hỏi chuyện này?” – Lâm Khải Phong khó hiểu nhìn cô.

Cố gắng khôi phục tinh thần, cô cười títt mắt nói “Vi ở đây đâu có trường đại học nào chứa nổi anh.” – Dù chỉ còn một ngày, một giờ thậm chí một phút, cô vẫn muốn tham lam giữ anh bên mình.

Anh trầm ngâm một hồi lâu, rồi quay sang nhìn cô “Dù đi đâu... anh cũng sẽ mang em theo.” – Ý tưởng này chỉ mới nảy ra trong phút chốc, nhưng Lâm Khải Phong lại rất hài lòng với nó, không thể ở lại thì mang cô đi là một cách đôi bên cùng có lợi.

Nhưng Cao Quỳnh Phương thì lại có vẻ không hào hứng với câu nói của anh, hôm nay mẹ anh tìm tới bề mặt là muốn cô rời xa anh để anh đi du học nhưng làm sao cô không biết đó còn là sự phân chia giai cấp khắt khe mà những người giàu có đặt ra. Cô không tin trên đời này thật sự có ‘chuyện tình lọ lem’, cô cũng không muốn mình trở thành lọ lem để cả đời cam phận gánh chịu sự dè bieu của khác, cô muốn tự mình đứng lên, tự mình phấn đấu để xứng với anh, để đường đường chính chính bước chân vào Lâm gia.

11h40. Kí túc xá.

Dương Băng Vũ về trước đã ăn xong, thay đồ xong, chuẩn bị ngủ trưa nhưng vừa thấy bóng dáng Cao Quỳnh Phương lại lập tức ngồi dậy nhiều chuyện.

“Có người hạnh phúc viết đầy mặt rồi!”

Cao Quỳnh Phương chỉ mỉm cười rồi bước vào trong. Thật ra, khi biết Lâm Khải Phong phản bội Cao Quỳnh Phương, Dương Băng Vũ rất tức giận nhưng đến khi biết nguyên nhân thì cô lại đổi qua ngưỡng mộ anh, dù cho phải chấp nhận hôn ước của đời trước nhưng anh vẫn không từ bỏ tình yêu với Cao Quỳnh Phương. Dương Băng Vũ tin Lâm Khải Phong yêu Cao Quỳnh Phương thật lòng, nhưng đôi khi cô cũng có chút lo lắng cho tương lai của họ, dù gì người ta cũng là công tử giàu có lại còn có vị hôn thê, liệu một cô gái nghèo hèn như Cao Quỳnh Phương có giữ được trái tim anh lâu dài, hay là kết quả thu lại là đau khổ?

Không phải là Cao Quỳnh Phương chưa từng nghĩ tới, thậm chí là nghĩ rất nhiều lần, hôm nay lại còn bị mẹ anh ‘nhắc nhở’, hi vọng cho tương lai tốt đẹp của họ ngày một thấp đi. Nhưng cô lại không có cách nào bỏ xuống, cứ mỗi lần nhìn thấy đôi mắt đau lòng của anh, cô lại không nỡ. Phải làm sao mới an toàn rút lui? Một câu hỏi không có đáp án, bởi khi bước vào con đường này, chỉ có hạnh phúc và đau khổ, tuyệt đối không có hai chữ ‘an toàn.’

Chớp mắt thì đã sắp tới sinh nhật của anh, còn nhớ năm đầu tiên cô và anh cùng ăn sinh nhật...

“Sinh nhật vui vẻ.” – Trình Tử Khiêm và Dương Băng Vũ sau khi chén no nê cái bánh sinh nhật thì vui vẻ ra về, nhường lại không gian lãng mạn cho cô và nhân vật chính. Cao Quỳnh Phương đưa cho anh một hộp quà được gói kỹ lưỡng.

Anh nhanh nhẹn tháo giấy gói bên ngoài, lộ ra một chiếc hộp màu đen bên trong.

“Em hi vọng chiếc giày này sẽ giống như em, bên cạnh anh dù anh đi bất cứ nơi đâu.” – Mất hai đêm ròng rã cô mới hoàn thành xong món quà sinh nhật này, móc khóa hình chiếc giày bình thường được cô cẩn thận đính lên từng viên thủy tinh, số viên thủy tinh cũng chính là số ngày họ ở bên nhau, cô không hi vọng tới tương lai, cô chỉ hi vọng anh có thể trân trọng những ngày tháng họ đã từng bên nhau.

Cô nhớ rất rõ về mặt cảm động của anh lúc đó. Anh vui đến không nói nên lời, chỉ bá đạo ôm chặt cô vào lòng “Không có bất cứ thứ gì thay thế được em.” – Mỗi lời anh nói ra như khảm đá vào lòng cô, thật bền chặt qua năm tháng. Giờ nhớ lại, cô vẫn không kiềm chế được mà nhoèn miệng cười, giây phút đó nãi nãi cô không thể quên cũng như cô mãi mãi không quên được anh.

Sinh nhật năm nay cô cũng tự tay làm quà cho anh, nhưng sau đó cô cũng sẽ rời xa anh để anh ra đi.

18h. Sảnh lớn của Lâm gia.

Vì năm nay là năm cuối cùng Lâm Khải Phong ăn sinh nhật ở Việt Nam nên ba anh quyết định tổ chức thật lớn. Mong là anh sẽ có những kỉ ức thật vui vẻ trước khi rời đi. Tất cả những bạn bè thân thuộc đều được mời tới, Lâm Thế Thanh rất thương yêu Lâm Khải Phong nên khách mời tới nay đều do anh lựa chọn, ông không muốn biến sinh nhật của con mình thành một buổi dạ tiệc kim tiền như bao người khác.

Cũng nhờ danh tiếng của Lâm gia, mà hôm nay Dương Băng Vũ và Cao Quỳnh Phương được một đêm ‘vịt hóa thiên nga’. Trời vừa xế chiều, họ đã được một chiếc xe hơi sang trọng đón, chiếc xe chở họ đến một studio rồi rời đi. Ở đây, người ta chọn cho họ những bộ ‘cánh’ xinh đẹp, giá của nó còn nức hơn số tiền làm thêm nguyên một năm của Dương Băng Vũ và Cao Quỳnh Phương cộng lại, họ còn được trang điểm nhẹ để phù hợp với trang phục. Sắp tới giờ, họ được một hoàng tử đích thân đến đón. Dương Băng Vũ nhìn Trình Tử Khiêm trong bộ vest trắng tắp, chỉnh chu, lịch lãm đang đứng trước mắt thì muốn té ngửa, biết anh đẹp trai rồi không ngờ hôm nay lại còn thanh lịch, điềm đạm đến khó tin, làm một trái tim vốn dĩ đã cảm nắng từ lâu

như Dương Băng Vũ khôn tài nào chống cự nổi.

Từ lúc trên xe đến khi vào Lâm gia, cặp mắt của Dương Băng Vũ cứ tập trung vào Trình Từ Khiêm.

“Hôm nay có ông bà Trình tới nữa đó, cậu nên cẩn thận.” – Cao Quỳnh Phương vốn dĩ định toàn lực thưởng thức những sơn hào hải vị mà Lâm gia chuẩn bị nhưng khi thấy Dương Băng Vũ lộ liễu quá mức, nên không kiềm chế được đành lên tiếng nhắc nhở.

Dương Băng Vũ nghe Cao Quỳnh Phương nói xong từ thiên đường đáp thẳng xuống mặt đất, ngấm ngùi cụp đôi mắt trong veo xuống. Cao Quỳnh Phương thấy vậy bật cười, đưa một miếng táo qua cho cô, coi như làm tốt vai trò chị em tốt.

“Cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật của con trai tôi.” – Lâm Thế Thanh cầm micro, giọng trầm trầm nói. Dù đã từng thấy ông trên tạp chí nhưng hôm nay được tận mắt chứng kiến, Cao Quỳnh Phương mới thấm thía câu ‘hồ phụ sinh hồ tử’. Thì ra, nguồn gốc đẹp trai của Lâm Khải Phong là được duy trì từ ba anh. Chỉ có điều trên người Lâm Khải Phong là một khí chất ‘bá đạo’, còn Lâm Thế Thanh là một khí chất điềm tĩnh của người đàn ông từng trải.

“Minh đi vệ sinh.” – Thật không đúng lúc, đang đợi hoàng tử của mình xuất hiện thì bụng Cao Quỳnh Phương đau dữ dội, cô vội đưa đĩa thức ăn cho Dương Băng Vũ rồi chạy thẳng vào toilet. Nhưng thật xui xẻo, toilet bây giờ đã có người, cũng may Cao Quỳnh Phương gặp lại người giúp việc hôm trước.

“Bà ơi, ở đây còn toilet nào không?”

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, đoán là đang rất khó chịu nên bà ấy nhiệt tình chỉ cô vị trí toilet ở lầu hai. Cao Quỳnh Phương không bỏ lỡ giây nào, ba chân bốn cẳng chạy thẳng lên lầu. Thoải mái giải quyết xong, định đi xuống lầu thì lại bị ‘cản chân’...

“Có tìm được Trần Diễm Vân chưa?” – Giọng nói Trần Diễm Dương dù đang truy hỏi vẫn toát lên khí chất thanh tao hiếm có.

“Xin lỗi bà chủ, vẫn chưa tìm thấy.”

“Các người làm việc vậy sao? Có một người phụ nữ cũng không tìm ra. Tôi không cần biết bất kể dù sống hay chết cũng phải tìm được bà ta.” – Dứt lời Trần Diễm Dương đứng lên, hướng xuống sảnh. Cao Quỳnh Phương thấy bà ta bước ra, vội ẩn mình vào vách tường gần đó.

Trần Diễm Vân chính là tên khai sinh của di Trần, tại sao bà ta lại muốn tìm di ấy? Trần Diễm Dương – Trần Diễm Vân, hai cái tên giống nhau như vậy, không lẽ họ là chị em? Nghe giọng nói Trần Diễm Dương hình như rất tức giận khi vẫn chưa tìm thấy người, rốt cục đã có chuyện gì xảy ra? Hàng loạt câu hỏi được Cao Quỳnh Phương liệt kê, nhưng điều không tìm được câu trả lời. Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc kéo cô về thực tại.

“Sao em lại ở đây?” – Anh đứng chắn trước mắt cô, hỏi.

Cao Quỳnh Phương đứng ngẩn ra, khuôn mặt anh gọi cho cô nhớ một chuyện. Hình như mấy năm trước anh từng xuất hiện ở quê cô, còn rất nhiều khuất mắt, tạm thời không thích hợp để cho anh đi, cô còn cần anh để tìm hiểu chuyện này.

Thấy Cao Quỳnh Phương không có phản ứng, Lâm Khải Phong trực tiếp kéo cô xuống lầu. Khi thấy hành động của Lâm Khải Phong mọi người đều rất ngỡ ngàng, nhiều người còn bước tới hỏi mẹ anh, nhưng bà ta chỉ cười cho qua chuyện, có lúc Cao Quỳnh Phương còn bắt gặp bà liếc mình, nhưng lần này cô không tránh né mà trực tiếp nhìn lại bà, không phải vì cô muốn thách thức Trần Diễm Dương mà cô chỉ muốn nhìn cho thật kỹ bà ta, nếu như cô nhìn không lầm thì cũng có nhiều điểm bà ta và di Trần tương tự nhau, không lẽ những suy nghĩ của cô là thật, Cao Quỳnh Phương cảm thấy bất an hơn là vui mừng.

“Ba anh đâu rồi?” – Thấy Trần Diễm Dương đứng tiếp khách một mình nên Cao Quỳnh Phương thắc mắc hỏi anh.

“Ông ấy có việc bận nên đi trước rồi.”

Cao Quỳnh Phương ‘à’ một tiếng rồi tiến qua chỗ Dương Băng Vũ.

Tối đó, Trình Từ Khiêm đảm nhận việc đưa Dương Băng Vũ về và hiển nhiên Lâm Khải Phong hộ tống Cao Quỳnh Phương. Giờ chỉ có hai người anh mới kịp quan sát được cô, phải công nhận một điều nhìn Cao Quỳnh Phương quần jean, áo thun quen rồi, hôm nay lại váy áo xúng xính lại có gì là lạ.

“Em đẹp lắm” – Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, là một vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng, lại dịu dàng, hình ảnh này có nằm mơ anh cũng không tưởng tượng ra nên cảm thán thốt lên một câu.

Câu nói của Lâm Khải Phong làm Cao Quỳnh Phương phất chốc đó mặt, dù đã quen nhau được hai năm nhưng dường như chưa bao giờ anh dùng giọng ngọt ngào này nói chuyện với cô, hôm nay không gian tĩnh mịch, chỉ có mình cô và anh bước đi dưới ánh trăng, anh lại tình cảm như vậy, thành công làm trái tim cô đập liên hồi.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Cao Quỳnh Phương, Lâm Khải Phong vô cùng hả dạ “Quà của anh đâu?” – Anh xòe tay ra.

Cô lấy một chiếc hộp trong túi ra đưa cho anh.

“Sao lại là chiếc giày này nữa vậy?”

“Là chiếc còn lại đó. Năm ngoái em làm không kịp nên năm nay muốn bù lại cho anh.”

Nhưng một giây sao đó anh lại đặt chiếc giày vào tay cô “Anh muốn suốt này, em vẫn nợ anh.”

Cô mở to mắt nhìn anh, nhất định còn đòi hỏi phía sau, người như Lâm Khải Phong tuyệt đối không bỏ lỡ bất cứ một cơ hội nào.

“Anh muốn em tặng anh một món quà khác.”

Cô vẫn chưa hiểu được ý muốn của anh, thì giây tiếp theo anh đã cúi xuống hôn cô. Hoàn toàn khác với nụ hôn cưỡng ép lúc đầu, nụ hôn này là kết tinh của tình yêu, là tự nguyện. Khi môi lưỡi họ quấn vào nhau, cả hai đều cảm nhận được nhịp đập của trái tim đối phương, cả cô và anh đều hiểu, sau này sẽ rất đau nếu phải rời xa nhưng họ nguyện ý. Yêu là như vậy, dù không được soi rọi dưới ánh mắt trời chói chang nhưng khi đã yêu thật lòng thì dù mây đen kéo tới họ cũng sẽ cùng nhau đối diện.

Sau khi ‘tặng quà’ xong, Lâm Khải Phong vui vẻ nắm tay cô về. Đột nhiên, Cao Quỳnh Phương nhớ ra một chuyện.

“Mấy năm trước sao anh lại xuất hiện ở trại trẻ mồ côi vậy?”

“Đó là quê ngoại của anh.” – Anh thành thật trả lời nhưng làm sao biết điều đó lại đang vô tình đẩy ‘tình yêu’ của họ dần đi vào bi kịch.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Cao Quỳnh Phương ngẩn ra sau câu trả lời của Lâm Khải Phong, những thông tin cô có được hoàn toàn trùng khớp với suy đoán của mình. Từ nhỏ tới lớn, cô chưa bao giờ nghe di Trần nhắc về gia đình của mình, mấy di trong trại nói cả nhà di Trần đều bị mất trong một vụ hỏa hoạn nên không ai muốn nhắc đến kí ức đau lòng đó. Vậy rốt cục Trần Diễm Dương và di Trần là như thế nào? Nếu thật sự họ có chung huyết thống, Trần Diễm Dương lại là phu nhân của chủ tịch Tập đoàn Thiên Vũ, ít nhiều cũng đã từng lên báo, không thể nào di ấy không biết hay là chính di ấy muốn trốn?

“Anh hay là nghỉ giữa kỳ anh đưa em về nhà ngoại anh chơi nha!”

Đương nhiên là anh không chối từ, cơ hội tốt như vậy anh vui còn không kịp.

Về tới kí túc xá, cô đợi bóng anh khuất mới lên lầu. Suy nghĩ của cô hiện tại rất hỗn loạn, có quá nhiều vấn đề mà cô không tài nào giải thích, cũng chính là cái cớ để cô giữ anh lại, nhưng liệu rằng điều đó là đúng hay sai? Mẹ của anh đã tới gặp cô, thể hiện rõ thái độ của bà bây giờ cô lại làm ngược lại chẳng khác nào tự hủy hoại hình tượng trong mắt mẹ anh, rốt cục bây giờ cô làm sao mới vẹn cả đôi đường?

“Nghỉ giữa kỳ này cậu có về không?” – Cao Quỳnh Phương hỏi Dương Băng Vũ. Trước khi mọi chuyện chưa rõ ràng tốt hơn hết là không để Dương Băng Vũ biết, nếu không cô lại bù lu bù loa lên thì hỏng hết mọi chuyện.

Dù trong lòng rất muốn về thăm mấy di và bọn trẻ, nhưng Dương Băng Vũ đành dằn lòng “Không. Mình có vài cuộc thực nghiệm với nhóm.”

Cao Quỳnh Phương dường như được thở phào nhẹ nhõm, chuyện lần này khiến cô có cảm giác bất an, cô hi vọng Dương Băng Vũ biết càng ít càng tốt, biết đâu vậy sẽ tốt hơn cho Dương Băng Vũ.

‘Đừng’... Tiếng súng vừa dứt, di Trần cũng từ từ ngã xuống trước mắt Cao Quỳnh Phương, cô hoảng hốt chạy lại đỡ di ấy lên, vết thương của di không ngừng chảy máu, ướt cả bàn tay cô.

“Đừng mà, di đừng bỏ con mà!” – Cao Quỳnh Phương nước mắt giàn giụa hét thật to, mong duy trì chút ý thức còn sót lại của di Trần.

Di Trần đưa bàn tay ấm áp của mình men theo đường nét khuôn mặt cô, rồi di nắm chặt tay cô, yếu ớt nói “Đừng lại đi con.”

Rồi bàn tay của di không còn chút sức, buông thõng tay cô, đôi mắt di dần nhắm lại, Cao Quỳnh Phương đau đớn hét lên “Di...”

“Phương... Phương” – Dương Băng Vũ ra sức lay Cao Quỳnh Phương.

Cũng nhờ vậy mà Cao Quỳnh Phương thoát ra được cơn ác mộng kinh hoàng kia, thật may đó chỉ là mơ nhưng cô vẫn chưa hết bàng hoàng. Dương Băng Vũ nhìn Cao Quỳnh Phương mờ mờ hồ hồ trên trán, lo lắng hỏi “Cậu không sao chứ?”

“Mình không sao. Cậu đi ngủ đi.” – Cố gắng lấy lại tinh thần, cô trấn an Dương Băng Vũ.

Giấc mơ đó rất đáng sợ, nhưng rất thật. Có phải đó chính là điềm báo cho tương lai của cô? Linh cảm cho cô biết, sự thật này rất đáng sợ. Trái tim mách cô dừng lại nhưng lý trí lại sai cô tìm ra chân tướng? Cao Quỳnh Phương ra đứng ngoài ban công, bầu trời hôm nay không có trăng cũng chẳng có sao,

chỉ toàn là một màu đen. Liệu con đường mà cô đi có dẫn cô đến một bầu trời đen tối như thế này?

Hai tháng sau. Kỳ nghỉ giữa kỳ.

Lâm Khải Phong giữ lời hứa đưa cô đến thăm nhà ngoại mình. Đó là một căn nhà đơn giản nhưng ấm cúng, là cảm giác đầu tiên khi cô bước vào. Nhưng hình như không khí ở đây rất tĩnh lặng, mang một cảm giác man mác buồn.

“Không có ai ở đây sao anh?” – Trực giác mách với cô như vậy.

“Ông bà anh mất lâu rồi, ở đây không có ai sống nhưng hằng tuần vẫn có một người giúp việc đến dọn dẹp.”

Cô theo anh bước vào bên trong, quả thực ngôi nhà rất sạch sẽ, thậm chí ngay cả những bức tranh treo cũng được lau chùi không chút bụi. Cao Quỳnh Phương dường như rất thích cách thiết kế căn nhà này, không gian ngôi nhà không rộng lắm nhưng lại vô cùng phù hợp để gia đình tề tựu. Tường được sơn màu xanh dương nhạt, những bức tranh treo thì đều có tông màu đậm, tạo một sự tương phản nhưng hiện đại. Cao Quỳnh Phương đột nhiên chú ý đến một cuốn album trên bàn.

“Anh đây là ai vậy?” – Cao Quỳnh Phương chỉ vào một cô gái trong một bức hình gia đình trong cuốn album.

“Là dì của anh, là em của mẹ anh.” – Anh giải thích rõ ràng.

“Còn người này?” – Cô chỉ sang một người đàn ông lịch lãm đứng gần đó.

“Là chồng của dì ấy.”

“Vậy dì ấy ở đâu?”

“Cả gia đình dì ấy đã mất trong một vụ hỏa hoạn, ông bà anh cũng vì vậy mà sinh bệnh qua đời.” – Đây chỉ là những lời anh nghe được qua lời kể của mẹ, chứ thật sự anh chưa bao giờ có ấn tượng với dì hay ông bà ngoại mình. Nhưng mẹ anh nói, lúc còn nhỏ mọi người rất thương yêu anh nên tết năm nào anh cũng trở về để viếng họ.

“Em muốn uống nước.”

Khi chắc chắn Lâm Khải Phong đã đi ra sau bếp, khuôn mặt tươi cười lúc nãy của cô biến thành vẻ trầm ngâm khó hiểu. Cô rút tấm hình gia đình lúc nãy cất vào trong túi của mình, có nhiều vấn đề cô cần đến nó.

“Được rồi, anh ở đây đi, em về trước.”

Hết lời, Lâm Khải Phong mới chịu cho cô về một mình. Cao Quỳnh Phương vừa đi vừa suy nghĩ, rồi cô lấy tấm hình trong túi mình ra. Cô nhìn thật kỹ lại người phụ nữ mà anh gọi bằng dì, cô cũng biết người này, hơn nữa còn thân thuộc đến mười mấy năm, nhưng cô cố tình hỏi anh và đáp án của cô và anh lại hoàn toàn khác nhau. Thế giới này thật nực cười, người chị thì ghét bỏ cô, còn người em lại nuôi nấng cô, một người được cho là đã chết trong vụ hỏa hoạn lại sống sờ sờ bên cạnh cô, một người biết chắc em mình chưa chết lại thêu dệt một câu chuyện hoàn toàn khác rồi bí mật đi tìm. Cô chuyển tầm mắt qua người đàn ông đứng cạnh mẹ anh nhưng được anh gọi bằng dượng, không hiểu sao khi lần đầu gặp người này cô lại cảm thấy rất thân thuộc, hình như trong kí ức của cô đã từng có sự hiện diện của ông ta, nhưng nó quá mơ hồ, nên cô không thể kết luận điều gì.

22h. Phòng ngủ của dì Trần.

Cao Quỳnh Phương ôm gối mở cửa đi vào.

“Hôm nay con ngủ ở đây được không?” – Cao Quỳnh Phương trèo lên giường, giờ tay ôm dì Trần, nũng nịu.

“Được.” – Dì Trần vẫn nở nụ cười hiền hậu như trước đây, vuốt tóc cô rồi cất giọng hiền dịu trả lời.

“Dì à, dì có biết người nào tên Trần Diễm Thương không?”

Vì đã tắt đèn nên Cao Quỳnh Phương không thể thấy vẻ hoang mang của dì Trần, nhưng cô có thể nghe ra giọng hốt hoảng của dì ấy “Không biết. Sao con lại hỏi tới người này?”

“Bà ấy là mẹ của Khải Phong. Lại còn cùng quê với chúng ta?” – Cao Quỳnh Phương cố tình nói cho dì Trần biết để thăm dò thái độ của bà.

Trần Diễm Vân thật không ngờ Lâm Khải Phong mà Dương Băng Vũ thường nhắc tới lại là con của Lâm Thế Thanh. Nếu để Cao Quỳnh Phương và cậu nhóc này tiếp tục ở bên nhau rất có thể sẽ gây nguy hiểm cho con bé, vất vả lắm bà mới cứu được cô, bà tuyệt đối không thể để Trần Diễm Thương hủy hoại cô thêm một lần nào nữa “Cậy ấy và con không có kết quả đầu, con nghe lời ta, sớm vứt bỏ.”

Nghe câu này, cô chắc chắn dì Trần biết gì đó nhưng càng hỏi e là sẽ bứt dây động rừng nên cô chỉ trả lời qua loa để trấn an Trần Diễm Vân rồi giả bộ ngủ, nhưng thật ra trong lòng cô vẫn chưa yên, Trần Diễm Thương và dì Trần thật sự là chị em ruột, tại sao dì ấy lại không nhận? Dì Trần là đang cố ý trốn Trần Diễm Thương, tại sao ngay cả chị ruột mình dì ấy cũng không dám nhận? Còn chồng dì ấy, và hai đứa bé mà người đàn ông đó ẵm trên tay hình như là con của họ, bây giờ đang ở đâu? Nhưng không đúng, dì Trần không thể sinh con, vậy hai đứa bé đó là ai?

Biết rõ là di Trần có thói quen dậy sớm nên khi di Trần vừa bước ra khỏi phòng Cao Quỳnh Phương cũng lập tức ngồi dậy. Cô lục hết tất cả hộp tủ vẫn không tìm thấy manh mối gì, đột nhiên cô để ý đến một chiếc hộp cũ ở dưới chân giường. Cao Quỳnh Phương cẩn thận cầm chiếc hộp đó lên, phui lớp bụi trên nắp hộp rồi cô nhẹ nhàng mở ra...

“Không thể nào...” – Cao Quỳnh Phương run run cầm bức hình trong tay, cô như không tin vào mắt mình. Đây rõ ràng là bức ảnh gia đình hạnh phúc, người phụ nữ là Trần Diễm Thương, người đàn ông là ‘chồng’ của di Trần, mỗi người bế trên tay một đứa trẻ, mà đứa bé gái trên tay Trần Diễm Thương chính là cô, vậy đứa bé trai trên tay người đàn ông kia có khi nào là Lâm Khải Phong, không lẽ... anh và cô là anh em ruột, cô... là con gái của Trần Diễm Thương?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Những chuyện tưởng chừng như không thể bây giờ lần lượt trở thành có thể. Phải chăng lời khuyên của di Trần cũng vì nguyên nhân này? Không thể nào, Cao Quỳnh Phương cô không tin, chính xác hơn là không muốn tin. Đúng lúc này, Trần Diễm Vân từ ngoài đi vào định gọi cô thức dậy. Vừa mở cửa, hình ảnh Cao Quỳnh Phương thất thần, ngồi tựa vào thành giường, gương mặt tái nhợt, run rẩy cầm tấm ảnh trong tay khiến bà giật bản mình.

“Con...” – Giọng nói hốt hoảng của Trần Diễm Vân cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Đôi mắt hốt hoảng của Cao Quỳnh Phương nhìn Trần Diễm Vân “Đây... không phải sự thật đúng không?” – Giọng nói cô đứt quãng hòa lẫn trong tiếng nghẹn ngào.

Biết không thể tiếp tục giấu giếm sự thật, Trần Diễm Vân nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Cao Quỳnh Phương, bàn tay ấm áp của bà khẽ vuốt mái tóc mượt mà của cô, trước đây mỗi lần bà làm như vậy cô đều cảm thấy an lòng nhưng không hiểu sao lần này cô lại cảm thấy bất an hơn “Ta xin lỗi.”

Đó là câu trả lời tàn nhẫn nhất trên đời này, cũng là lời khẳng định cho tất cả những gì cô suy đoán. Bao nhiêu năm qua cô luôn khao khát một gia đình, được sống trong vòng tay của mẹ, được mẹ yêu thương nuông chiều như bao đứa trẻ khác, nhưng bây giờ cô thà vĩnh viễn không biết mẹ mình là ai. Tại sao số mệnh lại trêu đùa cô như vậy? Nhưng cũng may ít ra bên cạnh cô vẫn còn một người dì, một người sẵn sàng hi sinh lặng lẽ nuôi cô khôn lớn, dù thế giới này thay đổi nhưng cô tin tình thương mà dì cho cô là vĩnh viễn.

Trần Diễm Vân ôm cô vào lòng, dịu dàng nói “Con muốn biết sự thật không?”

Sẽ tiếp tục là sự dả kích, là nỗi đau giày xé tâm can, nhưng cô vẫn muốn biết vì đó là tình thân, vì những con người đã tạo ra cô.

Ba của cô tên là Cao Kiến Trung, là một người đàn ông lịch lãm, soái khí ngời ngời, cũng là người mà Trần Diễm Vân luôn hằng ao ước. Vào năm hai đại học, lần đầu tiên bà gặp ông, trái tim nhỏ nhoi của một cô gái luôn bị vây hãm trong lễ giáo phong kiến nhanh chóng bị rung động, bắt đầu từ đó, bà luôn dõi theo ông, bất kể ông thích gì, ghét gì bà luôn nắm trong lòng bàn tay. Nhưng Cao Kiến Trung lại là một người trăng hoa, với vẻ đẹp bề ngoài ông thu hút được nhiều cô gái xinh đẹp, cặp kè hết cô này tới cô khác chưa một lần để ý đến bà. Nhưng trong một lần ông bị tai nạn giao thông bị gãy một chân nên phải nằm trên giường, trong suốt quãng thời gian đó Trần Diễm Vân luôn bên cạnh ông, quan tâm chăm sóc ông, làm trái tim lạnh lẽo cuối cùng cũng tan chảy, và chuyện tình của họ bắt đầu từ giây phút đó.

Nhưng bên nhau không được bao lâu, ông đã tốt nghiệp đại học, rồi trở về tiếp quản công ty gia đình. Vào thời đó không có điện thoại nên hai người không có cách nào liên lạc với nhau, mọi thông tin về Cao Kiến Trung gần như đứt đoạn, tưởng chừng mọi thứ đã chấm dứt ai ngờ vào một ngày bà được ba mình gọi về. Khi bà về tới nhà thì mới nghe mẹ nói là gia đình hôn phu tương lai của chị gái mình cũng tức là Trần Diễm Thương tới, nên kêu bà về để giúp chuẩn bị. Nghe nói đây là một gia đình giàu có, vì trước đây ông của bà và ông của người kia là đồng đội chiến đấu cùng một doanh trại nên có tình cảm thân thiết và đã hứa hẹn với nhau về tương lai của thế hệ sau này, nhưng vì vào thời của ba bà hai gia đình bị mất liên lạc nên cuộc hôn nhân này được truyền lại cho đời sau.

Ngày hai gia đình gặp mặt vì là con gái trong nhà nên bà phải ở trong bếp chỉ một mình chị gái được ra ngoài cho bên nhà trai gặp mặt, Trần Diễm Vân chỉ có thể núp ở góc cột để xem trộm ‘anh rể’. Lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông kia bà còn tưởng bị nhìn nhầm, dụi mắt mấy lần nhưng vẫn là khuôn mặt đó, bà như chết lặng khi nhận ra người đàn ông mình ngày nhớ đêm mong sắp trở thành chồng của chị gái mình. Đêm đó bà ngồi ngoài sân khóc rất nhiều, trái tim bà như nát vụn khi thấy nụ cười vui vẻ hiện trên môi Cao Kiến Trung, có lẽ đây mới là lý do mà ông đi không bao giờ trở lại. Nhưng cũng vì vậy mà Trần Diễm Vân vô tình nghe được Trần Diễm Thương đang nói chuyện với ai đó. Bà lần theo âm thanh tới bên cửa rào, bà thật không ngờ chị gái mình đang đứng nói chuyện với một người đàn ông.

“Anh không thể để em lấy người đàn ông đó được.” – Người đàn ông tức giận nói.

Trần Diễm Thương thút thút trả lời “Ba mẹ em đã quyết định rồi, không còn cách nào khác.”

“Vậy chúng ta bỏ trốn.”

“Em xin lỗi, ba em mắc bệnh tim nếu em đi chắc ông ấy sẽ không chịu đựng nổi. Chuyện tình chúng ta hãy để kiếp sau tiếp tục, anh đi về đi.”

Rồi Trần Diễm Surong gạt tay người đàn ông kia nước mắt đầm đìa chạy vào nhà.

“Vậy người đó có phải Lâm Thế Thanh không?” – Linh cảm cho cô biết điều đó.

Trần Diễm Vân gật đầu rồi kể tiếp. Sau đó bà quay lại trường, một người bạn cùng phòng gửi cho bà một lá thư, là của Cao Kiến Trung. Trong thư ông nói ông sẽ sớm tới tìm bà, dù biết là sai nhưng bà vẫn không thể cưỡng lại tiếng nói của con tim mà bất chấp đợi ông. Nhưng bà đợi rất lâu cũng không thấy ông tới, bà cứ đợi mãi mà đến ngày kết hôn của Trần Diễm Surong lúc nào không hay. Cuối cùng, bà chỉ có thể vui dập hi vọng của mình mà nhìn ông cùng chị gái mình tiến hành hôn lễ.

“Sao ông ấy lại không tới?” – Cô khó hiểu hỏi Trần Diễm Vân, rõ ràng là ông đã hứa.

Đó cũng là câu hỏi mà Trần Diễm Vân không thể nào trả lời. Sau này, khi đã có cô và anh trai, ông mới nói cho bà biết chuyện năm đó. Thật ra, Cao Kiến Trung cũng dự định tới gặp bà nhưng trong một lần tiếp khách ở quán rượu, ông gặp Trần Diễm Surong đã say khướt lại còn bị mấy tên côn đồ tiếp cận, vì vậy ông ra tay trợ giúp đưa bà về. Lần đó vì đã quá say nên Trần Diễm Surong tưởng ông là Lâm Thế Thanh nên liên tục hôn ông, nói những lời đường mật với ông, ông vừa rồi tiếp khách nên uống rất nhiều bây giờ lại bị một người phụ nữ kích thích nên trong lúc mơ hồ ông tưởng nhầm là Trần Diễm Vân, bản tính nguyên thủy của người đàn ông trỗi dậy, vậy là chuyện nên làm hay không nên làm hai người đều đã thực hiện. Là một người đàn ông, ông ý thức được mình phải chịu trách nhiệm với Trần Diễm Surong nên đành thuận theo ý hai bên gia đình mà kết hôn, sau đó thì Trần Diễm Surong mang thai, là thai long phụng.

Viễn tưởng Trần Diễm Surong đã thật lòng cam phận với cuộc sống hiện tại nên bà cũng chấp nhận gạt bỏ tình cảm bao năm của mình, nhưng thật không ngờ mọi chuyện vẫn chưa xếp lại. Sau khi sinh, trong một lần mang thức ăn đến bệnh viện cho Trần Diễm Surong bà vô tình gặp lại Lâm Thế Thanh từ hướng ngược lại đi ra, đoán là ông đến gặp Trần Diễm Surong nhưng bà cũng không hỏi. Vào ngày thôi nôi của Cao Quỳnh Phương, Trần Diễm Surong vì quá mệt nên bị ngất, nên mọi người vội đưa Trần Diễm Surong vào bệnh viện, còn bà thì ở nhà để trông bọn trẻ. Sau khi dỗ được bọn trẻ ngủ, Trần Diễm Vân cũng chợp mắt một lát. Nhưng đột nhiên trong nhà khói bốc lên nghi ngút, bị khó thở bọn trẻ trong nôi cứ khóc suốt, bà cũng bị giật mình thức dậy, vội vã xốc anh em Cao Quỳnh Phương lên rồi chạy ra ngoài. Bà vừa bước qua được cửa thì lửa cháy lên dữ dội, đang định la lên thì một chiếc xe hơi màu đen dừng ngay trước mắt bà. Cao Kiến Trung áo quần dính đầy máu nhanh chóng kéo bà lên xe, chưa kịp hỏi chuyện gì xảy ra thì bà nhìn thấy hai chiếc xe lạ luôn bám sát, một tên còn thò đầu ra nổ súng xối xả vào họ. Tốc độ của Cao Kiến Trung lại nhanh hơn, ông quẹo hết con đường này đến con đường khác để cắt đuôi hai chiếc xe kia nhưng trước khi làm được điều đó thì một viên đạn đã cắm thẳng vào bánh xe. Thấy tình hình không ổn, ông dừng xe lại, rồi mỗi người ôm một đứa bé chia nhau chạy trốn. Lúc đó bà rất sợ, chỉ biết ôm cô cầm đầu chạy, sợ dừng lại một giây sẽ bị bọn người kia đuổi kịp, chạy một hồi bà đã thấm mệt, chân cũng mỏi rồi không thể nào chạy tiếp được nữa, bà đành ôm cô trốn vào một bụi cây. May mắn là bọn người kia không tìm thấy họ, ngày hôm sau Trần Diễm Vân ôm cô đi lang thang khắp nơi, cô vì đói bụng mà cứ khóc suốt, bà vô cùng nóng ruột nhưng không biết làm sao, cũng may gặp được dì Lưu, dì ấy đưa hai người về trại, sau khi biết đầu đuôi, dì ấy liền từ đề nghị họ ở lại cho tới bây giờ.

Về phần Cao Kiến Trung, sau đêm đó thì biệt vô âm tính, bà cũng không biết còn sống hay đã chết. Còn Trần Diễm Surong khi bà đọc báo thì thấy bà ta khóc đến thê lương, nhưng không cho cảnh sát tiếp tục điều tra vì không muốn nhắc đến nỗi đau to lớn này. Không lâu sau thì đăng tin bà tái hôn với Lâm Thế Thanh, Hoàng Thịnh của ba cô cũng được đổi tên thành Thiên Vũ.

“Vậy dì có biết anh trai con tên gì không?” – Quá nhiều nỗi đau, cô hi vọng câu trả lời của dì Trần ít nhất có thể cho cô một niềm vui.

“Cao Gia Minh. Còn con tên là Cao Gia Nghi.” – Vậy là cô và anh không có quan hệ huyết thống, trái tim treo lơ lửng bấy lâu cuối cùng cũng chịu trở về vị trí của mình.

“Dì có nghĩ chuyện Trần Diễm Surong bị ngất xỉu, và chuyện xảy ra hỏa hoạn có liên quan gì hay không?”

“Tốt nhất hãy giữ trong lòng thôi con à!” – Dì Trần thờ dãi.

Phải cô nhất định sẽ giữ trong lòng, hơn nữa sẽ giữ thật lâu. Người mẹ nhẫn tâm hại chết con mình chính là người mẹ mà cô mong chờ bấy lâu nay, cũng chính người mẹ này mà cô phải lạc mất ba và anh hiện giờ không biết sống chết ra sao. Trần Diễm Surong so với nỗi đau sinh cô ra và nỗi đau bà để lại trên người cô, rốt cục là nỗi đau nào lớn hơn? Sẽ có một ngày cô trả cho bà tất cả.

9h.

Lâm Khải Phong thật không đúng lúc đến trại mồ côi tìm cô. Cao Quỳnh Phương gượng đứng dậy. Dì Trần nắm tay cô lại, nhìn cô lắc đầu, ý bảo cô không nên tiếp tục dây dưa.

“Dì yên tâm, con biết là không thể rồi.”

Dù rất đau, dù không muốn cô cũng rất thật lòng nói với Trần Diễm Vân. Đây là số mệnh của cô, cô phải tự mình đối diện. Đau khổ cũng được, hạnh phúc cũng được cô nhất định sẽ đi hết con đường mà mình chọn, dù bao nhiêu chông gai cô cũng sẽ đi tới cùng.

“Anh.” – Cao Quỳnh Phương nở nụ cười ngọt ngào với người đang đứng trước cổng. Sau này nghĩ lại, ngay cả bản thân cô cũng không biết bao nhiêu phần thật lòng, bao nhiêu phần là giả dối.

Lâm Khải Phong lại rất nể nang nguyện với giọng nói mật ngọt của cô. Anh vui vẻ nắm tay cô đi hết chỗ này đến chỗ khác, cả ngày hôm đó anh chơi rất vui, anh thật lòng rất muốn nắm tay người con gái này đi hết cuộc đời mình, dù khó khăn đến mấy chỉ cần có cô, anh cũng sẽ thoải mái đón nhận. Nhưng làm sao anh biết, người bên cạnh anh tuy rằng bàn tay vẫn nắm chặt anh nhưng trái tim đã không còn hình bóng anh, bởi nó đã bị lấp đầy hai chữ thù hận. Và sóng gió này, dù cho anh có cố gắng đến mấy cũng không tài nào chống đỡ nổi, vì nó được tạo ra bởi chính người anh yêu nhất – Cao Quỳnh Phương.

Kết thúc kì nghỉ, họ cùng nhau trở về Sài Gòn. Trần Diễm Sương lại một lần nữa tìm tới cô, nhưng lần này bà ta yêu cầu cô đến nhà họ Lâm. Điều này nằm ngoài dự đoán của cô, thật ra cô đã phải cảm ơn bà, vì hiện tại cô rất muốn nhìn kỹ lại một lần người phụ nữ đáng lẽ cô nên gọi bằng mẹ, cô sẽ khảm sâu gương mặt bà vào trong trí óc mình, và chỗ đó sẽ khắc lên bốn chữ “Có thù tất trả”.

Ngày hôm sau. Thư phòng nhà họ Lâm

Cao Quỳnh Phương ngồi đối diện Trần Diễm Sương. Cô thật không tin người phụ nữ thanh tao nếu không muốn nói là hiền dịu này lại nhẫn tâm như vậy, bà có thể bao nhiêu năm yêu thương, chăm sóc cho người khác, lại còn vì người khác mà ra mặt bảo vệ nhưng chính đứa con bà dứt ruột đẻ ra lại bị ruồng bỏ đáng thương. Bao nhiêu năm, cô sống kham khổ, chưa từng biết đến một lần đi chơi, một bộ quần áo đẹp, vậy mà bà lại sung sướng hưởng vinh hoa phú quý, cô không cam tâm nên cô nhất định phải đòi lại.

“Rốt cục phải làm sao cô mới rời xa con tôi?” – Trần Diễm Sương bình thản hỏi.

Hai chữ ‘con tôi’ làm trái tim cô như bóp nghẹn, đáng lẽ hai chữ này phải dành cho cô chứ không phải là Lâm Khải Phong “Tôi sẽ không rời khỏi anh ấy. Không bao giờ.”

Nhìn thái độ kiên định của cô, Trần Diễm Sương cũng không còn giữ được thái độ điềm tĩnh ban đầu, âm vực cao hẳn lên, đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống dán chặt lên người cô “Cô tưởng cô là ai. Nói đi cô muốn bao nhiêu tiền?”

Cao Quỳnh Phương bất giác nở nụ cười khinh bỉ “Lâm phu nhân, nếu trên đời này bất cứ thứ gì cũng giải quyết được bằng tiền thì chữ ‘tình’ biết bỏ đâu đây?” – Rồi cô rời khỏi. Cô không biết Trần Diễm Sương phía sau thất thần ngồi phịch xuống ghế, dõi theo bóng lưng lạnh lẽo của cô, nhưng bà ta vẫn còn đủ lực để nói thêm một câu “Rồi cô sẽ hối hận.”

Không cần biết ý nghĩa của câu nói kia là gì, nhưng Cao Quỳnh Phương khẳng định dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì cô cũng sẽ không bao giờ hối hận với con đường mình đã chọn.

Kể từ khi biết Trần Diễm Vân là di ruột mình, Cao Quỳnh Phương càng thương bà hơn, cô thường gọi điện về để trò chuyện với bà. Đến Tết cô cũng tranh thủ mọi việc để sớm về trại. Nhưng ngày cô trở về lại trở thành một ngày tang thương nhất.

Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ vui vẻ xách hành lý nói cười rôm rả suốt cả đường về, hai người đã mua một món quà để tặng di Trần vào sinh nhật năm nay của di ấy, định tạo cho di ấy một bất ngờ nhưng người thật sự bất ngờ lại là hai người họ.

Vừa bước vào cổng, Cao Quỳnh Phương nhìn thấy hai người trùm kín mặt trên tay mỗi người cầm một khẩu súng. Một người thì chìa súng vào di Lưu và bọn trẻ, một người thì chìa súng vào đầu di Trần. Về mặt mọi người lộ rõ vẻ sợ hãi, còn Trần Diễm Vân thì quỳ gối dưới chân tên sát thủ khóc lóc cầu xin.

“Đừng...” Tiếng súng nổ vang trong không gian tĩnh lặng, máu từ đầu Trần Diễm Vân chảy xối xả, tên sát thủ tiếp tục chìa súng vào mọi người cho đến khi ra ngoài. Cao Quỳnh Phương đã không còn suy nghĩ gì được nữa, cô lao đến đỡ Trần Diễm Vân, máu chảy ra ướt cả bàn tay cô.

“Di, con xin di đừng bỏ con mà. Con đã mua quà sinh nhật cho di rồi, di phải cùng tụi con ăn sinh nhật mà.” – Cao Quỳnh Phương nước mắt tuôn ra như suối, cô nói trong nghẹn ngào. Tiếng nấc của mọi người rõ mồn một bên tai cô nhưng cô không muốn nghe, di cô rất mạnh mẽ ngay cả sát thủ di cũng trốn được, vết thương này chắc chắn không thể khiến di khuất phục.

Trần Diễm Vân nhìn ra vẻ sợ hãi nhiều hơn lo lắng trong đáy mắt cô, bà biết trên đời này cô chỉ còn một mình bà nên bà cũng không muốn rời khỏi cô, bà lưu luyến đưa tay sờ khuôn mặt cô, rồi bà mỉm cười hiền dịu “Hãy đi tìm ba con. Ông ấy sẽ thay ta tiếp tục bảo vệ con.”

Cao Quỳnh Phương đưa tay nắm bàn tay yếu ớt của Trần Diễm Vân, cô lắc đầu “Con không muốn, không muốn.”

Trần Diễm Vân xoa bàn tay cô, bà nói ngày một khó khăn, nhưng nụ cười ấm áp vẫn thường trực trên gương mặt bà “Dù ở đâu, di cũng luôn cầu nguyện cho con được bình an.” Rồi bàn tay Trần Diễm Vân buông thõng bàn tay Cao Quỳnh Phương, đôi mắt bà cũng dần nhắm lại nhưng bà vẫn luôn nở nụ cười cho tới giây phút cuối cùng, bà đã yên bình mà bước chân về thế giới bên kia.

“Di....” – Cao Quỳnh Phương ôm chặt Trần Diễm Vân giống như trước đây bà vẫn luôn ôm cô, nước mắt cô đã chảy rơi, vĩnh viễn sau này cô cũng không còn được ôm bà như thế này, rốt cục cô cũng hiểu chữ ‘hối hận’ trong lời nói của Trần Diễm Sương là gì? Nhưng bà ta sai rồi, cô không hối hận mà cô càng vững bước hơn, Cao Quỳnh Phương cô nhất định có một ngày sẽ bắt bà ta trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Ngày đưa tang Trần Diễm Vân là một ngày âm u, trên trời mây mù giăng kín, dưới đất tiếng khóc thương đến nao lòng. Mỗi người cung kính đặt trên linh

vị bà một bông hoa hồng trắng rồi cúi đầu làm lễ. Từng lời than khóc, từng tiếng nấc nghẹn ngào, thậm chí có cả tiếng gào thét và những lời trách móc văng vẳng bên tai Cao Quỳnh Phương, mỗi một âm thanh như đang cào xé cõi lòng cô nhưng không một giọt nước mắt nào rơi xuống, cô đứng lặng thính trước khuôn mặt tươi cười của Trần Diễm Vân trên tấm bia đá. Rồi mọi người cũng lần lượt rời đi, bỏ lại một không gian yên tĩnh cho cô và người đi thân yêu của mình.

Cao Quỳnh Phương từ từ ngồi xuống, cô đưa tay sờ di ảnh của Trần Diễm Vân, nước mắt kiềm nén cuối cùng cũng rơi xuống theo tình yêu và nỗi đau thương. Cô ngước nhìn bầu trời trên cao rồi khẽ nói “Có phải đi ở trên đó rồi không?” Ngày tháng sau này, cô đã không còn người thân bên cạnh, cô phải học cách một mình bước đi, một mình đối chọi với những bão táp cuộc đời, sẽ không còn vòng tay ấm áp ôm chầm lấy cô, sẽ không còn những cái vuốt ve khiến cô an lòng, không còn gì cả. Tại sao cô vừa tìm lại một chút tình thân mình khao khát, chưa bao lâu từ thân lại mang họ rời xa? Tại sao, cô có tội tình gì chẳng? Không phải, tội lỗi này không phải do cô...

Đôi mắt Cao Quỳnh Phương đen lại, ẩn trong đó là thù hận, một nỗi hận xương máu “Dù cho người đó là ai, con cũng sẽ bắt họ nợ máu phải trả bằng máu.” – Một giọng nói sắc bén, lạnh đến thấu xương vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch, đó là minh chứng cho quyết tâm trả thù, cũng là sự chấp nhận cho việc gánh lấy những nỗi đau.

Dù Dương Băng Vũ đã khuyên cô Cao Quỳnh Phương nên ở lại trại thêm ít ngày để bình ổn tâm lý nhưng cô không đồng ý, vừa ăn tết xong cô đã sắp xếp hành lý trở lại Sài Gòn. Thời gian tiếp theo, Cao Quỳnh Phương lao đầu vào việc học, ngoài lúc đến trường, đi làm, thời gian còn lại cô đều học ‘bán sống bán chết’. Dương Băng Vũ nhìn cô ngày một ốm yếu, xanh xao, lòng xót xa nhưng khuyên nhủ thế nào Cao Quỳnh Phương cũng không nghe, cô nói nhất định phải dành được học bổng, phải tiếp tục đi học. Dương Băng Vũ biết vết thương trong lòng Cao Quỳnh Phương rất lớn, nhưng cô lúc nào cũng để trong lòng, dù muốn chia sẻ Dương Băng Vũ cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, vì thế cách duy nhất là nhờ một người khác.

Chủ nhật tuần đó, đang tập trung giải bài tập thì Cao Quỳnh Phương bị một giọng nói quen thuộc cắt ngang. Cô ngước mắt nhìn Lâm Khải Phong, vẫn là khuôn mặt đẹp trai, vẫn là nụ cười lãng tử, vẫn là người đàn ông cô yêu. Anh gấp tập vở lại, rồi kéo cô đi ra ngoài, dù phản kháng cỡ nào Cao Quỳnh Phương cũng không chống lại được sức mạnh của anh, nên chỉ còn cách ngoan ngoãn đi theo. Dương Băng Vũ tựa vào cánh cửa nhìn theo bóng dáng của Lâm Khải Phong và Cao Quỳnh Phương rồi nở nụ cười an lòng, cầu mong anh có thể kéo Cao Quỳnh Phương khỏi vực sâu vô hình trong lòng cô.

Mấy ngày qua cô luôn nói với bản thân mình phải rời xa anh nhưng chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ở bên cạnh anh tư tưởng đó lại bốc hơi không dấu vết. Nhìn người đàn ông bên cạnh, trái tim cô lại đau nhói, dù anh đang ngồi rất gần, nhưng sao khoảng cách của họ lại xa tựa một vòng trái đất. Dù biết là không có khả năng nhưng cô vẫn tham lam muốn ôm anh, muốn ở bên cạnh anh dù cho chỉ là một giây phút ngắn ngủi.

“Em sao vậy, không vui sao?” – Anh cúi xuống nhìn người con gái trong lòng mình, nếu anh không đoán nhầm hình như cô sắp khóc rồi.

“Em đang nghĩ nếu phải rời xa anh, em sẽ như thế nào?” – Làm sao anh biết, mỗi lời cô nói đều là thật lòng, nhưng dù cho bây giờ cô có làm gì thì với một người đang thỏa mãn với tình yêu như anh làm sao tin được.

“Sẽ không bao giờ anh rời xa em.”

“Tại sao?” – Giọng nói của cô nhỏ dần.

“Vì anh yêu em.”

Mỗi lời anh nói ra tựa như một con dao cắm thẳng vào trái tim cô, cô phải làm sao khi giữa họ là mối hận không đội trời chung, là mối thù phải trả bằng xương máu, cô không phải một nữ chính trong phim hay truyện ngôn tình, không thể gạt bỏ tất cả chỉ vì một chữ yêu, điều duy nhất cô có thể là ôm anh thật chặt, cố nặn ra một nụ cười để ngăn những dòng lệ sắp rơi xuống “Em không thể yêu anh, cũng không có cách nào để yêu anh, nhưng với em bây giờ và mãi mãi anh vĩnh viễn là người em thương nhất.”

Anh cũng ôm cô thật chặt, giọng nói thâm tình của anh vang trên đỉnh đầu “Chỉ cần được ở trong lòng em vị trí nào cũng không quan trọng.”

Anh sai rồi, anh không ở trong lòng cô mà ở trong trái tim cô, vĩnh viễn. Nhưng không biết rốt cục số mệnh có thù hận sâu nặng gì với cô, tại sao luôn khiến cô phải đau khổ?

Lâm Khải Phong vừa đưa cô về kí túc xá không bao lâu thì cô nhận được điện thoại của Dương Băng Vũ.

“A lô.” – Cô loáng thoáng nghe được âm thanh ồn ào trong bệnh viện, cô cảm giác có chuyện chẳng lành.

“Điều Điều bệnh tim tái phát, nhập viện rồi.” – Giọng nói lo lắng của Dương Băng Vũ vang lên trong điện thoại.

Không lâu sau, cô đã đứng trước phòng cấp cứu của bệnh viện đa khoa Thành phố Hồ Chí Minh. Cao Quỳnh Phương vừa nhìn thấy Dương Băng Vũ ngồi ở hàng ghế chờ thì nhanh chóng tiến lại.

“Tình hình sao rồi?” – Cô lo lắng hỏi.

“Vẫn còn đang cấp cứu, di Lư nói nó đột nhiên bị đau tim nên đưa lên bệnh viện tình nguyện người ta bảo là tình trạng nghiêm trọng phải chuyển viện.”

Rồi cô tiến đến trấn an di Lư, diu di ầu xuống ghế. Sắc mặt di Lư rất tệ, hình như vẫn chưa thể bình tĩnh sau sự cố vừa rồi.

Sau gần năm tiếng đồng hồ, đèn phòng phẫu thuật mới tắt, mọi người lập tức bao quanh bác sĩ.

“Con bé sao rồi?” – Giọng nói đi Lư vẫn còn run run.

“Bà đi theo tôi, chúng ta cần bàn một số việc.”

Đi Lư vốn định đi theo bác sĩ nhưng Cao Quỳnh Phương cản lại “Đi ở đây đi, để con đi cho.” – Sức khỏe đi Lư vốn không tốt, nếu nghe thêm bệnh tình không tốt của Diệu Diệu e rằng đi ấy sẽ chịu không nổi.

Bác sĩ sau khi vệ sinh, cởi bộ đồ phẫu thuật ra nhìn dáng vẻ hiền lành và dễ gần hơn nhiều. Sau khi thấy cô bước vào ông làm động tác mời ngồi, rồi trực tiếp vào thẳng vấn đề. Nói chuyện với bác sĩ xong, Cao Quỳnh Phương bước ra ngoài, đi Lư thấy cô lập tức lao đến.

“Chỉ cần tiến hành một cuộc tiểu phẫu nữa Diệu Diệu sẽ không sao. Bây giờ đã chuyển ra phòng bệnh thường mọi người có thể vào thăm”

Dù Cao Quỳnh Phương đã cố gắng bày ra bộ mặt bình thường nhưng vẫn không thể che giấu sự giả dối với Dương Băng Vũ. Thấy đi Lư vừa bước vào phòng bệnh, cô đã kéo Cao Quỳnh Phương ra một góc tránh được tầm nhìn của đi Lư “Cậu nói đi, rốt cục Diệu Diệu mắc bệnh gì?”

Khả năng của Cao Quỳnh Phương có hạn, cô che giấu đi Lư vì không muốn đi ấy lo lắng nhưng cô hoàn toàn không có cách nào để một mình giải quyết, cô cần một người giúp đỡ giống như Dương Băng Vũ. Kí ức của cô bắt đầu hiện lại cuộc đối thoại với bác sĩ.

“Cháu bé bị tử chứng Fallot, nếu không phẫu thuật gấp, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Cao Quỳnh Phương chẳng hiểu căn bệnh mà bác sĩ nói tới là gì, nhưng nghe ‘nguy hiểm đến tính mạng’ chắc chắn là rất nghiêm trọng “Vậy có thể kéo dài thêm bao lâu nữa bác sĩ?”

“Đây là một chứng bệnh bẩm sinh, đáng lẽ phải phẫu thuật từ bé, nếu tiếp tục kéo dài e là dù có tiến hành phẫu thuật cũng không cứu được.”

Cuộc sống của họ quả thực rất khó khăn, cơm hai bữa đôi khi còn không đủ, làm sao moi đâu ra một số tiền lớn để phẫu thuật cho Diệu Diệu. Dương Băng Vũ và Cao Quỳnh Phương bốn mắt nhìn nhau đầy bất lực. Cả đêm hôm đó không ai ngủ nổi, trong lòng họ vẫn canh cánh lời của bác sĩ, chi phí phẫu thuật dù cho có bán thân cũng chưa chắc trả được. Trong vô thức, Cao Quỳnh Phương tìm thấy một cách, nhưng nếu sử dụng nó thì đồng nghĩa bắt đầu cuộc sống cho Diệu Diệu – chấm dứt sự tồn tại của trái tim cô, cô đã không còn thời gian suy nghĩ.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Cao Quỳnh Phương đã thức dậy, sửa soạn tươm tất đi đến Lâm gia. Tận mắt nhìn Lâm Khải Phong đến trường, cô mới dám bấm chuông. Không lâu sau, có người mở cửa. Sau khi được sự đồng ý của Trần Diễm Sương, họ cho cô vào.

“Tôi sẽ rời xa Khải Phong.” – Ánh mắt cô vô cùng kiên định, tuyệt đối không xuất hiện một tia đau lòng nào. Tối qua cô đã đắm vào tìm mình một nhát rồi, không còn bất cứ nỗi đau nào có thể hiện hữu trong cơ thể cô nữa. Đặc biệt đối diện với Trần Diễm Sương cô phải càng thêm cứng rắn.

Dường như đã dự liệu được ngày này, Trần Diễm Sương nhâm nhi tách trà trong tay, nhàn nhả lên tiếng “Điều kiện là gì?”

“Năm trăm triệu.” – Cô thẳng thắn đáp lại, với loại người tiền nhiều lắm của như Trần Diễm Sương số tiền này không phải là lớn, nhưng đối với người nghèo khổ như Cao Quỳnh Phương thì đây chính là tiền cứu mạng.

Trước khi trả lời, thì chuông điện thoại của Trần Diễm Sương reo lên. Không biết là vô tình hay may mắn mà toàn bộ cuộc điện thoại của bà ta đều lọt vào tai Cao Quỳnh Phương.

“Có chuyện gì?”

“Đã điều tra được, ông ấy đã chết trên đường vượt biên sang Mỹ.”

“Được. Rất tốt.”

Cúp điện thoại, Trần Diễm Sương đưa cho cô một tấm ngân phiếu với giá trị giống như cô yêu cầu, kèm theo một lời nhắn “Tôi rất ghét loại người không giữ lời hứa. Cô hiểu chứ?”

Cầm tấm ngân phiếu trong tay, Cao Quỳnh Phương nở một nụ cười thương mại “Bà yên tâm.”

Có số tiền này Diệu Diệu sẽ được cứu, nỗi trăn trở bấy lâu của mọi người cũng sẽ tiêu tan. Nhưng lời hứa với Trần Diễm Sương vẫn còn đó, lời hăm dọa của bà vẫn rõ ràng bên tai, cô đã không còn đủ sức để nhìn bất cứ ai ngã xuống, nên cô chỉ có thể rời khỏi anh. Mà nhớ tới Trần Diễm Sương, cô lại hồi tưởng lại cuộc điện thoại vừa rồi của bà ta. Người đàn ông được nhắc tới là ai? Có khi nào là ba cô? Khả năng này tương đối lớn, vì tới bây giờ Trần Diễm Sương vẫn cho người điều tra tin tức của Trần Diễm Vân, cũng có nghĩa là bà sẽ tìm kiếm ông, hơn nữa năm đó Cao Kiến Trung hoàn toàn không có tung tích việc vượt biên rồi tử nạn không phải không có khả năng, nhưng người kia lại hoàn toàn không nhắc tới Cao Gia Minh, rất có thể anh trai cô vẫn còn sống và nhiều khả năng đang sống ở Mỹ. Nghĩ tới đây, Cao Quỳnh Phương như có động lực sống tiếp, ít ra hi vọng tìm người thân của cô cũng bắt đầu xuất hiện chút manh mối.

Còn nói về Lâm Khải Phong, cả ngày không được gặp Cao Quỳnh Phương khiến nỗi nhớ như dây vô thân xác anh. Vốn định đi học xong thì sẽ chạy đến kí túc tìm cô nhưng ‘nói trước sẽ bước không qua.’

19h. Biệt thự Lâm gia

Lâm Khải Phong đột nhiên bị Trần Diễm Surong gọi điện nói có chuyện gấp lập tức về nhà. Vì thế anh chỉ còn cách dẫn lòng mình thêm một chút quay về nhà. Vừa về nhà đã thấy Trần Diễm Surong ngồi đợi anh ở sofa ngoài phòng khách. Lâm Khải Phong bỏ ba lô xuống, rồi ngồi đối diện Trần Diễm Surong, gấp rút hỏi “Có chuyện gì vậy mẹ?”

Trần Diễm Surong đưa điện thoại của mình cho Lâm Khải Phong “Mẹ muốn con nghe.”

Lâm Khải Phong khó hiểu nhưng vẫn ấn nút Play, không khó để nhận ra cuộc đối thoại này là của ai, nhưng anh không tin, cô có thể vì tiền mà nói những lời này, nhất định là có người ép cô “Mẹ ép cô ấy sao?”

“Con nên nhìn rõ một chút, từ đầu đến cuối mục đích nó chỉ có như vậy.”

Lâm Khải Phong không nói không rằng, cầm điện thoại chạy ra ngoài. Cô là con người như mẹ anh nói thật sao, đến với anh chỉ vì tiền. Trái tim của Lâm Khải Phong như bị ai bóp nghẹn, anh không tin, bởi anh đã đặt hết tình cảm mình vào cô, nếu cô thừa nhận anh cũng sẽ gục ngã. Lâm Khải Phong chạy luôn lên kí túc xá tìm cô, nhìn thấy cô rất vui vẻ cầm điện thoại lướt web. Có phải cô đã đạt được mục đích nên mới vui như vậy? Đôi chân anh như chôn chặt ở cửa, khó khăn lắm anh mới nhích nổi để bước vào. Anh không thể nào tiếp tục bình tĩnh, không nói không rằng, nắm tay cô kéo xuống lầu.

“Anh làm cái gì vậy?” – Cổ tay bị anh nắm đến đau đớn, cô tức giận giãy ra, quát lên.

Lâm Khải Phong móc điện thoại trong túi quần ra, mở lên đoạn ghi âm. Không ngờ, Trần Diễm Surong sắp xếp chu toàn như vậy, chặn hết tất cả đường lui của cô, nhưng như vậy cũng tốt, cô không cần phải suy nghĩ làm sao để rời xa anh.

“Em nói đi.” – Đôi mắt của anh hằn lên những tia đỏ như máu, nhưng anh vẫn cố kiềm chế cho cô thêm một cơ hội.

Nhưng đáng tiếc, cô đã không còn cách nào trân trọng những cơ hội đó nữa. Cao Quỳnh Phương cười nhếch mép “Anh còn muốn tiếp tục mang tiền đến cho tôi sao?”

Lâm Khải Phong chừng hững hờ khi nghe câu trả lời của cô, anh không quen người này, cô đã thay đổi đến đáng sợ, đã không còn là Cao Quỳnh Phương mà anh yêu. Là thứ gì khiến cô trở nên như vậy? Tiền sao? Anh cười nhưng trong lòng rất đau, anh luôn cố gắng bảo vệ tình yêu này nhưng cô đập đổ không chút luyến tiếc “Mục đích của em là như vậy?”

“Phải.”

“Nếu anh vẫn cảm thấy muốn bên cạnh tôi, chỉ cần anh ra giá hợp lý, dù anh muốn tôi đêm đêm lăn lộn trên giường với anh, tôi cũng không chối từ.” – Còn lời nào đau đớn hơn nữa không? Nếu có cô cũng sẽ nói.

“Cô không xứng.” – Anh khinh bỉ nhìn cô một cái rồi quay lưng bước đi. Mỗi bước đi của anh đều rất đau như có hàng vạn cây kim đâm vào, cô có biết chỉ cần cô gọi anh một tiếng, anh sẽ bỏ qua tất cả tiếp tục ở bên cạnh cô hay chỉ cần cô nói ‘Em không có’ thì anh sẽ lập tức đập nát chiếc điện thoại kia mà ôm cô vào lòng. Nhưng tại sao cái gì cô cũng không làm, tại sao cô phải tổn thương anh như vậy? Tại vì thù hận. Vì cô đã ngã xuống ngay khi anh quay lưng, nước mắt rơi làm trái tim cô quặn thắt, hơn ai hết cô muốn giữ anh lại nhưng để làm gì khi đã không thể thay đổi sự thật tàn nhẫn, vì cô đã dối theo bóng lưng cô đơn của anh nói rằng “Xin anh hãy yêu một người nào đó ngoài em”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Cao Quỳnh Phương trở vào kí túc xá, nhìn một lượt khắp căn phòng, từng món đồ quen thuộc, từng kỉ niệm của tuổi học trò, hôm nay, bây giờ sẽ chính thức khép lại. Cao Quỳnh Phương xách hành lý ra khỏi phòng, bước chân bỗng trở nên nặng nề, nước mắt chưa kịp khô lại rơi xối xả, dù luyến tiếc, dù không nỡ, cô vẫn phải ra đi.

Ngồi trên xe, nhìn lại cái nơi mà mình đã sống mấy ngàn ngày qua, Cao Quỳnh Phương giờ bàn tay muốn giữ lại nhưng chỉ có thể dừng lại trong hư không. Còn nhớ những ngày chân ướt chân ráo bước lên cái đất Sài Gòn, hầu như đêm nào cô cũng khóc vì nhớ quê, cũng đã từng cảm hận cái mảnh đất bộn bề lo toan, xáo trá này, vậy mà giờ đây khi sắp phải rời xa Cao Quỳnh Phương lại tiếc nuối. Móc điện thoại trong túi, Cao Quỳnh Phương nhấn một dãy số quen thuộc...

“Có chuyện gì vậy?” – Giọng nói khê khàng của Dương Băng Vũ vang lên trong điện thoại.

Cổ trắn tĩnh bản thân, kiềm nén giọng nghẹn ngào, Cao Quỳnh Phương thở ra một cái, lấy tâm trạng bình thường nhất có thể để trả lời “Mình nhận được một học bổng bên Mỹ, nên mình phải qua đó một chuyến.”

Dương Băng Vũ nghe Cao Quỳnh Phương cuối cùng cũng hoàn thành được mơ ước dù rất vui mừng nhưng vẫn có chút buồn vì Cao Quỳnh Phương phải lập tức rời đi nên giọng nói có chút thất vọng “Vay chút mừng cậu, qua đó phải giữ gìn sức khỏe.”

“Mình đã trích một phần tiền học bổng để thanh toán viện phí cho Diệu Diệu, cậu không cần lo nữa.” Dừng một chút Cao Quỳnh Phương nói tiếp “Còn nữa, nếu Khải Phong đến tìm mình, cậu cứ nói là không biết, mình không muốn anh ấy đau buồn.”

“Mình ... biết rồi” – Dù chỉ qua điện thoại nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn có thể nghe rõ tiếng nức nở ở đầu dây bên kia của Dương Băng Vũ.

“Sắp tới giờ lên máy bay rồi, mình cúp máy đây.”

“Sớm trở về.”

Cao Quỳnh Phương không trả lời, cô chỉ thoáng ‘ùm’ một tiếng, lần này rồi đi ngay cả bản thân cô cũng không biết là bao lâu, làm sao có thể hứa hẹn. Cánh cửa sân bay khép lại, nhưng lại mở ra một tương lai mới cho Cao Quỳnh Phương, một ngày mai không nỗi đau, không tình yêu... chỉ có duy nhất một và chỉ một thứ mang tên ‘THÙ HẬN’.

“Tạm biệt Sài Gòn.” – Cao Quỳnh Phương khẽ nói thầm trong lòng, dù không biết là bao lâu nhưng chắc chắn sẽ có một ngày cô trở về, đòi lại những tổn thương mà hôm nay mình phải gánh chịu.

Quá khứ khép lại, tiếng sấm vang rền kéo Dương Băng Vũ trở lại hiện thực. Cô liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, Lâm Khải Phong vẫn bình tĩnh, tay thần nhiên dút vào túi quần, đôi mắt xa xăm vô định, phong thái lãnh đạm đến rợn người, thời gian đã rên giữa anh từ một anh chàng thiếu niên bốc đồng thành một người đàn ông chừng chạc, nhưng cũng để lại trên người anh rất nhiều vết thương không thể nào lành.

Trời lại bắt đầu mưa, một trận mưa như trút nước. Là mưa mang Lâm Khải Phong và Cao Quỳnh Phương đến bên nhau nhưng cũng là mưa cuốn họ về hai phương trời cách biệt, Lâm Khải Phong đưa tay hứng những giọt mưa ngoài hiên, lúc đầu chúng ngoan ngoãn yên phận trong lòng bàn tay nhưng một khắc sau lại ồ ạt kéo nhau chảy ra ngoài chỉ còn sót lại một cảm giác lạnh buốt, lạnh từ da thịt tới trái tim. Mãi mê đắm chìm với mưa khiến Lâm Khải Phong quên mất sự tồn tại của Dương Băng Vũ, đến khi cô nghe điện thoại xong quay lại thì...

“Đi thôi.” – Dương Băng Vũ nắm cánh tay Lâm Khải Phong toan kéo đi, giọng nói vô cùng gấp rút. Nhưng anh lại giãy ra, Dương Băng Vũ quay lại sững sờ nhìn Lâm Khải Phong, cô không nhìn thấy được suy nghĩ của anh, bởi đôi mắt không thấy đáy của Lâm Khải Phong giờ lại vô cùng lạnh lẽo, Dương Băng Vũ bất lực, cố gắng nói những lời cuối cùng “Đi hay không tùy anh... nhưng đây sẽ là lần cuối cùng.” Rồi Dương Băng Vũ bỏ ra ngoài, mặc Lâm Khải Phong một mình bơ vơ giữa căn nhà trống.

Dương Băng Vũ vừa bước tới đầu cầu thang đã thấy được Triệu Minh Minh giàn giụa nước mắt, khó nhọc nấc lên từng tiếng, còn Trình Từ Khiêm bất lực ngồi bệt xuống đất, cô như không tin vào mắt mình, Trình Từ Khiêm đang khóc. Không thể nào, Dương Băng Vũ như hóa đá tại chỗ, bước chân cứng ngắc khó khăn lắm mới tới được phòng hồi sức đặc biệt, Lê Quốc Khánh đang nắm chặt bàn tay trắng bệch của Cao Quỳnh Phương, tuy Cao Quỳnh Phương cố gắng mỉm cười nhưng Lê Quốc Khánh lại khóc đến thương tâm, từng giọt men theo bàn tay xương xóc của Cao Quỳnh Phương rơi xuống nền gạch lạnh giá. Dương Băng Vũ đẩy mạnh cửa lao vào.

“Cậu tới rồi.” – Dù yếu ớt nhưng Dương Băng Vũ lại nghe được niềm vui trong giọng nói Cao Quỳnh Phương, không phải đó là mẫn nguyện.

“Anh, em muốn nói chuyện với Vũ.” – Cô quay sang Lê Quốc Khánh bên cạnh mình thăm thài.

Khi tiếng đóng cửa một lần nữa vang lên, Cao Quỳnh Phương gơ tay về phía Dương Băng Vũ ý bảo Dương Băng Vũ ngồi bên cạnh cô.

“Vũ à, mình thấy đi Trần rồi.” – Cao Quỳnh Phương cất giọng ảm áp nói với Dương Băng Vũ, đôi mắt như ẩn hiện ý cười hướng về khoảng không trên đầu.

“Cậu nói cái gì vậy? Ai cho cậu chết chứ? Cao Quỳnh Phương mình quen lại yếu ớt như vậy sao? Cậu phải sống để đợi Khải Phong, mình tin chỉ cần cậu chịu đợi anh ấy sẽ tới.”

Cao Quỳnh Phương nhìn Dương Băng Vũ bằng đôi mắt mong chờ “Mình nợ Từ Khiêm rất nhiều, nếu là chị em tốt, thay mình trả cho anh ấy.”

Dương Băng Vũ cương quyết lắc đầu “Nợ nần của cậu tự mình đứng dậy để trả đi.”

Đặt bàn tay còn lại của mình lên tay Dương Băng Vũ, Cao Quỳnh Phương nói trong bất lực “Nợ của Khải Phong cả đời mình còn chưa trả nổi, cậu nói mình làm sao trả được cho Từ Khiêm?”

“Phải, em chưa trả xong, nên phải tiếp tục sống để trả cho anh.”

Nhìn thấy Lâm Khải Phong, Dương Băng Vũ mừng rỡ buông tay Cao Quỳnh Phương đi ra ngoài, hi vọng dường như lại một lần nữa được thấp lên. Lâm Khải Phong ngồi ngay vị trí Dương Băng Vũ vừa ngồi, đôi mắt mạnh mẽ của anh nhìn thẳng vào đôi mắt không sức sống của Cao Quỳnh Phương, suốt cuộc đời, họ vẫn luôn tồn tại ở hai cực xa nhau như vậy, muốn hòa chung một nhịp thậm chí còn khó hơn cái chết.

“Có thể ôm em lần cuối không?” – Cao Quỳnh Phương nói chuyện cũng dần khó khăn, nhưng ánh mắt ảm áp hướng về anh là không thay đổi.

Lâm Khải Phong ngồi lên chiếc giường trắng, xúc Cao Quỳnh Phương lên để cô tựa vào lòng mình. Lúc này, cô nghe được nhịp đập của trái tim anh, có thể cảm nhận được nó đang thét gào, đang đau đớn, đang rỉ máu nhưng dù khó khăn cách mấy, con tim này cũng ngóc ngách yêu cô.

“Anh xin lỗi.” – Nỗi đau này anh không thể mãi trốn tránh, càng trốn vết thương chỉ càng thêm sâu, thà rằng tự mình đối diện ít ra anh vẫn còn cơ hội ôm cô vào lòng.

Cao Quỳnh Phương khó nhọc lắc đầu, giọng nói đứt quãng “Thù hận hôm nay là lỗi của số mệnh nhưng yêu anh đậm sâu là lỗi của em.” Cao Quỳnh Phương đan tay mình vào tay Lâm Khải Phong, rồi siết chặt không chút kẽ hở, đây là quyết tâm cuối cùng mà cô dành cho anh “Nhưng điều em sai lầm nhất... chính là chưa bao giờ hối hận về lỗi lầm của mình.” Giọng nói Cao Quỳnh Phương nhỏ dần cho đến khi tan vào hư vô.

Lâm Khải Phong nhẹ nhàng đặt Cao Quỳnh Phương nằm xuống, bàn tay khẽ vuốt ve từng đường nét khuôn mặt cô “Sai lầm của chúng ta không phải là đã yêu... mà là đã từng bỏ cuộc.” Anh đứng lên dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán Cao Quỳnh Phương “Nghàn vạn kiếp sau, anh mãi mãi đợi em...”

Ba tháng sau....

“Lâm tổng, luật sư Hoàng tìm” – Cô thư ký yếu đuối lên tiếng, cô gái từ lúc vào công ty tới nay, lúc nào cũng ôm hy vọng lay chuyển được Lâm Khải Phong, không thể nào biết được cô ta đã mất bao nhiêu tiền bạc cho việc ‘trùng tu bản thân’, vậy mà chỉ một cái liếc nhìn Lâm Khải Phong cũng không ban tặng cho cô ta.

“Mời cô ấy vào.” – Giống như lúc này, giọng nói nhàn nhạt không cảm xúc, đôi mắt chăm chú nhìn vào màn hình vi tính, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ ‘vô cảm’.

Tiếng giày cao gót của Hoàng Kỳ Kỳ nện xuống sàn phá vỡ không gian tĩnh lặng trong văn phòng. Cô bước đến bàn làm việc của Tổng giám đốc, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Lâm Khải Phong, rồi lôi một sấp văn kiện trong túi xách ra.

“Theo như ý muốn của Mandy, toàn bộ hai mươi phần trăm cổ phần của cô ấy trong Thiên Vũ sẽ được chuyển cho anh, và hiển nhiên anh sẽ là cổ đông lớn nhất, từ đây về sau không cần lo lắng ai ảnh hưởng đến vị trí tổng giám đốc của anh nữa.” Hoàng Kỳ Kỳ đưa một chiếc chìa khóa cho Lâm Khải Phong “Còn cái này là tù bảo hiểm của cô ấy, giờ cũng là của anh.” Hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, Hoàng Kỳ Kỳ không muốn nán lại một phút giây nào trong căn phòng lạnh lẽo cùng với người đàn ông vô tình này, cô nhanh chóng đứng lên rời khỏi.

Lâm Khải Phong bỏ sấp văn kiện qua một bên vì đối với anh có hay không số cổ phần này cũng không còn quan trọng nữa, điều anh quan tâm chính là chiếc chìa khóa mà Hoàng Kỳ Kỳ vừa đưa. Lâm Khải Phong nhìn chiếc chìa khóa chăm chăm rồi lấy áo vest và chìa khóa xe, đi ra ngoài. Không lâu sau, xe của Lâm Khải Phong đã dừng lại trước công ty bảo hiểm, anh nhanh chóng đi vào. Bước đến chiếc tủ có ghi số 1910, dễ dàng tra chìa khóa vào ổ, Lâm Khải Phong xoay chìa khóa, cánh cửa tủ mở ra....

Cặp giày thủy tinh vẫn sáng bóng, cặp nhẫn cưới vẫn ánh lên tia hạnh phúc, giấy đăng ký kết hôn còn nguyên màu con dấu đỏ của phòng công chứng, mọi thứ chỉ như mới hôm qua, còn cô ở đâu? Nỗi đau tưởng chừng đã lắng xuống đáy sâu con tim lại trỗi dậy mạnh mẽ, khóe mắt Lâm Khải Phong lại bắt đầu cay cay, anh nhớ cô. Lâm Khải Phong gom tất cả vào trong thùng giấy rồi trở về nhà. Đây là căn nhà sau khi kết hôn Lâm Khải Phong đã mua, trước đây khi Cao Quỳnh Phương rời xa anh, anh rất sợ bước vào đây vì nó khiến anh nhớ đến cô, nhưng đến khi định bán đi thì anh lại hủy vào phút chót, bởi Lâm Khải Phong cần hơi ấm, cần những kỉ ức về Cao Quỳnh Phương.

Lâm Khải Phong sắp xếp những vật trong thùng giấy về vị trí vốn có của nó, khi đã ngỡ rằng cạn đáy, một cái hộp màu đỏ tươi khắc hai chữ ‘ÔNG XÃ’ rơi vào tầm mắt anh. Lâm Khải Phong cầm chiếc hộp lên, ngồi xuống ghế sofa, nhàn nhã mở nắp hộp. Bên trên lớp xốp trắng là một thẻ nhớ nhỏ màu đen. Lâm Khải Phong cầm thẻ nhớ tra vào ổ nhớ của ti vi rồi quay lại sofa, bật điều khiển.

Một cô gái đứng dưới ánh nắng rắng chiều ấm áp, gió thổi làm mái tóc óng ả tung bay, cô nở nụ cười tươi rồi nhìn vào máy quay.

“Ông xã, anh đang làm gì vậy? Có nhớ em không?” – Cao Quỳnh Phương nũng nịu nói trên màn ảnh, vậy mà Lâm Khải Phong lại tưởng như cô đang bên cạnh mình, mỗi góc ngách trong căn nhà đều là hơi ấm của cô, mỗi tế bào trên người anh đều là hình ảnh của cô. Chỉ một chữ ‘Đau’.

“Anh à, chúng ta đã có em bé rồi, sáng nay em đi khám, bác sĩ nói baby phát triển rất tốt. Ông xã, em rất thích cảm giác này, em muốn làm mẹ, muốn cho con chúng ta một gia đình hạnh phúc. Em bỏ xuống thù hận, chúng ta làm lại từ đầu nhé anh! Cho anh biết một bí mật... Em yêu anh, ông xã.”

Màn hình ti vi đen lại bằng nụ cười hạnh phúc của Cao Quỳnh Phương, nhưng Lâm Khải Phong lại đau không ngôn từ nào diễn tả được. Anh chưa từng biết, chưa từng biết cô đã từng hi vọng, từng vì anh mà gạt bỏ thù hận, từng muốn cùng anh bắt đầu lại, nên anh đã nhẫn tâm đập đổ, nhẫn tâm nhìn cô té xuống mà không đỡ lên, nhẫn tâm khiến họ không cách nào tiếp tục. Lâm Khải Phong anh có tư cách gì để trách Cao Quỳnh Phương từ đầu tới cuối đều do anh gieo rắc nỗi đau lên người cô, anh có tư cách gì mà nói rằng mình yêu Cao Quỳnh Phương.

Lâm Khải Phong ngã xuống nền nhà, vai va vào cạnh bàn đồ cả lên, vô tình làm rớt chiếc hộp vừa nãy, lớp xốp bên trên bị bong ra để lộ một cuốn sổ bên dưới. Lâm Khải Phong vội gỡ lớp xốp ra, giải thoát cho quyền nhật ký lâu nay luôn bị giam cầm dưới đáy hộp, cũng là giải thoát cho nỗi lòng của Cao Quỳnh Phương bấy lâu nay luôn bị chôn vùi trong thù hận. Lâm Khải Phong giờ trang đầu tiên của quyền nhật ký, nỗi đau lại dấy lên, tàn phá trái tim...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Sài Gòn, năm 2016.

Vậy là đã bảy năm trôi qua, thời gian vô hình đã cuốn Cao Quỳnh Phương từ một cô thiếu nữ mười chín mỏng manh trở thành một cô gái hai mươi sáu chững chạc trưởng thành. Đã không còn bất cứ nỗi sợ hãi nào khiến cô chùn bước, đã không còn nỗi cô đơn nào giữa thành phố tấp nập khiến cô quay đầu, khi thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau trong gang tấc, Cao Quỳnh Phương chỉ có thể nhắm mắt tiến tới, chỉ có thể như vậy.

“Phương, ở đây.” – Giọng nói trong trẻo của Dương Băng Vũ bảy năm qua vẫn không thay đổi, vẫn là những thanh âm thánh thiện không chút giả dối.

Cao Quỳnh Phương tươi cười kéo hành lý về phía Dương Băng Vũ, cô quảng tay ôm Dương Băng Vũ, cái ôm mà Cao Quỳnh Phương đã đợi rất lâu. Sau đó, Dương Băng Vũ đưa Cao Quỳnh Phương về căn hộ mình đang sống. Tuy không sang trọng lắm nhưng so với kí túc xá chật hẹp trước đây thì nơi này đã tốt hơn rất nhiều.

Dương Băng Vũ đưa chìa khóa Cao Quỳnh Phương rồi đi ra ngoài. Cao Quỳnh Phương kéo hành lý vào phòng, sắp xếp gọn gàng mọi thứ rồi cô trở ra phòng khách xem tivi. Vậy là sau bảy năm, Cao Quỳnh Phương đã thật sự trở về.

7h. Ngày hôm sau.

Cao Quỳnh Phương quay mấy vòng trước gương, ngắm đi ngắm lại một hồi mới xách túi ra ngoài. Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm nên vô cùng chần chừ, áo sơ mi được ủi thẳng tắp bỏ gọn gàng vào trong váy công sở màu đen bó sát, khuôn mặt trang điểm nhẹ chủ yếu để che khuyết điểm phối hợp với mái tóc dài xoăn nhẹ bồng bềnh, nhìn chung: Hoàn hảo. Chất lượng của bệnh viện quốc tế lớn nhất thành phố quả thực không tầm thường, hoàn toàn không thua kém bất cứ bệnh viện nào ở Mỹ. Cao Quỳnh Phương được một người y tá dẫn lên phòng chủ nhiệm khoa tìm mạch.

“Thầy.” – Cao Quỳnh Phương cất giọng vui vẻ gọi người đàn ông đứng tuổi trước mặt, đang tập trung nghiên cứu bệnh án.

Quách Tĩnh nhận ra giọng nói Cao Quỳnh Phương ngược mắt lên, gỡ mắt kính để xuống bàn, ông vui vẻ tiến đến trao cho Cao Quỳnh Phương một cái ôm thân mật, rồi cùng cô ngồi xuống bàn trà.

“Chào mừng con đến đây.” – Giọng nói Quách Tĩnh vẫn còn lảng lảng không giấu sự vui mừng.

Trước đây lúc còn học ở Mỹ, Cao Quỳnh Phương may mắn được học một chuyên đề do Quách Tĩnh giảng dạy, nhờ sự chuyên cần và ham học hỏi của mình mà Cao Quỳnh Phương chiếm được cảm tình của Quách Tĩnh, ông luôn tận tình chỉ bảo và hướng dẫn cho cô hoàn thành luận văn. Sau khi tốt nghiệp với thành tích xuất sắc, tuy nhận được nhiều lời mời làm việc trong các trung tâm y học danh tiếng ở Mỹ nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn quyết định trở về Sài Gòn như mong muốn của người thầy mà cô luôn kính trọng.

“Công việc đầu tiên của con là giúp thầy theo dõi một bệnh nhân rất quan trọng.” – Vừa nói, Quách Tĩnh vừa đưa cho Cao Quỳnh Phương một bệnh án.

Đọc lướt qua tình hình sức khỏe và mức độ căn bệnh, Cao Quỳnh Phương không tìm thấy bất cứ một chỗ nào nghiêm trọng, cô khó hiểu hỏi lại “Thưa thầy, đây chỉ là một bệnh nhân suy tim bình thường?”

“Phải, nhưng đây là bệnh của viện trưởng, ông ấy yêu cầu chúng ta phải tích cực theo dõi tình hình bệnh nhân này. Nhưng mấy ngày nữa, thầy có một hội thảo ở Canada, nên mới nhờ con giúp.” – Quách Tĩnh ân cần giải thích.

Cao Quỳnh Phương hiểu ra vấn đề, không có nguyên nhân nào để từ chối. Quách Tĩnh đưa Cao Quỳnh Phương đến phòng làm việc của cô. Vừa bước vào Cao Quỳnh Phương đã rất thích căn phòng này, màu sắc nho nhã, không gian thoáng đãng, đặc biệt có cửa sổ sát đất, bất kỳ lúc nào cô cũng quan sát được quang cảnh bên ngoài. Cao Quỳnh Phương chuẩn bị mọi thứ lại một chút, rồi mặc áo blouse cùng chủ nhiệm Quách đi thăm bệnh nhân đầu tiên.

“Chào ông Lâm.” – Quách Tĩnh giọng tuy vui vẻ nhưng vẫn tồn tại mấy phần nề trọng.

Phòng bệnh của Lâm Thế Thanh là phòng bệnh hạng sang, được đích thân viện trưởng yêu cầu. Đúng là phong cách của người có tiền, chỉ riêng một đêm ở đây là đã tốn mấy chục triệu lại còn chỉ để tịnh dưỡng, trong khi ngoài kia có biết bao người phải chen chúc nhau để kiếm miếng cơm, kiếm chỗ ngủ lưng, quả là bất công. Cao Quỳnh Phương hai tay để vào túi áo, lấy lại gương mặt giả tạo tiến đến sau lưng Quách Tĩnh.

“Chào ông Lâm.”

“Đây là bác sĩ Cao, học trò đắc lực của tôi, mấy ngày tới sẽ thay tôi theo dõi tình hình của ông.” – Chủ nhiệm Quách tay chỉ vào Cao Quỳnh Phương, từ tốn giới thiệu.

Lâm Thế Thanh khuôn mặt hồng hào, một chút bất thường cũng không có nên dĩ nhiên không nề hà gì vấn đề của Quách Tĩnh “Nếu chủ nhiệm Quách đã lên tiếng, tôi dĩ nhiên an tâm.”

Cao Quỳnh Phương qua loa kiểm tra sức khỏe cho Lâm Thế Thanh rồi chuyển sang điều chỉnh các loại máy bên cạnh một chút, nói mấy lời nịnh nọt khiến ông ta an lòng rồi ra ngoài. Lâm Thế Thanh, bao nhiêu năm qua phong thái xuất thần vẫn không hề suy giảm, ngược lại hình như còn tăng vài phần, tuy nằm trên giường bệnh nhưng vẫn nắm trong tay tất cả công việc nội bộ của Thiên Vũ, trên danh nghĩa là giao toàn bộ trách nhiệm cho Lâm Khải Phong, nhưng chính ông ta mới là ông chủ đang âm thầm điều khiển Thiên Vũ. Cao Quỳnh Phương cảm thấy thật may khi năm đó Lâm Thế Thanh chưa gặp qua cô lần nào, nếu không e rằng mọi chuyện sẽ chệch quỹ đạo.

Mới bắt đầu công việc nhưng Cao Quỳnh Phương không có bất cứ trở ngại gì. Mọi người trong bệnh viện rất thân thiện, họ luôn dành sự hòa đồng cho đồng nghiệp mới như cô chẳng hạn. Một ngày nữa lại nhanh chóng trôi qua, Cao Quỳnh Phương lên phòng Lâm Thế Thanh kiểm tra lần nữa trước khi ra về.

“Ông Lâm, ông có thấy khó chịu gì không?” – Cao Quỳnh Phương ân cần hỏi han Lâm Thế Thanh.

“Không, tôi thấy rất ổn.”

“Được, vậy nếu cảm thấy khó chịu ông cứ nhấn nút màu đỏ bên cạnh mình, tôi sẽ lập tức có mặt.”

Cao Quỳnh Phương chào Lâm Thế Thanh rồi cất bước rời khỏi, nhưng đầu đơn giản như vậy? Số mệnh rất kỳ diệu, những người luôn ở trong đầu Cao Quỳnh Phương đều lần lượt nhanh chóng xuất hiện trước mặt cô. Vừa đi được nửa hành lang, một người phụ nữ sang trọng, tay cầm túi xách hàng hiệu, nhanh chóng lọt vào tầm mắt Cao Quỳnh Phương. Cô nhíu mày cười, rồi rẽ bước vào một phòng bệnh gần đó, trò chơi này vẫn chưa đến lượt Trần Diễm Sương tham gia.

Cao Quỳnh Phương bắt taxi về chung cư. Nhớ trước đây, ngay cả xe bus Cao Quỳnh Phương còn tiếc tiền không nhờ lên, vậy mà giờ lại có thể thoải mái mà gọi taxi. Ngay cả một đũa nghèo đến mức không thấy ngày mai như cô còn có thể khải hoàn như hôm nay, liệu trên đời này còn thứ gì gọi là vĩnh cửu?

Mở cửa bước vào, mùi thức ăn thơm phức liền xộc vào mũi Cao Quỳnh Phương. Nhìn qua bàn ăn toàn những món yêu thích của mình, Cao Quỳnh Phương cảm động đến rung rung nước mắt, không phải một khách nào, lập tức ngồi lên ghế cầm đũa. Dương Băng Vũ bụng mơn cuối cùng đặt lên bàn, lắc đầu nhìn Cao Quỳnh Phương, quan niệm ‘chết cũng làm ma nơ’ của Cao Quỳnh Phương bao nhiêu năm vẫn không thay đổi.

“Bao nhiêu năm nay cậu chết ở đâu vậy, mấy tấm mắt tích, không một cú điện thoại, không một lá thư?” – Dương Băng Vũ vừa ngồi xuống đã luôn miệng trách móc, tối hôm qua vừa về nhà là Cao Quỳnh Phương đã ngủ say nên muốn hỏi cũng hỏi không được.

Cao Quỳnh Phương nhai ngấu ngien cái đùi gà trên tay, ậm ờ trả lời “Mình ở trong trường suốt, lại không có tiền gửi thư quốc tế.”

“Vậy lần này về cậu có báo cho Khải Phong không?” – Dương Băng Vũ không hề biết nội tình vẫn ngu ngơ hỏi.

Cao Quỳnh Phương cố coi như không có chuyện gì, vô tư lắc đầu.

“Cậu có biết Khải Phong nhớ cậu đến phát điên rồi không? Cậu ấy tìm cậu không ra nên lúc nào cũng buồn rầu, có quãng thời gian cậu ấy lao vào rượu chè, say xỉn suốt ngày, ông bà Lâm không chịu nổi nên đành đưa cậu ấy sang Mỹ.” – Chỉ trách Dương Băng Vũ quá thật tình.

“Anh ấy vẫn còn sống là được rồi.” – Cao Quỳnh Phương luôn theo dõi tình hình Thiên Vũ, đương nhiên không thể bỏ qua tin tức Lâm Khải Phong tài năng như thế nào mới cứu được tập đoàn đang trên bờ vực phá sản như Thiên Vũ hồi sinh, lại còn phát triển ra khắp thế giới.

Dương Băng Vũ hết nói nỉ, im lặng ăn cơm. “Cậu giờ làm gì vậy?” – Cao Quỳnh Phương đột ngột lên tiếng.

“Thư ký cho Lâm tổng.” – Dương Băng Vũ nhàn nhạt trả lời.

“Không phải cậu học thiết kế sao?”

“Công việc nhận hạ lương cao, ông chủ trong sạch, bao nhiêu năm chung tình, dĩ nhiên là mình không rời từ chối. Hơn nữa, thời gian rảnh mình vẫn có thể thiết kế rồi gửi cho các cửa hàng thời trang.”

Cao Quỳnh Phương có tính cỡ nào cũng không tính ra Dương Băng Vũ lại làm thư ký cho Lâm Khải Phong. Không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa đây! Hi vọng chuyện cô làm sẽ không làm tổn thương Dương Băng Vũ, bởi vì Cao Quỳnh Phương đã không cách nào dừng lại.

Những tia nắng cuối cùng cũng đã lụi tàn nhường chỗ cho màn đêm cô quạnh. Cao Quỳnh Phương lang thang trên phố, nhìn từng chuyển động của con người đến cỏ cây, tất cả vẫn tuần hoàn không ngừng nghỉ, chỉ có trái tim cô đã đóng băng từ lúc nào. Biết hoài niệm là sai lầm nhưng phải thừa nhận là Cao Quỳnh Phương không thể nào xóa sạch, dù đã cố gắng nhưng nó luôn luẩn quẩn trong tâm trí cô, chưa bao giờ phai tàn.

Bình minh lên, một ngày mới lại bắt đầu. Vấn đề của Cao Quỳnh Phương là nhìn về tương lai chứ không phải cúi đầu về quá khứ. Là ngọt ngào hay đau đớn đều phải được xếp lại. Cao Quỳnh Phương tới bệnh viện, công việc đầu tiên là kiểm tra cho Lâm Thế Thanh. Mọi thứ vẫn ổn định, chỉ có thêm một người đang mệt mỏi dựa vào sofa ngủ ngon lành. Khuôn mặt này, con người này... Nhìn Lâm Khải Phong co ro khó khăn, Cao Quỳnh Phương không cách nào chế ngự bước chân mình tiến về phía anh, trùm chăn phủ kín thân thể của anh, rồi mới ra ngoài.

“Cảm ơn cô.” – Vốn tưởng Lâm Thế Thanh đang say giấc nhưng không ngờ ông đã sớm tỉnh quan sát được từ đầu đến cuối, kể cả thái độ do dự của Cao Quỳnh Phương cũng không lọt khỏi chỉ có đôi mắt thâm tình của cô là lẩn tránh được.

Cao Quỳnh Phương thoáng giật mình nhưng rất nhanh quay lại, bày ra vẻ mặt không có gì. Bước lại chỗ của Lâm Thế Thanh để giao tiếp.

“Tôi có một yêu cầu.” – Lâm Thế Thanh giọng nói khê khàng để tránh làm Lâm Khải Phong thức giấc nhưng vẫn toát lên vẻ nghiêm nghị.

“Ông cứ nói.”

Thấy Cao Quỳnh Phương căng thẳng, giọng nói Lâm Thế Thanh nhẹ nhàng hơn nhiều “Sắp tới gia đình tôi có một buổi tiệc quan trọng, để tránh xảy ra bất trắc hi vọng cô cũng tham gia.”

Lâm Thế Thanh hiểu rất rõ thông lệ của bệnh viện, bác sĩ tuyệt đối không được làm quá giờ quy định, nên đề ‘hợp thức hóa’ vấn đề của bản thân chỉ có thể biến Cao Quỳnh Phương thành khách mời. Cao Quỳnh Phương thầm cảm thán trong lòng, sao có thể từ chối “Nếu ông Lâm đã có ý mời, tôi nhất định sẽ đến.”

17h. Chung cư cao cấp Rainbow.

“Vũ à, công ty cậu sắp có tiệc quan trọng sao?” – Cao Quỳnh Phương mắt vẫn dán vào tivi, hồ hởi hỏi.

“Đúng vậy. Kì niệm thành lập gì đó mà.” – Dương Băng Vũ cũng tập trung vào nam chính trên màn ảnh.

Cao Quỳnh Phương quay sang nhìn Dương Băng Vũ “Hôm đó mình đi với cậu.”

Dương Băng Vũ phẩy tay làm ngơ “Chỉ có nhân viên và khách mời danh dự mới được tham gia. Cậu kêu mình làm sao dắt cậu theo.” Rồi Dương Băng Vũ dùng đôi mắt bốn cọt nhìn Cao Quỳnh Phương “Gọi cho anh Phong của cậu đi, chắc chắn cậu được tới.”

Mấy ngày tiếp theo, Cao Quỳnh Phương đến bệnh viện cũng không thấy Lâm Thế Thanh đá động gì đến buổi tiệc, có lẽ đây là chứng đản trí của người già. Cao Quỳnh Phương thất vọng ê chề ngồi trong phòng làm việc, hôm nay là ngày trực của cô, mọi người đều đã sớm về nhà, không khí buồn bã giờ lại càng lạnh lẽo.

“Vào đi.” – Đang rầu rĩ thì có tiếng gõ cửa, Cao Quỳnh Phương mừng muốn hết lớn.

“Chào cô. Tôi là stylist....” Nói một tràng dài, chột lại cô ta là người đến giúp cô trang điểm đi tiệc.

Nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn không thể tươi cười “Xin lỗi, hôm nay tôi có ca trực.”

“Ông Lâm đã sắp xếp xong rồi.”

Ngay cả vấn đề này Lâm Thế Thanh cũng có cách sắp xếp, việc tìm một bác sĩ thực chất có khó khăn gì, sao nhất định phải chỉ định Cao Quỳnh Phương? Có khi nào ông ta thật sự coi trọng thực lực của cô.

Sau ba tiếng bồi bồi trét trét với cô gái kia, Cao Quỳnh Phương cũng được thả ra để đi đến Lâm gia. Cao Quỳnh Phương vừa bước xuống xe lập tức bị khung cảnh xa hoa gây choáng, những chiếc xe hơi sang trọng đậu thành hàng dài, người nào cũng ăn mặc sang trọng, nho nhã. Thậm chí ngay cả Cao Quỳnh Phương cũng được chọn cho một bộ váy trẻ vai màu đỏ rực, tôn lên làn da trắng mịn, vừa kín đáo lại vừa quyến rũ, không những vậy, khuôn mặt trước giờ chỉ trang điểm qua loa của Cao Quỳnh Phương hôm nay được ‘chăm sóc kỹ càng’, vô cùng phù hợp với trang phục và tính chất của buổi tiệc.

“Vũ.” – Vừa nhìn thấy bóng dáng Dương Băng Vũ lượn lờ xung quang bàn đồ ăn, Cao Quỳnh Phương đã lập tức tiến đến.

Dương Băng Vũ nhìn Cao Quỳnh Phương đến ngỡ ngàng, không ngờ Cao Quỳnh Phương sau khi lột xác lại đẹp đến ‘xuất quỷ nhập thần’ như vậy, Dương Băng Vũ khẳng định vẻ đẹp thuần khiết mấy năm trước không so được với vẻ thoát tục hôm nay.

“Sao cậu tới được đây?” – Sau cùng Dương Băng Vũ cũng chịu lên tiếng.

“Ông Lâm mời mình làm bác sĩ riêng cho ông ta.”

Dương Băng Vũ gật đầu một cái, rồi vui vẻ cùng Cao Quỳnh Phương uống rượu.

“Chào mọi người, cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian để đến đây mừng hai mươi ba năm ngày thành lập Thiên Vũ.” Vẫn là Lâm Thế Thanh cầm micro, nhưng sau tiếng vỗ tay của mọi người, ông ta lại tiếp tục “Ngoài ra, tôi còn muốn giới thiệu một người.”

Lâm Thế Thanh quay vào cánh gà, mọi người cùng dõi theo tầm mắt ông, đúng lúc đó một cặp kim đồng ngọc nữ, tay trong tay bước ra.

“Đây là con dâu tương lai của tôi, cô Ngô Kim Ngọc.”

Dương Băng Vũ vô cùng bất ngờ sau lời tuyên bố của Lâm Thế Thanh, lo lắng nhìn qua Cao Quỳnh Phương bên cạnh mình. Nhưng Cao Quỳnh Phương lại vô cùng bình tĩnh, đôi mắt thâm sâu dán chặt vào hình ảnh Lâm Khải Phong và Ngô Kim Ngọc, bàn tay bóp chặt vào ly rượu, chất lỏng trong tay không chút gợn sóng, bình lặng như trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

“Cạn ly.” – Hòa theo tiếng vỗ tay, Cao Quỳnh Phương mỉm cười nhìn Dương Băng Vũ.

Cao Quỳnh Phương ngửa đầu uống, một lần uống sạch rượu trong ly. Cảm nhận một ngọn lửa đang bùng cháy thiêu đốt cổ họng, nhưng không thể phủ nhận rượu có một vị ngọt khiến người ta mê mết. Cao Quỳnh Phương giờ ly thủy tinh đã cạn đáy lên trước mắt Dương Băng Vũ, rồi nhàn nhả đặt xuống bàn.

“Chúng ta nên chúc phúc cho anh ấy.” – Cao Quỳnh Phương một lần nữa chuyển tầm nhìn về phía sân khấu.

Bây năm là quá ngắn để phôi pha kí ức nhưng lại quá dài để níu giữ một tình yêu. Diễn biến hôm nay là cái kết hiển nhiên cho lựa chọn năm xưa, không còn ai phản bội, cũng không còn ai đau lòng. Con người luôn quay quẩn trong vòng xoay của số phận, nhưng hạnh phúc hay đau khổ lại do chính bản thân mình tạo ra, dù ngày mai ra sao thì ít nhất hãy sống trọn vẹn hôm nay.

Dương Băng Vũ chỉ sợ Cao Quỳnh Phương sẽ đau lòng nhưng thấy cô bình tâm như vậy, Dương Băng Vũ cũng yên lòng.

“Có một chuyện mình muốn nói với cậu.” – Dương Băng Vũ kéo Cao Quỳnh Phương ra chỗ tối ngoài sân.

Cao Quỳnh Phương không biết chuyện gì nhưng qua thái độ của Dương Băng Vũ, hình như là một vấn đề khá nghiêm trọng “Có chuyện gì chúng ta không thể nói ở trong kia?”

Dương Băng Vũ đổi giọng nghiêm túc “Cậu và Khải Phong đã?”

Cao Quỳnh Phương gật đầu thay cho câu trả lời. Thấy vậy, Dương Băng Vũ mới nói tiếp “Kim Ngọc là...”

“Là ai?” – Dương Băng Vũ cứ luôn áp úng làm Cao Quỳnh Phương cảm thấy nôn nao.

“Là Minh Minh.”

Mấy ngày trước, Dương Băng Vũ và Lâm Khải Phong có một chuyến công tác gần trại trẻ mồ côi, nên tiện thể Dương Băng Vũ về thăm trại. Không ngờ lại gặp Ngô Kim Ngọc ở đó.

“Sao em lại ở đây?” – Lâm Khải Phong vô cùng ngạc nhiên từ phía sau tiến lên chỗ Ngô Kim Ngọc.

“Trước đây em sống ở đây, hôm nay có dịp nên về thăm.” – Ngô Kim Ngọc cũng bất ngờ trước sự xuất hiện của Lâm Khải Phong. Cô chạy đến ôm anh, rồi trả lời.

Cùng lúc đó, di Lư từ nhà bếp đi ra, trên tay còn bưng một đĩa trái cây, cất giọng ấm áp “Minh Minh lại ăn trái cây đi con.”

“Minh Minh?” – Dương Băng Vũ này giờ chỉ đứng chứng kiến Lâm Khải Phong và Ngô Kim Ngọc tình cảm mặn nồng nhưng khi nghe dứt câu của di Lư thì lập tức phản ứng mạnh mẽ, nhìn chằm chằm Ngô Kim Ngọc đang tay trong tay với Lâm Khải Phong.

Di Lư nghe tiếng Dương Băng Vũ, vui mừng ngược lên nhìn. Tâm tình đang vui vẻ của bà lại dường như tăng gấp bội. Di Lư vội chạy ra chỗ Dương Băng Vũ đang đứng. Ánh mắt bà tràn ngập ý cười “Phải, Minh Minh về với chúng ta rồi.”

“Người di nói là cô ta?” – Dương Băng Vũ sửng sốt, tay run run chỉ vào Ngô Kim Ngọc.

Di Lư hiền từ gật đầu, ngoắc tay bảo Ngô Kim Ngọc đi lại chỗ họ. Rồi bà đặt tay Dương Băng Vũ và Ngô Kim Ngọc chồng lên nhau “Minh Minh, đây là Băng Vũ.”

Dương Băng Vũ và Ngô Kim Ngọc bàng hoàng nhìn nhau mấy giây, rồi xúc động ôm chầm lấy nhau. Mười mấy năm qua, Triệu Minh Minh đã thay đổi quá nhiều, đã biến từ một cô bé lọ lem rách rưới thành một công chúa xinh đẹp, nhưng tình cảm của họ vẫn không thay đổi, lời hứa năm đó, Triệu Minh Minh vẫn chưa hề quên, chỉ tiếc Cao Quỳnh Phương không cùng ở đó để cùng san sẻ khoảnh khắc hạnh phúc. Nghĩ tới Cao Quỳnh Phương, Dương Băng Vũ có liếc nhìn Lâm Khải Phong, nhưng anh cố ý lảng đi. Cũng đúng thôi, Cao Quỳnh Phương bỏ đi lâu như vậy, bao giờ về cũng không biết được, dù chung tình cách mấy, Lâm Khải Phong cũng cần nghĩ về tương lai của mình. Nhưng thật không ngờ, anh chọn ai không chọn lại chọn đúng Triệu Minh Minh. Dương Băng Vũ cũng không biết rồi mọi chuyện sẽ trôi về đâu? Thôi thì đành im lặng, ít ra cũng có một người hạnh phúc. Nhưng ai mà biết được, không lâu sau Dương Băng Vũ lại nhận được điện thoại của Cao Quỳnh Phương nên mọi chuyện mới ra nông nỗi này.

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi, mình và Khải Phong không còn gì cả. Dù người đó là Minh Minh hay bất cứ ai, mình cũng chúc họ hạnh phúc.” – Cao Quỳnh Phương vỗ vai trấn an Dương Băng Vũ. Mặc dù vừa rồi trong lòng Cao Quỳnh Phương cũng xảy ra chấn động nhưng cô đã rất nhanh khắc chế nó, chuyện này cũng tốt thêm một lý do để cô quyết tâm từ bỏ anh.

Rồi Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ cùng bước vào trong sảnh. Lúc này mọi người đang khiêu vũ trong giai điệu của những bản ballad ngọt ngào. Trung tâm của khung cảnh lãng mạn này là nam nữ nhân vật chính Lâm Khải Phong và Triệu Minh Minh đang là lượt nhịp nhàng trong từng bước nhảy, họ thật vô cùng xứng đôi, không chỉ về ngoại hình mà còn về gia thế, Cao Quỳnh Phương thật lòng cảm thán tuyệt vời trước sự sắp xếp của số phận.

“Này giờ cậu đi đâu vậy?” – Triệu Minh Minh vô cùng vui vẻ nắm tay Lâm Khải Phong tiến đến chỗ Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ.

Dù đã nói hết sự thật nhưng trong lòng Dương Băng Vũ vẫn cảm thấy không yên, cô thật không thể nào tin tình cảm sâu đậm của Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong lại vô cơ tan biến “Minh ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Quan sát được tầm mắt của Triệu Minh Minh dần chuyển sang Cao Quỳnh Phương, Dương Băng Vũ vội lên tiếng “Đây là Quỳnh Phương.”

“Cậu nói là Phương tỷ?”

“Đúng vậy.” – Người trả lời không phải là Dương Băng Vũ mà là Cao Quỳnh Phương. Không ngờ, Cao Quỳnh Phương có thể tươi cười rạng rỡ trao cho Triệu Minh Minh cái ôm thân mật, có lẽ Dương Băng Vũ suy nghĩ quá nhiều.

Sau một hồi lâu, Cao Quỳnh Phương và Triệu Minh Minh mới buông nhau ra.

“Sao cậu lại ở đây?” – Triệu Minh Minh lên tiếng.

“Minh là bác sĩ riêng của ông Lâm.” – Cao Quỳnh Phương nhanh chóng giải thích.

Triệu Minh Minh ‘à’ một tiếng, rồi kéo tay Lâm Khải Phong xích lại gần mình “Đây là Vincent, ông xã tương lai của mình.”

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, Dương Băng Vũ gần như nín thở đợi phản ứng của Cao Quỳnh Phương. Trước khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Triệu Minh Minh, Cao Quỳnh Phương chỉ có duy nhất một sự lựa chọn “Chào anh.” Cô chìa bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài ra.

Lâm Khải Phong cũng phối hợp, nhẹ nhàng nắm lấy “Chào cô.”

Trông họ chỉ đơn giản là những người xa lạ, không một chút dấu vết nào của một mối tình sâu nặng. Dương Băng Vũ bên cạnh như không tin vào mắt mình, kỹ thuật của Lâm Khải Phong và Cao Quỳnh Phương dường như đã đạt đến đỉnh cao của diễn xuất, nếu như không hiểu rõ sự tình có lẽ Dương Băng Vũ cũng bị lừa như Triệu Minh Minh.

“Đẹp trai không?” – Một điều hiển nhiên, Triệu Minh Minh không một chút nghi ngờ, tự hào phô diễn vị hôn phu của mình.

“Người xuất chúng như Lâm tổng, cậu nên giữ kỹ một chút.” – Nghe ra là một lời nói đùa nhưng lại ẩn chứa khá nhiều hàm ý. Tuy Triệu Minh Minh không hiểu nhưng Lâm Khải Phong lại hiểu rất rõ.

Suốt cả buổi tiệc, Cao Quỳnh Phương, Dương Băng Vũ và Triệu Minh Minh quây quần cùng nhau nói chuyện ngày xưa. Còn về Lâm Khải Phong thì đi xung quanh chào hỏi quan khách. Thời gian trôi qua theo những câu chuyện của ba cô gái, vì vậy rất nhanh đã đến lúc tàn tiệc.

“Được rồi, tụi mình về đây.” – Cao Quỳnh Phương tạm biệt Triệu Minh Minh rồi cùng Dương Băng Vũ rời khỏi.

Nhưng Triệu Minh Minh lo lắng cản bước họ “Trời khuya như vậy, các cậu về một mình, mình không yên tâm.”

“Không sau, tụi mình ngồi taxi mà.”

“Để mình kêu tài xế đưa các cậu về?” – Triệu Minh Minh đề nghị.

Chưa kịp gật đầu thì lại bị một người cắt ngang “Để anh đưa họ về.”

Triệu Minh Minh cảm thấy đây là một đề nghị vô cùng hợp lý nên hoàn toàn không có ý kiến. Ngược lại còn lạnh lẽo đẩy họ ra cổng. Trời khuya nên rất vắng vẻ, thuận lợi cho Lâm Khải Phong phóng xe như bay và rất nhanh sau đó đã đến dưới chân chung cư.

Nhưng Cao Quỳnh Phương vừa mở cửa bước xuống thì điện thoại reo.

“A lô.”

“Em có rảnh không? Thằng bé ở nhà bị sốt, chị muốn về nhà coi sao?” – Chị bác sĩ thay cô trực đêm nay hỏi.

“Được, em tới ngay, chị cứ về đi.” – Dù sao hôm nay cũng là lịch trực của mình, nên Cao Quỳnh Phương phải chịu trách nhiệm.

Cao Quỳnh Phương đẩy cửa, bắt taxi đi đến bệnh viện. Nhưng trời tối như vậy, mấy hãng taxi cũng đã hết giờ làm việc, cô đứng đợi cả này giờ cũng chẳng thấy gì? Vậy chỉ còn cách đi bộ đến bệnh viện. Mới đi được mấy bước, trời lại đổ mưa âm âm, đúng là xui hết hết chỗ nói. Cao Quỳnh Phương đành tấp vào mái hiên bên đường trú mưa.

“Tôi đưa cô đi.” – Một chiếc xe hơi sang trọng dừng ngay trước mắt Cao Quỳnh Phương.

“Cảm ơn.” – Trời mưa lớn như thế này, không biết đến bao giờ mới tạnh, trên đường lại không có taxi, nếu tiếp tục ngồi đợi e rằng tới sáng Cao Quỳnh Phương cũng không đến được bệnh viện, thôi thì chấp nhận ý tốt của ai đó, có mấy phút đâu, chắc không phát sinh vấn đề.

Nhưng Cao Quỳnh Phương đã lầm, lần nào đi chung xe với Lâm Khải Phong từ bình thường chắc chắn cũng trở thành bất thường.

“Cô định mặc đồ này đến bệnh viện à?” – Tuy đôi mắt của Lâm Khải Phong vẫn đắm chiều nhìn về phía trước, nhưng Cao Quỳnh Phương lại cảm nhận nó dán chặt lên người mình.

Chỉ đáng tiếc, Lâm Khải Phong nói không hề sai. Cao Quỳnh Phương mà mặc bộ váy này đến bệnh viện, e rằng sẽ sớm bị đuổi việc. Nhưng trời mưa ngày một lớn, cô lại đang rất gấp, biết tìm đâu ra bộ đồ để thay? Bây giờ mà đòi xuống xe chẳng khác nào tự mình hại mình, chuyện lỗi vốn như vậy, Cao Quỳnh Phương chắc chắn không làm. Cũng may Lâm Khải Phong là người thấu tình đạt lý, không còn là một cậu nhóc nhỏ nhen năm nào mà là một người đàn ông vô cùng phong độ. Lâm Khải Phong ngừng xe trước trung tâm mua sắm 24/24.

Nửa tiếng sau, Cao Quỳnh Phương gọn gàng, kín đáo từ bên trong bước ra. So với bộ váy lúc nãy, thì bộ vest này mới phù hợp với một bác sĩ.

“Cảm ơn anh.” – Đây là lời nói vô cùng thành thật từ đáy lòng Cao Quỳnh Phương thốt ra.

Nhưng Lâm Khải Phong lại không nể mặt vẫn coi như không, tiếp tục nhìn về phía trước. Quan hệ của bọn họ đã thực sự thay đổi, nếu ngày xưa anh và cô là một thì bây giờ anh và cô là hai người hoàn toàn khác biệt. Nước Mỹ cách Việt Nam nửa vòng trái đất nhưng Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong lại xa đến một vòng trái đất. Không phải là chưa từng luyện tiếc, không phải là chưa từng nhớ nhung, nhưng dù yêu sâu đậm đến mấy nếu đã không thể tiếp tục thì nên dứt khoát buông tay. Ít ra có thể bảo vệ bản thân mình an toàn và cho đối phương một con đường.

Xe vẫn tiếp tục lăn bánh trên đường, nhưng lại chậm hơn rất nhiều so với vừa rồi. Hình như mưa gió đã khiến tầm nhìn Lâm Khải Phong bị che khuất, đã cản trở vòng quay của bánh xe, nhưng ít ra đã không còn là cơn mưa xé nát trái tim anh, cũng không còn là cơn mưa khiến anh bất lực.

“Chúng ta có nên giới thiệu lại từ đầu không?” – Lâm Khải Phong lạnh nhạt lên tiếng, ẩn chứa một sự mỉa mai không thành lời.

Dù bên ngoài mưa như trút nước nhưng không khí trong xe vô cùng tĩnh lặng, Cao Quỳnh Phương có thể nghe rõ từng chữ một “Cần thiết không?”

“Chẳng phải em đã quên tôi rồi sao?”

“Thứ tôi quên không phải là anh, mà là kí ức về anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Xe dù chạy nhanh cũng sẽ có lúc dừng lại, nước mắt dù rơi nhiều cũng có lúc cạn khô, tình yêu dù sâu đậm cũng có lúc sút mẻ, duy chỉ có quá khứ dù đau buồn hay hạnh phúc vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Nếu như được lựa chọn lần nữa, cô vẫn chọn yêu anh, bởi dù không thể viết trọn hai từ hạnh phúc thì ít ra giữa dòng xoáy cay nghiệt của số phận, vẫn có một thứ để quay đầu.

Con người ta luôn cho rằng, thời gian là liệu pháp tốt nhất để quên nhưng họ chưa hề biết, kí ức chỉ có thể xếp lại không thể nào xóa bỏ. Cũng giống như Cao Quỳnh Phương, bảy năm cô đã cố sống mà không có Lâm Khải Phong, cô cũng viễn tưởng cho rằng tất cả đã kết thúc, nhưng Lâm Khải Phong chính là một sợi dây vô hình, càng đến gần càng siết chặt, hằn lên trên cơ thể Cao Quỳnh Phương những vết thương không bao giờ lành. Nhưng con đường này là do chính cô chọn, đau đau đớn cô cũng phải đi đến đích cuối cùng, vì thế buông tay anh là điều tất yếu.

Hơn ba giờ sáng, Cao Quỳnh Phương mới ra khỏi phòng phẫu thuật, chân tay mỏi đến rã rời. Nhưng vừa chớp mắt không bao lâu, Cao Quỳnh Phương lại bị cô y tá gọi, nhiệm vụ của bác sĩ là giành giật thời gian sinh tồn cho bệnh nhân, vì thế dù mệt đến cỡ nào, Cao Quỳnh Phương cũng không được phép chần chừ. Bận rộn đến giờ giao ca, Cao Quỳnh Phương cuối cùng cũng được về nhà. Vừa bước vào là cô lập tức bay lên sô pha, ngủ một giấc ngon lành. Đến khi thức dậy đã hơn sáu giờ chiều.

“Ngồi dậy đi, ăn cơm nè!” – Dương Băng Vũ tắt bếp trong bếp thấy Cao Quỳnh Phương rục rịch nên lớn tiếng gọi cô dậy.

Cao Quỳnh Phương vươn vai, ngáp một cái rồi đi vào toilet. Đến khi cô trở ra thì bàn ăn đã đầy đủ bốn món một canh, ngon không tả nổi.

“Đúng là không ai hiểu mình bằng cậu.” – Khỏi phải nói Cao Quỳnh Phương sung sướng đến cỡ nào, trực xong được ngủ một giấc dài, thức dậy lại được ăn ngon, đúng là thiên đường trần gian.

“Ăn đi.” – Dương Băng Vũ được khen đương nhiên vui vẻ, thuận tay gấp một miếng cá vào trong bát cho Cao Quỳnh Phương, nếu nhìn vào còn tưởng làm Dương Băng Vũ là chị của Cao Quỳnh Phương nữa chứ.

“Sao từ lúc mình về tới giờ không gặp Từ Khiêm vậy?” – Đây quả là một điều lạ lùng.

Dương Băng Vũ nghe đến Trình Từ Khiêm thì lờ một nhịp, dường như cô phải định thần lại mới trả lời được câu hỏi của Cao Quỳnh Phương “Trình thị chuyển trụ sở chính qua Mỹ, nên cậu ấy phải thường xuyên qua bên đó.” Thật ra, từ lúc Cao Quỳnh Phương đi, Dương Băng Vũ cũng không còn thường xuyên gặp Trình Từ Khiêm, những lần may mắn gặp được Trình Từ Khiêm cũng chỉ để hỏi về Lâm Khải Phong. Việc Trình Từ Khiêm ra nước ngoài

Dương Băng Vũ hoàn toàn không hay biết, cho đến khi cô vô tình nghe được cuộc đối thoại của Lâm Khải Phong và Trình Tử Khiêm. Dù thất vọng, dù tiếc nuối nhưng ngay từ đầu Dương Băng Vũ đã ý thức được cô và Trình Tử Khiêm không có cơ hội, nhưng Dương Băng Vũ không cách nào kiềm hãm trái tim mình.

“Cậu không sao chứ?” – Câu này Dương Băng Vũ đã hỏi Cao Quỳnh Phương nhiều lần, cuối cùng cũng đến lúc cô hỏi lại.

Dương Băng Vũ lắc đầu, cúi xuống ăn cơm. Cao Quỳnh Phương hiểu Dương Băng Vũ đang cố gắng trốn tránh nên cô cũng không tiếp tục hỏi. Chuyện tình cảm nói dễ không dễ, nói khó không khó, đến khi thực sự trải qua mới có thể thấu hiểu. Ăn cơm xong, Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ lại cùng nhau xem phim Hàn quốc.

“Sao lại có cuộc tình đau khổ vậy chứ?” – Nhìn hai nhân vật chính luôn bị ngăn cách, cuối cùng nữ chính chỉ còn cách buông tay để thành toàn cho hạnh phúc của nam chính, mặc dù rất yêu nữ chính nhưng nam chính lại bị vây hãm giữa gánh nặng gia tộc nên chỉ đành cúi đầu chấp nhận.

Cao Quỳnh Phương thấy Dương Băng Vũ nước mắt đầm đìa, ân cần đưa cho cô hộp khăn giấy. Dương Băng Vũ khóc đến đỏ mắt, liếc qua Cao Quỳnh Phương vẫn bình thường, bất bình hỏi “Cậu không có cảm xúc gì sao?”

“Yêu và hạnh phúc là hai thứ khác nhau.” – Cao Quỳnh Phương hờ hững trả lời.

Phải, đó là hai mảng hoàn toàn xa lạ. Yêu chưa chắc đã hạnh phúc. Hạnh phúc chưa chắc bắt nguồn từ tình yêu. Từ lâu Cao Quỳnh Phương đã thấu rõ chân lý này.

‘Người ơi có nghe không

Lòng em có riêng anh thôi

Dù em ra đi, dù có quên lòng

Vẫn mãi sao không thể quên’

Giai điệu quen thuộc vang lên ngay khi nam chính cùng nữ thứ bước vào lễ đường. Dù là nữ chính cũng chỉ có thể đứng từ xa roi nước mắt cho hạnh phúc của người mình yêu. Có khi nào sau này, Cao Quỳnh Phương cô cũng như vậy? Không, tuyệt đối sẽ không có một giọt nước mắt nào có thể chảy ra, bởi anh luôn cần một nụ cười từ cô.

“A lô.” – Cao Quỳnh Phương đợi bản nhạc chuông reo xong mới bắt máy.

Triệu Minh Minh bên cạnh âm nhạc xập xình, hét lớn vào điện thoại “Tôi đây đi.”

“Cậu đang ở đâu?” – Khung cảnh hiện tại buồn như vậy, cả Cao Quỳnh Phương lẫn Dương Băng Vũ đều cần một chỗ giải khuây.

“Legend.”

Chưa đầy nửa tiếng sau, Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ đã đứng trước cửa quán. Không gian chật hẹp nhưng hỗn độn ở đây khiến Cao Quỳnh Phương cảm thấy ngẹt thở. Ánh đèn led liên tục quay vòng vòng trên đầu, chiếu xuống những đôi tình nhân ôm nhau phiêu theo âm nhạc. Mùi rượu nồng nặc tỏa ra kèm theo khói thuốc khiến mọi thứ càng thêm mờ ảo hay. Một người phục vụ đưa Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ vào một căn phòng VIP. So với sự ngột ngạt ngoài kia thì chỗ này tương đối yên ắng hơn, nhưng bề ngoài là thế chứ thật ra đây mới là chỗ để truy lạc, để trầm luân trong những cuộc tình sắc mùi kim tiền.

“Ồ đây.” – Triệu Minh Minh vừa thấy Cao Quỳnh Phương ngoài cửa đã hô lên.

Cao Quỳnh Phương thấy vậy cũng đi vào, nhưng Dương Băng Vũ lại đứng chững ở cửa. Ngay từ lúc bước vào Cao Quỳnh Phương đã nhìn thấy Trình Tử Khiêm ngồi ở góc bên phải, ánh đèn mờ mờ ảo ảo lại càng khiến vẻ điển trai của Trình Tử Khiêm mang theo hương vị phong tình, như một vòng xoáy cuốn mọi ánh nhìn. Nhưng đã tới đây, Triệu Minh Minh vui vẻ ngồi phía trước, Dương Băng Vũ không thể quay lại, vì thế Cao Quỳnh Phương kéo tay Dương Băng Vũ tiến vào bên trong. Mặc kệ là sống chết ra sao, đối phó với hiện tại trước cái đã.

“Anh ấy không giết được cậu đâu.” – Cao Quỳnh Phương nói nhỏ đủ để lọt vào tai Dương Băng Vũ.

Triệu Minh Minh nhìn thấy Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ ngồi xuống, tâm tình vui vẻ hơn, cô đứng lên chỉ tay về phía Trình Tử Khiêm “Kelvin.” Rồi Triệu Minh Minh chuyển qua một anh chàng ngồi gần đó “Steven.” Dù không làm kinh doanh, nhưng Cao Quỳnh Phương cũng hiểu quy tắc “Chào anh, gọi tôi Quỳnh Phương được rồi.” Nhưng ngược lại, một cô thư ký thường xuyên đi theo ông chủ dự tiệc như Dương Băng Vũ thì ngồi ngẩn ra, đến khi Cao Quỳnh Phương huých nhẹ cô một cái, mới chịu trở về thực tại “Vũ.” – Dương Băng Vũ không tài giỏi như Cao Quỳnh Phương, chỉ có thể thốt lên một chữ.

Cuối cùng thì Trình Tử Khiêm cũng chịu đứng lên, cầm ly rượu hướng về Dương Băng Vũ mà bước “Thư kí Dương, hân hạnh.”

“Không khí hôm nay vui như vậy, hay là chúng ta quyết định, đêm nay không say không về.” – Triệu Minh Minh vui vẻ nói.

“Được.” – Lâm Khải Phong nãy giờ im lặng, rốt cuộc cũng nhàn nhạt lên tiếng “Chúng ta chơi một trò chơi đi.” – Anh nói thêm

“Lâm tổng trước giờ không có hứng như vậy nha.” – Dù lời nói là dành cho Lâm Khải Phong nhưng đôi mắt lại hướng về Cao Quỳnh Phương bởi không gian mờ ảo nên không ai thấy được.

Ai cũng không có ý kiến, trò chơi của Lâm Khải Phong được thông qua. Triệu Minh Minh là người bắt đầu, cô lấy chai bia để lên bàn rồi xoay, nếu như chai bia hướng về ai thì người đó phải làm theo yêu cầu của người xoay hoặc phải uống rượu, sau đó trở thành người xoay. Tất cả mọi người đều tập trung về phía chai bia, vòng quay của nó cứ chậm dần, chậm dần và cuối cùng dừng lại ở vị trí của ...Lâm Khải Phong.

Triệu Minh Minh vô cùng hứng khởi, cô suy nghĩ một lát, rồi cười tươi “Anh bắt đầu yêu từ bao giờ vậy?”

Khởi phải nói cũng biết, mọi con mắt đều hướng về Lâm Khải Phong. Một câu hỏi tưởng chừng như bình thường giờ lại vô cùng hóc búa. Ngay cả Dương Băng Vũ này giờ lo lắng cũng búng tỉnh, quay lại nhìn đắm đắm Lâm Khải Phong. Người cũ, người mới ở cùng một chỗ, rốt cục thì Lâm Khải Phong sẽ làm sao?

Và lựa chọn của anh là...Lâm Khải Phong quay sang Triệu Minh Minh với ánh mắt chân tình rồi nở nụ cười ấm áp “Anh đã yêu...kể từ khi gặp em” Những lời Lâm Khải Phong nói ra khiến Triệu Minh Minh vô cùng hài lòng nhưng Trình Từ Khiêm và Dương Băng Vũ lại bị chưng hửng. Dù từ đầu đến cuối ngay cả một cái liếc nhìn Lâm Khải Phong cũng không dành cho Cao Quỳnh Phương nhưng cô lại nhận được sự quan tâm của hầu hết những người còn lại. Cũng may, ngay khi không khí cực kì căng thẳng thì một người không biết chuyện gì như Lê Quốc Khánh rất tự nhiên thêm vào một câu “Những lời ngọt ngào này hai cậu đợi đến đêm tân hôn đi!” Sau đó, Lê Quốc Khánh đưa chai bia cho Lâm Khải Phong hỏi thúc “Tôi lượt cậu.”

Lâm Khải Phong bắt đầu xoay chai bia. Cứ thế lần lượt từng người đều phải nếm mùi bị phạt ngoại trừ Cao Quỳnh Phương. Vì thế đến khi mọi người ngà ngà say, cô vẫn rất tỉnh táo.

“Không phải chứ, lại trượt.” – Dù đã rất cố gắng nhưng Trình Từ Khiêm không có cách nào quay trúng Cao Quỳnh Phương “Được rồi, cậu muốn làm hay uống?” – Trình Từ Khiêm thất vọng hỏi Lâm Khải Phong.

“Uống.” – Lâm Khải Phong quả quyết. Anh cầm ly rượu một hơi uống cạn, nhưng Trình Từ Khiêm vẫn không buông tha “Cậu là chủ, uống ba ly.”

Hai ly rượu hỗn hợp mà Trình Từ Khiêm đẩy qua, chỉ nhìn thôi đã biết sức công phá của nó. Vậy mà Lâm Khải Phong không hề do dự, nhanh chóng uống hết. Rượu bắt đầu tỏa hết công dụng trong cơ thể Lâm Khải Phong, đốt cháy từng tế bào mà mỗi khi nó chảy qua, khiến đầu óc anh quay cuồng, hơi thở dần trở nên nặng nề. Nhưng ý thức của Lâm Khải Phong vẫn chưa bị rượu nuốt chửng, anh biết rõ cơ hội đã đến.

Chai bia xoay rất nhiều vòng, cuối cùng cũng đến lúc dừng lại. Lần này, Cao Quỳnh Phương có chạy trời cũng không trốn khỏi. Lại là Lâm Khải Phong lập công, mặc dù rất ghen tỵ nhưng Trình Từ Khiêm rất vui vẻ, khoanh tay ngồi xem kịch hay. Dương Băng Vũ lo lắng, ly rượu trong tay cũng dừng ở không trung rồi trở lại bàn.

“Cô muốn thực hiện hay uống rượu?” – Lời nói không trọng lượng của Lâm Khải Phong vang lên, lạnh lẽo hơn cả máy lạnh trong phòng.

Cao Quỳnh Phương nhướn mắt nhìn Lâm Khải Phong, từ tốn trả lời “Uống.” Đây là lựa chọn tối ưu để bảo vệ an toàn của bản thân. Một ly rượu thôi mà, không chết được đâu.

Nhưng không ngờ Lâm Khải Phong lại đẩy qua ba ly rượu hỗn hợp giống lúc này.

“Làm sao cô ấy uống được chứ?” – Trình Từ Khiêm thấy tình hình không ổn, gấp rút lên tiếng.

“Đúng đó anh.” – Triệu Minh Minh cũng vội kéo ba ly rượu kia trở lại.

“Nãy giờ cô ấy không uống ly nào, một lần coi như sòng phẳng với mọi người.”

Sòng phẳng với mọi người hay là với bản thân anh. Hình như chất cồn trong người anh đã khiến Lâm Khải Phong mất lý trí. Nhưng dù chỉ một lần, Lâm Khải Phong vẫn muốn Cao Quỳnh Phương chịu đựng những nỗi đau mà anh đã từng trải qua. Khiến cô ngã khụy anh không làm được, nhưng ít ra anh có thể khiến cô nếm trải cảm giác xé nát của ly rượu này.

“Được, tôi uống.” – Cao Quỳnh Phương biết mình không thể nào trốn khỏi. Nếu đây là điều anh muốn, cô sẽ khiến anh hài lòng.

Ly rượu thứ nhất nhanh chóng chảy vào cổ họng. Tất cả những gì Cao Quỳnh Phương cảm nhận được là độ cay và nồng của dịch rượu. Thần trí Cao Quỳnh Phương bắt đầu điên đảo, bộ não phát tín hiệu không thể tiếp tục nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn tiếp tục uống ly rượu thứ hai. Ly rượu giờ lên đến miệng thì một bàn tay ngăn lại.

“Không cần nữa, bao nhiêu đủ rồi.” – Cũng may, Lâm Khải Phong vẫn còn sót lại chút lý trí cuối cùng.

Nhưng Cao Quỳnh Phương lại rất muốn uống “Tôi sẽ uống hết.” Trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, Cao Quỳnh Phương nhanh chóng giải quyết hết hai ly còn lại. Từ lượng của Lâm Khải Phong chỉ hai ly thôi đã chịu không nổi, huống hồ một người phụ nữ như Cao Quỳnh Phương lại uống tận ba ly. Vì thế ngay cả một chút lý trí Cao Quỳnh Phương cũng không còn. Cô quên mình là ai, quên mình đang ở đâu, bây giờ ngay lúc này, Cao Quỳnh Phương chỉ muốn phóng túng bản thân, dẹp bỏ hết những đau khổ, đập tan hết những thù hận, sống cho bản thân cô thôi.

“Vũ, chút ta đi uống rượu, đi uống rượu.” – Khó khăn lắm Dương Băng Vũ mới dìu được Cao Quỳnh Phương ra xe. Từ lúc uống xong ba ly rượu hỗn hợp của Lâm Khải Phong, Cao Quỳnh Phương tiếp tục uống hết ly này đến ly khác, bây giờ đã say đến không biết trời trăng mây nước gì, phó mặc thể xác cho Dương Băng Vũ.

“Được, mình đưa cậu đi uống rượu.”

Với sự giúp đỡ của Trình Tử Khiêm, Dương Băng Vũ thành công đưa Cao Quỳnh Phương lên xe. Nhưng đi được nửa đường, Cao Quỳnh Phương lại cảm thấy khó chịu, vì thế Trình Tử Khiêm đành dừng xe. Nôn xong chất lỏng hại người kia, Cao Quỳnh Phương dường như lấy lại được bản thân.

“Mình muốn một mình. Cậu về trước đi.” – Cao Quỳnh Phương dần trấn tĩnh, nói lại với Dương Băng Vũ.

Nhưng làm sao Dương Băng Vũ yên tâm để cho Cao Quỳnh Phương trong bộ dạng này ở ngoài đường một mình “Không được. Chúng ta về nhà.”

“Mình không muốn về. Cậu để mình ở đây đi.”

“Để cô ấy ở đây đi.” – Trình Tử Khiêm không biết xuống xe từ khi nào, đột nhiên lên tiếng. Sau đó, anh nhanh chóng kéo Dương Băng Vũ lên xe. Mặc dù phản kháng nhưng làm sao Dương Băng Vũ bì được với sức mạnh của Trình Tử Khiêm. Cuối cùng đành bị cưỡng ép lên xe.

“Đằng sau có người sẽ giúp chúng ta trông chừng cô ấy.” - Thấy thái độ không an lòng của Dương Băng Vũ, Trình Tử Khiêm bắt đầu nói.

Dương Băng Vũ quay lại phía sau, xác nhận đúng như những lời Trình Tử Khiêm nói mới cam phận về nhà. Quan sát xe của Trình Tử Khiêm lăn bánh rời đi, Cao Quỳnh Phương mới loạng choạng bước vào tiệm tạp hóa gần đó. Cao Quỳnh Phương dựa vào lan can bờ kè ngồi xuống, khui nắp chai bia mới mua. Cảm nhận hương vị cay nồng quen thuộc, Cao Quỳnh Phương dần đưa lên miệng. Nhưng ngay khi vừa chạm vào môi, chai bia trong tay Cao Quỳnh Phương đã bị ném ra xa.

“Em không muốn sống nữa à?”

Là do dư âm của rượu hay thực chất là do nỗi đau kiềm nén bấy lâu, Cao Quỳnh Phương đã không còn kiềm chế được những giọt nước mắt đang dâng đầy, cô bắt đầu nức nở “Anh...”

“Không sao, có anh ở đây.” – Anh ôm Cao Quỳnh Phương vào lòng, bờ vai vững chắc này lúc nào cũng giành cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Những dòng nước mắt mà Cao Quỳnh Phương cho rằng đã cạn giờ đây lại ồ ạt trào ra. Khoảnh khắc Lâm Khải Phong âu yếm với Triệu Minh Minh như hiện ngay trước mắt, cào xé vết thương năm nào chảy máu, dù không muốn thừa nhận nhưng cô vẫn yêu anh rất nhiều, tình yêu ấy chưa bao giờ thay đổi, chỉ có người cô yêu đã đổi thay từ bao giờ. Cao Quỳnh Phương chưa từng biết, thì ra bên cạnh Lâm Khải Phong từ lâu đã có người thay thế vị trí cô, thay thế cô quan tâm anh, thay thế cô yêu anh.

Và Cao Quỳnh Phương cũng không biết nỗi đau mà Lâm Khải Phong không nói thành lời, những cay đắng mà anh phải gánh chịu, những năm tháng anh vất vả với con tim tan nát. Dù vậy anh vẫn không cách nào từ bỏ, biết bao lần anh đậu xe dưới chung cư âm thầm nhìn cô, biết bao lần anh muốn gạt bỏ đau thương ôm cô vào lòng, biết bao lần anh muốn cùng cô xây dựng lại hạnh phúc năm xưa. Nhưng hình như đã quá muộn màng, vì bây giờ đây bên cô cũng đã có người che chở cô trước những cơn mưa nặng hạt, đã có người cùng cô bước tới ngày mai ngập ánh mặt trời, điều mà anh không làm được.

Cao Quỳnh Phương cùng Lê Quốc Khánh đã rời khỏi từ lâu nhưng Lâm Khải Phong vẫn bất động tại chỗ. Dù rất muốn lao ra giành Cao Quỳnh Phương về nhưng cả cơ thể anh như không còn chút sức lực nào. Đôi chân cứ như đóng băng tại chỗ, là anh hận cô rồi bỏ mình, là anh cho rằng cô đã tìm được bến đỗ mới? Tất cả đều không phải, chỉ vì những giọt nước mắt lăn dài trên gò má, chỉ vì khuôn mặt nhợt nhạt loay hoay tìm chỗ dựa, chỉ vì đôi mắt vô hồn nhìn về phía biển xa xôi, chỉ vì anh biết cô đã quá mệt mỏi.

“Em có giấu anh đi học diễn xuất không vậy?” – Lê Quốc Khánh nhìn mặt nhìn Cao Quỳnh Phương bên cạnh.

“Hình như ba không biết anh trốn về đây thì phải?” – Đây gọi là một nhát chí mạng.

Lê Quốc Khánh bị đâm trúng tim đen đành im lặng đầu hàng. Nhưng có một điều anh nghĩ mãi cũng không hiểu “Dạ dày em không tốt sao lại uống ba ly rượu đó?”

Đương nhiên Cao Quỳnh Phương là người hiểu rõ bản thân mình hơn ai hết, nhưng không liệu mạng thì sao có thể hoàn thành xuất sắc vai diễn mình đã kí công gây dựng. Nhưng diễn tròn vai không có nghĩa là mất luôn mạng. Cao Quỳnh Phương là ai? Cô là bác sĩ, những chuyện con con thể này sao làm khó được cô.

Một tiếng trước.

Sau khi uống xong ba ly rượu của Lâm Khải Phong, Cao Quỳnh Phương biết tình thế không ổn.

“Mình đi toilet.”

Cao Quỳnh Phương khó nhọc vịn vách tường hai bên loạng choạng đi đến toilet. Vừa bước vào, Cao Quỳnh Phương lập tức dùng tay thọc sâu vào cổ họng, thành công nôn ra tất tần tât chất lỏng gớm ghiếc kia. Khi chắc chắn đã không còn chút rượu nào trong dạ dày, Cao Quỳnh Phương mới đi ra ngoài. Mặc dù tiếp theo sau đó cô uống rất nhiều rượu, nhưng nhìn chung chỉ là loại rượu nhẹ, không là gì so với từ lượng của Cao Quỳnh Phương, cảnh say bí tỉ chẳng qua chỉ để che mắt thiên hạ, cũng là để thử lòng của Lâm Khải Phong. Và không ngoài dự đoán, Cao Quỳnh Phương đã sớm nhìn thấy Lâm Khải Phong bám phía sau, nên mới nhấn tin cho Lê Quốc Khánh.

Điện thoại báo có tin nhắn đến. Cao Quỳnh Phương nhanh chóng mở ra.

‘Việc thu mua rất thuận lợi’

Đôi mắt đã không còn đong đầy nước mắt mà là thâm sâu khó lường, những ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím ‘Họ có biết không?’

Rất nhanh, Cao Quỳnh Phương đã nhận được hồi âm ‘Không.’

‘Tốt, nhưng tạm thời dừng mạnh động, tìm một người thế thân đi. Còn nữa, giúp tôi điều tra Ngô Kim Ngọc.’

Cao Quỳnh Phương cất điện thoại và giở xách, nghiêm giọng nói “Cùng lắm em chỉ bao che anh được một tháng thôi.”

Lê Quốc Khánh hoàn toàn không biết chuyện gì, và Cao Quỳnh Phương cũng không muốn kéo anh vào. Biết càng ít sẽ càng tốt hơn cho Lê Quốc Khánh, cũng là một cách để bảo vệ anh.

Đêm có dài cũng đến lúc nhường chỗ cho ánh sáng. Hôm nay là ngày Cao Quỳnh Phương đến Lâm gia kiểm tra định kỳ cho Lâm Thế Thanh. Vì thế mới sáng tinh mơ, Cao Quỳnh Phương đã dậy, cô muốn chuẩn bị một tinh thần tốt nhất để chính thức hội ngộ Lâm phu nhân – Trần Diễm Surong.

Cuối cùng cũng có một ngày Cao Quỳnh Phương đường đường chính chính bước chân vào Lâm gia, chỉ tiếc là không phải vì tình yêu của mình. Mọi ước của tuổi mười chín đã bị chủ nhân căn nhà này một bước đạp đổ, mọi hi vọng tình thân điều bị chủ nhân căn nhà này đạp tan tành, cô có nên hận? Đúng, cô phải hận và phải đòi lại. Tội lỗi hôm nay không phải do cô tạo ra, chỉ là do Trần Diễm Surong tự chuốc lấy, cô chỉ thay trời hành đạo thôi.

“Chào ông Lâm, bà Lâm” – Cao Quỳnh Phương khó khăn lắm mới dập tắt được ngọn lửa thù hận để tươi cười đối diện với Trần Diễm Surong. Bao nhiêu năm trôi qua, Trần Diễm Surong vẫn là một người phụ nữ xinh đẹp, nét thanh tao cao quý tỏa ra từ bà khiến người ta choáng ngợp, hình như thời gian cũng không có cách nào bào mòn thân thể bà.

Sau một loạt kiểm tra thông thường, Cao Quỳnh Phương kết luận sức khỏe Lâm Thế Thanh rất tốt, không có dấu hiệu bất thường nên khi kê cho ông một số loại thuốc trợ tim bình thường rồi rời khỏi. Con người ai mà không có nhược điểm, nó tạo nên một nỗi sợ vô hình, khiến người ta luôn kiêng dè, luôn lo lắng và Trần Diễm Surong cũng thế.

“Cuộc sống cô bây giờ vẫn tốt chứ?” – Cao Quỳnh Phương vô cùng vinh hạnh được Trần Diễm Surong đích thân tiễn ra đến tận cổng.

“Cảm ơn bà, rất tốt.” – Líp mặt nạ thường ngày hôm nay dường như dày thêm, nụ cười như đông cứng trên khuôn mặt khả ái, là nụ cười giả dối nhất của cô.

Trần Diễm Surong vẫn luôn là một người điềm tĩnh, dù trong hoàn cảnh ngặt nghèo nhất bà cũng có cách đối phó, huống hồ là một người từng bại thảm hại trong tay bà “Tốt hơn hết hãy luôn giữ sự yên bình đó.”

Cao Quỳnh Phương lễ phép nói lời cuối cùng trước khi đi “Tôi sẽ cố thừa bà.” Với một người lão luyện như Trần Diễm Surong dư sức hiểu hàm ý trong câu nói của Cao Quỳnh Phương thế nhưng bà ta vẫn rất bình tĩnh, thần nhiên nhìn cô rồi đi rồi vào trong. Điều này cũng không nằm ngoài dự đoán của Cao Quỳnh Phương, nhưng cô đã không còn là một Cao Quỳnh Phương yếu ớt ngày nào, từ từ rồi Trần Diễm Surong sẽ được nếm cảm giác đau khổ mà bà từng ban phát.

Trở về bệnh viện. Cao Quỳnh Phương lại tiếp tục cuộc sống bình thường hằng ngày, đây dường như là niềm vui cuối cùng còn sót lại trong cuộc đời cô. Không cần nguy trang, không cần giả dối, mọi việc cô làm đều là xuất phát từ trái tim. Dù bệnh viện là một nơi nước mắt xen lẫn nụ cười nhưng ít ra tất cả những cảm xúc ấy đều chân thật, đều vì tình thân mà con người luôn trân trọng, thứ mà Cao Quỳnh Phương luôn khao khát.

“Chị, về thôi.” – Thấy Cao Quỳnh Phương thờ thẩn đến quên mất thời gian, cô y tá vui vẻ nhắc nhở.

“Sao gấp vậy? Vẫn chưa đến giờ tan ca mà?” – Cao Quỳnh Phương liếc nhìn đồng hồ chỉ mới 18h45, vẫn chưa đến giờ giao ca.

“Hôm nay Valentine, ngoại lệ một bữa đi chị.”

Cao Quỳnh Phương lại rơi vào dòng suy nghĩ, cô thở dài “Thì ra hôm nay là Valentine.”

“Anh, sinh nhật vui vẻ.” – Triệu Minh Minh ôm chặt Lâm Khải Phong, đặt lên má anh một nụ hôn nồng ấm.

“Cảm ơn em” – Dù Triệu Minh Minh đã cố chuẩn bị toàn vẹn mọi thứ nhưng chỉ đổi lại một nụ cười mỉm của Lâm Khải Phong.

Thấy Lâm Khải Phong có vẻ miễn cưỡng, Triệu Minh Minh khó hiểu hỏi “Anh không vui à?”

Không phải không vui mà là không muốn nhớ. Nếu hôm nay Triệu Minh Minh không nhắc chắc thật sự anh đã quên. Kể từ cơn mưa của bảy năm trước, Lâm Khải Phong đã để ngày này cho gió cuốn đi, để đông bão vui đập vỡ tan, bởi anh rất sợ, sợ nó nhắc anh nhớ về tình yêu năm nào, về nụ hôn nồng cháy dưới ánh trăng, về người con gái anh nguyện ý đánh đổi tất cả và về cả nỗi đau cô đã nhốt tâm để lại. Nhưng trước mặt Triệu Minh Minh, Lâm Khải Phong chỉ có thể vui vẻ chấp nhận, anh không có lựa chọn, cũng như năm xưa, không được chọn lựa.

Triệu Minh Minh đã sắp đặt mọi thứ rất chu toàn, một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, một bản balad ngọt ngào, một tình yêu không tì vết. Vậy mà cơn tìm ngu ngốc của anh vẫn không cách nào tiếp nhận, anh cứ mãi nhớ về ngày này của bảy năm về trước, nhớ về cặp giày thủy tinh sáng lấp lánh dưới trăng, nhớ nụ cười thuần khiết của Cao Quỳnh Phương, nhớ khi mỗi lần họ hòa quyện làm một. Biết là sai trái nhưng anh bất lực rồi, càng không chế bản thân anh càng nhớ, càng cố thoát khỏi anh lại càng bị buộc chặt.

“Chúng ta đi dạo.” – Nếu điều ước trong sinh nhật có thật, Lâm Khải Phong ước rằng có thể nhìn rõ người hôm nay bên cạnh anh là ai.

Nắm chặt tay Triệu Minh Minh cùng sải bước trên đường, giống như bao cặp tình nhân khác, hơi ẩm tỏa ra khiến trái tim loạn nhịp của Lâm Khải Phong dần trở về vị trí cũ. Họ dừng lại bên bờ biển mênh mông, cùng nhau nhìn ra phía xa vô định, cùng nhau ước những điều tốt đẹp.

“Có bao giờ em rời xa anh không?” – Lâm Khải Phong đột nhiên lên tiếng.

Có lẽ Triệu Minh Minh không nghe ra sự trống vắng trong lời nói của Lâm Khải Phong nên cô mới vui vẻ xoay người anh đối diện mình, rồi tiến đến vòng tay ôm eo Lâm Khải Phong “Sẽ không bao giờ em để anh một mình.”

Lâm Khải Phong nghe như thanh âm quen thuộc năm xưa, anh mãi nguyện đáp trả cái ôm của Triệu Minh Minh từ đáy lòng thốt lên “Cảm ơn em”

Cũng ngay lúc này, một cơn mưa từ đâu ập đến.

“Anh... đi thôi.” – Triệu Minh Minh vội kéo tay Lâm Khải Phong chạy tìm chỗ trú.

Đến giờ thì Lâm Khải Phong mới thức tỉnh, đã không phải là Cao Quỳnh Phương, đã không phải là lời hứa mà cô dành cho anh, bởi Cao Quỳnh Phương luôn nguyện ý cùng anh ướt mưa, sẽ không vội vã trốn chạy. Đúng vậy, cũng như bây giờ, Cao Quỳnh Phương đứng lặng lẽ trong cơn mưa nặng hạt, nước mưa thấm vào da thịt buốt giá nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn chấp nhận chịu đựng. Ba trăm sáu mươi lăm ngày, chỉ có duy nhất một ngày để cô nhớ anh, tại sao vẫn phải cướp đi? Thì ra cô không mạnh mẽ như mình nghĩ, nhìn anh ôm người con gái khác, nhìn khuôn mặt viên mãn hạnh phúc của anh, tất cả đều như một cây dao cắm thẳng vào trái tim cô. Có ai biết Cao Quỳnh Phương không khóc vì không muốn Lâm Khải Phong nhìn thấy, không ngã khụy vì không muốn Lâm Khải Phong đau lòng, không níu kéo vì sợ Lâm Khải Phong không dứt bỏ, nỗi đau mà anh gánh chịu có lớn bằng cô? Cuối cùng, Cao Quỳnh Phương mới hiểu ra, nỗi đau lớn nhất không phải khi tình yêu kết thúc mà khi đã kết thúc mới nhận ra còn yêu rất nhiều.

“Tĩnh lại đi, em không phải như vậy?” – Không hiểu sao Trình Tử Khiêm luôn xuất hiện lúc Cao Quỳnh Phương yếu đuối nhất, anh vẫn như năm xưa không nhấc mắt nhìn Cao Quỳnh Phương một mình chống chọi dưới mưa, anh cảm ô đến bên cạnh cô.

Nhưng Cao Quỳnh Phương lại lặng đi “Anh về đi.” – Thì ra cũng có lúc Cao Quỳnh Phương tham lam mưa, vì ít nhất nỗi đau mưa để lại trên thân xác này sẽ khiến nỗi đau trong tim vui dần.

Cao Quỳnh Phương hôm nay đã đủ trưởng thành để tự bước đi, Trình Tử Khiêm biết rõ. Vì thế anh đứng lặng nhìn đôi chân mỗi bước của Cao Quỳnh Phương lẻ bước đi cũng không đuổi theo. Có lẽ giống như Lâm Khải Phong nói, cô giờ đã thay đổi, đã quá xa lạ. Cô cứ đi mãi, không biết đi đâu, cũng không biết về đâu. Mưa mỗi lúc thêm nặng hạt, bước chân Cao Quỳnh Phương càng thêm nặng nề, cô đứng chững lại, ngược mặt nhìn lên bầu trời tối đen trên cao, rồi lại nhìn về phía trước mặt mù, thì ra con đường cô chọn lại đen tối và mờ mịt như vậy. Lần đầu tiên Cao Quỳnh Phương cảm thấy sợ hãi về ngày mai, khi đêm đen dường như chầnhэт tất cả các lối đi, Cao Quỳnh Phương mới nhận ra mình quá nhỏ bé so với thế giới rộng lớn này, thì ra đôi chân dù kiên định đến mấy cũng có lúc mệt mỏi, thôi hãy một lần cho cô được yếu đuối.

Ngay khi Cao Quỳnh Phương sắp ngã xuống, bỗng từ đằng sau có một đôi tay rắn chắc ôm chặt cơ thể cô.

“Nếu đã không muốn đứng dưới ô của ai đó thì ít ra hãy tìm một người chịu ướt cùng em”

Giọng nói thâm tình rơi trên vành tai, đôi tay kiên định đặt trên eo, lồng ngực ấm áp dán chặt phía sau, tất cả đều là thật. Cao Quỳnh Phương như bất động tại chỗ, dù lý trí rất muốn cự tuyệt nhưng cơn tìm không cho phép, lần cuối cùng thôi, hãy để cô yêu anh. Cứ như vậy, trong thình lình hai con người hòa quyện vào nhau, cảm nhận tình yêu năm nào vẫn vẹn nguyên, cảm nhận trái tim đã không còn băng giá, cảm nhận sự tồn tại chân thật của đôi phương. Giá như thù hận kia chưa từng tồn tại, giá như tình yêu kia chưa bao giờ tách rời, giá như cay đắng kia chưa bao giờ hiển hiện, thì bây giờ họ có được hạnh phúc?

“Xin anh... buông em ra đi.” – Cũng đã đến lúc Cao Quỳnh Phương nên tỉnh lại, càng tham lam vòng tay này, chỉ càng nhận thêm đau khổ. Nhưng dù có cách mấy, cánh tay rắn chắc của Lâm Khải Phong vẫn ôm chặt cô, giống như muốn đem hai cơ thể nhập làm một, để cô không còn chạy trốn, để anh vĩnh viễn không mất cô.

“Anh mệt rồi, anh không chơi nổi trò trốn tìm với em nữa. Coi như anh thua rồi... mình bắt đầu lại... được không em?” – Giọng nói bất lực của Lâm Khải Phong rõ ràng bên tai, làm trái tim Cao Quỳnh Phương nhói lên từng cơn. Có lẽ nếu lúc đó anh không bắt gặp cô lần tránh chiếc ô của Trình Tử Khiêm, nếu anh không nhìn thấy cô khó nhọc nhưng vẫn cố bước đi, nếu như cô không sắp ngã khụy thì có lẽ anh vẫn chôn giấu tình cảm này, vẫn nghe theo sự sắp đặt của số phận, vẫn chấp nhận buông tay.

“Bên cạnh em... chỉ khiến anh bị ướt thôi.” - Một giọt nước nóng hổi rơi xuống tay Lâm Khải Phong, là nước mắt Cao Quỳnh Phương... đã tràn.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Em nhìn anh đi. Nói cho anh biết em có còn yêu anh không?”

Con người đen lấy của Lâm Khải Phong như xoáy Cao Quỳnh Phương vào một vòng tròn oan nghiệt, dù đã cố trốn chạy, nhưng cánh tay anh vẫn quá rắn chắc, kiềm hãm đôi chân ép cô phải đối diện.

“Em không biết.” Đến nước này, buông tay là điều không thể, nhưng bên cạnh nhau cũng là sai trái, giữa hai dòng nước Cao Quỳnh Phương thật không biết phải trôi về đâu?

Nhưng may mắn thay bên cạnh cô luôn có một vòng tay, anh sẽ thay cô chọn “Đồ ngốc.” Lâm Khải Phong một lần nữa ôm chặt Cao Quỳnh Phương vào lòng, đó là tình yêu mà bảy năm qua anh chưa bao giờ thay đổi, cay đắng năm đó chẳng là gì so với thứ tình cảm to lớn tồn tại trong trái tim anh, chỉ cần cô vẫn không từ bỏ, có chết anh cũng giành lại.

Cao Quỳnh Phương sụp lỵ trong vòng ôm của Lâm Khải Phong, nước mắt lại rơi theo từng nhịp đập trái tim anh, nhưng có bao nhiêu giọt là thật lòng, có bao nhiêu giọt là xuất phát từ tình yêu? Lâm Khải Phong anh có thể vì chữ yêu mà đánh đổi tất cả nhưng Cao Quỳnh Phương cô chỉ hi sinh vì một chữ hận. Là thù hận đã khiến trái tim cô trở nên chay sạn, chẳng có thứ gì khiến cô quay đầu, dù phải mất đi cả tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Mưa, trồn đời không thay đổi, chỉ có con người luôn đổi thay để thích nghi với cay nghiệt của số phận. Cao Quỳnh Phương đã từng cuộc tất cả vì tình yêu nhưng hạnh phúc ở đâu, thì ra hạnh phúc ở đằng sau thù hận, chỉ trả thù mới nhìn thấy được hạnh phúc. Và lần này, cô tuyệt đối không thể thua, bởi cô đã đặt cuộc tình yêu, trái tim, thể xác, tất cả.

“Oh my god. Cậu sao vậy?” – Dương Băng Vũ vừa mở cửa, lập tức nhìn thấy Cao Quỳnh Phương cả người ướt sũng, cô nhanh chóng kéo Cao Quỳnh Phương vào nhà rồi chạy vọt vào phòng lấy khăn.

Tắm rửa xong, Cao Quỳnh Phương bước về phòng. Mở laptop lên, cô nhận được rất nhiều email, và trong đó có một lá thư rất quan trọng, cũng chính là nguyên nhân cô phải trở về bên cạnh Lâm Khải Phong. Cầu mong mọi chuyện sớm kết thúc, khi mục đích đã đạt được cô sẽ rời xa anh, càng tổn thương anh cũng chính là tổn thương bản thân cô, nhưng cuộc đời này ai biết trước được ngày mai. Ngay từ đầu, số phận đã gắn liền cô và anh, không những kiếp này mà là đời đời kiếp kiếp.

“Chris. Tài liệu hôm trước mình gửi qua cho cậu, cậu thấy sao?” – Cuộc sống thật sự của Cao Quỳnh Phương dường như chỉ bắt đầu vào ban đêm.

“Chỉ cần ngăn cản được việc sáp nhập, chúng ta vẫn còn cơ hội.” – Giọng một cô gái lãnh lút ở đầu dây bên kia.

“Cậu yên tâm, mình sẽ tìm mọi cách giúp cậu.” – Thấy Cao Quỳnh Phương không trả lời, cô gái kia trấn an.

“Cảm ơn cậu, mình có ca phẫu thuật, liên lạc cậu sau.”

Đặt điện thoại lên bàn, Cao Quỳnh Phương bước ra ban công. Ánh đèn hắt xuống đường, dù chỉ soi rọi được một phần của con đường rộng lớn nhưng lại chính là ánh sáng lớn lao của người dân lao động đang cật lực làm việc để mưu sinh, đồng tiền từ bao giờ lại trở nên to lớn như thế, vì tiền người ta nguyện ý hi sinh tình thân, tình yêu thậm chí là mạng sống. Liệu rằng khi đồng tiền không còn là thước đo cuộc sống, người ta có thể sống bằng trái tim chân thật? Tất cả chỉ là chữ nếu.

Trở lại giường ngủ, Cao Quỳnh Phương cố ép bản thân mình, ít nhất ngủ rồi sẽ không cần nhớ đến nỗi đau hay cả thù hận.

“Lâm Khải Phong, từ ngày hôm nay em nguyện ý ở bên cạnh anh, dù xảy ra chuyện gì chẳng nữa cũng không xa rời.”

Không thể nào tin được, cô gái có đôi mắt cười thuần khiết ấy, cô gái đang vô cùng hạnh phúc ấy lại là Cao Quỳnh Phương. Cô ôm anh, họ trao cho nhau một nụ hôn nồng cháy, nụ hôn chứng minh cho tình yêu vĩnh cửu, cho cuộc sống gắn kết từ đây. Nhưng khi cặp nhân chưa kịp lóng vào tay thì...

“Cao Quỳnh Phương, cô thật quá ngây thơ, cô nghĩ sau tất cả những chuyện cô làm, cô vẫn đáng để hạnh phúc sao? Hết lần này đến lần khác, cô làm tổn thương Khải Phong, thậm chí còn lợi dụng anh ấy để hoàn thành mục đích, cô không xứng với anh ấy.”

Giọng nói sắc lẹm của Triệu Minh Minh khiến bàn tay cầm nhẫn của Cao Quỳnh Phương phát run, Triệu Minh Minh nói không sai, cô không xứng với anh. Nhưng Cao Quỳnh Phương luôn tin vào Lâm Khải Phong, anh đã từng hứa sẽ cho cô hạnh phúc, đã cùng cô vượt qua biết bao sóng gió, cô tin anh sẽ không rời khỏi cô. Nhưng với những vết thương mà cô để lại, có mấy ai có thể tha thứ?

“Anh...” – Cao Quỳnh Phương run run nhìn Lâm Khải Phong.

Sao giờ đây anh lại xa lạ đến thế, đôi mắt anh nhìn cô không còn thâm tình mà đầy thù hận.

“Em có nhìn thấy mình không?” – Giọng nói lạ lẫm này, không phải, không thể nào là của Lâm Khải Phong.

“Em... anh nghe em nói đi.”

“Tất cả đã kết thúc rồi, kết thúc bằng nỗi đau của em.”

Mọi người lần lượt rời đi, Lâm Khải Phong, Triệu Minh Minh, Trình Tử Khiêm và cả Dương Băng Vũ. Cao Quỳnh Phương đau đớn ngồi bệt xuống thảm, chiếc nhẫn trên tay cũng rơi mất từ khi nào, không còn ai bên cạnh, chỉ còn tro bụi một mình cô với không gian cô quạnh, cô không muốn, không muốn....

Cao Quỳnh Phương bật dậy từ cơn ác mộng, cũng may chỉ là giấc mơ, không phải sự thật. Vừa rồi, cô thật sự sợ hãi, dù đã tỉnh lại như vẫn chưa hết bàng hoàng, mồ hôi lấm tấm trên trán. Không thể nào, Cao Quỳnh Phương đã sắp xếp rất chu toàn, chắc chắn không kết thúc như vậy, cô phải là người chiến thắng, phải thắng trong huy hoàng.

“Chị à, trưởng khoa Quách mời chị lên hội chẩn.”

Cả đêm không ngủ khiến Cao Quỳnh Phương rất mệt mỏi, cả thân thể đều uể oải, nhưng cô vẫn cố gắng xoa thái dương, lắc phần cổ để xua đi cơn buồn ngủ rồi vội lấy áo blouse, hướng về phòng họp. Tài liệu nhanh chóng được phát ra, mọi người đều chăm chú đọc bệnh án, không khí bắt đầu trở nên nghiêm trọng.

Bệnh nhân là một đứa bé 10 tuổi mắc tứ chứng Fallot (một căn bệnh tim bẩm sinh) nhưng gia cảnh lại khó khăn, không thể chi trả cho một ca phẫu thuật thông thường vì thế có kiến nghị sử dụng chương trình thử nghiệm của một công ty dược học. Nhưng chương trình này chỉ mới đưa vào thử nghiệm, khả năng rủi ro rất cao.

“Con phản đối.” – Sau một hồi suy ngẫm, Cao Quỳnh Phương đột ngột lên tiếng.

“Chúng ta có thể xin tài trợ, không thể lấy sinh mệnh của một đứa trẻ làm vật thí nghiệm.”

“Con nên biết rõ, tứ chứng Fallot phải phẫu thuật ngay từ lúc mới sinh, càng lớn nguy cơ rủi ro càng cao, chi phí cũng từ đó mà tăng theo, dù cho chúng ta có xin được viện phí nhưng thằng bé thì không thể đợi.” – Quách Tĩnh vô cùng bình tĩnh đưa ra luận chứng phản bác Cao Quỳnh Phương.

Phải, đứa bé không thể đợi được nữa. Nhưng chương trình thực nghiệm quá nguy hiểm, có thể xảy ra biến chứng bất cứ lúc nào, thân thể yếu ớt của đứa bé hoàn toàn không thể chịu đựng được bất kỳ một cơn đau nào nữa. Mọi thứ dường như lại rơi vào bế tắc.

“Con nghĩ chúng ta cần nói chuyện thêm với người thân của bệnh nhân này.”

Cả hội đồng đều đồng ý với đề nghị của Cao Quỳnh Phương. Biết đâu, có một phép màu xuất hiện cứu lấy đứa bé này. Mọi người thu dọn rồi rời khỏi phòng họp, riêng Cao Quỳnh Phương phải ở lại theo yêu cầu của Quách Tĩnh.

“Bất cứ thứ gì cũng có giới hạn của nó, con nên lấy đại cuộc làm trọng.”

“Cứu bệnh nhân là trách nhiệm của chúng ta.”

“Nhưng cũng có trường hợp phải trông mong vào số phận của bệnh nhân.”

“Nó nằm trong tay chúng ta, thưa thầy.”

Trên đường về phòng làm việc, Cao Quỳnh Phương đột nhiên bị một đứa trẻ đụng phải. Không ngờ, đây lại là đứa bé trong bệnh án vừa nãy. Nhìn khuôn mặt xanh xao và thân thể ốm yếu của thằng bé, Cao Quỳnh Phương cảm thấy đau lòng, cô ngồi xuống đỡ nó đứng lên, rồi dịu dàng hỏi han.

“Con tên là gì?”

“Dạ, con tên là Tiểu Tinh.” – Thằng bé vô cùng lễ phép trả lời.

“Sao con lại chạy ở đây, lỡ đụng trúng người khác thì sao?”

Tiểu Tinh nghe giọng nghiêm khắc của Cao Quỳnh Phương sợ hãi cúi mặt “Con xin lỗi.” Cao Quỳnh Phương khẽ vuốt đầu Tiểu Tinh, rồi mỉm cười nhìn nó “Được rồi, cô đưa con về phòng được không?”

“Được ạ.”

Suốt cả quãng đường, Tiểu Tinh nói rất nhiều chuyện với Cao Quỳnh Phương, kể cả những bí mật mà nó chưa từng với ai. Thì ra khi đối mặt với cái chết, con người ta vẫn có thể vui vẻ như vậy. Mặc dù Tiểu Tinh rất lạc quan nhưng những người thân bên cạnh thằng bé thì không như vậy, nhìn khuôn mặt hốc hác với quầng mắt thâm quầng của mẹ nó, ai mà không xót xa, gánh nặng tiền bạc đã cướp mất tuổi xuân và sức khỏe của chị, vậy mà chị vẫn không bao giờ dừng lại, chị vẫn cố gắng cho đến tia hi vọng cuối cùng.

“Cảm ơn bác sĩ.” – Giọng nói hiền hậu của một bà mẹ hi sinh tất cả vì con khiến trái tim băng giá của Cao Quỳnh Phương rung động.

“Đây là danh thiếp của em, khi nào chị có thời gian, em muốn trao đổi với chị vài điều.”

Rồi Cao Quỳnh Phương trở về văn phòng, cả ngày trong đầu cô luôn hiện lên nụ cười của Tiểu Tinh, một nụ cười ngây thơ, trong trắng dù phải gánh chịu nỗi đau cũng không một chút oán hận. Thì ra, cô vẫn còn may mắn hơn rất nhiều người, ít ra vẫn bình an sống đến hôm nay, có khi nào cô đã sai, không, không phải. Cô chỉ đòi lại những gì mình đã mất, sai lầm không phải do cô mà do Trần Diễm Surong.

“Chiều nay anh qua đón em?” – Hoàn toàn trái ngược với Cao Quỳnh Phương, tâm tình Lâm Khải Phong hình như rất vui vẻ.

“Ừ.”

“Em sao vậy? “ – Giọng nói mệt mỏi của Cao Quỳnh Phương làm niềm vui của Lâm Khải Phong bị đứt đoạn.

“Không, chiều gặp,bye anh.”

Nếu Cao Quỳnh Phương không chịu nói, ai có thể ép cô đây. Cuộc sống có quá nhiều thứ khiến người ta mệt mỏi, huống chi Cao Quỳnh Phương lại luôn phải đối mặt với sự sống và cái chết. Dù rất muốn chia sẻ, nhưng Lâm Khải Phong vẫn tôn trọng lựa chọn của cô, nếu một ngày cô không còn khả năng chống chọi, anh sẽ ở bên.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Những ngày tháng mất đi Cao Quỳnh Phương là những ngày tháng đau khổ nhất trong cuộc đời Lâm Khải Phong, bất kể làm gì, hình ảnh cô luôn hiện rõ trước mắt. Biết bao lần anh say đến quên mất mình là ai nhưng chưa một lần anh quên được cô, biết bao lần anh ngồi cuộn mình trong góc tối nhưng nụ cười của cô luôn soi sáng tâm hồn anh, biết bao nhiêu cuộc tình trôi qua, biết bao nhiêu bóng hồng lần lượt đi ngang nhưng Cao Quỳnh Phương với anh vẫn là duy nhất. Cho nên bây giờ, dù cô có xác muối trái tim anh bao nhiêu lần, dù cô muốn đập đổ cuộc tình này bao nhiêu lần, anh vẫn sẽ gắng gượng, sẽ không bao giờ từ bỏ, một lần nào nữa.

“Rảnh không? Chiều nay đi uống vài ly đi!” – Lời nói của Lê Quốc Khánh đã xua tan mảng kí ức đang dần trở về trong Lâm Khải Phong.

“Bận rồi, cậu tìm Từ Khiêm đi.”

Lê Quốc Khánh thông dong tiến đến bàn làm việc của Lâm Khải Phong ngồi xuống, anh nhìn Lâm Khải Phong rồi chất chất lưỡi, lắc lắc đầu bốn cọt “Xem ra cậu càng ngày càng bị quân kỹ nhỉ?”

Lâm Khải Phong đương nhiên không có hứng thú tham gia vào trò đùa của Lê Quốc Khánh, anh cúi xuống tiếp tục xem xét tài liệu.

“Thôi được rồi, cậu đừng có bày cái bộ mặt đó với tôi, tạm biệt.” – Tiết mục giải trí giữa giờ của Lê Quốc Khánh vậy là kết thúc.

Thời gian tiếp tục trôi đi, chậm rãi từng giây từng phút nhưng với Lâm Khải Phong và Cao Quỳnh Phương, nó giống như một con bão, cuốn đi nụ cười, tình yêu và cả hạnh phúc. Bảy năm trôi qua, để lại trong tim mỗi người những vết thương dù không nói ra nhưng hẳn ai cũng cảm nhận được, bây giờ họ giống như những con thiêu thân lao đầu vào lửa, ngày mai, tương lai, mọi thứ đều mờ mịt, rồi số phận sẽ một lần nữa đẩy họ về đâu, không ai lường trước được...

Phải đã là số phận thì không ai lường trước được, cũng giống như Bạc Vy Nhi, ngày chị chấp nhận nén đau sinh ra Tiểu Tinh, chưa bao giờ chị nghĩ đã để lại trong con mình một căn bệnh quái ác, đang từng ngày tàn phá thân thể bé nhỏ. Nhiều lần chị lặng lẽ nhìn Tiểu Tinh say giấc, lòng chị lại đau như ai cắn xé, chị khẽ vuốt ve cơ thể bé nhỏ của Tiểu Tinh trong nước mắt, là chị vô dụng ngoài cổ gắng đến hơi thở cuối cùng ra chị không làm được gì cả.

“Chị ngồi đi.” – Cao Quỳnh Phương cũng không biết tại sao mình lại có một cảm tình đặc biệt với hoàn cảnh của Tiểu Tinh, có lẽ chính là do nụ cười bất chấp số phận của thằng bé.

Bạc Vy Nhi ngồi ngay ngắn trước mặt Cao Quỳnh Phương, hi vọng dường như đã không còn hiện quá nhiều trong mắt chị, chỉ còn đọng lại một nỗi buồn đau đáu “Xin bác sĩ hãy giúp con tôi!” Tuy vậy chị vẫn không kiềm được tiếng lòng mình đang thét gào.

“Đó là công việc của chúng tôi. Lần này tôi mời chị đến đây là muốn nói đến việc áp dụng chương trình thí nghiệm cho Tiểu Tinh, tôi nghĩ bác sĩ phụ trách dự án này cũng đã nói sơ lược với chị về độ rủi ro của nó, và hình như chị đã đồng ý?”

“Phải.” – Đôi mắt Bạc Vy Nhi sụp xuống như che giấu một nỗi sợ mà chị phải cắn răng chấp nhận.

“Chị nên suy nghĩ thật kỹ, điều trị như vậy rất nguy hiểm?” – Cao Quỳnh Phương vẫn cố gắng thay đổi tình hình.

“Bác sĩ, tôi hết cách rồi nên mới lựa chọn như vậy.”

Cùng lúc với câu nói của Bạc Vy Nhi, một người khác bước vào.

“Ừa, anh về từ bao giờ vậy?” – Người bước vào là Huỳnh Lập, anh là một bác sĩ giỏi, một người đàn anh mà Cao Quỳnh Phương luôn ngưỡng mộ, mấy tháng trước anh được cử đi học một khóa chuyên tu ở Úc, cuối tháng này mới kết thúc, nên sự xuất hiện của anh làm Cao Quỳnh Phương rất ngạc nhiên.

“Mới sáng nay thôi, định qua nói chuyện với em một chút nhưng em bận rồi thì thôi vậy!” – Giống như thói quen hằng ngày của Huỳnh Lập, anh không trễ nãi một giây phút nào, rồi khỏi khi câu nói vừa dứt.

Huỳnh Lập rời đi, nhường lại căn phòng cho cuộc đối thoại của Cao Quỳnh Phương và Bạc Vy Nhi.

“Còn ba bé thì sao? Chị nên bàn với ba bé chuyện này, biết đâu sẽ tìm được hướng giải quyết?”

“Cảm ơn bác sĩ, nhưng tôi đã quyết định rồi.”

Thật không ngờ, một người phụ nữ trông yếu ớt như chị lại còn một mặt cứng rắn kiên định như vậy. Cao Quỳnh Phương không còn biết nói gì, mọi lựa chọn đều ở Bạc Vy Nhi, cô cũng chỉ đơn giản là một bác sĩ chuyên môn. Nhưng cũng chính vì là một bác sĩ, Cao Quỳnh Phương không đứng nhìn bệnh nhân chết mà không làm gì. Và hình như ánh sáng đang mờ ra, dẫn đường cô. Nhưng trước hết, đối phó với Lâm Khải Phong cái đã. Nhìn chiếc xe Ferrari đỏ sang trọng đậu dưới sảnh, Cao Quỳnh Phương ngán ngấm đội lên chiếc mặt nạ giả tạo, cô ghét cảm giác bên cạnh anh, bởi nó luôn trói chân cô, khiến cô đắm chìm, khiến cô mù mịt dù lý trí vẫn vô cùng tỉnh táo.

“Anh đến lâu chưa?” – Những câu nói trước đây Cao Quỳnh Phương chưa từng nói không biết từ bao giờ lại thành thạo vọt ra.

“Mới đến thôi.”

Chiếc xe lăn bánh với bầu không khí tĩnh lặng, im lặng đến đáng sợ. Phải chăng đã quá lâu để cô và anh tìm ra một câu chuyện chung, hay là vì đã quá sợ đến mức không dám lên tiếng. Dù đôi mắt nhìn đắm đắm phía trước nhưng Cao Quỳnh Phương dường như không thấy gì, bởi cô đang rất cố gắng chèn ép trái tim mình, nó đang đập một cách mãnh liệt, vì yêu, vì đau hay đơn giản chỉ vì anh. Ngay lúc ấy, một bàn tay ấm áp như tiếp thêm sức mạnh cho trái tim cô, dù lý trí rất muốn phản kháng nhưng phải làm sao khi cô chỉ có một con đường.

“Chúng ta đi đâu vậy?” – Cứ tiếp tục yên lặng sẽ khiến trái tim đắm chìm, ngay lúc này cô cần đánh thức nó dậy.

“Rồi em sẽ biết.” – Lâm Khải Phong quay sang nhìn cô bằng đôi mắt ngập ý cười, Cao Quỳnh Phương như chết đuối trong ánh mắt ấy, rõ ràng cô nhìn thấy được niềm hạnh phúc, sự mãn nguyện và cả sự trân trọng trong đôi mắt anh, Cao Quỳnh Phương không biết những điều cô làm như một con dao hai lưỡi, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cô đứt tay.

Cuối cùng thì xe cũng dừng lại, giống như một sự giải thoát. Mở cửa xuống xe, Cao Quỳnh Phương như không tin vào mắt mình, không ngờ, không thể nào ngờ cô đang đứng trước ngôi trường năm nào. Bàn tay Lâm Khải Phong lại một lần nữa nắm lấy bàn tay cô, giống như trước đây, siết chặt nhưng ngọt ngào. Ký ức năm nào như thức tỉnh, thì ra bảy năm trước cô đã nắm chặt tay anh như vậy, thì ra bảy năm trước cô đã hạnh phúc như vậy, thì ra bảy năm trước cô đã nhấm nháp như vậy. Nhưng tại sao khi mọi thứ đã thay đổi bao gồm cả cô và anh, anh vẫn không chịu từ bỏ.

“Anh có biết mình ngốc lăm không?” – Một giọng nói trách móc nhưng đầy tình cảm vang lên giữa không gian vắng lặng, Cao Quỳnh Phương không biết thanh âm xa lạ đó của ai nhưng Lâm Khải Phong thì biết rất rõ.

“Em biết là được rồi.”

Không hiểu Lâm Khải Phong đang nghĩ gì mà lại đưa Cao Quỳnh Phương trở về một thời ký ức. Phải chăng anh đang muốn khơi dậy mảng kí ức năm nào, phải chăng anh muốn thức tỉnh tình yêu, hay chỉ đơn giản là vì anh nhớ. Nhớ khoảnh khắc anh và cô cùng nắm tay nhau lướt qua từng hàng cây, từng băng ghế đá, nhớ nụ cười thuần khiết của người con gái năm xưa, và rõ ràng anh đã thấy được. Nhưng liệu rằng Cao Quỳnh Phương có nhìn thấy? Lâm Khải Phong dù là bảy năm trước hay bây giờ, vẫn lặng lẽ đứng đợi cô ở cổng trường, vẫn chấp nhận đứng đằng sau cô bất kể khi nào, vẫn nguyện ý thay cô gánh chịu những nỗi đau.

“Ngày mai rồi sẽ mất hết đúng không anh?” – Cao Quỳnh Phương thấy được, cảm nhận được nhưng có thể không khi mọi thứ đã được an bài.

Lâm Khải Phong cúi xuống nhìn sâu vào đôi mắt vô hướng của Cao Quỳnh Phương “Có anh và em, mọi thứ sẽ luôn tồn tại.”

“Minh về đi anh.”

“Em trốn cái gì chứ? Em trốn rồi có thể xóa bỏ quá khứ không hay nó sẽ tiếp tục dày vò bản thân em? Đôi khi anh cũng rất muốn trốn, muốn giống như em rũ bỏ tất cả để ra đi, nhưng anh không làm được. Cứ mỗi lần nhìn thấy em, nghĩ tới em đã buông tay anh, anh thật sự rất sợ, rất đau. Thật sự, anh rất hận bản thân mình, anh không quên được em cũng không có cách nào quên em, dù em không yêu anh, dù em bỏ rơi anh, anh vẫn không thể ngừng yêu em? Cao Quỳnh Phương, em dạy anh đi, phải làm sao anh mới có thể buông bỏ?”

“Phải làm sao mới có thể buông bỏ?” cũng là câu hỏi mà bảy năm qua Cao Quỳnh Phương luôn tự hỏi chính mình. Bởi nếu có thể buông bỏ thì giờ đây cô đã không thấy lòng đầy cay đắng, thì nước mắt đã không rơi đầy trên má. Có ai cho cô biết tại sao cô lại khóc? Cao Quỳnh Phương cố gắng quay đi

để che giấu hàng mi ướt đầm, cũng là giấu đi mảng yếu đuối trong trái tim.

“Đừng bỏ rơi anh nữa, được không em?” – Lâm Khải Phong tiến đến ôm Cao Quỳnh Phương từ đằng sau, cảm tựa trên hờm vai cô, nói bằng tất cả nghị lực còn sót lại.

Rồi sẽ đi về đâu, kết thúc hay bắt đầu, đón đau hay hạnh phúc? Thời gian sẽ trả lời...

Đưa Cao Quỳnh Phương về nhà xong, Lâm Khải Phong lái xe rời đi. Anh đã quá mệt để cố gắng cho một bắt đầu, đôi chân và lẫn trái tim đều muốn tìm một chỗ để nghỉ chân, ít nhất là ngay lúc này. Xe dừng lại trước bến cảng Sài Gòn, cảm nhận mùi vị của biển, nghe tiếng sóng rì rào, từng đợt từng đợt nổi đầu lượn vào bờ, những đau đớn như lắng lại. Đưa mắt nhìn về phía biển xa xôi, nhưng chỉ vô vọng. Lâm Khải Phong chỉ thấy được khoảng không vô định, mọi thứ quá xa đến mức anh không còn khả năng nhìn thấy, giống như những điều anh làm bây giờ, không thấy gì cả. Giờ thì anh mới cảm nhận sâu sắc một điều, Cao Quỳnh Phương anh yêu đã thay đổi hóa nhiều, để đạt được mục đích, cô sẵn sàng diễn một màn kịch hoàn hảo. Nhưng chỉ trách sao con tim quá ngu ngốc, vẫn xui khiến anh đuổi theo, đâu biết là chông gai nhưng vẫn không có cách nào dừng lại.

“Rốt cục ai tài giỏi đến mức có thể hành hạ cậu như vậy?” – Rượu giống như một loại thần dược giúp con người ta thoát ra khỏi bế tắc, chẳng trách sao Lâm Khải Phong lại tham lam nó như vậy. Nhưng anh đã uống quá nhiều đến mức Trình Tử Khiêm cũng không tin nổi.

“Uống đi.” – Với Lâm Khải Phong, rượu giờ đây rất giống Cao Quỳnh Phương, đều giả dối, lừa gạt, lại giống như một chất gây nghiện, mê hoặc thần trí anh, không cách nào thoát ra.

“Cậu say rồi, không cần đối diện sao?”

Ly rượu vừa đưa lên tới miệng lại bị Lâm Khải Phong dùng sức đập vỡ tan tành. Sự giận dữ hiện rõ trong đôi mắt đầy tơ máu, không phải là thất vọng mới đúng. Lâm Khải Phong anh có thể đứng trước bao nhiêu người, dù mưu mô xảo quyệt cách mấy anh cũng có cách chế ngự nhưng chỉ duy có Cao Quỳnh Phương, anh đều bại thảm hại.

“Cậu nói đi, tôi phải làm sau đây?” – Anh bắt lực rồi.

“Nếu như cô ấy đã thay đổi, thì hãy thay đổi để phù hợp với cô ấy.”

3h. Chung cư cao cấp Rainbow

Lê Quốc Khánh giữa đêm khuya nhấn chuông ینگ 01, dù không muốn nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn phải cắt đứt giấc mộng của mình ra mở cửa. Cũng may, tuần này Dương Băng Vũ đã sang Pháp tham gia show diễn thời trang, nếu không Cao Quỳnh Phương cũng không biết giải thích làm sao.

“Em đang làm cái gì vậy?” – Vừa bước vào nhà, Lê Quốc Khánh đã tức giận quát Cao Quỳnh Phương rồi vứt cho cô một sấp tài liệu.

“Không liên quan tới anh.” – Cao Quỳnh Phương cũng không giải thích, bình thản ngồi lên ghế.

“Em điên rồi. Em có biết em có thể mất mạng bất cứ lúc nào không? Đi, theo anh về Mỹ.” – Vừa nói, Lê Quốc Khánh vừa kéo tay Cao Quỳnh Phương hướng ra cửa.

Nhưng Cao Quỳnh Phương một mực giãy ra “Đã bắt đầu rồi, em không dừng lại được, anh muốn về thì về một mình đi.”

“Khó khăn như thế nào cả nhà chúng ta mới gặp lại, giờ em quên hết sao?”

Làm sao quên được những ngày tháng kham khổ ấy? Một mình chân ướt chân ráo ở nước Mỹ xa xôi, Cao Quỳnh Phương phải tự thân chịu đựng cái lạnh giá buốt, phải gồng mình kiếm từng đô để có tiền đi học, phải chịu biết bao tủi nhục để tìm kiếm ba và anh hai, những ngày tháng ấy đã khắc sâu vào tâm trí Cao Quỳnh Phương, suốt cuộc đời này cô cũng không bao giờ quên. Nhưng cũng vào lúc cùng cực ấy, Cao Quỳnh Phương đã tự hứa với bản thân phải cố gắng để đòi lại những gì cô đã bỏ ra. Bây giờ tất cả chỉ mới bắt đầu, muốn cô dừng lại sao? Không thể.

“Nhớ, dĩ nhiên là nhớ rất rõ. Vậy anh có nhớ tại sao em phải khổ sở như vậy không? Em có tội sao? Nếu năm đó, bà ta không bỏ rơi chúng ta, nếu bà ta không hại chết dì Vân, nếu bà ta cho em một con đường sống, em đã không phải đi đến bước này. Anh hai, cứ coi như anh không biết gì, quay về Mỹ đi!”

“Em kêu anh làm sao về Mỹ? Em thu mua cổ phần, cài người vào Thiên Vũ, cho người điều tra Ngô Kim Ngọc, anh có thể điều tra em tưởng Lâm Khải Phong không biết gì sao? Em muốn Trần Diễm Sương trả giá bà ta sẽ không đề phòng à? Đây là Việt Nam, thế lực của Lâm gia lớn nhất thế nào em có biết không? Em chỉ đang đâm đầu vào chỗ chết thôi.”

Lời của Lê Quốc Khánh dường như thức tỉnh Cao Quỳnh Phương. Nhưng cô nghĩ mãi cũng không hiểu, nếu Lâm Khải Phong đã biết tất cả, vậy tại sao anh vẫn muốn ở bên cạnh cô. Thật ra, anh có mục đích gì? Cô đã quá chủ quan khi tin vào tình yêu của Lâm Khải Phong, cô đã quên mất, anh đã là một Lâm tổng, hằng ngày đối diện với bao nhiêu con cáo già nhưng vẫn có thể giữ vững Thiên Vũ. Thì ra ngay bước đầu tiên người thua chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34

Dù lòng rất hoang mang nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn cố bảo vệ quyết định của mình.

“Anh hai. . . Tất cả mới chỉ là bắt đầu. . . Người đầu hàng mới là người thật sự thua cuộc.” – Quyết tâm trả thù của Cao Quỳnh Phương đã hóa sắt đá từ lâu, hoặc là thua thảm hại hoặc là thắng huy hoàng, tuyệt đối không có việc bỏ cuộc giữa chừng.

Nhưng Lâm Quốc Khánh thì hoàn toàn ngược lại, điều quan trọng với anh không phải là trả thù cũng không phải là chiến thắng mà chính là đứa em gái này “Chỉ thua mà em nói đồng nghĩa với tính mạng của em, em có biết không?”

Đôi mắt Cao Quỳnh Phương dần đen lại “Lâm Khải Phong sẽ không giết em. . . không bao giờ.” Đó là một sự thật suốt đời này sẽ không bao giờ thay đổi và cũng là điểm chí mạng của Lâm Khải Phong suốt đời không thể khắc phục.

Lâm Quốc Khánh dường như bất lực trước ý chí kiên định của Cao Quỳnh Phương, giờ anh mới thấy tự trách bản thân mình sao không can ngăn cô trước khi cô trở về, biết đâu mọi chuyện đã không ra nông nổi này, nhưng phải biết làm sao khi tất cả đã quá muộn “Anh không can em nữa, nhưng từ đây về sau mọi chuyện em làm đều phải nằm trong tầm kiểm soát của anh.” Lâm Quốc Khánh rời đi, không nói thêm điều gì nữa. Bỏ lại một mình Cao Quỳnh Phương.

“Em muốn gặp anh.” – Chưa bao giờ cô muốn kéo anh vào món nợ tình thân này nhưng là chính anh muốn đâm đầu vào, vậy thì cô chỉ thỏa mãn anh thôi.

“Nhớ anh sao?”

“Phải, em nhớ anh.”

“Đợi anh.”

Lời nói chắc nịch của Lâm Khải Phong đủ để Cao Quỳnh Phương không biết rằng bên cạnh anh hiện giờ có một người đang thay chỗ của cô. Và ngay khi anh chuẩn bị rời đi, bàn tay ấy đã giữ anh lại, ngọt ngào, ấm áp và chân thành.

“Đừng đi, được không?” – Dẫu biết chẳng là gì nhưng Triệu Minh Minh vẫn cố chấp ôm chặt anh.

“Công ty có việc gấp, em ngoan ngoãn ở nhà đợi anh, khi nào giải quyết xong anh sẽ về với em.” – Tình yêu của Triệu Minh Minh cuối cùng cũng chẳng thể giữ nổi chân của Lâm Khải Phong, tình yêu ấy chỉ đủ để đổi lại một nụ hôn vội vã của anh trước khi bước đi. Vậy mà với cô vậy đã là đủ. Kể từ ngày anh cứu cô một mạng thì cô đã khẳng định cả đời còn lại của mình sẽ trao trọn cho anh, mặc kệ bên cạnh anh là ai, chỉ cần anh cho cô một danh phận để hằng đêm ngồi đợi anh về, chỉ thế thôi, là đủ. Nói cô ngốc cũng được, khờ dại cũng được, cô đã không còn khả năng đẩy ba chữ Lâm Khải Phong ra khỏi trái tim mình, nên chỉ có thể cam phận chịu đựng mọi sự lựa chọn của anh.

Lâm Khải Phong lao xe như bay đến chung cư của Cao Quỳnh Phương, từ xa anh đã thấy bóng dáng Cao Quỳnh Phương thấp thoáng đứng đợi mình. Đột nhiên, tốc độ xe anh giảm hẳn, rồi dừng lại. Ngay lúc này, Lâm Khải Phong chỉ muốn lặng lẽ đứng đằng sau nhìn cô, một Cao Quỳnh Phương không tính toán cũng không giả dối, một Cao Quỳnh Phương anh có thể yêu. Lâm Khải Phong thật không ngờ, bảy năm chờ đợi, nỗi đau lại tiếp nối nỗi đau, tình yêu mà anh luôn khao khát đổi lại chỉ là một nỗi hận thấu tận tim gan.

Cao Quỳnh Phương đợi mãi cũng không thấy Lâm Khải Phong xuất hiện, buồn bực nhấn dây số quen thuộc. Lâm Khải Phong nhìn thấy số điện thoại của Cao Quỳnh Phương cũng không vội bắt máy, phong thái vô cùng ung dung, nhàn nhã.

“Anh đâu rồi?” – Một giọng nói nhẹ nhàng thoang thoảng hương vị trách móc vang lên trong điện thoại khiến Lâm Khải Phong ngỡ ngàng, Cao Quỳnh Phương hôm nay còn nhiều thứ mà anh chưa lĩnh hội kịp.

“Anh xin lỗi, anh không tới được.”

“Vậy em sẽ đợi đến khi anh tới được.” – Cao Quỳnh Phương cương quyết cúp máy, rồi ngồi bệt xuống lề đường.

Mưa lát phát rơi mang theo hơi lạnh làm Cao Quỳnh Phương co cụm người nhưng cô vẫn ngồi đợi. Hình ảnh Cao Quỳnh Phương hai tay ôm chặt cơ thể, cụm rúm dưới ánh đèn đường khiến anh xót xa, nhưng Lâm Khải Phong vẫn không tới bên. Cho đến khi mưa ào ào đổ xuống, Cao Quỳnh Phương vẫn cố chấp ngồi đợi, Lâm Khải Phong mới bắt đầu đi, cảm ô chạy đến chỗ cô.

“Sao em không vào nhà chứ?”

“Em biết anh nhất định sẽ tới mà.” – Lâm Khải Phong, mãi mãi không thể nào qua được thiên la địa võng mà Cao Quỳnh Phương giăng ra.

Đưa Cao Quỳnh Phương lên nhà, Lâm Khải Phong định quay về, nhưng khi vừa bước ra tới cửa lại bị cô đằng sau ôm chặt.

“Hôm nay Vũ không ở nhà, anh ở lại với em đi.” – Cao Quỳnh Phương dán chặt cơ thể vào lưng Lâm Khải Phong, thỏ thẻ.

“Em có biết mình đang làm gì không?” – Bất cứ người đàn ông nào cũng có một giới hạn nhất định với người mình yêu, và họ luôn cố giữ giới hạn đó nếu không người kia không cố phá giới hạn của họ.

Cao Quỳnh Phương không trả lời, cô trực tiếp xoay người Lâm Khải Phong lại, vòng hai tay ôm chặt anh, rồi nhẹ nhàng nhón chân cắn mút môi Lâm Khải Phong. Dù kỹ thuật Cao Quỳnh Phương không điêu luyện giống Triệu Minh Minh nhưng thế là đủ để khơi dậy thú tính trong người Lâm Khải Phong. Cuối cùng, Lâm Khải Phong cũng không thể kiềm nén sự trỗi dậy của cơ thể mình, anh đè chặt Cao Quỳnh Phương vào cánh cửa phía sau, cuồng dã hôn cô. Anh tiến sâu vào khoang miệng cô, mạnh mẽ rút cạn hơi thở của cô, chiếm trọn cả cơ thể cô. Cao Quỳnh Phương hít thở không thông, vội vàng đẩy Lâm Khải Phong ra nhưng chưa kịp thở đã bị anh bế thốc lên, tiến đến phòng ngủ.

“Anh, bỏ em xuống.” – Cao Quỳnh Phương không ngờ Lâm Khải Phong lại kích động như vậy, vô cùng hoang mang giãy dụa trong vòng tay anh.

Nhưng chỉ tiếc đôi mắt đầy dục vọng của Lâm Khải Phong đã không còn chỗ cho lý trí “Quá muộn rồi.”

Đập cửa phòng ngủ mở ra, Lâm Khải Phong đặt Cao Quỳnh Phương xuống giường rồi nằm lên người cô. Cao Quỳnh Phương nhận ra Lâm Khải Phong đã bị dục vọng khống chế, vô cùng hoảng sợ, vội vàng đẩy anh ra nhưng chẳng là gì so với sức mạnh cường tráng của Lâm Khải Phong.

“Là em ép anh, tất cả đều do em.”

Khi Lâm Khải Phong rời khỏi người Cao Quỳnh Phương thì đã gần sáng, cả cơ thể Cao Quỳnh Phương như mất đi, cô không còn chút sức lực nào để cử động, thậm chí xoay người cũng không được. Cũng may, Lâm Khải Phong vẫn còn chút nhân tâm, hành hạ cô xong cũng biết tìm đường bù đắp. Anh bế cô lên bước vào phòng tắm. Cao Quỳnh Phương rõ ràng chỉ có thể tựa vào Lâm Khải Phong để dòng nước xối rửa hai con người dính chặt vào nhau. Đến khi Lâm Khải Phong lần nữa bế cô ra ngoài, Cao Quỳnh Phương mới bàng hoàng nhìn đồng chân hôn loạn trên giường, ẩn hiện bên dưới vết máu đỏ tươi, chứng tích cho một đêm kích tình mãnh liệt. Vì trả thù, cô đã đánh đổi đến mức này, có xứng đáng không?

Cao Quỳnh Phương cố tình quay sang hướng ngược với Lâm Khải Phong, ngay lúc này thật lòng cô không đủ dũng cảm để đối diện với anh. Nhưng Lâm Khải Phong không buông tha cho Cao Quỳnh Phương, anh kéo cô vào lòng mình, ôm chặt cô.

“Anh xin lỗi, đã làm em đau.” – Biết rõ đây là lần đầu tiên của Cao Quỳnh Phương nhưng Lâm Khải Phong không có cách nào kiềm nén dục vọng to lớn trong cơ thể mình. Anh chưa bao giờ bị mất kiểm chế như vậy, hết lần này đến lần khác đi vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, như muốn khắc cô lên cơ thể mình, khát vọng to lớn này chưa bao giờ anh phát sinh với bất kỳ một ai nên anh cũng không biết cách khống chế nó.

Không biết đã bao nhiêu lần Cao Quỳnh Phương rơi nước mắt cầu xin Lâm Khải Phong dừng lại, nhưng dù chỉ một lần anh cũng không tha cho cô. Giờ lại xin lỗi có bù đắp được không? Cao Quỳnh Phương im lặng không trả lời, bây giờ ngoài cơ thể đau nhức ra, trái tim của Cao Quỳnh Phương cũng rất đau. Ngay cả bản thân Cao Quỳnh Phương cũng không biết tại sao trái tim mình lại đau? Là vì người làm cô đau là Lâm Khải Phong hay là vì sự cuồng dã đến đáng sợ của anh?

“Anh biết, mình có hơi quá đáng, nhưng chính em cũng cảm nhận được phản ứng của bản thân mình mà đúng không?” – Phải, chính là phản ứng của cô. Là cô đã đón nhận anh, đã dẫn đường cho anh, cô đau chính vì mình đã dễ dàng khuất phục trước anh. Nếu người hôm nay không phải Lâm Khải Phong thì liệu cô có đủ dũng cảm mà đánh đổi cả thân mình? Đột nhiên, nước mắt cô lại rơi, từng giọt, từng giọt rơi xuống. Lâm Khải Phong thấy Cao Quỳnh Phương cam chịu như vậy, không đành lòng xoay người cô lại.

“Đồ ngốc, em có thể trách anh mà, đừng khóc nữa được không?” – Anh nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt đọng trên khóe mắt Cao Quỳnh Phương.

Cao Quỳnh Phương từ trong lòng Lâm Khải Phong ngước lên, đôi mắt ngấn nước giống như chịu nhiều uất ức nhìn thẳng anh, nhưng cô vẫn không nói gì, rồi lại lặng lẽ cúi xuống. Bỗng, một khắc sau, cô lại ôm chặt anh.

“Khải Phong, anh có yêu em không?”

“Em còn quan trọng hơn bản thân anh.” – Từ tận trái tim của Lâm Khải Phong thốt lên.

“Vậy nếu em kêu anh từ bỏ Thiên Vũ... vì em, anh có làm được không?”

“Em muốn làm gì?” – Lâm Khải Phong không ngờ Cao Quỳnh Phương lại trực tiếp hỏi mình như vậy, cũng tốt cô đã sống thật với chính mình.

“Em hận Lâm gia, hận Thiên Vũ nhưng... em yêu anh, vậy em phải làm sao?” – Nếu đã biết tất cả thì hà tất phải tiếp tục phải lừa gạt nhau.

Lâm Khải Phong như không tin vào tai mình, anh không thể tin Cao Quỳnh Phương lại nói ra những lời này. Rốt cục đây là thật lòng hay lại là kế hoạch của cô?

“Chúng ta rời khỏi đây đi.” – Tình yêu của Lâm Khải Phong lớn hơn sự nghi ngờ dành cho Cao Quỳnh Phương, anh không muốn chỉ một lựa chọn sai lầm của mình lại mất đi cơ lần nữa.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Là vì yêu mà anh đã từ bỏ tất cả, cũng vì yêu, anh đã chịu đựng nỗi đau và hôm nay tình yêu mà anh hằng chờ đợi đã quay trở về, không cần biết có còn vẹn nguyên, cũng không cần biết chứa bao nhiêu gia dối, anh chỉ biết rằng anh đã yêu và nguyện ý tin lần nữa.

Máy bay cất cánh bay lên không trung, bỏ đằng sau những lo toan, tính toán và cả những đau khổ tổn thương. Bắt đầu từ đây, họ sẽ sống cho tình yêu mà họ hằng ao ước, một thế giới mới sẽ mở ra với màu đỏ của tình yêu nồng cháy. Hai bàn tay lồng chặt vào nhau không còn kẽ hở, là sự kiên định, quyết tâm cũng là một lời hứa mãi mãi. Cao Quỳnh Phương khẽ tựa đầu vào bờ vai vững chãi của anh, nhịp đập chậm rãi của trái tim anh khiến trái tim cô chùng xuống, đã biết bao lần cô làm trái tim ấy rỉ máu, nhưng nó luôn chọn cách tha thứ đợi cô quay trở về, chưa bao giờ cô nghĩ rằng anh đã yêu cô nhiều như vậy, phải chi định mệnh không đẩy cô vào ngõ cụt thì cô đã không lỡ mất tình yêu này. Trong vô vàn suy nghĩ, có đống đau và hối hận, nước mắt Cao Quỳnh Phương khẽ rơi, men theo gò má chảy xuống vai Lâm Khải Phong. Bàn tay anh lại càng thêm siết chặt, tay còn lại anh lặng lẽ lau giọt nước mắt vương trên khóe mắt cô, anh đã từng yêu cô trong âm thầm lặng lẽ, và sẽ mãi âm thầm lau nước mắt cho cô. Đến bây giờ Cao Quỳnh Phương mới hiểu, hạnh phúc chỉ là gia dối, thứ duy nhất có thật chính là sự tồn tại của người mình yêu. Cô đã hiểu ra quá trễ.

Cao Quỳnh Phương cựa quậy, đuổi người sau một giấc ngủ dài. Nhưng sự thật trước mắt khiến cô như không tin vào mắt mình.

“Anh, dậy đi.” – Cô ra sức lay người đàn ông đang say giấc bên cạnh.

Lâm Khải Phong mơ mơ màng màng trả lời “Ngủ chút nữa đi em.” – Rồi giờ tay kéo Cao Quỳnh Phương vào lòng.

“Anh ngồi đây nhìn đi. Mọi người đi đâu hết rồi.” – Cao Quỳnh Phương bàng hoàng nhìn xung quanh nhưng không thấy một bóng người.

Nhưng Lâm Khải Phong lại vô cùng bình thản như không có chuyện gì xảy ra “Máy bay hạ cánh từ lâu rồi, hành khách rời đi là chuyện bình thường.”

Định nghĩa bình thường của Lâm Khải Phong lại hoàn toàn bất bình thường trong hoàn cảnh hiện tại của họ “Sao chúng ta còn ở trên đây?”

“Là anh kêu họ đừng làm phiền chúng ta. Thôi được rồi tới lúc chúng ta đi.”

Lâm Khải Phong kéo Cao Quỳnh Phương đi một mạch tới sân bay.

“Anh...”

“Hành lý sẽ có người mang tới cho chúng ta.”

Vừa ra tới cửa sân bay, lập tức có một người đàn ông lịch lãm tiến về phía họ. Xét về khí chất trên người anh ta tỏa ra một sức hút khó cưỡng, xét về ngũ quan, “siêu cấp” không kém gì người đàn ông đang đứng cạnh cô. Thật lòng mà nói, Cao Quỳnh Phương đã bắt đầu hơi tiếc siêu phẩm này rồi.

“Đừng có nhìn nữa, chỉ là hiện vật thôi. Không được sử dụng” – Lâm Khải Phong quả nhiên đoán chuyện như thần, qua một lớp kính râm mà cũng nhìn ra ánh mắt thèm thuồng của Cao Quỳnh Phương, cũng may anh chưa thần thông quảng đại đến mức nhìn thấu tâm can nếu không e là cô sẽ không toàn thây.

Bây giờ, Cao Quỳnh Phương mới thật sự thấu suốt nguyên nhân Dương Băng Vũ bao nhiêu năm sống chết không thay lòng. Thì ra sự thật là đây.

“Cuối cùng cũng đưa được nàng về. Chúc mừng, chúc mừng” – Chỉ có cái thói ghẹo người ngàn năm không bỏ.

“Cậu cũng biết người của tôi, ôm vừa thôi.” – Cái thói ghen tuông này xuất hiện từ bao giờ vậy? “Chìa khóa?”

Trình Tử Khiêm bày ra vẻ mặt nhăn nhó, trách móc Lâm Khải Phong “Bao nhiêu năm mới gặp lại Quỳnh Phương, cậu có cần nhỏ mọn vậy không? Ít ra cũng phải cho tôi cả đêm để hàn huyên với cô ấy chứ?”

Nghe giọng điệu bốn cột của Trình Tử Khiêm khiến Cao Quỳnh Phương bật cười thành tiếng, xem ra anh là đang muốn cho Lâm Khải Phong ăn giấm chua háo hạc đây mà.

“Em cũng có chuyện muốn nói với Tử Khiêm, hay là chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi.” – Lần này Lâm Khải Phong á khẩu, chỉ còn biết cúi đầu nhận lệnh.

Xe dừng lại trước một khu chung cư hết sức sang trọng. Sau khi trao đổi điều gì đó với người bảo vệ, Trình Tử Khiêm đưa họ vào bên trong. Điều đầu tiên Cao Quỳnh Phương nhìn thấy ở đây chính là “xa xỉ”. Ở đây giống như một thành phố thu nhỏ với đầy đủ các dịch vụ từ giải trí cho đến kinh doanh, mọi thứ đều rất sang trọng, tạo một nét cuốn hút khiến người ta không khỏi trầm trồ, có thể nói đây là một thiên đường của thiên đường. Chưa dừng lại ở đó, căn hộ mà Trình Tử Khiêm vừa đưa họ bước vào quả thật không từ nào có thể hình dung. Nằm ở vị trí cao nhất của tòa nhà, từ bên trong có thể quan sát được nhịp điệu của thành phố, là vị trí có góc nhìn đẹp nhất khi thành phố về đêm. Về trang trí, căn hộ lấy màu trắng làm chủ đạo, toát lên vẻ quý phái và sang trọng, tạo cho người ta cảm giác thư giãn thoải mái. Còn về nội thất toàn bộ đều là hàng ngoại nhập, chất lượng tốt nhất thế giới. Tóm

lại đây là một siêu phẩm kiến trúc lần đầu tiên cô thấy.

“Hài lòng chứ?” – Trình Tử Khiêm vô cùng đắt ý khi nhìn thấy đôi mắt ngỡ ngàng của Cao Quỳnh Phương.

Nhưng Lâm Khải Phong phủ phàng tạt gáo nước lạnh cho Trình Tử Khiêm “Tổng Giám Đốc Trình Thị chỉ tới chừng này thôi à?”

Đau lòng cho Trình Tử Khiêm, dù rất muốn bênh vực cho cậu bạn thân nhưng Cao Quỳnh Phương cảm giác tốt nhất nên im lặng, để bảo toàn tính mạng.

Mất hết cả buổi chiều, cuối cùng cũng đuổi được Trình Tử Khiêm quay về. Lâm Khải Phong thờ phào nhẹ nhõm đóng cửa, lập tức bay đến ôm Cao Quỳnh Phương, khỏi phải nói anh khao khát giây phút này đến dường nào, hạnh phúc không sao tả được. Cô ngước mắt nhìn anh

, mãn nguyện khi thấy trong đáy mắt ấy chỉ toàn hình bóng của cô, đó là tình yêu thủy chung của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ, cũng là dục vọng nguyên thủy của một người đàn ông dành cho một người đàn bà. Không biết là nụ hôn bắt đầu từ đâu chỉ biết là nó ngày một say đắm, như những con sóng dữ ồ ạt xô vào bờ dữ dội như thế nhưng cũng mong manh như thế...

Chớp mắt đã một tuần trôi qua, Cao Quỳnh Phương vờn vai đón những tia nắng mặt trời đầu tiên lọt qua cửa sổ, những ngày qua cô đã sống rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức cô gần như quên đi ý niệm trả thù. Yêu là một thứ thuốc độc vô hình khiến con người ta trở nên ngu muội, ai cũng nhận ra chẳng qua là không thể cưỡng lại. Và Lâm Khải Phong anh đã nguyện ý rơi vào con đường không lối thoát ấy, chỉ vì cô – người phụ nữ luôn làm tổn thương anh, anh đã từ bỏ mọi thứ để đổi lại sự yên bình hôm nay, có phải cũng đã đến lúc cô cũng nên quên đi tất cả?

Cao Quỳnh Phương rướn người lấy điện thoại trên bàn, ấn dãy số đã khắc sâu vào tâm khảm, hồi chuông reo hòa theo từng nhịp đập con tim, chuông vẫn reo nhưng không có người bắt máy. Cao Quỳnh Phương bất chợt thấy bất an trong lòng. Từ lúc sang Mỹ đến nay, chưa bao giờ anh rời khỏi mà không để lại lời nhắn, chẳng lẽ đã có chuyện gì bất trắc? Không phải, là vì cô đã quên đi kế hoạch hoàn hảo mà mình dày công sắp đặt nhằm mục tiêu duy nhất “trả thù”.

Điện thoại reo lên, Cao Quỳnh Phương mừng rỡ vội chụp lấy nhưng không phải là anh.

“Chúng ta thành công rồi, hiện tại giá cổ phiếu của Thiên Vũ đã tụt xuống mức thấp nhất trong năm mươi năm qua, với tình hình tài chính hiện tại, Thiên Vũ phá sản chỉ còn là vấn đề thời gian.”

“Chris, cậu có gặp Vincent không?” – Đó là điều mà Cao Quỳnh Phương luôn mong muốn nhưng tại sao cô chẳng thể vui mà chỉ toàn lo sợ, cô sợ lần này anh sẽ thật sự rời bỏ cô.

“Không phải anh ấy ở chung với cậu sao?”

“Không có gì. Vậy chuyện sáp nhập thì sao?”

“Nếu trong vòng 3 ngày nữa, Thiên Vũ không thanh toán các khoản nợ công, ngân hàng sẽ đóng băng tất cả dự án, Thiên Vũ chỉ còn chờ ngày phá sản. Nhưng mà, cậu không sao chứ, nghe giọng cậu không ổn lắm?”

“Không sao. Mình đi công việc một chút, có chuyện biến gì sẽ gọi cậu sau.”

Cao Quỳnh Phương thờ thẩn ngồi trên taxi không biết đi đâu về đâu, trong đầu cô chỉ còn lại ba chữ Lâm Khải Phong. Đột nhiên, một hình ảnh quen thuộc xuất hiện trong tâm mắt cô. Cao Quỳnh Phương chạy bán sống bán chết đuổi theo, nhưng vẫn không kịp. Cô xông vào nhà hàng nhưng bị nhân viên phục vụ chặn lại.

“Xin lỗi cô, nhà hàng đã được bao hết phòng cô đến khi khác.”

“Tôi có một việc hết sức quan trọng cần gặp Trình tổng, phiền anh chuyển lời giúp tôi.” – Cao Quỳnh Phương nói như khẩn cầu.

“Thành thật xin lỗi, ông Trình đã bận không được làm phiền, nếu cô có việc gì quan trọng có thể đến tổng công ty đợi, chúng tôi không thể giải quyết.”

“Vậy phiền anh để lại lời nhắn có Cao Quỳnh Phương đến tìm. Cảm ơn.”

Một mình lang thang trên đường, thành phố tấp nập và phồn vinh này quá đối xa lạ với cô, sự cô đơn lẻ loi len lỏi vào từng ngóc ngách trong cơ thể khiến cô ngã bệt xuống đất, cô đau. Cô đau vì cô nhớ anh, cô đau vì cô ngu ngốc, cô đau vì không thể gạt bỏ, cô đau vì cô vẫn yêu anh rất nhiều. Có lẽ bắt đầu từ đây, ba chữ Lâm Khải Phong sẽ dần xa cuộc đời cô, cũng như hạnh phúc sẽ mất đi bởi chính cô hủy hoại. Liệu rằng bây giờ, cô còn có thể tiếp tục trả thù? Cô chợt nhận ra một sự thật đau xé lòng, trả thù sẽ chẳng bao giờ khiến cô hạnh phúc, chỉ có anh – Lâm Khải Phong – người đàn ông cô đã yêu đã hận.

“Anh rất ghét bản thân mình, tại sao chẳng thể cảm lòng lúc em ngã khụy?” – Ngay giữa lúc cô gần như tuyệt vọng, Trình Tử Khiêm lại xuất hiện như chỗ dựa vững chắc cuối cùng.

Anh đỡ cô lên, đưa khăn cho cô lau nước mắt, cho cô mượn bờ vai để dựa vào. Nhưng những hành động đó lại khiến cô nhớ Lâm Khải Phong nhiều hơn.

“Khải Phong, có tìm anh không?” – Hơn bao giờ hết, cô trông chờ một câu nói khiến cô an lòng...Nhưng...

“Hãy cho em một con đường cũng là cho Khải Phong một con đường, đừng giằng vò nhau nữa, chỉ thêm đau khổ thôi em..Có bao giờ em nhìn thấy cậu ấy ngã khụy chưa? “

Cô lắc đầu trong nước mắt, chờ đợi sự thật tàn nhẫn phía sau.

“Anh thấy rồi, rất nhiều lần, đều là những lúc em bỏ rơi cậu ấy, nhưng lúc nào trong cậu ấy cũng có một tia hi vọng, không khuất phục, cho đến tối hôm qua, lần đầu tiên anh thấy cậu ấy tuyệt vọng..Em hiểu Khải Phong hơn anh mà đúng không?”

Phải cô hiểu anh, hiểu rất rõ tuyệt vọng với anh đồng nghĩa với kết thúc....

[/QUOTE]

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Cao Quỳnh Phương một mình kéo vali ra sân bay, cảm giác lạnh lẽo năm nào ùa về khiến cô sợ hãi. Phải, là vì ngăn cản sự sáp nhập cô mới theo anh đến đây, là vì trả thù nên cô mới chấp nhận đánh đổi, nhưng Cao Quỳnh Phương cô không thể ngờ, tình yêu năm nào lại bùng cháy mãnh liệt chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cô mới chợt nhận ra rằng cô yêu anh hơn tất cả.

Hơn gần 8 tiếng ở trên không trung, cuối cùng cô cũng đặt chân được xuống mảnh đất Sài Gòn quen thuộc. Hình ảnh Lâm Khải Phong phờ phạc trên màn hình tivi lập tức đập vào mắt cô, là cô đã hại anh sao? Là điều cô muốn sao? Sao lại đau như thế? Mọi ý thức dường như mất đi, cô cứ đi, đi mãi... và giờ đây trước mắt Cao Quỳnh Phương là tòa nhà đồ sộ hiện rõ hai chữ “Thiên Vũ”. Nước mắt lại lặng lẽ rơi, rồi mỗi lúc một nhiều khi thân ảnh quen thuộc ấy rơi vào tầm mắt cô, Cao Quỳnh Phương nép vào góc tường ngoài tầm mắt của Lâm Khải Phong.

“Để anh đưa em về khách sạn.” – Lâm Khải Phong trêu mếu nói với Triệu Minh Minh.

“Không cần đâu, mấy ngày nay anh vất vả rồi, về nhà nghỉ ngơi một chút đi, em bắt taxi về là được rồi.”

“Nhưng bây giờ đã trễ vậy rồi.”

“Em lo được mà.”

Lâm Khải Phong muốn cản cũng không cách nào cản được, đành chiều theo ý Triệu Minh Minh. Anh đưa cô ra ngoài, nòng nân hôn lên trán cô, nhìn cô lên taxi rồi mới quay trở vào, lái xe rời đi. Còn Cao Quỳnh Phương, tưởng chừng như đã ngã khụy nhưng thật không ngờ trong làn nước mắt, cô lại nở nụ cười. Phải chăng đã quá đau đến mức cô không còn biết đến đau? Năm năm qua, đau khổ và bất hạnh đã rèn giũa cô trở nên quá sắt đá, lòng cô đã lạnh đến mức vẫn yêu nồng cháy, vẫn đau tột cùng, nước mắt vẫn rơi nhưng vẫn chẳng thể nào ngã xuống, cô biết rất rõ, chẳng còn Trình Từ Khiêm nào đỡ cô đứng dậy nữa rồi. Cao Quỳnh Phương quay đi, đã đến lúc cô phải trở về với thực tại.

Đột ngột một giọng nói vang lên từ đằng sau “Nói chuyện với mình chút đi.”

Cao Quỳnh Phương và Dương Băng Vũ nhanh chóng trở về nhà. Dương Băng Vũ đi thẳng vào bếp, pha hai ly cà phê thơm phức đặt xuống trước mặt Cao Quỳnh Phương.

“Có phải tất cả đều là cậu làm đúng không?” – Dương Băng Vũ luôn tin tưởng Cao Quỳnh Phương, đó không chỉ là sự tin tưởng của tình bạn mà còn vì tình yêu sâu nặng của Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong. Nhưng lần này mọi thứ quá trùng khớp, dù ngoài mặt cô không tin nhưng bên trong cũng có chút dao động.

“Phải.”

“Bao gồm cả lừa gạt Khải Phong đi Mỹ để ngăn cản việc sáp nhập, đầu tư cổ phiếu của Thiên Vũ, mua chuộc cổ đông, triệu tập Hội đồng Quản trị, làm Thiên Vũ phá sản đều là cậu sao?” – Giọng của Dương Băng Vũ dần run lên theo mỗi lời thốt ra.

“Phải.”

Chỉ vòn vẹn một chữ mà lại nặng nề đến đáng sợ, Dương Băng Vũ như không tin vào tai mình, toàn bộ niềm tin cô có gắng gầy dựng bấy lâu nay sụp đổ tan tành.

“Tại sao vậy?”

“Có những chuyện cậu không cần biết thì tốt hơn.”

“Vậy còn Khải Phong thì sao?”

Cao Quỳnh Phương im lặng, cô biết nói gì đây, sau tất cả cô còn có thể nói gì. Thấy vậy, Dương Băng Vũ nói tiếp.

“Cậu có biết ngay sau khi cổ phiếu của Thiên Vũ tụt giá, bệnh tim của Chủ tịch trở nặng bây giờ đang nằm trong phòng hồi sức đặc biệt không biết sống chết ra sao? Vincent hai ngày nay thậm chí không có thời gian để ăn cơm, vất vả chạy xuôi chạy ngược để cứu Thiên Vũ? Có phải đó là điều cậu muốn không? Hành hạ người đàn ông cậu yêu đến sống dở chết dở là điều cậu muốn đúng không?”

Cao Quỳnh Phương tiếp tục im lặng, cô không thể phủ nhận đó đã từng là điều cô mong muốn, Lâm gia tan nát là đích đến cuối cùng của kế hoạch cô.

“Vì yêu cậu Vincent đã đánh đổi tất cả, nhưng cậu...”

Vì yêu...phải cô cũng nên vì yêu một lần.

Cao Quỳnh Phương đến trước phòng hồi sức đặc biệt. Trên người là áo blouse, là trách nhiệm của một bác sĩ nhưng chính cô lại khiến cho một người vốn dĩ bình thường cận kề với cái chết, phải duy trì sự sống nhân tạo, bất chợt trong lòng Cao Quỳnh Phương nổi lên một cảm giác tội lỗi.

“Cô còn đến đây làm gì?” – Trần Diễm Ngọc không ngờ lại gặp Cao Quỳnh Phương ở đây.

Đã không còn là một Trần Diễm Ngọc mà cô gặp mấy tháng trước, bà bây giờ xanh xao và ốm đi nhiều. Làn da căng mịn ngày nào cũng đã bắt đầu xuất hiện thêm nhiều vết nhăn, đôi mắt buồn bã với những quầng thâm tím rờ, thì ra cũng có thứ khiến bà ta đau lòng, gục ngã, thì ra trong thâm tâm bà những đứa con bà dứt ruột đẻ ra chẳng là gì so với gia đình hiện tại, một nỗi đau bất chợt dâng đầy trong trái tim. Cao Quỳnh Phương cô chỉ là một cô gái bình thường, cô cũng cần mẹ, cần gia đình như bao nhiêu người khác, nhưng trở trêu thay, dù đứng ngay trước mắt cô cũng chẳng thể nào nhận, chẳng thể nào ôm mà chỉ có thể lạnh nhạt với nhau.

“Chỉ là công việc thôi.”

Trả lời ngắn gọn cho xong, Cao Quỳnh Phương vội vã rời đi, cô chẳng muốn nán lại một phút giây nào với con người tuyệt tình ấy.

“Nếu cô hận tôi thì cứ nhắm vào tôi là được rồi, tha cho gia đình tôi đi.”

Giọng nói cầu khẩn của Trần Diễm Ngọc như những mũi dao đâm vào tim Cao Quỳnh Phương. Là bà đang cầu xin cô sao? Số phận chắc chỉ đang trêu đùa với cô thôi.

“Bao nhiêu đây là quá ít so với những gì bà đã làm.”

“Rốt cục cô muốn gì?”

Thật không thể tin, một ngày cô nghe được giọng nói bất lực của Trần Diễm Ngọc. Từ một người nắm trọn tất cả trong tay bây giờ lại hạ mình trước cô sao? Là cô đang nằm mơ à!

“Thứ tôi muốn không bao giờ bà cho nổi.” Bởi vì đó là vòng tay của một người mẹ, thứ mà chính bà đã từ bỏ.

“Bất cứ thứ gì tôi cũng sẽ cho cô, chỉ cần cô đừng làm tổn thương Khải Phong nữa. Tội lỗi là do tôi gây ra, cô chỉ cần trả thù tôi là được rồi đừng làm hại gia đình tôi. Hãy để Khải Phong kết hôn với Minh Minh đi.”

“Vậy còn những tổn thương của tôi thì sao? Tôi cũng đã từng cầu xin bà, tại sao bà không dừng lại? Bà cướp đi người thân yêu của tôi? Đẩy tôi vào ngõ cụt, lúc đó tại sao bà không tha cho tôi? Khi bà làm những điều ấy bà sớm biết phải có ngày bà phải trả giá.”

“Chẳng phải tôi đang trả giá sao?”

Cao Quỳnh Phương không trả lời, cũng không biết trả lời. Cô thất thần chạy lên sân thượng. Một mình, chỉ một mình trơ trọi, cô nấc lên từng cơn giống một đứa trẻ lạc mẹ. Sự quan tâm này, lo lắng này đáng lẽ phải thuộc về cô chứ không phải Lâm Khải Phong, tại sao lại nhẫn tâm như vậy? Tại sao?

“Di à! Di có biết mẹ con không?” – Cao Quỳnh Phương vô tư hỏi Trần Diễm Vân.

Trần Diễm Vân mỉm cười hiền hậu xoa đầu Cao Quỳnh Phương “Mẹ con là một người rất đẹp, rất tài giỏi, rất thương con.”

“Vậy tại sao bà ấy lại bỏ con ở đây?”

“Mẹ con có nỗi khổ riêng, sau này con lớn lên, ta sẽ nói con biết.”

Giờ thì cô đã biết rồi, biết rằng mẹ cô rất đẹp, rất tài giỏi nhưng không hề yêu thương cô. Trái tim của bà chỉ dành trọn cho Lâm gia, không phải cô. Điện thoại reo. Nhìn hàng chữ nhấp nháy trên màn hình, Cao Quỳnh Phương vội lau nước mắt, cố trở về giọng nói bình thường.

“Anh hai.”

“Ba rất nhớ em. Về nhà đi!” – Dù bề ngoài thì kế hoạch thành công, nhưng Lê Quốc Khánh biết, Cao Quỳnh Phương chẳng vui sướng gì. Đứa em gái này, chuyện gì cũng giỏi, ngay cả làm tổn thương bản thân mình cũng vậy.

Cô không cô đơn, Cao Quỳnh Phương, cô vẫn còn gia đình, còn ba, còn anh hai, còn những người thương yêu cô.

“Được.” – Cô muốn kết thúc, ngay bây giờ.

Đơn xin từ chức đã đánh xong, hơi luyến tiếc một chút nhưng đã đến lúc cô phải rời đi. Lá thư đặt xuống bàn làm việc trong sự ngỡ ngàng của Quách Tĩnh.

“Ta tôn trọng quyết định của con, nhưng dù thế nào, nơi này vẫn chào đón con trở về.”

“Cảm ơn thầy.”

Còn một điều nữa, cô nhất định phải làm.

Có một điều không thể phủ nhận là Sài Gòn về đêm thật sự rất đẹp, nó khiến người ta đắm chìm, khiến người ta u mê và cả sa ngã. Mãi mê nhìn ngắm những ngọn đèn nên Triệu Minh Minh đến khi nào Cao Quỳnh Phương cũng không biết. Cho đến khi Triệu Minh Minh gọi, Cao Quỳnh Phương mới giật mình quay lại.

“Cậu ăn gì chưa?”

“Chưa.”

“Cậu muốn ăn gì?”

“Ăn gì cũng được.”

Cao Quỳnh Phương gọi qua loa vài món rồi đưa menu cho phục vụ. Triệu Minh Minh hôm nay cũng nhợt nhạt hẳn, chắc là do bôn ba với Lâm Khải Phong rồi.

“Cậu không có gì để hỏi mình sao?” – Cao Quỳnh Phương muốn rằng trước khi rời đi có thể cho Triệu Minh Minh một lời giải thích.

Nhưng cô không thể ngờ, Triệu Minh Minh lại nói rằng “Xin lỗi.”

“Mình biết cậu và Vincent yêu nhau đậm sâu, ngay từ đầu mình đã biết.”

“Chẳng vui chút nào đâu?”

“Lần đầu tiên mình gặp anh ấy, anh ấy đã nói với mình rằng anh ấy đã yêu một người khác, trọn đời này anh ấy cũng không thể yêu ai khác. Nhưng mình vẫn cố chấp bám theo anh, đến khi mình nhìn thấy hình cậu trong điện thoại của Vincent, mình mới biết người anh ấy yêu là cậu. Vốn dĩ, mình cũng đã nghĩ tới chuyện bỏ cuộc nhưng mình không làm được.”

Cô có nên cảm thấy may mắn khi Triệu Minh Minh đã không từ bỏ không?

“Chuyện cũ rồi đừng nhắc nữa.”

“Phương à, cậu biết tình trạng của Thiển Vũ mà đúng không?”

Biết, biết rất rõ. Cao Quỳnh lặng lẽ gật đầu.

“Mình xin lỗi. Mình không thể đứng nhìn công sức của Vincent tan tành, dù phải làm bất cứ chuyện gì mình cũng phải giúp anh ấy. Cho nên mình và anh ấy phải kết hôn.”

“Mình biết.”

Thức ăn được mang ra, trông rất cũng không đến nỗi nào nhưng vừa nhìn thấy thì Triệu Minh Minh đã lập tức che miệng chạy vào toilet. Rất lâu sau cũng không thấy ra, Cao Quỳnh Phương lo lắng nên vào trong xem thử. Nhìn thấy Triệu Minh Minh khó nhọc vịn bồn cầu nôn khó nhọc, Cao Quỳnh Phương tiến đến xoa lưng giúp Triệu Minh Minh dễ chịu hơn.

“Cậu ổn chứ?” – Cao Quỳnh Phương lo lắng hỏi.

Triệu Minh Minh gượng đứng dậy, khó khăn trả lời “Không sao?”

Cao Quỳnh Phương thấy có gì đó kì lạ, suy nghĩ một lát rồi cô hỏi “Cậu có thai sao?”

Triệu Minh Minh miễn cưỡng gật đầu. Đúng là số phận mà, nhất định không để cô có một tia nuôi tiếc nào, lần này không đi cũng không được nữa rồi. Cao Quỳnh Phương đỡ Triệu Minh Minh ra ngoài. Cô ngồi đối diện Triệu Minh Minh, nghiêm túc nói “Minh Minh à, lần này mình hẹn cậu ra ngoài không

phải vì Khải Phong, mà là...ngày mai mình sẽ đi Mỹ. Có lẽ hôn lễ của cậu mình không đến được, coi như lần này mình chúc phúc cậu trước, dù thế nào, mình cũng mong cậu trăm năm hạnh phúc. Còn nữa, nhất định phải chăm sóc tốt bản thân, vì cậu và cả đứa bé nữa.”

“Sao cậu đi gấp vậy?”

“Vì chẳng còn gì để ở lại.”

Thời gian còn lại, họ chủ yếu là ôn lại chuyện cũ, vui vẻ như chưa từng khuất mắc. Chớp mắt mà đã hơn 8 giờ, Cao Quỳnh Phương và Triệu Minh Minh phải ra về. Vừa bước ra tới cổng, Cao Quỳnh Phương đã nhanh thấy một bóng hình quen thuộc, nhưng chẳng phải dành cho cô mà là cho người phụ nữ sẽ là vợ anh và cả đứa con trong bụng cô ấy. Cao Quỳnh Phương mỉm cười gật đầu như một phép lịch sự cơ bản rồi quay vào trong lấy xe. Giờ cô mới biết, chào nhau không phải là một chuyện quá khó.

Mưa rồi. Cũng tốt cuốn trời tất cả, để mọi thứ được kết thúc. Và lần này, Cao Quỳnh Phương đã không còn khóc, cũng không còn bị ướt như bao lần. Cao Quỳnh Phương đậu xe bên bờ sông. Cô bước xuống xe, nhìn về khoảng không xa xôi phía trước, hét lên thật to “Lâm Khải Phong, em yêu anh.” Rồi dần nhỏ giọng “Tạm biệt anh.” Lần cuối cùng thôi, lần cuối cùng cô nói những lời này.

“Những gì em làm chính là vì yêu anh sao?” – Giọng nói quen thuộc, hơi ấm quen thuộc, và một đêm mưa...anh lại đến. Phải chăng cũng là lần cuối cùng?

“

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Mọi thứ rất thật, thật đến mức Cao Quỳnh Phương không thể không tin. Thật lòng cô không muốn, không muốn gặp lại anh một chút nào. Anh giống như một con lốc, đến rất nhanh và cũng đi rất nhanh thứ duy nhất còn lại chỉ là hoang tàn.

“Lâm Khải Phong, bảy năm rồi, anh cũng chẳng tiến bộ được chút nào sao, vẫn thích nghe những lời dối trá của tôi đến vậy à?” – Cô gắng bầy ra một giọng điệu mỉa mai, hi vọng rằng anh sẽ buông tay.

“Bảy năm trước là vì tiền, vậy còn bây giờ là thứ gì?” Cô sai rồi, anh đã thay đổi rất nhiều, anh đã không ngã khụy mà rất bình thản.

Cô vừa mở miệng thì bị Lâm Khải Phong ngắt lời, để rồi trả lời giúp cô “Là vì cô hận Lâm gia đã cướp đi mẹ của cô, là vì cô hận Trần Diễm Thương đã bỏ rơi cô, giết chết di Vân, nên cô làm tất cả, hi sinh tất cả bao gồm cả lừa gạt tôi để đạt được mục đích có đúng không?”

Giọng điệu của anh quá mức xa lạ, sự băng lãnh và thâm hiểm này cô chưa bao giờ thấy, thì ra bảy năm qua người thay đổi không chỉ là một mình cô. Trái tim cô run lên, lần đầu tiên cô cảm thấy sợ người đàn ông này, là anh bị mờ mắt vì tình yêu hay đó là một kế hoạch còn hoàn hảo hơn cả cô?

“Nếu anh đã biết tất cả tại sao lại còn thuận theo tôi?”

Trong màn mưa, giai điệu quen thuộc vang lên, nhưng với hai con người này, bài hát kia thật sự đã quá cũ.

“Chris, có chuyện gì vậy?” – Cao Quỳnh Phương có một dự cảm chẳng lành.

“Ngô Thị đã đầu tư một số tiền rất lớn vào Thiên Vũ, giải quyết tất cả những vướng ngại trước mắt mà Thiên Vũ gặp phải, dù cho bây giờ có sáp nhập hay không hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới sự phát triển của Thiên Vũ.” – Hoàng Kỳ Kỳ dù cho tính toán giỏi cách mấy cũng không tính ra Lâm Khải Phong lại đi được bước này.

“Tin của cậu là chính xác chứ?” – Cao Quỳnh Phương điều đứng, phải vịn tay vào lan can mới không bị ngã. Cô nhìn Lâm Khải Phong bằng một đôi mắt đầy sợ hãi.

“Uhm. Còn một chuyện nữa. SM xảy ra chuyện rồi! Đột nhiên có người gửi đơn kiện, nói rằng chúng ta đầu cơ cổ phiếu làm lung lay thị trường. Steven đã bị cảnh sát kinh tế bắt đi, các cổ đông trước nay đối đầu với chúng ta nhân cơ hội này đòi đảo chính.”

Cô thua rồi, thua một cách thảm hại. Thì ra bấy lâu nay cô chỉ là một con cờ trong tay anh, người bị lợi dụng thực chất chính là cô.

“Chris, bây giờ người quan trọng nhất chính là ba mình, cậu phải ở bên cạnh ông ấy, mình thu xếp mọi chuyện xong sẽ lập tức bay về.”

Cúp điện thoại, Cao Quỳnh Phương tiến tới trước mặt Lâm Khải Phong, rất gần. Cô muốn nhìn một lần nữa, thật kỹ con người này.

“Anh cố tình để tôi tưởng rằng mình thành công, cố tình để Thiên Vũ đứng trước nguy cơ phá sản. Như vậy, Ngô Thị sẽ đầu tư mà không cần sáp nhập, Thiên Vũ vẫn mãi mãi là của Lâm gia. Có đúng không?”

“Em vẫn thông minh như trước, chỉ tiếc là em nhận ra quá trễ.”

“Người gửi thư tố cáo, kích động nội bộ SM cũng là anh luôn đúng không?”

“Câu trả lời em đã sớm có rồi.”

Là anh sao? Không phải Lâm Khải Phong cô yêu đã chết rồi. Thù hận kia tưởng chừng đã bỏ xuống nhưng nào ngờ lại một lần nữa được đẩy lên. Kết thúc sao? Phải, đặt xuống mối thù giữa cô và Trần Diễm Surong để bắt đầu một mối thù khác mang tên Lâm Khải Phong. Anh quá giỏi, giỏi kinh doanh, giỏi diễn xuất, giỏi cả thủ đoạn, anh khiến cô tin, tin đến mức chính cô trở thành hung thủ gián tiếp hại gia đình mình, vậy mà cô đã từng thấy có tội với anh, đã từng một lần nữa yêu anh. Nhưng cũng tốt, tình yêu bấy lâu cuối cùng cũng đã có thể vứt bỏ, từ đây về sau họ chỉ còn là người lạ mà thôi.

Cao Quỳnh Phương không muốn nhìn thấy gương mặt này thêm một phút giây nào nữa. Cô quay lưng bỏ đi, kết thúc tất cả bao gồm cả tình yêu gần mười năm, tình yêu vốn dĩ sâu đậm nay chỉ là công cụ trả thù. Nhưng khi cô vừa toan cất bước, thì bàn tay quen thuộc ấy lại giữ chặt cô, vẫn là một cơn mưa, vẫn là anh nắm tay cô nhưng thay vì cảm giác ấm áp năm nào, giờ đây lại là một sự xa lạ và lạnh lẽo trong cõi lòng. Trước đây, khi yêu đắm say, cô đã gãy ra nhưng hôm nay, cô lại đứng im, để mặc bàn tay ấy. Bởi vì tận trong đáy con tim cô vẫn muốn nghe một lời giải thích. Nhưng không...

“Cô về Mỹ có cứu được anh hai cô không?”

Anh nói rất đúng, cô không có cách nào cứu Lê Quốc Khánh, những gì cô đã làm cô hiểu rõ hơn ai hết, Cao Quỳnh Phương đã chẳng còn đường nào để chạy nữa rồi.

“Tôi sẽ nhận tội.”

Dường như Lâm Khải Phong đã sớm đoán được việc này.

“Cô có nghĩ đến ba mình không?”

Lần này, anh nói cũng không sai. Sức khỏe của ba cô thực chất không thể chịu đựng nổi đả kích này. Nhưng cuối cùng cô phải làm sao đây? Đứng nhìn anh hai chịu tội thay mình, đứng nhìn SM sụp đổ, đứng nhìn ba phát bệnh, cô không làm được.

“Anh muốn gì?” – Đó là con đường duy nhất. Dù biết là phải đối diện với nỗi đau, nhưng nếu một mình cô có thể đổi lấy bình an của gia đình, cô nguyện ý, vì họ quan trọng hơn bản thân cô rất nhiều.

Lâm Khải Phong hao tâm tổn sức bao lâu nay, cũng chỉ vì câu nói này.

“Cô đoán xem.”

“Làm nhân tình của anh sao? Ngày ngày ở nhà đợi anh ôm vợ xong rồi tìm đến tôi? Để cả đời tôi mãi mãi là người phụ nữ cướp chồng người khác sao?”

Lâm Khải Phong không trả lời, trực tiếp kéo cô lên xe. Cao Quỳnh Phương cố chống cự thế nào cũng không thể chống lại sức mạnh của Lâm Khải Phong, đành mặc anh ta muốn làm gì thì làm. Lâm Khải Phong đạp chân ga, chiếc xe rời đi. Cả hai đều im lặng, Cao Quỳnh Phương cũng không muốn hỏi anh, nếu đã xác định phải bán cuộc đời cho anh, thì còn biết để làm gì. 20 phút sau, chiếc xe dừng lại.

“Xuống đi.”

Anh kéo cô đi thẳng lên nơi cao nhất của tòa nhà. Luật sư đã đợi sẵn ở đó. Trên bàn có rất nhiều loại giấy tờ. Không lẽ ngay cả bản thân cũng phải làm giấy tờ sao? Nhưng đây là điều ‘ông chủ’ muốn, cô làm gì có quyền ý kiến. Mặc kệ, là thứ gì, chỉ cần vừa lòng anh, cứu được anh hai, cô nguyện ý.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Luật sư cung kính gật đầu và chỉ tay vào sắp tài liệu đã chuẩn bị sẵn. Lâm Khải Phong tiếp tục nắm tay Cao Quỳnh Phương tiến lại phía luật sư, anh đưa viết cho cô.

“Ký đi.” – Lâm Khải Phong ra lệnh.

Cao Quỳnh Phương ngược mắt nhìn Lâm Khải Phong, anh hoàn toàn không có biểu cảm gì. Cô nhìn xuống sắp tài liệu. ‘GIẤY ĐĂNG KÍ KẾT HÔN’.

“Anh có tỉnh táo không vậy?”

“Chẳng phải là điều cô muốn sao? Mau ký đi. Mọi thứ sẽ như cô muốn.”

Hôn nhân, thứ cô hằng ao ước đến hôm nay chỉ còn là một tờ giấy chứng nhận cho cuộc trao đổi thể xác, vậy còn Triệu Minh Minh, chẳng phải anh và cô ấy đã đính hôn? Cao Quỳnh Phương cô không có nhiều thời gian như vậy, ngay cả bản thân cô còn chưa lo xong, làm sao có thể lo cho người khác. Bút được đặt xuống giấy, những nét mực dần hiện ra. Ấn định cho một bắt đầu mới, một than phận mới.

“Chúc mừng Lâm tổng, Lâm phu nhân.”

“Tôi muốn về nhà.” – Đây là điều Cao Quỳnh Phương muốn nhất ngay lúc này, cô cần Dương Băng Vũ, một người chị em tốt để nghe cô giải tỏa.

Lâm Khải Phong nhìn Cao Quỳnh Phương, rồi ngẩng mặt lên kéo cô về phía trước.

“Bà xã, tân hôn đáng giá ngàn vàng.”

Hơn 10 giờ sáng ngày hôm sau. Cao Quỳnh Phương vẫn còn cuộn tròn người trong chăn, cả đêm hôm qua thật sự cô đã thấm thía câu ‘Tân hôn đáng giá ngàn vàng’ của Lâm Khải Phong. Đến tận bây giờ, cô cũng không cách nào ngồi dậy nổi, tay chân mệt mỏi rũ rượi, không có chút sức lực. Còn người chồng hợp pháp của cô, sáng nay đã dậy rất sớm, anh đi đâu cô cũng không biết. Cố vói tay lấy điện thoại trên bàn, nhấn số điện thoại của Dương Băng Vũ xong nhưng Cao Quỳnh Phương không có dũng khí để gọi, cô chẳng còn biết nói gì sau mọi chuyện đã xảy ra. Đột nhiên, chuông nhà reo. Cao Quỳnh Phương lê tấm thân mỏi mệt ra mở cửa. Cô vui mừng không tả nổi khi thấy người khách đầu tiên của ngày.

Cao Quỳnh Phương không kịp suy nghĩ bất cứ điều gì, ngay lập tức lao đến ôm chầm lấy Dương Băng Vũ. Mặc kệ Dương Băng Vũ suy nghĩ điều gì, cô chỉ biết cô cần Dương Băng Vũ ngay lúc này.

“Không mời mình vào nhà sao?” – Dương Băng Vũ mỉm cười như thiên sứ nói với Cao Quỳnh Phương.

Hai người vui vẻ bước vào trong, Cao Quỳnh Phương cố gắng tìm một gói café cũng không có nên đành rót hai cốc nước lạnh đem ra. Ngồi đối diện với Dương Băng Vũ, dù rất muốn kể rất nhiều chuyện nhưng lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Cũng may, Dương Băng Vũ lại lên tiếng trước.

“Khải Phong, đã kể mình nghe hết rồi.”

Thì ra anh đã sắp xếp chu toàn mọi thứ, bao gồm cả Dương Băng Vũ. Không cần biết anh nói gì, chỉ cần mọi chuyện ổn thỏa, cái gì cũng không quan trọng.

“Vậy còn Minh Minh thì sao?”

“Mình không biết.”

Cô không hề nói dối, cô thật sự không biết. Dù cô biết Triệu Minh Minh có thai, cô ấy yêu Lâm Khải Phong rất nhiều cũng đã hi sinh cho anh ấy rất nhiều nhưng cô còn gia đình, cô phải cứu họ.

“Nè, hai cậu cuối cùng cũng được ở bên nhau rồi, mình thật sự vui cho hai người. nhất định phải nắm chặt hạnh phúc này, đừng đánh mất nữa, có biết không?” – Hạnh phúc sao? Một cuộc hôn nhân bắt đầu bằng thù hận và sự ép buộc liệu rằng sẽ hạnh phúc? Ngay điểm khởi đầu đã là đau khổ.

Tối nay Cao Quỳnh Phương phải trở về Mỹ, nên cô và Dương Băng Vũ phải quay trở về chung cư để thu xếp hành lý.

“Cậu đi lần này, Khải Phong có biết không?”

“Nếu trốn được móng vuốt của anh ta, mình đã trốn lâu rồi, lần này chỉ là công tác, sẽ sớm về thôi.”

Dương Băng Vũ vậy là nghỉ cả ngày để ở nhà với Cao Quỳnh Phương, đã lâu rồi họ mới vui vẻ như vậy. Nhưng ở một hoàn cảnh khác, Triệu Minh Minh hoàn toàn ngược lại.

“Lâm Khải Phong, anh đối xử với em như thế nào cũng được, nhưng còn con thì sao, anh có nghĩ tới nó không. nó là giọt máu của anh mà?” – Triệu Minh Minh nước mắt đầm đìa chất vấn Lâm Khải Phong. Sáng nay, thấy tin tức Lâm Khải Phong kết hôn rợp các trang báo, dù không công khai danh tính cô gái đó, nhưng Triệu Minh Minh có thể đoán được, một người duy nhất trên cuộc đời này nhưng Triệu Minh Minh không muốn tin, cô vẫn cố chấp đi tìm anh, cô hi vọng rằng anh sẽ phủ nhận hay ít nhất sẽ nói dối để cô an lòng, nhưng không ngờ anh thừa nhận một cách bình thản.

“Anh sẽ chịu trách nhiệm với đứa bé.”

“Còn em thì sao?”

“Hôn nhân là sự đích đến cuối cùng của tình yêu, điểm xuất phát của chúng ta đã không có tình yêu thì làm sao tiến tới hôn nhân. Ngay từ đầu, chúng ta đã không thể.”

“Vậy anh và cô ấy có thể sao? Cô ấy hận gia đình anh đến xương tủy, có thể cho anh hạnh phúc sao?”

“Anh không tin vào hạnh phúc, nó không giữ được cô ấy, anh chỉ tin vào bản thân và thực tế thôi.”

Hôm nay Lâm Khải Phong cố tỉnh về sớm, nhưng bước vào nhà lại chẳng thấy ai. Anh gọi điện cho cô, không liên lạc được. Anh đành gọi cho Dương Băng Vũ. Và Dương Băng Vũ đã cho anh một đáp án bất ngờ.

“Phương đi Mỹ rồi.”

“Chuẩn bị máy bay, anh phải lập tức đi Mỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37-2

Dương Băng Vũ chưa kịp gọi đã nhận được một cuộc gọi khác, cô phải lấy hết dũng khí mới dám ấn nút nghe.

“Ông Ngô.”

Ngô Tinh vô cùng tức giận quát vào điện thoại “Lâm Khải Phong bây giờ đang ở đâu?” Khỏi nói cũng biết, chắc chắn là tin tức Lâm tổng kết hôn chấn động sáng nay.

“Xin lỗi ông Ngô, tôi thật sự không biết, hôm nay tôi không đi làm, nhưng tôi sẽ liên lạc giúp ông.”

“Tôi mặc kệ, nhất định phải tìm hân ra nói chuyện với tôi, nếu không tôi sẽ không để Thiển Vũ tồn tại đâu.” – Một lời khẳng định.

Dương Băng Vũ tỏ thái độ của một thư ký chuyên nghiệp, bình tĩnh giải quyết “Mong ông thông cảm, bây giờ tôi sẽ liên lạc với anh ấy, nhưng còn được hay không tôi cũng không chắc, chỉ cần tìm được tôi nhất định sẽ truyền lời của ông lại với anh ấy.”

Chưa kịp nhận được phản hồi thì phía bên kia đã tắt máy. Dương Băng Vũ cười mĩa mai gọi cho Lâm Khải Phong “Ba vợ anh vừa gọi điện thoại cho em, xem ra lần này anh không toàn mạng đâu. Bây giờ anh định giải quyết sao đây? Còn muốn đi Mỹ không?”

Lâm Khải Phong vẫn giữ khuôn mặt băng lãnh ngàn năm không hề có chút cảm xúc, trầm ngâm một lúc, anh chậm rãi kết luận “Hiện giờ thì không cần nữa. Anh bận đi tìm Ngô Kim Ngọc rồi.”

“Hả?”

“Phải bảo toàn cái mạng rồi còn đi tìm vợ nữa chứ.”

Lâm Khải Phong cúp máy trong tiếng cười giòn tan của Dương Băng Vũ. Cô quay sang nhìn cô gái bên cạnh mình.

“Còn cậu bỏ chồng mình một mình giải quyết hậu quả, có đành lòng không?”

“Tác phẩm của anh ta, liên quan gì tới mình.” Rồi Cao Quỳnh Phương vội vã kéo tay Dương Băng Vũ “Đi thôi, sắp tới giờ bay rồi.”

Chuyến bay của Cao Quỳnh Phương khởi hành vào lúc 18h30, vậy là chỉ còn gần một tiếng nữa. Dương Băng Vũ cùng cô ngồi ở hàng ghế chờ.

“Cậu ngồi đây đi, mình đi mua gì đó uống.” – Cao Quỳnh Phương đứng lên đi về máy bán thức ăn.

Nhưng cô đi không bao lâu thì điện thoại reo, dòng tên quen thuộc hiện rõ lên màn hình, Dương Băng Vũ đoán chắc lại là chuyện của Lâm Khải Phong, nên bắt máy. Dương Băng Vũ chưa kịp nói gì thì Triệu Minh Minh đã nói.

“Phương, mình xin cậu, cậu buông Khải Phong đi được không? Cậu là bác sĩ, cậu cứu nhiều người như vậy, cũng không muốn một đứa bé chưa kịp ra đời đã bị kết tội chết đúng không? Mình thật lòng cầu xin cậu, chỉ cần cậu chịu rời bỏ, mình sẽ chịu ơn cậu suốt đời.”

Dù qua điện thoại nhưng Dương Băng Vũ vẫn nghe rõ tiếng thút thít của Triệu Minh Minh, cô thật không ngờ, Triệu Minh Minh đã mang đứa con của Lâm Khải Phong, hơn thế nữa Cao Quỳnh Phương cũng biết. Cô là một người đã yêu và cũng khao khát được yêu nên cô hoàn toàn hiểu được cảm giác mất mát đau khổ của Triệu Minh Minh, nhưng cũng chính vì cô đã yêu nên cô càng hiểu, bị ép buộc mất đi người mình yêu và phải sống chung với người mình không yêu còn đau khổ hơn gấp trăm ngàn lần. Nhưng cô bây giờ đang bị kẹp giữa, cô không thể bênh ai, cũng không thể trách ai, nhất là với một thai phụ như Triệu Minh Minh.

“Là mình, Vũ đây.”

Triệu Minh Minh chưng hửng, nhưng đã lỡ phóng lao rồi đành phải theo lao thôi.

“Vũ à, này giờ cậu cũng đã nghe hết rồi, cậu nói giúp mình vài câu khuyên Phương đi được không? Mình và con không thể mất Khải Phong được.”

“Cả cậu và Phương đều là những người thân nhất của mình, hơn nữa mình còn chứng kiến tình cảm của Khải Phong và Quỳnh Phương phải qua biết bao sóng gió mới được thành quả hôm nay, mình thật không thể nói được, mình xin lỗi.”

“Cậu, từ đầu đến cuối, cậu có coi mình là bạn không?” – Triệu Minh Minh dường như đã không còn giữ được bình tĩnh.

“Mình chỉ có thể xin lỗi cậu.” – Dương Băng Vũ ấn nút tắt, càng nói cô càng cảm thấy có lỗi với Triệu Minh Minh.

Ngay lúc đó, Cao Quỳnh Phương cũng vừa trở về. Cô ngồi xuống, đưa ly nước ngọt cho Dương Băng Vũ, đôi mắt vô hồn không cảm xúc nhìn về dòng người tấp nập phía trước.

“Cậu không trách mình sao?” – Cô giờ không còn cách nào đối diện với Dương Băng Vũ, nỗi hổ thẹn dâng đầy trong đáy lòng.

“Còn 15 phút nữa chuyến bay từ Thành Phố Hồ Chí Minh đi New York sẽ khởi hành, mời quý hành khách nhanh chóng lên máy bay.”

Cao Quỳnh Phương nghẹn ngào ôm chặt Dương Băng Vũ rồi đi mà không nhận được câu trả lời. Như vậy dường như sẽ tốt hơn, nhưng gì khó xử quá thì không cần đối diện.

Từ trong sân bay, nhìn máy bay cất cánh vút lên bầu trời, Dương Băng Vũ vẫn lặng lẽ nhìn theo.

“Đôi khi mình cũng muốn trách cậu, nhưng mình luôn tìm lý do để không thể trách cậu. Mình chẳng còn ai nữa, ngoài cậu ra.”

Cao Quỳnh Phương rời đi một cách dịu êm để Lâm Khải Phong ở lại với đầy những sóng gió. Anh vốn dĩ định đón Triệu Minh Minh rồi cùng đi gặp Ngô Tính nhưng...

“Em đừng có uống nữa.” – Lâm Khải Phong hắt ngang ly rượu dở dang mà Triệu Minh Minh chưa kịp uống. Âm nhạc xập xình, ánh đèn chớp nháy, mùi rượu nồng nặc, thật không phải nơi một thai phụ nên lui tới.

“Anh đi về đi, đi về với vợ anh đi, tôi và con đâu có ý nghĩa gì với anh. Anh đi đi.”

Lâm Khải Phong biết chắc không thể khuyên Triệu Minh Minh, anh trực tiếp ôm cô ra ngoài, thành công đưa cô vào xe, anh cũng ngồi vào. Không lâu sau, xe dừng lại trước chung cư – nơi Triệu Minh Minh đang ở. Diu Triệu Minh Minh lên tới nhà, vừa mở cửa hình ảnh Ngô Tính ngồi trên sofa khiến Lâm Khải Phong giật mình, anh tự oán thầm trong lòng, nhưng lỡ vào hạng cốp rồi, đành đối diện thôi.

Khi Triệu Minh Minh đã yên bình say giấc, Lâm Khải Phong thở dài, bước ra ngoài.

“Bác.”

“Cậu còn dám gọi tôi? Tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, nói, chuyện đó là như thế nào?” – Ngô Tính nhìn con gái như vậy, đương nhiên không đành lòng, nên phải kiềm nén cho Lâm Khải Phong thêm một cơ hội.

Nhưng Lâm Khải Phong lại không cần cơ hội ấy “Dạ, đúng như báo chí viết ạ.”

Cuối cùng thì Ngô Tính cũng không chịu đựng nổi, đâm thẳng vào mặt Lâm Khải Phong.

“Cậu coi con gái tôi là cái gì? Coi Ngô gia tôi là cái gì? Chúng tôi dốc tâm sức cho cậu, cho nhà cậu, bây giờ cậu lại bỏ con gái tôi, lấy người phụ nữ khác? Cậu bảo tôi còn mặt mũi gì mà gặp mặt ai?”

“Cháu xin lỗi.”

“Cậu... Lập tức ly dị, tôi coi như không có chuyện gì.” – Đây chính là sự nhượng bộ cuối cùng.

“Cháu không thể... trừ phi cháu chết nếu không cả đời này cháu cũng không bỏ cô ấy.”

“Cút ra ngoài cho tôi.”

Lâm Khải Phong cố gắng đứng lên, nhưng anh vừa mở cửa thì “Tôi sẽ làm cô ta không thể sống yên.”

“Nếu ai làm hại cô ấy, dù là bất cứ ai, cháu cũng không tha cho người ấy.”

Đó là câu cuối cùng mà Lâm Khải Phong để lại. Anh rời đi.

8h sáng hôm sau, New York, Mỹ.

“Taxi.”

“SM Tower.”

Chớp mắt thì đã gần một năm, mọi thứ quá nhanh, quá nhiều thay đổi, nhưng khi đứng trước căn nhà này, cô luôn cảm thấy mọi thứ y nguyên, không bao giờ thay đổi. Cô ấn chuông. Không lâu sau, cửa mở.

“Cô chủ. Cô về rồi.”

Cao Quỳnh Phương đưa hành lý cho chị giúp việc, chạy vào nhà.

“Ba. Con về rồi.”

Cao Kiến Trung nhìn cô, ông mỉm cười hiền hậu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Cao Quỳnh Phương chạy đến ôm chặt Cao Kiến Trung, nước mắt đọng đầy trong hốc mắt nhưng cô không cho phép nó rơi xuống, suốt cuộc đời ông ấy đã phải trải qua quá nhiều vất vả, cô không muốn ông lại phải tiếp tục lo lắng. Cao Quỳnh Phương dìu Cao Kiến Trung ngồi xuống.

“Sao con về mà không báo cho ta biết?”

“Con nhớ ba nên quay về.”

Cao Kiến Trung vỗ đầu Cao Quỳnh Phương, trong mắt ông, cô lúc nào cũng là một đứa con gái bé nhỏ, mãi mãi không trưởng thành.

“Ba, hay là gia đình mình đi du lịch đi?” – Cao Quỳnh Phương hớn hờ nói.

“Vậy con muốn đi đâu.”

“Con nhớ chúng ta có một căn biệt thự ở ngoại ô thành phố, con thấy không khí ở đó cũng rất tốt, hay chúng ta dọn ra đó sống một thời gian, coi như tịnh dưỡng được không?”

Rất lâu rồi mới gặp được con gái, với Cao Kiến Trung chỉ cần gia đình đoàn tụ, chỉ cần các con ông vui vẻ, dù ở đâu, như thế nào cũng không quan trọng. Ông chấp thuận bằng tấm lòng, bằng mong ước của một người cha.

Sáng hôm sau, tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, xe đã tới đậu trước cổng.

“Ba tới đó ở trước, con sắp xếp một số công việc rồi sẽ tới đó sau.”

Cao Kiến Trung chưa kịp nói gì đã bị Cao Quỳnh Phương đẩy vào trong xe. Nhìn khuôn mặt tình nghẹn của con gái, Cao Kiến Trung bị thuyết phục, ông ngồi vào xe. Xe rời đi, bóng dáng Cao Quỳnh Phương khuất dần, ông tin tưởng những đứa con của mình, dù ông có biết hay không biết, ông cũng hoàn toàn tin tưởng, bởi đó là con ông.

“Chủ tịch đã lên xe, đang trên đường tới, nhất định phải bảo vệ tốt an toàn của Chủ tịch, không có lệnh của tôi, tuyệt đối không cho bất kì đến gần Chủ tịch.” – Cao Quỳnh Phương đôi giọng, quyết đoán và lạnh lùng.

“Dạ, cô chủ.” – Đội trưởng đội bảo vệ trả lời.

Cao Quỳnh Phương trở vào nhà, rồi lái xe đến công ty. Tập đoàn SM, một trong những Tập đoàn lớn nhất Hoa Kỳ, đây chính là nguồn tài trợ lớn nhất đối với các hoạt động từ thiện của Chính phủ Hoa Kỳ đặc biệt đối với vấn đề học tập. Bởi vì, thời gian Cao Quỳnh Phương một thân một mình lưu lạc đến đây, vừa phải đi học, vừa phải đi làm, cuộc sống vất vả không sao diễn tả, vì thế nên khi gặp lại nhau, Cao Kiến Trung đã tích cực đóng góp từ thiện, ông muốn giúp những người có cuộc sống như con gái ông trước đây, cũng để cảm tạ ông trời đã cho họ gặp lại nhau. Cao Quỳnh Phương bước vào thang máy riêng, đi thẳng đến nơi cao nhất của tòa nhà, đây là văn phòng làm việc của Tổng giám đốc, cũng chính là anh trai cô, Lê Quốc Khánh.

Hoàng Kỳ Kỳ đã đợi sẵn ở đó, vừa thấy Cao Quỳnh Phương bước vào, hai chân mày cũng giãn ra, như được nhẹ nhõm phần nào. Cao Quỳnh Phương lập tức đến ngồi trước mặt Hoàng Kỳ Kỳ.

“Tình hình sao rồi?” – Cao Quỳnh Phương hỏi.

“Cổ đông rất hoang mang, lại thêm những phần tử đối đầu với chúng ta kích động, yêu cầu bãi nhiệm chức vị Tổng Giám đốc của Steven.”

“Tài liệu mà mình nhờ cậu chuẩn bị, cậu đã chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Tất cả ở đây. Nhưng mà cậu nghĩ với những thứ này có thể làm nên chuyện không? Tất cả bọn họ đều là những con cáo già? Không dễ đối phó đâu.”

“Bất cứ ai cũng có điểm yếu, dù là cáo già hay sư tử, càng hùng mạnh lại càng sợ điểm yếu mình bị phát hiện, đó là bản năng.”

SM là tâm huyết cả đời của ba cô, là sự nỗ lực của anh hai cô, Cao Quỳnh Phương cô dù bằng cách gì, bằng thủ đoạn nào cũng nhất định phải bảo vệ nó an toàn. Tiếng giày cao gót nện xuống mặt sàn, dứt khoát và kiên định. Cao Quỳnh Phương mở cửa phòng họp bước vào. Mấy chục con mắt dán vào cô, có lẽ họ đang mừng rỡ vì không phải là Chủ tịch có thể hô mưa gọi gió, một tay gầy dựng SM mà chỉ là một đứa con gái, đã từ bỏ sản nghiệp gia đình để chạy theo đam mê và ước mơ. Nhưng nếu chỉ bằng bề ngoài và quá khứ để phán xét một con người thì chưa đủ.

Cao Quỳnh Phương đến vị trí Chủ tịch, cái vị trí mà hơn chục con người đang lâm le chiếm đoạt. Dĩ nhiên, cô không thể ngồi yên trước dã tâm của những con người đó nhưng cô đã sớm biết.

“Tôi là Cao Quỳnh Phương, là con gái của Chủ tịch Hội đồng Quản trị - ông Cao Kiến Trung, vì lý do sức khỏe nên Chủ tịch không thể tham gia cuộc họp, nên đã ủy thác cho tôi. Trước mắt quý vị là giấy ủy quyền của Chủ tịch.”

Và đương nhiên, dù không khuất phục nhưng họ vẫn phải im lặng, nhìn cô ngồi xuống. Nhưng liệu một bác sĩ với chuyên môn y khoa, một cô gái chưa một lần tham gia công việc công ty, liệu có thể làm nên kỳ tích trước những con cáo sẵn sàng giờ nanh để hủy hoại con mồi?

“Chúng tôi nhận được thông tin, Lê tổng đang bị cảnh sát giam giữ điều tra, rốt cục chuyện này là như thế nào? Nếu là thật chúng tôi không thể để một người với nhân phẩm không trong sạch tiếp tục điều hành công ty, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh công ty, chúng tôi hi vọng, cô cho chúng tôi một lời giải thích?”

“Chuyện Tổng giám đốc bị tạm giam là hoàn toàn có thật.” – Cao Quỳnh Phương vừa nói dứt lời, một hồi bàn tán rộ lên.

“Nhưng điều đó không đồng nghĩa là Lê tổng có tội. Cảnh sát hoàn toàn chưa công bố chúng ta không thể nào kết luận, nhưng hiện tại theo những thông tin mà tôi có được, Lê tổng hoàn toàn trong sạch. Tôi đã cung cấp cho quý vị những thông tin mà tôi có, quý vị có thể xem xét.”

Một hồi im lặng, tất cả những gì Cao Quỳnh Phương gửi cho các cổ đông không phải là thông tin về vụ điều tra của Lê Quốc Khánh, mà là những phi vụ làm ăn phi pháp của từng thành viên Hội đồng Quản trị mà cô đã nhờ Hoàng Kỳ Kỳ điều tra.

“Tất cả chúng ta, bao gồm những người ngồi ở đây và nhân viên đang làm việc, đều là những thành viên trong gia đình SM, mọi chuyện mà mọi người công hiến cho SM trong suốt thời gian qua đều đã được ghi nhận và đã nhận được những phần thưởng xứng đáng từ SM. Vì chúng ta là một gia đình nên hãy sát cánh cùng nhau, đừng phân biệt bởi tình cảm là thứ rất dễ bị tổn thương, mà đã bị thương nhất định phải để lại sẹo, mọi người nói có đúng không?” – Đôi mắt sắc lạnh của Cao Quỳnh Phương quét qua từng khuôn mặt đang run lên vì sợ của các thành viên Hội đồng, chẳng còn ai nói gì, cũng chẳng phản kháng gì, điểm yếu là thứ con người ta luôn muốn che giấu, nắm rõ điểm yếu của người khác cũng như nắm giữ mạng sống của họ, đây là điểm tương đồng giữa thương trường và y học.

Buổi họp kết thúc, đề nghị bãi nhiệm Tổng giám đốc bị hủy bỏ, tất cả cổ đông đều cam kết sẽ ủng hộ Tổng giám đốc. Một vấn đề tạm thời được giải quyết.

“Đã đáp chuyến bay cách đây 30 phút.” – Hoàng Kỳ Kỳ nói với Cao Quỳnh Phương qua điện thoại.

“Thông báo với tất cả các hãng hàng không trong vòng ít nhất là 24 tiếng đồng hồ tới, không được tiếp nhận bất cứ hành khách nào tên Lâm Khải Phong. Phong tòa tất cả những nơi có thể đáp phi cơ, ngoại trừ phi cơ chính phủ, còn lại đều không được phép.”

“Minh biết rồi.”

“Xác thực với truyền thông về chuyện kết hôn, đồng thời công khai vấn đề bất hòa giữa Ngô Thị và Thiển Vũ, nguy cơ Ngô Thị sẽ đổi đầu Thiển Vũ và rút toàn bộ dự án ra khỏi Thiển Vũ, nhất định không được quên tình hình tài chính hiện tại của Thiển Vũ.”

Cao Quỳnh Phương nhanh chóng tiến về bãi đỗ xe, cô nhấn số gọi điện cho ai đó.

“Tìm, triệu tập Hội đồng Quản trị của Thiển Vũ, tối đa là 24 tiếng đồng hồ, trước khi Lâm Khải Phong trở về.”

“Được.”

Lâm Khải Phong hoàn toàn không hề biết mọi chuyện đang xảy ra, anh chỉ đơn thuần là một người chồng đang đi tìm vợ, mong muốn gặp lại người vợ mới cưới của mình. Nhất định anh sẽ biết, tất cả mọi thứ mà người phụ nữ anh yêu đang làm, nhưng có thể khi anh biết ra sẽ là muộn màng, có lẽ anh sẽ hận, sẽ muốn trả thù, oan oan tương báo, hẳn sẽ không dừng lại...

Ngay từ đầu, những hận thù này đáng lẽ không nên được khơi mào, bởi họ là những con người quá xuất sắc, dám yêu dám hận dám trả thù. Một khi đã làm phải đạt được mục đích, tổn thương, mất mát, nước mắt, trái tim đều được đánh đổi, ai là người sẽ hạ cờ chịu thua, có lẽ sẽ chẳng ai cả... Bởi ngay từ đầu họ đã xác định, thương tổn đối phương cũng chính là thương tổn mình, không một ai có thể an toàn cán đích, nguyên nhân là vì, họ đã yêu quá nhiều.

Cuộc hẹn với Thủ trưởng Bộ Công an Hoa Kỳ đã được Hoàng Kỳ Kỳ sắp xếp từ trước, nhiệm vụ của Cao Quỳnh Phương chính là đi kết thúc phần còn lại.

“Cảm ơn ông đã chấp nhận gặp chúng tôi.” – Cao Quỳnh Phương tươi cười bắt tay người đàn ông trước mắt.

“SM đã cống hiến cho đất nước rất nhiều, là những người bảo vệ Tổ quốc tôi thành thật biết ơn.” – Chính phủ Hoa Kỳ đối với Tập đoàn SM luôn có sự kiêng dè, nếu SM cắt tất cả tài trợ, chính phủ Hoa Kỳ phải chi một ngân sách rất lớn, với tình thế khủng hoảng cả về kinh tế và quân sự hiện nay ngân sách nhà nước hoàn toàn không đủ khả năng, hơn nữa nếu SM bị chìm xuống nước, hiển nhiên rất nhiều quan chức cấp cao cũng bị lôi cuốn, hay nói cách khác, họ đang ngồi chung trên một chiếc thuyền, thuyền chìm tất cả đều không thể sống.

Cao Quỳnh Phương cũng không thích vòng vo, cô trực tiếp vào thẳng vấn đề “Tổng giám đốc của Tập đoàn chúng tôi hiện tại đang bị điều tra, ngài biết

chứ?” Thủ trưởng gật đầu, Cao Quỳnh Phương nói tiếp “Con rấn không thể mất đầu, các ngài giam giữ Tổng giám đốc chúng tôi lâu như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến bộ mặt công ty, nếu SM bị thiệt hại, rất nhiều hệ lụy được kéo theo, các ngài đều là người nhìn xa trông rộng hẳn đã nhìn thấy điều này. Bao nhiêu năm qua, chính phủ luôn tin tưởng SM, vì thế cho nên các hoạt động kinh tế hay sự trong sạch của CEO, các ngài đều biết rõ, lần này các ngài vì những lời tố cáo vô danh, lại giam giữ CEO của chúng tôi, khiến tất cả thành viên của SM bao gồm cả Tổng giám đốc rất thất vọng” – Cao Quỳnh Phương nhấn mạnh hai chữ “thất vọng”.

Sắc mặt của Thủ trưởng Bộ công an dần biến đổi “Chúng tôi cũng là thân bất do kỷ, hy vọng cô có thể thông cảm”

“Dĩ nhiên là tôi rất thông cảm với các ngài nhưng hi vọng các ngài cũng có thể thông cảm với chúng tôi, ở đây, tôi có một số thông tin chứng thực sự trong sạch của Lê tổng, hi vọng các ngài có thể xem xét, chúng tôi nhất định rất trân trọng quyết định của các ngài. Tôi xin phép.” Muốn thắng nhất định phải dòn người khác vào đường cùng là quy tắc bất thành danh của thương trường.

Trên cơ bản, Cao Quỳnh Phương đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Cả ngày hôm nay cô đã gồng gánh rất nhiều, bây giờ cô muốn nghỉ ngơi. Nhưng Cao Quỳnh Phương không về nhà, cô lái xe đến khách sạn. Sau khi nhận chìa khóa phòng, cô đi thang máy đặc biệt xuống, ngồi vào một chiếc xe đang đợi sẵn, đi tới biệt thự ở ngoại ô. Muốn trốn một người đàn ông xuất sắc thì phải có một kế hoạch thật xuất sắc. Cuối cùng thì Cao Quỳnh Phương cũng đã nhẹ nhõm chớp mắt, nhưng đến khi cô tỉnh lại, không phải là biệt thự, mà lại là khách sạn, phòng cô đã đặt trước ...trước mặt là một người đàn ông, không thể quen hơn.

“Xem ra tôi chạy cỡ nào cũng không thoát được anh.” – Cao Quỳnh Phương cười mỉa mai, không phải với Lâm Khải Phong mà là chính bản thân mình.

“Dù như vậy nhưng em vẫn luôn chạy trốn.” – Giọng nói thâm trầm vang lên nhưng đôi mắt anh lại nhìn về phía trung tâm thành phố tấp nập, có lẽ anh đã biết những gì nên biết.

“Tôi vẫn chưa thành công lần nào mà?”

Lâm Khải Phong xoay người, anh bước đến bên cạnh cô, cúi người ngang tầm mắt cô, anh kề môi vào tai cô, lạnh lẽo “Nói dối.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Tôi thua cô rồi. Cô có hài lòng không?”

Có hài lòng không? Có vui không? Cô cũng không biết nữa, và cô cũng chẳng cần biết nữa. Lâm Khải Phong anh không phải nam chính ngôn tình và Cao Quỳnh Phương cô cũng chẳng muốn sắm vai nữ chính, họ biết rõ hôm nay ngay lúc này, họ đã chẳng còn thể tha thứ cho nhau, gắng gượng ở bên nhau nữa, chẳng ai nói ra nhưng trái tim họ nhói lên từng hồi, chẳng còn nước mắt, chẳng còn gục ngã, họ vẫn đứng yên ở vị trí của mình, bởi đó là vị trí mà ông trời đã định đoạt cho cuộc đời họ.

Điện thoại Cao Quỳnh Phương reo, máy thay đã phá vỡ bầu không khí trầm mặc ấy.

“Có chuyện gì vậy?” – Phía bên kia là Tim, một trong những cánh tay phải đắc lực của cô trong thương vụ thầu tóm Thiên Vũ.

“Tôi vừa nhận được tin, Lâm Khải Phong đã chuyển toàn bộ số cổ phần hiện có ở Thiên Vũ của anh ta cho cô, như vậy, cô đã danh chính ngôn thuận trở thành cổ đông lớn nhất của Thiên Vũ. Ngày mai, hội đồng quản trị sẽ bước vào buổi họp cổ đông, cô có muốn tôi dời lại hay không?”

Cao Quỳnh Phương ngược mắt nhìn Lâm Khải Phong, anh vẫn đứng đó, quay lưng về phía cô, tấm lưng ấm áp mà cô tựa vào ngày nào giờ đã trở nên lạnh lẽo và xa vời như vậy.

“Không cần, cứ thực hiện như kế hoạch ban đầu.”

“Còn một vấn đề nữa, Lâm Chủ tịch sau khi nhận được tin về việc này đã vô cùng tức giận, dẫn đến nhồi máu cơ tim, hiện tình hình vô cùng nghiêm trọng.”

“Ok. Tôi biết rồi, anh cứ thực hiện như kế hoạch ban đầu, lấy danh nghĩa của tôi để trấn an cổ đông, tôi nghĩ cổ phiếu của Thiên Vũ mấy ngày tới sẽ rớt giá nghiêm trọng, giúp tôi tạm thời khống chế tình hình, tôi sẽ tranh thủ về sớm nhất có thể.”

“OK.”

Cao Quỳnh Phương day day thái dương, rồi lại nhìn anh. Liệu anh có thể vững vàng thêm bao lâu nữa? Cao Quỳnh Phương nhấn số điện thoại của Hoàng Kỳ Kỳ.

“Giúp mình chuẩn bị một chiếc phi cơ, nhanh nhất có thể, mình phải lập tức về Việt Nam.”

“Được.”

Cao Quỳnh Phương rời đi, trước khi đi cô đã bỏ lại một câu “Lát nữa sẽ có xe đến đưa anh tới phi trường.”

Hai con người họ lại lặng lẽ xa nhau. Bảy năm, ngay cả cách họ kết thúc cũng khác đi, chẳng còn níu kéo, chẳng còn mưa hay nước mắt, giờ đây, ngay cả một cái nhìn anh cũng chẳng thể cho cô, sau bao nhiêu hi vọng và nỗ lực, anh chấp nhận thua cuộc. Gắng gượng để làm gì khi so với thù hận của cô anh chẳng là gì cả, níu kéo để làm gì khi đến cuối cùng cũng là biệt ly, người con gái ấy, người anh đã yêu bằng tất cả những gì anh có, và cũng chính là người cướp đi những thứ quý giá nhất của anh. Chiếc phi cơ mà cô vừa gọi, phải chăng chính là sự thương hại, ân huệ cuối cùng mà cô dành cho anh, thật nực cười và cũng thật đau đớn.

“Cô có hài lòng không?” Câu nói ấy cứ luẩn quẩn mãi trong trí óc Cao Quỳnh Phương, nó như một con dao khứa vào con tim cô. Một câu hỏi mà cô cũng đã từng hỏi mình hàng trăm lần nhưng so với một lần thốt ra từ miệng anh thì chẳng là gì. Cô nhắm mắt đôi mắt, giọng nói vẫn còn nguyên vẹn trong đầu, nhưng giờ cô chẳng còn muốn suy nghĩ gì thêm nữa, anh đã mệt và cô cũng vậy..

“Con đã ngủ chưa?” – Cao Kiến Trung bước vào.

Cao Quỳnh Phương vội mở mắt, tiến đến bên cạnh Cao Kiến Trung. Cô thật sự muốn mình giống một đứa trẻ, ngay lúc này xà vào lòng ông, để ông thay cô đẩy lui tất cả những muộn phiền.

“Ba, ba có cần Thiền Vũ không?”

“VẬY CON CÓ CẦN KHÔNG?”

Từ tận trong thâm tâm của Cao Quỳnh Phương cho cô biết cô không cần, cô không cần thứ vật chất ấy, nhưng trớ trêu thay cô đã tổn thương người đàn ông yêu cô nhất để đổi lại thứ cô không cần ấy.

Cao Kiến Trung xoa đầu cô, đứa con gái của ông vẫn còn quá trẻ để hiểu hết mọi nghịch cảnh của cuộc đời.

“Con có biết tại sao ta có thể gây dựng nên SM hay không?” Cao Quỳnh Phương lắc đầu, ông lại nói tiếp “Bởi vì ta đã mất Thiền Vũ.” Cao Quỳnh Phương dường như chẳng thể hiểu nổi những lời Cao Kiến Trung đang nói.

“Mandy, cuộc đời giống như một phiên chợ, nếu con đổi một thứ con sẽ có lại một thứ khác, nếu năm đó ta không mất đi Thiền Vũ thì chắc chắn hôm nay chúng ta sẽ không có được SM. Con gái, con còn trẻ, con phải sống cho những thứ con cần và con muốn.”

“Con nghĩ con đã mất đi thứ con muốn và con cần rồi.”

“Cậu ấy vẫn luôn ở trong cuộc đời con, vấn đề là ở chỗ con có muốn cậu ấy bước ra hay không? Con phải tự trả lời mình chứ không phải trả lời ta, thôi khuya rồi, ngủ đi con.”

Cao Quỳnh Phương trần trọc mãi vẫn không tài nào chợp mắt. Cô lấy điện thoại bên cạnh, ấn nút gọi, đầu dây bên kia rất nhanh chóng đã phản hồi.

"Chuyển lại số cổ phần lại cho anh ta, riêng số cổ phần mà chúng ta đã thu mua để lại, để phòng sau này cần dùng đến, buổi họp cổ đông ngày mai chúng ta không cần tham gia, từ đây về sau công việc nội bộ của Thiền Vũ chúng ta không cần quan tâm."

"Tôi biết rồi."

6h. Bệnh viện. (Việt Nam)

Lâm Khải Phong đã về được hai ngày rồi, những cuộc họp thay đổi nhân sự ở Thiền Vũ anh hoàn toàn không xuất hiện, cũng không nói gì về cuộc hôn nhân với Cao Quỳnh Phương, hai ngày qua anh luôn túc trực ở bệnh viện. Tình hình của Lâm Thế Thanh cũng không có chuyển biến gì, bác sĩ nói hiện ông vẫn đang trong giai đoạn nguy hiểm bất cứ khi nào cũng có thể xảy ra biến chứng, khả năng có thể tỉnh lại bây giờ là rất thấp.

Trần Diễm Ngọc nhìn Lâm Khải Phong ngày một hốc hác bà thật không đành lòng, bà tiến đến bên cạnh anh, dịu dàng đặt tay lên vai anh “Khải Phong hay là con về nhà nghỉ ngơi đi, ta ở đây với ông ấy là được rồi.”

“Không cần đâu, con muốn đợi ba tỉnh dậy.”

“Con và Phương có thật là đã kết hôn rồi không?” Lâm Khải Phong gật đầu. Trần Diễm Ngọc lại hỏi “VẬY, bây giờ con còn muốn bên cạnh con bé không?”

Lâm Khải Phong im lặng, anh không trả lời Trần Diễm Ngọc, không phải vì anh không muốn mà vì anh không biết. Giờ anh chẳng còn suy nghĩ gì nữa, anh muốn để cho số phận quyết định, nếu duyên nợ của anh và cô đã tận thì có cố gắng thế nào cũng vậy thôi.

“Mẹ, mẹ có yêu ba không?”

Trần Diễm Ngọc hơi bất ngờ trước câu hỏi của Lâm Khải Phong “Ông ấy đã cho mẹ rất nhiều, dù là tình yêu hay vật chất ông ấy đều cho mẹ mọi thứ, nhưng ngay từ điểm xuất phát mẹ đã không thể yêu ông ấy.”

“Vậy sao mẹ vẫn sống với ông ấy?”

Trần Diễm Ngọc nhìn anh “Vì mẹ nợ ba con.” Có những bí mật mà bà đã phải chôn giấu rất lâu, bao gồm cả món nợ của bà với Lâm Thế Thanh và cho tới cả ngày hôm nay, Trần Diễm Ngọc bà vẫn muốn giấu nó tận sâu trong ký ức.

“Khải Phong, con có quyền chọn giữa con của con và người phụ nữ con yêu, nhưng một khi con đã chọn thì phải chắc chắn với sự lựa chọn của mình, đừng để đến cuối cùng tất cả đều đau khổ.”

“Cô ấy chưa bao giờ chọn con, và sẽ không bao giờ chọn con.”

“Mẹ đã không thể chọn người đàn ông mẹ yêu nhưng mẹ hi vọng con có thể giúp con gái của mẹ chọn người đàn ông nó yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Hai tháng sau.

Dù đã trôi qua gần hai tháng, nhưng những tin tức xoay quanh sự ra đi của Lâm Thế Thanh và sự thay đổi nhân sự của Thiên Vũ vẫn chưa có dấu hiệu lắng xuống. Những thành phần chống đối Lâm Khải Phong ngày một lớn mạnh đứng đầu là Trịnh Nguyên Bình, liên tục triệu tập hội đồng quản trị nhằm mục đích lật đổ quyền lực của Lâm gia. Tính tới thời điểm hiện tại, hai bên Lâm gia và Trịnh Nguyên Bình có số cổ phần tương đương nhau nên vẫn chưa có gì bảo đảm ai sẽ là người chiến thắng trong cuộc chiến lần này.

Văn phòng Tổng Giám đốc Thiên Vũ.

“Lâm tổng, anh đi nghỉ ngơi một chút đi, mấy ngày nay anh đã không chợp mắt được chút nào rồi.” – Dương Băng Vũ không đành lòng nhìn Lâm Khải Phong cứ vui đầu vào công việc mãi như vậy. Suốt hai tháng nay, mỗi ngày anh nghỉ ngơi chưa đến hai tiếng, khuôn mặt anh đã sắp hốc hác đến mức cô không nhận ra nữa rồi.

Lâm Khải Phong hiểu tâm ý của Dương Băng Vũ nhưng bao giờ Thiên Vũ chưa ổn định thì anh không thể nào nghỉ ngơi được “Cô ra ngoài đi.”

Dương Băng Vũ biết lần này cũng không có tác dụng gì, cô xoay người bước ra ngoài., cùng lúc đó Hàn Tĩnh – nhân viên thân cận của Lâm Khải Phong bước vào, nhìn vẻ mặt của anh ta, có thể đoán ra đang có chuyện nghiêm trọng sắp xảy ra.

“Xin lỗi Tổng Giám đốc, tôi vẫn không thể điều tra được người đó.”

“Bên Trịnh Nguyên Bình có động tĩnh gì không?”

“Hình như họ cũng không tìm thấy, cuộc họp cổ đông ngày mai rất có thể vẫn ở thế cân bằng thôi.”

“Tiếp tục điều tra, bằng mọi giá chúng ta phải tìm ra người này trước bọn họ.”

Sở dĩ Lâm Khải Phong và Trịnh Nguyên Bình ráo riết tìm nhân vật bí ẩn kia là vì đây là người nắm giữ 20% cổ phần của Thiên Vũ mà từ đầu đến cuối chưa một lần xuất hiện. Chỉ cần người này thể hiện quan điểm của mình, thì cuộc chiến này sẽ đi đến hồi kết, thành bại trong suốt hai tháng qua sẽ có đáp án. Nhưng người này giống như chưa bao giờ tồn tại, mọi hành tung đều là một dấu chấm hỏi, tất cả việc thu mua cổ phần đều thông qua người trung gian, chưa bao giờ ra mặt, nên dù đã quy động tất cả nhân lực nhưng vẫn chưa điều tra được rốt cục nhân vật bí ẩn này là ai, đây cũng chính là vấn đề khiến Lâm Khải Phong đau đầu nhất.

Ngay lúc này, điện thoại nội bộ reo lên “Lâm tổng, có người muốn gặp anh.”

“Có nói là ai không?”

“Không có, chỉ nói là người đại diện.”

“Mời anh ta lên gặp tôi.”

Nhấn nút ngắt kết nối, Lâm Khải Phong ngược nhìn Hàn Tĩnh, sau đó gật đầu một cái, Hàn Tĩnh nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, cửa lại mở ra. Một người đàn ông ăn mặc bộ vest chỉnh tề bước vào. Lâm Khải Phong nhanh chóng đứng lên, chìa tay về chiếc ghế đối diện, hết sức lịch sự lên tiếng “Mời ngồi”.

Người đàn ông đó cũng nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Khải Phong vô cùng ưu nhã giới thiệu “Chào anh Lâm tổng, tôi là người đại diện của vị cổ đông mà thời gian qua anh luôn tìm kiếm.”

“Đây là một vấn đề quan trọng, làm sao tôi tin lời anh nói là thật?” Dù ý câu nói là sự ngờ vực, nhưng trong lòng Lâm Khải Phong đã có niềm tin đối với người đàn ông trước mặt, nếu là một người giả mạo chắc chắn sẽ không đủ gan để leo lên đến văn phòng này.

“Đây là hợp đồng thu mua mà chúng tôi đã tiến hành kí kết khi thực hiện giao dịch cổ phần, anh có thể kiểm tra.” Người đàn ông rút trong sơ mi ra một bộ hồ sơ đưa cho Lâm Khải Phong.

Lâm Khải Phong cúi xem những tài liệu mà người đàn ông kia đưa qua, quả thật đều là giấy tờ thật. Anh lại nhìn người đàn ông trước mặt, phong thái bình tĩnh, tuyệt đối không phải một người mới giới bình thường, hơn nữa lại có thể giữ trong tay những giấy tờ quan trọng thế này, nhất định phải là một người cực kì thân cận với vị cổ đông kia.

“Hôm nay anh đến tìm chúng tôi, phải chăng là có yêu cầu gì?”

“Đương nhiên là chúng tôi có một số yêu cầu dành cho anh.”

“Đây là quyền lợi của toàn công ty, nếu như nằm trong khả năng của công ty thì chúng tôi nhất định sẽ không từ chối.”

“Yêu cầu của thân chủ của tôi, chỉ một mình Lâm tổng có thể đáp ứng....”

Ngay sau đó, người đàn ông kia đưa cho anh thêm một sấp tài liệu. Lâm Khải Phong nhìn lướt qua nội dung, đáy mắt anh dần biến đổi.

8h. Phòng họp cổ đông của Tập đoàn Thiên Vũ.

Tất cả mọi người đều có mặt đông đủ, chỉ trống duy nhất chiếc ghế của vị cổ đông bí ẩn kia. Lâm Khải Phong đứng lên, tuyên bố bắt đầu cuộc họp.

“Lâm tổng, như lần trước anh đã nói hôm nay chúng ta sẽ quyết định những vị trí chủ chốt của công ty, bao gồm cả chức vụ Chủ tịch Hội đồng quản trị”
– Một vị cổ đông theo phe của Trịnh Nguyên Bình lên tiếng.

Lâm Khải Phong vẫn hết sức bình thản “Những lời tôi đã nói tôi vẫn nhớ rất rõ, mọi người không cần lo lắng như vậy.”

Tỉ lệ bầu chọn được công bố trên màn hình chiếu, cả Lâm Khải Phong và Trịnh Nguyên Bình đều hiện đang chiếm giữ 37% số phiếu ủng hộ.

“Trong những người ngồi ở đây, có ai muốn thay đổi phiếu bình chọn của mình không?”

Có một người giơ tay. Trịnh Nguyên Bình cứ vậy mà tăng thêm 3%, đồng nghĩa số phiếu của Lâm Khải Phong giảm 3%. Nếu cứ tiếp diễn tình hình này, chắc chắn Trịnh Nguyên Bình sẽ là người tiếp theo trở thành Chủ tịch của Thiên Vũ, thế nhưng thay vì sự lo lắng nhất thiết phải có, gương mặt của Lâm Khải Phong lại vô cùng bình tĩnh.

Một vị cổ đông có uy tín nhất công ty đứng lên “Nếu như tiếp theo vẫn không có ai có ý kiến gì nữa, tôi xin tuyên bố Chủ tịch Hội đồng quản trị của Thiên Vũ là...” Lời ông ta chưa thoát ra khỏi miệng đã bị tiếng mở cửa làm ngen ở cổ. Bước vào là một cô gái xinh đẹp, thần thái sang trọng, mặc bộ âu phục hết sức tinh tế vừa tôn được đường cong cơ thể lại vừa tạo cảm giác thanh thoát. Một người vừa quen lại vừa lạ, vừa lạ nhưng thực chất rất quen.

“Chào tất cả mọi người, tôi là Cao Quỳnh Phương. Đây là giấy tờ chứng thực tôi sở hữu 20% cổ phần công ty, mời mọi người kiểm tra.”

Sắc mặt của những người có mặt trong phòng họp giờ biến hóa đủ kiểu, có người vui mừng, có người ngạc nhiên, cũng có người tức giận điển hình là Trịnh Nguyên Bình, duy chỉ có Lâm Khải Phong từ đầu đến cuối vẫn không một chút thay đổi.

Tại văn phòng Tổng Giám đốc ngày hôm qua.

“Ý anh là sao?”

“Nếu bây giờ anh kí vào thủ tục ly hôn, thì toàn bộ cổ phần của cô Cao đều sẽ thuộc về anh.”

“Ý của anh, người nắm giữ 20% còn lại của Thiên Vũ chính là Cao Quỳnh Phương?” – Thật khó tin, nhưng cũng thật dễ hiểu.

“Phải, đây được xem như phân chia tài sản sau hôn nhân, cô Cao đã kí rồi, chuyện còn lại tùy anh quyết định, nhưng tôi nhắc nhở anh, hiện tại số phiếu ủng hộ Trịnh Nguyên Bình đã vượt qua anh, nếu như không có số cổ phần này, chắc chắn ngày mai Thiên Vũ sẽ rơi vào tay người khác.”

Lâm Khải Phong trầm ngâm một lúc, rồi anh ký tên.

Cuộc họp cổ đông kết thúc, mọi vị trí vẫn không thay đổi, Lâm Khải Phong vẫn là Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc của Thiên Vũ. Khi mọi người đều rời đi, chỉ riêng Cao Quỳnh Phương còn ở lại. Không khí nặng nề bao trùm lên hai con người.

“Nếu đã chán ghét như vậy, sao lại phải quay về?” – Lâm Khải Phong lên tiếng nhưng ánh mắt vẫn không đối diện nổi Cao Quỳnh Phương.

“Tại sao lại không ký?”

“Bởi vì tôi cực, cô sẽ trở về.”

Cô quay sang nhìn anh, một chút ý cười ẩn hiện trong đáy mắt, đôi mắt dịu dàng đi rất nhiều. Cô một lần lại thêm một lần trêu mếu nhìn anh, rồi lại nở nụ cười nhẹ. Hôm qua, khi Tim nói với cô anh chỉ kí đơn ly hôn, mà không kí đơn chấp nhận phân chia tài sản, lòng cô từ nặng trĩu trở nên nhẹ nhàng một cách kì lạ, đến bây giờ cô mới hiểu, anh nguyện ý để mọi thứ kết thúc theo cách trọn vẹn nhất, anh vẫn chưa từng vì Thiên Vũ mà từ bỏ cô. Nhưng đến lúc đó, đột nhiên cô không muốn kết thúc nữa, cô muốn bắt đầu, muốn mọi thứ lại trọn vẹn như ban đầu, cô phóng xe đến ngon đồi cô và anh thường tới, cười thật rạng rỡ.

“Chúng ta bắt đầu lại đi.”

Anh cũng mỉm cười, họ không tiến đến ôm nhau, không mãnh liệt hôn nhau, chỉ ngồi y như vậy, nhìn sâu vào đôi mắt của nhau, mỉm cười nhìn nhau, cũng nguyện cầu cho ngày tháng hạnh phúc sau này.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Khoảnh khắc hạnh phúc ấy từ lâu đã khảm sâu vào trí nhớ của Lâm Khải Phong, dù giờ đây chỉ còn là hoài niệm trên từng con chữ nhưng với anh mọi thứ vẫn như hiện ra mồn một trước mắt. Nước mắt vô thức rơi ngày một nhiều, chỉ là lặng lẽ rơi, giống như chỉ còn mình anh cô độc trong những khoảng kí ức chứa đầy hình bóng cô. Lâm Khải Phong định lật sang trang tiếp theo thì ngoài cửa có người bước vào, là Triệu Minh Minh. Cô bước về Lâm Khải Phong rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

“Rốt cục anh định sống trong quá khứ đến bao giờ? Anh có thể không nghĩ cho em nhưng anh cũng phải nghĩ cho con chúng ta chứ? Nó đâu có tội tình gì với anh!” – Giọng nói Triệu Minh Minh có phần tức giận nhưng đa phần lại là uất ức. Lúc đầu khi biết anh và Cao Quỳnh Phương yêu nhau sâu đậm nhưng cũng hận nhau thấu xương, nên cô cho rằng dùng đứa bé có thể trói buộc chân anh, hòa với nỗi hận, kéo anh ngày một xa Cao Quỳnh Phương nhưng cô thật không ngờ, trái tim anh một chút cũng không để cho cô và con, từ đầu đến cuối chỉ là một mình cô ảo tưởng.

Lâm Khải Phong không nói gì, Triệu Minh Minh thêm phần tức giận, cô không thể nhẫn nhịn được nữa, hôm nay cô phải giành lại những thứ đáng thuộc về mình và con “Từ lúc con ra đời đến nay, anh đến thăm con được bao nhiêu lần, tất cả mọi thứ của con đều chỉ có một mình tên em, một mình sự hiện diện của em, Lâm Khải Phong, em có thể tha thứ tất cả mọi chuyện, có thể làm ngơ với tất cả nhưng riêng chuyện này em không thể mãi im lặng, con là của chúng ta, anh đã mang nó đến cuộc đời thì ít ra cũng phải có một chút trách nhiệm với nó chứ, anh cứ mãi sống với kí ức của cô ta thì cô ta có thể sống lại không? Anh à, em biết anh đau khổ, nhưng Cao Quỳnh Phương đã chết rồi, cô ta chết thật rồi.”

“Cô ta đã chết rồi.” Từng chữ, từng chữ như đang bao phủ xung quanh anh, Lâm Khải Phong ngược lên nhìn Triệu Minh Minh rồi lại cụp mắt nhìn xuống dưới “Nếu đã nói xong thì về đi.”

Nỗi tức giận đang cố kiềm nén của Triệu Minh Minh sau câu nói của Lâm Khải Phong phun trào dữ dội, cô toan xô đổ mọi thứ trên bàn nhưng chưa kịp thì bị Lâm Khải Phong bắt lại, đôi mắt anh hằn rõ tơ máu “Em có thể phá nát cuộc đời tôi nhưng những thứ liên quan tới cô ấy, chỉ cần có một vết xước tôi cũng sẽ không bỏ qua cho em.” Lâm Khải Phong không hề dọa Triệu Minh Minh, từng câu từng chữ của anh đều là thật, chỉ cần thuộc về cô, chỉ cần liên quan đến cô, anh nhất định bảo vệ bằng cả tính mạng của mình.

Triệu Minh Minh biết rõ anh đã tức giận, có nói nữa cũng không được gì, cô hất tay ra khỏi tay anh, giận dữ bỏ đi. Căn nhà lại yên ắng như cũ, Lâm Khải Phong cũng không đọc tiếp, anh xếp mọi thứ lại, rồi cho vào tủ, anh bước ra ban công, ngược nhìn bầu trời trên cao rồi tự nói “Anh biết em cũng muốn mọi thứ dừng lại ở thời khắc đẹp nhất.”

Thiên Vũ phát triển vượt bậc, trở thành doanh nghiệp có tốc độ phát triển nhanh nhất cả nước, vị Tổng giám đốc tài ba của Lâm Khải Phong cũng trở nên ngày một nổi tiếng, thậm chí có nhiều trang báo quốc tế cũng đã đích thân tới để phỏng vấn anh. Ai cũng ngưỡng mộ, ngưỡng mộ một người đàn ông trẻ tuổi tài cao, muốn sự nghiệp có sự nghiệp, muốn tiền đồ có tiền đồ... là ước mơ của hàng vạn đàn ông, là đối tượng của hàng vạn cô gái. Nhưng có mấy ai biết, mỗi ngày anh đều cố gãi tăng công việc cho mình, anh không muốn bản thân có bất cứ một giây phút rảnh rỗi nào, vì như vậy anh sẽ lại nhớ đến cô, trái tim anh sẽ lại quặn đau.

“Lâm tổng, chiều nay chúng ta sẽ bắt đầu chuyển công tác dài hạn ở Mỹ.” – Thư kí thông báo lịch làm việc cho Lâm Khải Phong.

“Mấy giờ lên máy bay?”

“3h chiều.”

Lâm Khải Phong phẩy tay, ra hiệu cho thư kí riêng ra ngoài. Sau đó lấy điện thoại, nhấn một dãy số. Không lâu sau một giọng một đứa bé trong trẻo xuất hiện ở đầu dây bên kia.

“Ba.” – Trong giọng nói của đứa bé không giấu nổi sự vui mừng, dù Lâm Khải Phong không thường xuyên ở bên cạnh nhưng Lâm Tĩnh Bảo vẫn rất

thương anh, nó luôn tự hào khoe với bạn bè về anh.

Cặp chân mày vừa nãy còn nhăn lại giờ đã dần ra đôi phần, anh nở nụ cười nhạt, đổi giọng lãnh đạm thành âm thanh trêu mến, dù không thể chấp nhận Triệu Minh Minh nhưng con vẫn là con của anh “Mấy ngày nữa ba phải đi công tác xa, sẽ không đến thăm con được.”

“Vậy khi nào ba mới về?” – Không khó để nghe ra sự nuối tiếc trong lời của Lâm Tĩnh Bảo.

“Ba cũng không biết, Bảo Bảo ở nhà nhất định phải ngoan, khi nào về sẽ mua quà cho con có được không?”

“Con biết rồi.”

“Được rồi. Tạm biệt con.”

Lâm Khải Phong cúp máy, không phải anh vô trách nhiệm chỉ là anh không tài nào chấp nhận, anh biết mình làm như vậy là tàn nhẫn đối với một đứa bé như Tĩnh Bảo nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy thằng bé anh lại nhớ đến đứa con đã mất của anh và Cao Quỳnh Phương, hình ảnh Cao Quỳnh Phương một mình cuộn tròn trên giường bệnh, nước mắt rơi lã chã nhưng cố cắn môi để không bật thành tiếng, hình ảnh cô lạnh nhạt, xua đuổi anh, từng bước từng bước rời xa anh... tất cả sẽ như hiện ra trước mắt. Chính vì thế, anh không dám đến gần Lâm Tĩnh Bảo, anh chỉ có thể thỉnh thoảng gọi điện cho thằng bé, nói chuyện với nó, quan tâm tới nó, lặng lẽ cho nó một cuộc sống tốt nhất có thể.

8h sáng hôm sau. Mỹ

Cuộc họp ngày mai mới bắt đầu, công việc chuẩn bị cũng đã hoàn thành, lâu lắm rồi, Lâm Khải Phong mới rảnh rỗi như thế này, anh cố ép bản thân ngủ đi để không nhớ tới một số chuyện nhưng không tài nào chọn mắt nổi. Lâm Khải Phong với tay lấy điện thoại trên bàn, rồi gọi cho Trình Từ Khiêm, chuông reo hồi lâu mới có người bắt máy “Có thời gian không?”

“Tôi đang ở Pháp.” – Đang yên đang lành Trình Từ Khiêm lại chạy đến Pháp, khỏi nói cũng biết chắc chắn là đi theo giữ bạn gái đây mà.

Lâm Khải Phong cũng rất hiểu chuyện, không làm phiền tới ngày tháng bận rộn của Trình Từ Khiêm nữa “Được rồi. Tôi cúp máy đây.” Sau đó anh định ấn nút gọi cho một người khác, nhưng kể từ sau khi chuyện của Cao Quỳnh Phương xảy ra anh đã không còn cách nào đối diện với Lê Quốc Khánh, cũng giống như anh trong lòng Lê Quốc Khánh đã hằn lên một nỗi đau rất lớn. Anh suy nghĩ hồi lâu rồi bỏ điện thoại xuống bàn. Mang đôi dép lê vào, thay một bộ trang phục chỉnh tề rồi ra ngoài. Đã lâu rồi, anh không ăn mặc như thế này xuống phố, quần bò, áo thun, jacket, một chút lẳng tút, một chút phong trần, khác hẳn những bộ complex phẳng phiu, sang trọng kia. Lâm Khải Phong đi thật chậm rãi, anh cũng không biết tại sao hôm nay mình lại muốn ra ngoài như vậy, giống như có một lực gì đó thôi thúc, anh không tài nào cưỡng nổi. Anh nhìn từng cửa hàng, nhìn từng dòng xe bắt chợt anh lại nhớ đến Cao Quỳnh Phương, một nỗi xót xa lại dâng lên, năm xưa có phải cô đã rất vất vả mới có thể một thân một mình tồn tại trong thế giới xa lạ này? Đang mãi chìm trong dòng suy nghĩ, Lâm Khải Phong vô tình, đụng phải một đứa bé đi ngược chiều.

(Đoạn đối thoại bằng tiếng anh, nhưng mình ghi tiếng việt nhé ^^)

Lâm Khải Phong vội đỡ cậu bé lên, đó là một cậu bé người bản xứ, trên người mặc bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện, nhìn sắc mặt cậu bé hơi xanh xao chắc là vẫn còn đang nằm viện.

“Cháu bé, không sao chứ?”

Cậu bé ấy cũng nhìn anh, vội lắc đầu. Nhưng hình như tay cậu bé bị trầy, lại còn đang rướm máu, anh vội ngồi xuống, rồi nói ngọt ngào “Hay là chú, đưa cháu đến bệnh viện nhé.”

Cậu bé lại lắc đầu “Cháu phải đợi chị Key.” Đôi mắt cậu bé thể hiện sự kiên định của mình.

Nhưng Lâm Khải Phong không đành lòng để một cậu bé hình như còn là bệnh nhân một mình “Chú ở đây đợi với cháu được không?”

Cậu bé khẽ gật đầu. Lâm Khải Phong dắt cậu bé đến một băng ghế gỗ ven đường rồi ngồi xuống. Không lâu sau, một cô gái đi đến, ánh mắt cậu bé bên cạnh sáng hẳn lên, vẫy vẫy tay ra hiệu, Lâm Khải Phong dõi theo tầm mắt cậu bé hướng đến cô gái kia. Một cô gái xinh đẹp, cười rạng rỡ tiến đến chỗ họ, thân ảnh ấy, nụ cười ấy khiến Lâm Khải Phong thất thần, trái tim anh đập liên hồi, anh không còn tin vào mắt mình, giống như ảo giác nhưng lại đầy chân thật.

“Em đợi chị có lâu không?”

Giọng nói dịu dàng len lỏi vào trí óc của Lâm Khải Phong, anh nhìn chăm chăm cô gái trước mắt, quên cả phải chào hỏi, chỉ đắm đắm nhìn cô, mông ki ức chưa nguôi lại trở dậy mạnh mẽ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Thân ảnh không thể nào quen thuộc hơn, tưởng như đã vĩnh viễn chỉ còn là kí ức giờ lại xuất hiện rõ ràng trước mắt, Lâm Khải Phong vội giơ tay kéo cô gái vào lòng, anh muốn chân thực kiểm tra những gì mình thấy, không phải, đây không phải là ảo giác, càng không phải là giấc mơ. Người đang trong lòng anh... chính là cô.

Cô gái bị anh ôm chặt cảm thấy bất ngờ, hai mắt tròn tròn, lập tức đẩy anh ra, nhưng lại bị anh ôm càng chặt, cô tức giận, lấy gót giày cao gót giẫm mạnh lên chân Lâm Khải Phong, cảm giác đau từ dưới chân truyền lên khiến Lâm Khải Phong không còn cách nào khác phải buông cô ra. Vừa được thả ra, cô đã lập tức tát một cái thật mạnh vào mặt Lâm Khải Phong “Đồ biến thái.” Rồi xoay người nằm tay cậu bé rời đi.

“Billy, sau này không được đến gần những người như vậy nữa.” Giọng nói vẫn còn xen giận dữ chưa nguôi.

“Chị à, lúc này em bị té là anh ấy đỡ em lên, thấy tay em bị thương anh ấy định đưa em đi bệnh viện, nhưng em không chịu nên anh ấy mới ở lại với em đây.” – Cậu bé rành rọt giải thích nguyên nhân cho cô hiểu.

Nhưng bây giờ, ngoài việc định nghĩa Lâm Khải Phong là một tên biến thái cô không có bất cứ một định nghĩa nào nữa “Em nói em bị thương sao? Mau đưa chị xem.” Cô lạnh lẽo, kéo vạt áo của Billy lên, một mảng xước vẫn còn đang rướm máu, cô thờ dãi “Lần sau phải cẩn thận hơn có biết không, được rồi, về bệnh viện chị thoa thuốc cho em.”

Cô là Cao Gia Hi, bác sĩ ở một bệnh viện đại học ở New York, Billy là một bệnh nhân ở bệnh viện của cô, sáng nay khi cô định ra ngoài mua ít đồ thì gặp cậu bé, cậu bé mắc bệnh máu trắng điều trị ở bệnh viện đã lâu, cậu rất muốn được ra ngoài nên khi biết ý định của Cao Gia Hi cậu đã nài nỉ cô dẫn mình theo, cô vốn dĩ rất yêu trẻ con nên đứng trước ánh mắt lấp lánh ngán ngán của cậu cuối cùng Cao Gia Hi đành phải giơ tay đầu hàng, đồng ý dẫn cậu theo. Cô vào một cửa hàng mua đồ, vì lúc đó cửa hàng rất đông người nên cô mới dặn cậu đợi cô ở bên kia đường nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện.

Còn nói về Lâm Khải Phong, sau khi nhìn thấy một người giống Cao Quỳnh Phương như hai giọt nước thì thất thần hồi lâu, sau đó theo quán tính ôm cô vào lòng, nhưng bị cô cho một cái tát anh như choàng tỉnh, câu nói của Triệu Minh Minh lại vang lên trong đầu, cô gái vừa nãy, không phải cô, không phải. Nhưng trái tim Lâm Khải Phong cố chấp vẫn muốn nhìn thấy thân ảnh ấy, anh nhớ cậu bé lúc này mặc bộ đồ bệnh nhân, vừa nãy hai người cũng không gọi xe chắc là ở bệnh viện gần đây, Lâm Khải Phong hỏi người xung quanh, sau đó được chỉ tới một bệnh viện đại học gần đó.

Anh không biết tên cô, nên không có cách nào chỉ biết tự mình đi vào thử vận may, quả thực lần này ông trời rất chiều cố anh, vừa đi không bao lâu thì giọng nói ấy lại một lần nữa vang vọng bên tay, Lâm Khải Phong quay đầu, nhìn vào một phòng bệnh vừa vặn nhìn thấy Cao Gia Hi xử lí vết thương cho cậu bé lúc nãy, anh như được thờ phào nhẹ nhõm, đôi mắt thâm trầm bao lâu nay đột nhiên trở nên dịu dàng, ánh mắt trời hắt lên khuôn mặt cô, khiến đường nét trên khuôn mặt trở nên thanh thoát, thuần khiết hơn bội lần. Lâm Khải Phong không bước vào, anh ngây ngốc đứng ngoài cửa nhìn cho đến khi cô thu dọn, toan đi ra ngoài thì nhìn thấy anh, hai đôi mắt chạm nhau, Lâm Khải Phong giật mình như vừa bị bắt quả tang, nhìn về mặt ngây ngốc của anh lúc nãy, cộng thêm khoảnh khắc giật bản mình như bây giờ, khiến Cao Gia Hi không khỏi bật cười.

Lúc này mắng anh biến thái là vì hành động đột ngột của anh, nhưng sau khi nghe Billy kể, cô mới bắt đầu mừng rỡ lại, đánh giá một chút thì anh chắc không đến nỗi nào, một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt điển trai, quần áo toàn bộ đều là hàng hiệu, cộng thêm lúc này ôm cô, đôi mắt anh thể hiện sự kích động rõ ràng, cô đoán chắc là anh nhận nhầm người mà người này cực kì quan trọng với anh.

“Anh có việc gì sao?” – Cao Gia Hi cô dù sao cũng là một bác sĩ, anh bước vào bệnh viện rồi thì coi như bệnh nhân, mà đã là bác sĩ với bệnh nhân thì phải hết sức lịch sự.

Lâm Khải Phong vẫn chưa kịp hoàn hồn, Cao Gia Hi đành đẩy nhẹ anh một cái, Lâm Khải Phong mới nhìn sang cô “Không, không có gì. Chuyện lúc nãy, thành thật xin lỗi cô.” Anh rút cục cũng lấy lại phong thái vốn có.

Cao Gia Hi nở nụ cười nhẹ theo phép lịch sự “Không có gì, trên đời này người giống nhau không ít, muốn nhận ra một người đôi khi cũng phải cảm nhận bằng trái tim.”

“Khi trái tim cô quá trống rỗng, dù chỉ một chút cô cũng hi vọng được lấp đầy.”

Câu nói của anh khiến Cao Gia Hi có chút ngỡ ngàng, giọng nói thâm trầm cuốn hút của một người đàn ông, đôi mắt chứa đầy vẻ xung đột nội tâm phức tạp, khiến người ta vừa bị cuốn hút vừa nhìn thấy đau lòng.

“Cảm ơn anh, đã giúp đỡ Billy.” – Cao Gia Hi nhanh chóng đổi chủ đề.

“Không có gì.” Anh bỏ lại một câu rồi rời đi, không hiểu vì sao khi anh đi rồi cô vẫn dõi theo bóng lưng anh cho đến khi khuất bóng, nhưng Cao Gia Hi cũng không suy nghĩ quá nhiều cô nhanh chóng gạt bỏ rồi quay trở lại với công việc của mình. Trên đời này mỗi ngày có biết bao nhiêu cuộc sinh ly tử biệt, trường hợp của anh chỉ là một trong hàng vạn mà thôi.

Cuộc đời này thật nực cười, Lâm Khải Phong anh làm việc lúc nào cũng phân tích kỹ lưỡng mới đưa ra quyết định nhưng chỉ vừa nhìn thấy một người có khuôn mặt giống cô thì mọi ý thức đều tiêu tan vội vàng ôm lấy, chỉ muốn giữ chặt, sợ rằng khi buông ra rồi lại mất đi, nếu cô gái kia không tát anh một cái thì chắc là anh vẫn còn hoang tưởng rằng đó là cô. Lúc này, khi nói chuyện với cô, anh đã cố quan sát cô, nhưng trong đáy mắt ấy chỉ hiện lên tia đồng cảm, anh biết rõ là không phải nhưng vẫn có vài phần thất vọng.

Chớp mắt đã là chạng vạng, Lâm Khải Phong đứng ở bờ sông nhìn về tia mặt trời cuối cùng len lỏi ở đằng xa. Cao Quỳnh Phương rất thích đọc tiểu

thuyết đặc biệt là tiểu thuyết ngôn tình, có một lần cô nằng nặc đòi anh đưa đi ngắm hoàng hôn, khi tới nơi, cô nắm chặt tay anh, nở nụ cười hạnh phúc “Chúng ta đã không bỏ lỡ.” Anh cũng cười, xoa đầu cô “Câu thoại nào đã khiến em mê muội nữa rồi đúng không?” Cô xi với anh một tiếng, rồi nói “Chúng ta có thể bỏ lỡ bình minh, nhưng tuyệt đối không được bỏ lỡ hoàng hôn.” Anh quay sang nhìn cô, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô “Nơi nào có em, dù là bình minh hay hoàng hôn, anh đều không bỏ lỡ.”

Màn đêm lạnh lẽo bắt đầu buông xuống, tia nắng cuối cùng cũng khuất bóng sau bóng đêm tăm tối, đèn được thắp sáng nhưng cũng chẳng thể nào sáng rõ như ánh mặt trời, bóng tối vẫn là bóng tối, dù có bao nhiêu ánh đèn cũng vậy thôi, giống như cõi lòng anh đã phủ một màu đen dù có bao nhiêu người bên cạnh cũng chẳng thể nào sáng lên trở lại.

Anh trở về khách sạn, đường phố về đêm tấp nập hơn ban ngày nhiều. Nhưng với một người cô đơn thì càng đông đúc lại càng cảm thấy lạc lõng. Có lần anh và cô đi dạo phố, cô rất thích giày cao gót, cứ đi ngang cửa hàng bán giày nào cô cũng vào, cô thử rất nhiều đôi, nhưng chẳng mua một đôi giày nào.

“Em đang biến anh thành tên keo kiệt đó à?” – Anh bày ra vẻ mặt oán trách nhìn cô.

Cao Quỳnh Phương vẫn đứng đưng “Em hi vọng mỗi đôi giày của em mang đều có ý nghĩa. Trước đây chúng chỉ cần hợp với em là đủ, còn bây giờ phải hợp với anh nữa.”

Chỉ như vậy thôi, đã ngọt tới tận đáy lòng rồi.

Con đường hôm nay đặc biệt dài, vì mỗi khoảnh khắc, mỗi bước đi anh đều nhớ đến một bóng hình.

“Cẩn thận.” – Đột nhiên, Lâm Khải Phong hét lớn, người đi đường lập tức chú ý về phía anh.

Lâm Khải Phong nhanh như cắt lao ra, kéo theo Cao Gia Hi té xuống bên lề đường, nếu như lúc này anh chậm một chút, e rằng chiếc xe tải đã tông trúng Cao Gia Hi. Nhưng mà tình huống lúc này thì cũng rất là phức tạp, Lâm Khải Phong ôm trọn Cao Gia Hi nằm trên lề đường. Hơi thở anh phủ trên đỉnh đầu, khiến tâm tình cô có một chút xáo trộn.

“Thành thật cảm ơn anh.” – Cao Gia Hi nhất định phải cứu mình trước, cô vội đẩy nhẹ anh ra, đứng lên.

Lúc này, vừa nhìn thấy Cao Gia Hi gặp nguy hiểm, anh không kịp suy nghĩ gì đã vội lao ra, dù biết rõ họ chỉ là những con người xa lạ nhưng giống như là luyện tiếu, anh không muốn nhìn thấy khuôn mặt ấy ngã xuống trước mặt anh một lần nữa.

“Không có gì.” Lâm Khải Phong cũng đứng lên, phui phui bụi trên người, toan định rời đi.

Đột nhiên, Cao Gia Hi chạy lên chắn ngang trước mặt anh “Tôi có thể mời anh một cốc cà phê được không?”

“Được.”

Họ bước vào một quán cà phê ven đường, khung cảnh yên ắng, âm nhạc nhẹ nhàng, cùng nhau gọi hai tách cà phê.

“Lúc này, thật sự rất nguy hiểm, nếu không có anh, tôi cũng không dám hình dung. Anh tên gì vậy?”

“Lâm Khải Phong. Cô là người Việt Nam sao?”

Cao Gia Hi gật đầu. Cười nhạt “Anh cũng vậy sao? Tôi tên Cao Gia Hi.”

Lâm Khải Phong uống một chút cà phê, ừm nhẹ.

“Sáng nay, anh nhận lầm tôi với ai sao? ... hình như cô ấy rất quan trọng với anh?” Thấy Lâm Khải Phong trầm ngâm, cô mới nói thêm “Người có khuôn mặt giống tôi.” Tình huống vừa rồi nguy hiểm thế nào không cần phải nói, nhưng anh có thể bất chấp tính mạng lao ra, chứng tỏ vị trí người đó trong lòng anh đặc biệt quan trọng, nếu cô đoán không lầm thì chắc là vợ hay là bạn gái.

Không hiểu sau, nhìn thấy cô gái trước mắt khiến tâm tình anh đặc biệt nhẹ nhàng, những tâm tình chất chứa, anh thật sự rất muốn nói ra “Cô ấy là vợ tôi.”

“Vậy cô ấy không ở bên cạnh anh à?”

“Là tôi đã đánh mất cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Vốn dĩ, Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong sống rất hạnh phúc nhưng sóng gió đến đâu ai có thể ngờ. Vào một ngày, Cao Quỳnh Phương nhận được một cuộc gọi từ số điện thoại lạ, cô do dự một hồi vẫn quyết định nghe máy.

“A lô.”

“Cô có còn muốn biết về cái chết của Trần Diễm Vân không?” – Một giọng lạ vang lên ở phía bên kia, dù không biết là ai nhưng Cao Quỳnh Phương khẳng định đó là phụ nữ.

“Cô là ai? Tại sao lại nói với tôi chuyện này.” – Dù không tin tưởng cho lắm, nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn rất tò mò, rốt cục đằng sau cái chết của Trần Diễm Vân còn bí ẩn gì.

Bên kia vẫn rất bình tĩnh, xem ra đã có sự chuẩn bị kỹ càng “Cô không cần biết tôi là ai, chỉ là không muốn cô tiếp tục bị lừa gạt.”

Cao Quỳnh Phương nghe không ra ẩn ý bên trong câu nói của đối phương “Lừa gạt?”

“Đừng nên quá tin tưởng vào người đàn ông bên cạnh cô.”

Cao Quỳnh Phương chưa kịp hỏi rốt cục có chuyện gì thì phía bên kia đã tắt máy để lại trong cô một dấu chấm hỏi lớn không có đáp án. Người phụ nữ kia là ai? Tại sao lại nhắc đến cái chết của dì Vân? Tại sao nói cô không nên quá tin tưởng vào Lâm Khải Phong? Không lẽ, những điều cô tin tưởng bao lâu nay có uẩn khúc. Không được, cô đã lựa chọn bên cạnh anh, tức là lựa chọn tin tưởng anh, không thể chỉ một cuộc gọi vô danh lại làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô và anh. Suy nghĩ tới đây, cô vô thức sờ tay lên bụng mình, lần này trở về nguyên nhân chính chính là đứa bé, đó là kết tinh tình yêu giữa họ, là lí do để cô gạt bỏ mọi thứ, là động lực để cô tiếp tục gác bỏ hạnh phúc của mình, nhưng cho đến bây giờ cô vẫn chưa nói cho anh biết về sự tồn tại của đứa nhỏ, họ chỉ vừa ở bên nhau không bao lâu, cô muốn đợi khi mọi chuyện ổn định rồi mới báo cho anh biết. Bất chợt cô nhớ đến đứa bé trong bụng của Triệu Minh Minh, một nỗi xót xa ứa vào lòng, cô thở dài bất lực, Triệu Minh Minh nói không sai, đứa bé ấy không có tội, nhưng con của cô cũng không có tội, tất cả đều là sự lựa chọn của anh.

Cô bước vào thư phòng định lên mạng tìm tư liệu về cách dưỡng thai. Cô ngồi xuống ghế xoay, mở máy tính lên, tay vói lấy tách trà bên cạnh, nhưng lại không cẩn thận làm đổ trà lên bàn, cô vội chạy ra ngoài lấy khăn vào lau. Khi lau đến hộp tủ kéo, câu nói của người phụ nữ kia lại vang lên trong đầu cô, không tự chủ được, cô mở hộp tủ ra, bên trong chỉ là tài liệu của công ty, Cao Quỳnh Phương thở phào nhẹ nhõm, sắp xếp mọi thứ ngay ngắn như ban đầu, đột nhiên một vật thể rơi ra trước mắt cô. Cao Quỳnh Phương cúi người nhặt lên, là chìa khóa. Là chìa khóa gì mà anh lại giấu kỹ như vậy? Chìa khóa trong nhà cô cũng có, nhưng chưa từng thấy chiếc chìa khóa này? Một nỗi bất an dâng lên trong trí não, Cao Quỳnh Phương thầm cầu nguyện, cô hi vọng rất hi vọng đây chỉ là trùng hợp.

Lúc này, bên ngoài có tiếng mở cửa, Cao Quỳnh Phương vội đặt chiếc chìa khóa vào chỗ cũ, tắt máy tính, thở ra một hơi, lấy lại gương mặt rạng rỡ bước ra ngoài.

“Sao hôm nay anh về sớm vậy?” – Cao Quỳnh Phương nhanh chóng tiến đến, nhận lấy cặp táp trên Lâm Khải Phong.

“Anh sợ em sẽ lại trốn anh chạy mất.”

Một câu nói đùa nhưng lại làm sống mũi cô cay cay. Sẽ không bao giờ, cô rời đi một lần nào nữa. Cao Quỳnh Phương nhanh chóng quay đi, đem cặp táp vào thư phòng, cô sợ đứng gần anh một lúc nữa, sẽ làm nước mắt cô rơi. Nhưng cô vừa định bước đi, đã bị một đôi tay ghi chặt từ đằng sau, Lâm Khải Phong bình tĩnh nhất, dón hết trọng lực lên vai cô, hơi thở phả vào tai cô.

Cao Quỳnh Phương khẽ mỉm cười, tay khẽ vuốt tay anh “Nhớ em lắm sao?”

Lâm Khải Phong chỉ hừ nhẹ một tiếng, hai mắt anh nhắm nghiền, hưởng thụ hương thơm hoa oải hương nhẹ trên người cô. Cao Quỳnh Phương cũng không nói gì, chỉ đứng lặng im để anh ôm như vậy, cô biết rõ hơn ai hết mình đã để lại trong tim anh quá nhiều vết thương, cô hi vọng sau này có thể từng chút từng chút một chữa lành cho anh.

“Bà xã, chúng ta có con đi được không?”

Anh hỏi một cách đột ngột khiến Cao Quỳnh Phương thần thờ trong giây lát, cô định nói sự thật với anh nhưng lại nhớ đến cuộc gọi bí ẩn kia và chiếc chìa khóa trong thư phòng, làm lời định nói như nghẹn lại.

“Anh nuôi nổi em trước đi đã.”

Lâm Khải Phong biết trong lòng Cao Quỳnh Phương vẫn còn những khuất mắc, dù đã chấp nhận quay về bên nhau, nhưng vẫn chưa thật sự có thể giải bày hết với nhau. Trên đời này, người anh không muốn miễn cưỡng nhất chính là cô, cô chịu ở cạnh anh thì anh đã mãn nguyện lắm rồi, những vấn đề còn lại, cứ để thời gian quyết định. Anh xoay người cô lại, phủ đôi môi xuống, hương vị khiến anh si mê, khiến anh đắm chìm, hôm nay đã thuộc về anh, thật sự.

“Em đói rồi.” Cảm nhận ngọn lửa bên trong Lâm Khải Phong đang bắt đầu bùng cháy, Cao Quỳnh Phương khẽ đẩy anh ra, kiểm một lý do để chạy thoát.

“Anh cũng rất dối.”

Cùng là một từ nhưng ý nghĩa lại khác nhau hoàn toàn, nói chuyện với một người đàn ông ngang ngược dù trong sáng thế nào cũng trở nên đen tối, hôm nay Cao Quỳnh Phương đã thấu hiểu sâu sắc đạo lý này.

“Khải Phong, anh có giấu em chuyện gì không?” – Cô dùng ánh mắt chân thành nhất, giọng nói dịu dàng nhất để hỏi Lâm Khải Phong.

Vì lúc này anh ôm cô trong lòng, nên cô chỉ cảm nhận hơi thở anh hơi ngắt quãng, sau đó lại tiếp tục đều đều như không có chuyện gì “Em xem, mỗi ngày anh đều đi trễ về sớm, những lúc rảnh rỗi thì gọi cho em, theo em anh có thời gian để làm chuyện gì sau lưng em không?”

Cao Quỳnh Phương nhẹ nhàng nở nụ cười, vòng tay ôm anh càng thêm chặt, quá khứ thì chính là quá khứ, cô không muốn mất anh một lần nào nữa, nên cô nguyện ý để quá khứ ngủ yên.

Sáng hôm sau, tập đoàn Thiên Vũ.

“Có phát hiện gì không?” – Lâm Khải Phong hỏi Hàn Tinh.

“Không có gì bất thường, Lâm tổng, tại sao chúng ta lại phải theo dõi phu nhân, chẳng phải bây giờ tình cảm của anh và cô ấy rất tốt sao?”

Lâm Khải Phong khẽ sờ chiếc nhẫn trên ngón áp út “Khi cậu đã mất niềm tin, cậu sẽ trở nên đa nghi.”

“Vậy bây giờ có tiếp tục theo dõi phu nhân không?”

Hôm qua khi Cao Quỳnh Phương đột ngột hỏi anh như vậy, linh cảm mách bảo nhất định đã có chuyện gì đó, nhưng anh không tài nào đoán nổi “Tiếp tục theo dõi, có chuyện gì lập tức báo cho tôi biết.”

Hàn Tinh vừa rời đi, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

“Hai người cũng đã trở về bên nhau rồi, cậu cũng phải danh chính ngôn thuận tuyên bố với mọi người đi chứ?” – Dương Băng Vũ vừa nói vừa đặt sấp tài liệu lên bàn Lâm Khải Phong.

Chuyện này Lâm Khải Phong từ lâu đã có dự tính, nhưng hiện tại, công ty đang có một dự án lớn, anh muốn sau khi hoàn thành dự án này, sẽ xin nghỉ phép một thời gian, toàn tâm toàn ý tổ chức cho cô một hôn lễ long trọng rồi đưa cô đi hưởng tuần trăng mật. Đây là bất ngờ mà anh muốn dành riêng cho cô nên không tiện tiết lộ với Dương Băng Vũ “Tôi phải bàn với cô ấy.”

Đột nhiên, Dương Băng Vũ đưa đến cho Lâm Khải Phong một phong bì.

“Tại sao lại muốn nghỉ việc?”

“Tôi đã đăng kí lớp học thiết kế ở Pháp, thời gian qua xảy ra nhiều chuyện không tiện nói với cậu, nhưng bây giờ cậu và Phương đã ổn định rồi, nên tôi mới đưa ra quyết định này.”

“Được rồi, nhưng sau hôn lễ của tôi và cô ấy, tôi mới có thể duyệt cho cậu, tôi biết Phương rất hi vọng cậu có thể chứng kiến giây phút ấy.”

Lâm Khải Phong quả là suy tính chu toàn, qua câu nói này, cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm, toàn tâm toàn ý chúc phúc cho hai người họ “Được”

Cao Quỳnh Phương đang xem tivi, đột nhiên chợt nhớ ra tối giờ mình phải uống thuốc nên vội đi tìm lọ thuốc. Cô đáng trí thật, hôm qua đã hết thuốc rồi mà không nhớ. Cô vội mặc áo khoác đi ra ngoài. Cao Quỳnh Phương đi đến tiệm thuốc để mua thuốc dưỡng thai, nhưng đột nhiên cô có cảm giác không an toàn, cô nhìn ngó xung quanh không có gì bất thường, nhưng quả thật vừa rồi cô cảm thấy có người đi theo mình, Cao Quỳnh Phương đi nhanh hơn, chỉ vừa tới cửa hàng tiện lợi, cô đã vội bước vào. Lúc này, điện thoại cô reo.

“Là ai vậy?” – Lại là một dãy số lạ.

“Là tôi.” – Là giọng của người phụ nữ hôm qua.

Có khi nào người theo dõi cô lúc này chính là cô ta. “Cô theo dõi tôi?” – Cao Quỳnh Phương nghi hoặc hỏi.

“Cô đoán xem”

Từ đầu đến cuối, mục đích của người phụ nữ này chỉ là muốn khuyên nhủ cô, không có đe dọa, cũng không có đòi hỏi, Cao Quỳnh Phương đoán, cô đoán không ra.

“Cô muốn gì?”

“Tôi chỉ muốn khuyên cô, cẩn thận người đàn ông bên cạnh mình, đừng để bản thân phải tổn thương.”

“Tại sao lại nói như vậy? A lô..A lô” – Bên kia lại tắt máy, Cao Quỳnh Phương lập tức gọi lại nhưng bên kia đã sớm không liên lạc được.

Tại sao cô ta chỉ nói vồn vện có bấy nhiêu rồi cúp máy? Chia rẽ vợ chồng cô, cô ta có lợi ích gì? Không được, cô phải tìm cho ra nguyên nhân, đó mới là cách tốt nhất bảo vệ gia đình cô.

Cao Quỳnh Phương không mua thuốc nữa, lỡ có ai biết cô mang thai, muốn hãm hại cô thì sao? Về đến nhà, trong đầu Cao Quỳnh Phương vẫn văng vẳng câu nói kia. Tiềm thức mách bảo, cô vào thư phòng, lấy chiếc chìa khóa bí ẩn đó. Nếu không phải là trong nhà, vậy chìa khóa này dùng ở đâu? Nơi Lâm Khải Phong có thể đi, công ty, Thiên Vũ cạnh tranh với rất nhiều người, nhiều khả năng sẽ bị đột nhập để đánh cắp dữ liệu, Lâm Khải Phong sẽ không dùng chìa khóa để bảo quản, anh nhất định tìm cách an toàn hơn... Tìm nơi an toàn hơn? Nơi nào là an toàn nhất với Lâm Khải Phong bây giờ? Chẳng lẽ là...Lâm gia.

Cô không muốn dừng lại một giây phút nào nữa, cảm giác bất an ngày một mạnh mẽ, cô nhanh chóng bắt taxi đến Lâm gia. Vừa nhìn thấy cô, mọi người từ trên đến dưới đều ngỡ ngàng, chỉ riêng một mình Trần Diễm Ngọc vẫn vô cùng bình thản, từ sau khi Lâm Thế Thanh ra đi, bà cũng không còn thường xuất hiện ở các hoạt động từ thiện của công ty, cuộc sống dường như cũng im ắng hơn nhiều.

“Con tới đây làm gì?”

“Khải Phong nhờ tới tới đây lấy đồ.” – Đã chọn lựa mối quan hệ như vậy, Cao Quỳnh Phương cô cũng không cưỡng cầu nữa.

“Tài liệu thì trên thư phòng, vật dụng cá nhân thì trong phòng. Con tự đi có được không?” – Chắc đây là câu quan tâm đầu tiên mà Trần Diễm Ngọc dành cho Cao Quỳnh Phương. Cô tự hỏi, nếu cô không đến vì Lâm Khải Phong liệu bà có quan tâm cô không?

Cao Quỳnh Phương không trả lời, chỉ gật đầu. Cô bước lên lầu, nơi đầu tiên chính là thư phòng. Cao Quỳnh Phương hít vào một hơi, lấy hết dũng khí bước vào. Mọi thứ ở đây đều do Lâm Thế Thanh trang trí, Cao Quỳnh Phương quan sát xung quanh một lượt, rốt cục thì chiếc chìa khóa này để mở thứ gì? Cao Quỳnh Phương mở từng hộp tủ, tất cả đều không khóa, bên trong chỉ toàn là tài liệu, cô đoán mọi thứ ở đây đều được giữ nguyên vẹn sau khi Lâm Thế Thanh ra đi. Nếu Lâm Khải Phong muốn để lại Lâm gia, nhiều khả năng liên quan tới Lâm Thế Thanh, nghĩ tới đây, Cao Quỳnh Phương tiến đến kệ sách, bên dưới kệ sách có vài cái hộp lớn, trong đó có một cái ghi rõ “My Heart”, linh cảm thôi thúc cô mở chiếc hộp đó, bên trong quả thực có một cái hộp bị khóa, Cao Quỳnh Phương đưa cái hộp ra ngoài, thử lấy chìa khóa tra vào trong ổ, quả thực là ăn khớp. Suy nghĩ một hồi, cô sắp xếp mọi thứ về chỗ cũ. Tự mình bê cái hộp đi, cô bắt taxi đến khách sạn.

Trong phòng khách sạn, Cao Quỳnh Phương mở chiếc hộp ra. Bên trong có rất nhiều hình ảnh của Trần Diễm Surong nhưng tất cả đều không có Lâm Thế Thanh, tay Cao Quỳnh Phương chợt dừng lại trên một tấm hình, đó là ảnh cưới của ba cô và Trần Diễm Surong, cả hai đều cười rất tươi, rất mặn nguyện, tựa hồ như không có bất cứ một sự gượng ép nào. Cô vô thức lấy tay sờ khuôn mặt của họ trong hình, rồi mỉm cười, họ đã từng hạnh phúc. Vậy những chuyện Trần Diễm Vân kể, là giả sao? Cao Quỳnh Phương lật mặt sau tấm hình, ở đó chỉ chít chữ, nhưng có một dòng chữ viết to “TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ GIÀNH LẠI EM.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Cao Quỳnh Phương bắt đầu đọc nội dung được viết ở mỗi tấm hình, sự thật năm xưa tựa hồ như hiện ra ngay trước mắt, cõi lòng cô như tan nát, nước mắt rơi theo từng tiếng nấc đến nghẹn lòng. Dù đã đặt mọi thứ lại chỗ cũ nhưng tâm trí Cao Quỳnh Phương vẫn không cách nào quay lại với thực tại, cô ngồi bất động trên giường, ánh mắt vô thức nhìn về chiếc hộp...

“Phu nhân đâu rồi?” – Cao Quỳnh Phương đứng ở sảnh lớn Lâm gia, gấp rút hỏi người giúp việc.

“Lúc nãy có mấy người đến đưa bà chủ đi rồi.”

“Cô có biết họ đưa bà ấy đi đâu không?”

“Chuyện này thì tôi không biết.”

Cô vẫn chậm hơn một bước, bây giờ Cao Quỳnh Phương đã có thể chắc chắn một số chuyện, những câu chuyện mà cô chưa từng nghi ngờ, giờ lại hiện ra theo một cách thức tàn nhẫn hơn rất nhiều.

Giống như mọi hôm, hôm nay Lâm Khải Phong vẫn về nhà sớm, sắc mặt, thái độ không có gì là bất thường. Anh nhanh chóng tiến đến chỗ Cao Quỳnh Phương, vừa vận nhìn thấy cô đang xem phim tình cảm. Anh cũng không nói gì, yên lặng ngồi bên cạnh cô, khẽ ôm cô vai cô tựa vào lòng.

Khi biết được tất cả mọi chuyện, Cao Quỳnh Phương vô cùng đau lòng, cô muốn lập tức rời khỏi người đàn ông này, nhưng cô vẫn cố chấp cho anh thêm một cơ hội, hi vọng hôm nay anh sẽ thành thật nói tất cả mọi chuyện với cô. Nhưng cô đợi rất lâu, anh vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh cô, trái tim cô như rút xuống vực thẳm, nước mắt không hẹn lại ồ ạt chảy ra, vô tình rơi xuống tay Lâm Khải Phong.

Anh vội xoay người cô, để cô đối diện với anh, sau đó lấy tay nhẹ nhàng lau đi “Em sao vậy?”

Tại sao đến nước này rồi mà anh vẫn còn muốn gạt cô? Trong suốt thời gian, rốt cục anh còn giấu cô bao nhiêu chuyện?

“Anh cho người theo dõi em sao?”

Nét mặt Lâm Khải Phong vẫn không biến đổi, anh dịu dàng nhìn cô “Anh chỉ muốn bảo vệ em.”

“Anh chưa từng chọn tin tưởng em?” – Ánh mắt đau đớn của cô xoáy thẳng vào trái tim anh.

Hôm qua, khi cô đột nhiên hỏi anh có giấu cô chuyện gì không đã khiến anh cảm thấy không bình thường, sáng nay, Hàn Tinh lại báo cho anh biết cô đến Lâm gia, trong đầu anh đã mường tượng đến tình huống xấu nhất “Tất cả mọi chuyện anh làm từ đầu đến cuối đều chỉ vì muốn tốt cho em”

Tức nước vỡ bờ, anh đã đi quá xa giới hạn mà cô đặt ra rồi. Cao Quỳnh Phương gạt tay Lâm Khải Phong “Lừa gạt tôi chính là tốt cho tôi. Lâm Khải Phong, anh từ đầu đến cuối đã biết tất cả mọi chuyện, tất cả mọi chuyện xảy ra với gia đình tôi đều do một tay ba anh gây ra, ông ta biết rõ dì Vân rất yêu ba tôi, rất muốn có lại được ông, nên đã lợi dụng đi ấy làm nội gián từng bước từng bước phá hoại gia đình tôi, khiến cho chúng tôi nhà tan cửa nát, sau đó lấy sinh mệnh của chúng tôi ra để ép buộc mẹ tôi, buộc bà phải từ bỏ gia đình mình. Ông ta cho rằng, mọi thứ đã được sắp đặt hoàn hảo, nhưng không ngờ, tôi và anh lại yêu nhau, sợ tôi làm ảnh hưởng đến gia đình các người, nên ông ta đã cho người theo dõi tôi, chính ông ta mới là người giết hại dì Vân để diệt khẩu, nếu không nhờ mẹ tôi cố tình dàn xếp để tôi đi Mỹ, e là bây giờ tôi cũng có kết cục giống như dì Vân rồi. Anh nói xem, tôi nói có đúng không?”

“Đúng. Em nói không sai, tất cả mọi chuyện đều do ba anh làm.” – Nhưng cô chắc chắn không biết, gia đình anh tan nát chính là vì mẹ cô. Từ nhỏ, ông đã không quan tâm đến sự tồn tại của anh, Lâm Thế Thanh chỉ sử dụng anh giống như vật làm tin để ép buộc nhà ngoại anh, sau khi có được thứ mình muốn, ông lập tức trở mặt. Rất nhiều lần, Lâm Khải Phong nhìn thấy mẹ anh và Lâm Thế Thanh cãi nhau, thậm chí ông còn ra tay đánh mẹ anh, nhưng bà từ đầu đến cuối vẫn một lòng yêu Lâm Thế Thanh. Càng ngày mẹ anh càng ít nói, bác sĩ nói bà bị trầm cảm nghiêm trọng, không lâu sau thì mẹ anh mắc bệnh nặng. Ngày bà ra đi, Lâm Thế Thanh cũng không xuất hiện chỉ có một mình anh ở bên cạnh bà, nắm tay bà, khóc vì bà, cho đến khi bà nhắm mắt.

Cao Quỳnh Phương đã không thể khống chế cảm xúc nữa, cô vỡ òa, lao đến nắm chặt áo Lâm Khải Phong “Tại sao anh biết tất cả mà không nói cho tôi biết? Anh để tôi căm hận Trần Diễm Sương, anh muốn tôi mãi mãi không tha thứ cho bà ta, muốn tôi cả đời này luôn sống trong ân hận. . .Lâm Khải Phong, nếu đây là cách anh trả thù thì anh đã thành công rồi..” Cô bất lực buông ra, thẫn thờ ngồi bệt xuống “Bây giờ, bà ấy đang ở đâu?”

Lâm Khải Phong vẫn chưa nhìn ra ẩn ý trong câu nói của cô “Ý em là sao?”

“Anh còn giả ngốc làm gì nữa chứ?”

“Anh thật sự không có đưa bà ấy đi.”

Cao Quỳnh Phương ngạc nhiên nhìn Lâm Khải Phong, anh che đầy giời như vậy? Rốt cục cô có nên tin hay không?

Ở một nơi khác. Đó là một căn biệt thự sang trọng nằm ở ngoại ô thành phố, diện tích rất lớn, mọi thứ bên trong đều rất đầy đủ, chỉ có điều không thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

“Các người đưa tôi đến đây làm gì?” – Trần Diễm Sương nhìn hai tên vệ sĩ lực lượng đứng gác ngoài cửa liền cảm thấy bất an.

“Cậu chủ muốn bà nghỉ ngơi một thời gian, phu nhân cứ yên tâm ở đây, vài ngày nữa chúng tôi sẽ đến đón bà.”

Sáng nay, Cao Quỳnh Phương rời đi không bao lâu thì Hàn Tinh đến, trong lòng Trần Diễm Sương đã có cảm giác lo lắng không yên, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra?

Hàn Tinh nhìn thấy Trần Diễm Sương lên phòng rồi mới rời đi. Vừa bước lên xe, anh đã gọi điện thoại.

“Chuyện em nhờ anh, anh đã làm xong rồi.”

“Cảm ơn anh.”

“Em nhất định phải nhớ lời mình đã hứa, không được làm hại bà ta.”

“Anh yên tâm”

Hàn Tinh không hiểu, tại sao Triệu Minh Minh lại nhờ anh đưa Trần Diễm Sương tới đây? Chỉ trách anh đã yêu người không nên yêu, nên chỉ có thể thành toàn cho cô. Bất chợt, điện thoại trong tay run liên hồi, Hàn Tinh nhìn dây số, chân chừ đôi lát mới bắt máy.

“Lâm tổng.”

“Lập tức điều tra cho tôi, phu nhân đang ở đâu?”

“Được.”

Nhìn cũng không giống là đang diễn kịch, coi như Cao Quỳnh Phương tạm tin anh thêm một lần. Cô quay vào phòng thu dọn hành lý. Lâm Khải Phong cũng đi theo, nhìn thấy cô đem toàn bộ đồ trong tủ ra, để vào vali, anh vội vàng ngăn cản.

“Tình hình của mẹ như thế nào vẫn chưa rõ, bây giờ em ra ngoài rất nguy hiểm. Muốn đi để anh đi là được rồi.”

Lâm Khải Phong nói không sai, nếu người không phải anh đưa đi thì khả năng Trần Diễm Sương bị bắt cóc là rất lớn, hơn nữa bây giờ cô còn mang thai, tuyệt đối không thể để bản thân xảy ra chuyện gì. Cô quay mặt sang chỗ khác “Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Bây giờ, Cao Quỳnh Phương đang rất tức giận, có nói nữa e là cũng chỉ khiến cô tức giận. Lâm Khải Phong buông tay cô ra, rồi đi.

Nghe tiếng đóng cửa bên ngoài, đoán chắc là anh đã đi, Cao Quỳnh Phương lấy điện thoại, quệt nước mắt, cố gắng lấy giọng trầm ổn, ấn nút gọi “Anh hai...”

Hi vọng Trần Diễm Sương vẫn an toàn, cô còn rất nhiều chuyện muốn nói với bà.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Đêm nay, trong căn nhà rộng lớn, Cao Quỳnh Phương cô chỉ có một mình, cô bước đến ban công, nhìn đường phố tấp nập bên dưới, thành phố này vẫn ồn ào như mọi khi, dưới ánh đèn đường mờ ảo có một cặp nam nữ đang hôn nhau say đắm, một cảm giác lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng. Cô xoay người nhìn một lượt khắp căn phòng, hơi thở anh, mùi hương anh vẫn còn vương vấn trong căn phòng này, hay nói khác hơn là vương vấn trong trái tim cô, ánh mắt Cao Quỳnh Phương sụp xuống, lại hướng về dòng người kia, nhưng mọi thứ đã sớm nhòa đi bởi dòng nước mắt.

Lâm Khải Phong ngồi một mình trong phòng làm việc, anh không bật đèn, trong căn phòng tối om chỉ có một người đàn ông ngồi suy tư. Cô nói không sai, là anh ích kỷ, là anh tham lam, anh vừa muốn bảo vệ Lâm Thế Thanh, vừa muốn chiếm giữ cô, nên anh cố đẩy sự thật vào góc sâu nhất nhưng thật không ngờ mọi chuyện rất nhanh đã phơi bày. Hôm nay nhìn nỗi đau sâu tận trong đáy mắt cô, Lâm Khải Phong vô cùng đau đớn, anh muốn như mọi lần ngang ngược ôm cô vào lòng, nhưng anh biết rõ, càng ép buộc cô chỉ khiến trái tim cô thêm lạnh giá, nên anh lẳng lặng bỏ đi, đó đã là điều duy nhất mà anh làm được cho cô.

Mấy ngày sau vẫn không có tin tức gì của Trần Diễm Sương, nỗi lo lắng của Cao Quỳnh Phương vẫn chưa thể nào buông xuống. Nếu là bắt cóc thì ít nhất cũng phải có cuộc gọi đòi tiền chuộc, nhưng suốt mấy ngày qua vẫn im hơi lặng tiếng, Cao Quỳnh Phương nhiều lần định báo cảnh sát, nhưng nghĩ đến làm như vậy lỡ kích động đến bọn người kia Trần Diễm Sương sẽ nguy hiểm, nên bây giờ cô chỉ biết trông mong Lâm Khải Phong sẽ sớm tìm ra người. Cứ ở trong nhà như thế này, khiến cho Cao Quỳnh Phương cứ thấy bồn chồn không yên, cô thay quần áo thoải mái một chút, mặc áo khoác ngoài rồi ra ngoài. Không biết xui khiến thế nào, Cao Quỳnh Phương lại muốn tới Lâm gia.

Vừa bước vào, cô nhìn thấy Triệu Minh Minh đang ngồi uống trà ở phòng khách, dù là khí chất hay ngoại hình đều phù hợp với hình ảnh một nữ chủ nhân, khung cảnh này làm Cao Quỳnh Phương chợt nhớ đến Trần Diễm Sương nhiều năm về trước, cũng đoan trang, quý phái như vậy. Triệu Minh Minh không bắt ngờ khi nhìn thấy Cao Quỳnh Phương, bởi cô đã sớm đoán được sớm muộn gì Cao Quỳnh Phương cũng tới đây. Triệu Minh Minh khoan thai để tách trà xuống bàn, cô đứng lên bước về phía Cao Quỳnh Phương.

“Nào, tới đây.”

Rõ ràng Cao Quỳnh Phương mới là vợ chính thức của Lâm Khải Phong, về tình về lý câu này là cô nói mới đúng nhưng thật không ngờ Triệu Minh Minh lại có thể đơn giản, tự nhiên mà nói ra như vậy.

“Cậu tới khi nào vậy?”

“Mình vừa tới thôi, cậu cũng đừng lo lắng nữa, mình nghĩ Vincent sẽ sớm tìm ra bác gái thôi.”

Cao Quỳnh Phương không nói gì chỉ ừm một tiếng. Cô cũng không hỏi ngược lại, bắt bẻ nhau chỉ khiến cô mệt mỏi thêm, bây giờ, bản thân cô cũng không biết mình và Lâm Khải Phong còn có cơ hội không, không biết chừng, sẽ có ngày Triệu Minh Minh thật sự trở thành nữ chủ nhân của căn nhà này.

“Người giúp việc trong nhà đi đâu hết rồi?”

“Vẫn chưa biết được tình hình của bác gái, mình sợ họ bàn ra tán vào, nên lúc này đã cho họ nghỉ làm mấy ngày, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Quyết định thì cô cũng quyết định rồi, Triệu Minh Minh giống như đang thách thức hơn là hỏi ý kiến của Cao Quỳnh Phương. Đương nhiên là Cao Quỳnh Phương cảm nhận được, nhưng vì cô luôn cảm thấy có lỗi với đứa bé trong bụng Triệu Minh Minh nên cô cũng không tỏ thái độ gì, cứ coi như không nghe thấy. Để ý một chút mới thấy, thai của Triệu Minh Minh bây giờ đã lớn nhiều, chắc cũng sắp sinh rồi. Đột nhiên, Cao Quỳnh Phương cảm thấy trong người hơi mệt, trong lòng bồn chồn không yên nên muốn nghỉ ngơi một chút, cô nói vài câu với Triệu Minh Minh, rồi kiểm soát lên phòng.

Vừa hay, lúc này Lâm Khải Phong trở về. Nhìn thấy xe của anh tiến dần vào bãi đậu xe, mắt Triệu Minh Minh hơi nheo lại, môi cong lên thành nụ cười.

Cô gọi với theo Cao Quỳnh Phương đang chậm chậm bước lên cầu thang “Minh có thể vào xem phòng của cậu và Khải Phong không?”

“Được.” – Triệu Minh Minh đã mở lời, dù muốn thoái thác nhưng Cao Quỳnh Phương không còn cách nào.

Thai Triệu Minh Minh khá to nên bước đi hơi nặng nhọc, vì thế tốc độ đi rất chậm.

“Cậu thật may mắn, Khải Phong quả thực rất yêu cậu, chắc chắn sau này gia đình cậu sẽ rất hạnh phúc.” – Giọng của Triệu Minh Minh lộ rõ nỗi xót xa.

Cao Quỳnh Phương nghe như vậy cũng không đành lòng “Minh...” Cô chưa kịp nói thì Triệu Minh Minh đã nức nở “Tội nhất là đứa bé này, mình không biết sau này phải giải thích như thế nào với nó nữa, đôi khi mình thật sự rất muốn kết thúc cuộc đời của mình và con, như vậy mình sẽ không cảm thấy tội lỗi với nó nữa.” Triệu Minh Minh bóp chặt tay Cao Quỳnh Phương, ép cô tựa vào lan can, lúc này Cao Quỳnh Phương cảm thấy rất choáng váng, đầu óc cô quay cuồng, tựa hồ sắp ngã nhưng cô vẫn cố gắng gượng, cốt yếu để Triệu Minh Minh không nghi ngờ. Nhưng Triệu Minh Minh lúc này rất kích động “Phương à, mình không có tình chia rẽ cậu và Khải Phong, cậu có thể tha thứ cho mình được không?”

Tay bị Triệu Minh Minh bóp ngày càng đau, Cao Quỳnh Phương hơi đẩy Triệu Minh Minh ra, nhưng lại bị Triệu Minh Minh nắm càng chặt “Mình cũng không muốn quan hệ chúng ta ra nông nổi này, cậu đừng giận nữa, mình... mình” Triệu Minh Minh lại nức nở, không nói thành lời. Đầu óc Cao Quỳnh Phương ngày càng quay cuồng, thêm cảm giác đau đớn từ cánh tay truyền lên khiến Cao Quỳnh Phương không trụ được nữa “Cậu... cậu buông ra” Cao Quỳnh Phương rút mạnh tay về. Triệu Minh Minh đột ngột mất điểm tựa nên ngã về phía sau, theo quán tính, cô túm lấy Cao Quỳnh Phương, tình hình hiện tại hiển nhiên là Cao Quỳnh Phương không chống đỡ nổi, cô cũng loạng choạng ngã ra sau cùng với Triệu Minh Minh lăn xuống cầu thang.

Mọi chuyện xảy ra đều lọt vào mắt Lâm Khải Phong, chứng kiến hành động của Cao Quỳnh Phương khiến anh tức giận, rõ ràng cô biết Triệu Minh Minh đang mang thai lại còn hất mạnh cô ra, rõ ràng là cố tình, dù sao đó cũng là con của anh, cô làm như vậy quả thực rất quá đáng. Lâm Khải Phong vội chạy đến chỗ Triệu Minh Minh, nhìn thấy máu chảy ướt đầm váy của cô khiến Lâm Khải Phong hốt hoảng vội vàng bế cô lên, đưa đến bệnh viện. Cao Quỳnh Phương lờ mờ nhìn thấy bóng dáng hấp tấp của Lâm Khải Phong rồi đi, cô với gọi theo nhưng không có sức lực, tay yếu ớt lún vào trong túi, ấn nút gọi cho Dương Băng Vũ nhưng chưa kịp nói thì Cao Quỳnh Phương đã bất tỉnh. Dương Băng Vũ nhận được cuộc gọi của Cao Quỳnh Phương nhưng khi nghe máy thì không có ai trả lời, cô thấy vô cùng bất an, vội bật GPS, cũng may từ khi sau khi Trần Diễm Thương mất tích, Cao Quỳnh Phương luôn bật định vị để phòng bắt trộm nên Dương Băng Vũ rất nhanh xác định được vị trí của cô.

Dương Băng Vũ vội vàng chạy vào Lâm gia, nhìn thấy Cao Quỳnh Phương bất tỉnh, giữa hai chân còn chảy rất nhiều máu, cô vô cùng hốt hoảng, cả tay và giọng nói đều hiện rõ sự hoảng sợ “Phương... Phương cậu tỉnh lại đi...”

Đã hơn hai tiếng trôi qua, phòng cấp cứu vẫn sáng đèn. Dương Băng Vũ lo lắng, cứ đi qua đi lại trước cửa phòng cấp cứu. Cô đã gọi rất nhiều cuộc cho Lâm Khải Phong nhưng không liên lạc được, Dương Băng Vũ nhất thời không biết làm sao, hấp tấp ấn nút gọi cho Trình Từ Khiêm.

“Anh đang ở đâu vậy?” – Từ khi Trình Thị dời trụ sở qua Mỹ, Trình Từ Khiêm cũng thường xuyên qua lại giữa hai nơi.

Nghe ra giọng nói của Dương Băng Vũ run run “Có chuyện gì sau?”

“Quỳnh Phương, cậu ấy bị tai nạn, em đã liên lạc với Khải Phong nhưng không tìm được cậu ấy... Từ Khiêm bây giờ em rất sợ... em không biết phải làm sao nữa?”

“Đừng lo... anh sẽ sắp xếp đến đó sớm nhất.”

Thời gian lại trôi qua, vẫn không có tin tức gì từ phòng cấp cứu, đột nhiên có một y tá đẩy xe dụng cụ đi vào, Dương Băng Vũ nhanh lẹ chặn cô ta lại “Cô y tá, bạn tôi, cô ấy không sao chứ?”

“Cô ấy mất rất nhiều máu, bác sĩ đang cố gắng cấp cứu cho cô ấy.”

Lời của cô y tá khiến Dương Băng Vũ cảm thấy nặng nề gấp bội “Cao Quỳnh Phương, cậu nhất định phải cố gắng...” Cô mệt mỏi ngồi bệt xuống trước cửa phòng cấp cứu, nước mắt chực chờ tràn ra, cô thật sự không dám nghĩ nữa.

Rất lâu sau, bác sĩ và dàn phụ tá đi ra, Dương Băng Vũ lập tức đứng lên, hấp tấp hỏi “Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

“Tình hình cô ấy không khả quan cho lắm, sao khi bị chấn động mạnh không được cấp cứu kịp thời dẫn đến mất rất nhiều máu, xương chậu bị nứt, hiện tại chúng tôi chỉ có thể ổn định tình hình cho cô ấy, còn về đứa bé... xin lỗi chúng tôi không giữ được...”

“Ý bác sĩ là cô ấy bị sảy thai?” – Giọng nói Dương Băng Vũ lộ rõ sự bất ngờ.

“Đúng vậy. Nếu tôi đoán không lầm, cái thai cũng được khoảng hai ba tháng rồi.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Nhìn Cao Quỳnh Phương sắc mặt nhợt nhạt nằm trên giường bệnh khiến Dương Băng Vũ vô cùng xót xa. Cao Quỳnh Phương có thai lại để cho cô ở nhà một mình, Lâm gia lớn như vậy, bình thường người ra người vào, đến khi Cao Quỳnh Phương xảy ra chuyện thì không thấy ai. Còn người nào đó là chồng của cô, đến thời khắc quan trọng lại chẳng thấy xuất hiện... Ước mơ của Cao Quỳnh Phương là có một gia đình bình thường, bây giờ lại mất đi đứa con, sự thật này có phải quá tàn nhẫn với cô rồi không?

Đã qua một ngày, Cao Quỳnh Phương vẫn chưa tỉnh lại. Dương Băng Vũ vẫn luôn túc trực bên cạnh, đề phòng khi cô tỉnh dậy sẽ nghĩ quẩn. Đột nhiên,

ngón tay Cao Quỳnh Phương giật giật, hai mắt từ từ mở ra. Dương Băng Vũ thấy vậy vô cùng vui mừng, tức tốc đi gọi bác sĩ.

“Tình hình cô ấy đã ổn định nhiều, nhưng tạm thời đừng khiến cô ấy kích động.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Tiến bác sĩ đi, Dương Băng Vũ vội ngồi xuống bên cạnh Cao Quỳnh Phương “Cậu thấy trong người sao rồi?”

“Đứa bé...” – Dù có thể cảm nhận, nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn muốn xác nhận.

Dương Băng Vũ áp ứng, bác sĩ nói cô không được kích động, nếu để Cao Quỳnh Phương biết được đứa con không còn, nhất định cô sẽ rất đau lòng “Cậu nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa...”

“Cậu nói thật cho mình biết đi?”

Dương Băng Vũ thờ dài, nắm chặt tay Cao Quỳnh Phương “Cậu nhất định phải bình tĩnh. Bác sĩ nói cậu bị chấn động mạnh lại không được cấp cứu kịp thời nên mất nhiều máu, xương chậu bị nứt... nên... nên không giữ được đứa bé... Cậu và Khải Phong còn trẻ, sau này vẫn còn cơ hội.”

Từ khoe mắt Cao Quỳnh Phương chảy ra hai hàng lệ, nỗi đau này quá to lớn với cô, nhất thời cô không tài nào chấp nhận nỗi “Mình muốn ở một mình.”

Cao Quỳnh Phương rất cố chấp dù thế nào cũng không cho Dương Băng Vũ ở lại, bắt đắ dĩ lắ cô mới rời đi. Trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Cao Quỳnh Phương, cô mơ hồ nhớ lại hình ảnh Lâm Khải Phong vội vàng bế Triệu Minh Minh rời đi, miệng còn lớn tiếng gọi tên Triệu Minh Minh, nỗi đau trong lòng Cao Quỳnh Phương càng thêm sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Có lẽ tàn nhẫn nhất không phải là Cao Quỳnh Phương mất đi đứa con, mà chính là để cô tận mắt nhìn thấy người đàn ông cô hết lòng yêu thương, bắt chấp tất cả rời đi cùng người phụ nữ khác, bỏ mặt cô với nỗi đau thể xác cùng với đứa con chưa thành hình.

“Cô ấy sao rồi?” – Trình Tử Khiêm cuối cùng cũng xuất hiện, vừa thấy Dương Băng Vũ ngồi ủ rũ bên ngoài phòng bệnh, anh hốt hải chạy đến.

Dương Băng Vũ hướng mắt về Cao Quỳnh Phương, khoe mắt cô thấy cay cay “Cậu ấy ngã từ cầu thang xuống, bị sảy thai.”

“Khải Phong vẫn chưa đến sao?” - Trình Tử Khiêm nhìn Cao Quỳnh Phương thất thần ngồi một mình trong phòng bệnh, căn phòng trống vắng, lạnh lẽo chỉ có một mình cô chống chọi với nỗi đau thể xác lẫn tinh thần.

Dương Băng Vũ không trả lời, cô chỉ khẽ gật đầu.

Trình Tử Khiêm vỗ vai Dương Băng Vũ “Em về nghỉ ngơi đi, anh ở đây với cô ấy.”

Nghĩ đến tình hình Cao Quỳnh Phương, Dương Băng Vũ không khỏi xót xa. Lâm Khải Phong là chồng, là người đàn ông luôn miệng nói yêu Cao Quỳnh Phương, nhưng suốt thời gian qua, chưa một lần anh xuất hiện để xoa dịu nỗi đau cho cô, mọi thứ đều là một mình Cao Quỳnh Phương đương đầu, một mình cô gánh chịu, cô đã từng nhiều lần trách Cao Quỳnh Phương tại sao lại hết lần này đến lần khác làm tổn thương Lâm Khải Phong, nhưng đến hôm nay, cô mới nhận ra, Cao Quỳnh Phương đáng thương hơn đáng trách, tất cả những việc Cao Quỳnh Phương làm chỉ vì trong lòng cô ấy đã có quá nhiều vết thương.

Hôm qua, sau khi đưa Triệu Minh Minh đến bệnh viện, bác sĩ nói phải lập tức phẫu thuật để lấy đứa bé ra, Lâm Khải Phong không am hiểu nhiều, chỉ có thể làm theo yêu cầu của bác sĩ. Sau khi làm xong thủ tục, Triệu Minh Minh được đưa vào phòng mổ. Mấy tiếng đồng hồ sau, bác sĩ đi ra, Lâm Khải Phong vội lao tới “Cô ấy sao rồi?”

Vị bác sĩ kia mỉm cười hiền hậu “Cả mẹ và bé đều an toàn, anh không cần lo lắng, nghỉ ngơi vài ngày sẽ ổn.”

Lâm Khải Phong thở phào nhẹ nhõm, lúc này anh chợt nhớ ra lúc đó Cao Quỳnh Phương cũng bất tỉnh, chỉ tại nhìn thấy Triệu Minh Minh chạy quá nhiều máu, nên anh không còn cách nào khác phải vội vàng đưa Triệu Minh Minh đi bệnh viện, anh cho rằng Cao Quỳnh Phương chỉ bị bất tỉnh nhẹ, một lúc sau, người làm sẽ giúp chăm sóc cho cô. Nhưng trong lòng vẫn bồn chồn không yên, Lâm Khải Phong định lấy điện thoại hỏi xem tình hình thế nào, mới phát hiện điện thoại đã hết pin, đành cất lại vào trong túi. Cả đêm Lâm Khải Phong ở lại bệnh viện với Triệu Minh Minh, đến hôm nay, khi y tá nói tình hình cô đã ổn định, anh mới rời đi, trở về Lâm gia xem tình hình Cao Quỳnh Phương thế nào.

Nhưng vừa vào tới nhà đã nhìn thấy một chuyện không ngờ. Trong nhà không có ai, bên cạnh vũng máu của Triệu Minh Minh còn một vũng máu lớn hơn, đều đã bị khô lại, chắc chắn là của hai người, không thể là của Triệu Minh Minh lan qua được. Theo như vị trí bất tỉnh của Cao Quỳnh Phương và Triệu

Minh Minh, vết máu này, nhiều khả năng là xuất phát cùng một vị trí, không lẽ... Lâm Khải Phong vội vàng chạy đến điện thoại bàn, nhưng Cao Quỳnh Phương không bắt máy. Ngón tay thon dài nhanh chóng ấn số điện thoại của Dương Băng Vũ, không lâu sau nhận được tín hiệu.

Dương Băng Vũ nhìn thấy đầu số của Lâm gia, vội vàng nghe máy “A lô.”

“Quỳnh Phương có ở chỗ của cậu không?”

“Anh còn quan tâm cô ấy sống hay chết à?” – Có thể nghe ra giọng chua chát của Dương Băng Vũ ở đầu dây bên kia.

Lâm Khải Phong biết chắc là Cao Quỳnh Phương đã xảy ra chuyện “Cô ấy làm sao?”

“Không sao, chỉ là mất đi đứa con thôi.”

Lâm Khải Phong lao xe như bay đến bệnh viện, một trăm tám mươi, hai trăm ki lô mét trên giờ, đèn đỏ anh cũng không dừng lại, suýt nữa thôi đã xảy ra tai nạn nhưng giây phút này anh còn có thể suy nghĩ gì được nữa, chỉ mong sớm được nhìn thấy cô. Mười phút sau, Lâm Khải Phong tới sảnh trước bệnh viện, nhưng xui xẻo, thang máy bị kẹt, chạy hết bảy tầng lầu, cuối cùng Lâm Khải Phong nhìn thấy Trình Tử Khiêm. Anh vội vàng chạy đến, định mở cửa phòng bệnh bước vào nhưng bị Trình Tử Khiêm ngăn lại.

“Cậu không đủ tư cách để bên cạnh cô ấy.”

Lâm Khải Phong tức giận “Cậu tránh ra.”

Trình Tử Khiêm lôi Lâm Khải Phong đi. Đến ban công, anh móc điện thoại trong túi, truy cập vào web, tiêu đề hiện rất rõ “Tổng giám đốc Thiên Vũ bỏ mặc vợ, tức trực bên thiên kim Ngô thị lúc lâm bồn”. Lâm Khải Phong giật điện thoại trên tay Trình Tử Khiêm, đọc lại lần nữa, tức giận đập điện thoại xuống đất, lớn tiếng chửi thề.

“Cậu tức giận gì chứ? Họ viết sai à?”

Lâm Khải Phong mừng rỡ lại sự việc hôm qua, không sai, sự thật chính là như vậy, chính anh bỏ mặc cô... không phải là cô và con của anh. Giọt lệ nóng hổi rơi trên gương mặt cương nghị của anh, ánh mắt đau xé lòng nhìn về hướng phòng bệnh của Cao Quỳnh Phương, anh phải làm sao mới có thể bù đắp lại nỗi mất mát này? Phải chi cô nói cho anh biết mình mang thai, phải chi anh bình tĩnh một chút đưa cô đi bệnh viện, phải chi... rất nhiều cái phải chi nhưng đều đã muộn màng, đứa con đã mất, Cao Quỳnh Phương hận anh đến thấu xương, mới là sự thật không thể thay đổi.

Cao Quỳnh Phương ngồi cuộn tròn trên giường bệnh, nước mắt mặn chát rơi ngày một nhiều, cô đau đến mức không nói thành lời, cả thể xác và trái tim đều rất đau. Đứa con đã mất, mẹ cô mất tích, Cao Quỳnh Phương cô còn có thể hi vọng gì nữa? Tại sao, nhất định phải một lần cướp đi tất cả của cô? Nếu không yêu sẽ không tổn thương, nếu không hi vọng sẽ không đau lòng, anh, Lâm Khải Phong, ngày tháng sau này cô sẽ bầu vùi vào thứ gì để bên cạnh anh đây?

Anh quệt nước mắt, bước đến phòng bệnh của Cao Quỳnh Phương, Trình Tử Khiêm cũng không ngăn cản anh nữa, Trình Tử Khiêm rời đi, hi vọng Lâm Khải Phong thật sự là người cô cần lúc này. Anh từ từ mở cửa, rồi nhẹ nhẹ bước vào, như có như không tiến đến bên cạnh Cao Quỳnh Phương. Cảm nhận chiếc nệm hơi lún xuống, bên cạnh là hơi ấm quen thuộc đến từng tế bào nhưng lòng Cao Quỳnh Phương đã sớm nguội lạnh kể từ khi anh quay người bước đi. Lâm Khải Phong choàng tay qua vai Cao Quỳnh Phương, ôm cô vào lòng. Cô không phản ứng gì, cứ để anh ôm như vậy, nước mắt rơi vãn cứ rơi, cõi lòng đau vãn cứ đau nhưng tuyệt nhiên cô không nói một lời.

Yêu, cô yêu anh rất nhiều, chưa bao giờ cô dám khẳng định mình sẽ không yêu anh nữa, nhưng đến hôm nay cô biết mình đã không còn cách nào có thể bên cạnh anh. Nhìn thấy anh chỉ khiến trái tim cô quặn đau, Lâm Khải Phong không biết, giây phút anh bước đi chính là dấu chấm hết cho hạnh phúc của họ, ngay lúc đó cô ước mình có thể cùng con, mãi mãi không bao giờ tỉnh lại, vĩnh viễn không cần đối mặt với sự thật tàn nhẫn này.

“Chúng ta ly hôn đi.” – Trong căn phòng tĩnh mịch, giọng nói lạnh lẽo vang lên, đầy đau khổ nhưng đầy quyết đoán.

Là lần thứ hai Cao Quỳnh Phương quyết định ly hôn, đã không thể cứu vãn được nữa, chẳng còn lý do nào để cô tin tưởng mình có thể bên anh như lúc ban đầu. Lâm Khải Phong vẫn im lặng, anh không buông cô ra, dù anh biết cô sẽ không tha thứ cho anh nhưng anh vẫn cố chấp, chấp niệm trong lòng anh quá lớn, anh không tài nào buông tay cô một lần nữa. Cao Quỳnh Phương rõ ràng cảm nhận trái tim anh lệch nhịp, một dòng nước rơi trên đỉnh đầu, nhưng cô chỉ biết cắn răng nuốt trọn đắng cay vào lòng, cô mím môi thật chặt để không bật lên thành tiếng, Cao Quỳnh Phương quay đi, để mặc dòng nước mắt đang chảy dài trên má.

Rất lâu sau...

“Anh xin lỗi.” – Liệu bao nhiêu lời xin lỗi mới có thể xoa dịu nỗi đau trong lòng cô?

“Đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.” – Nếu lời xin lỗi của anh có thể thay đổi sự thật, cô sẽ tha thứ. Còn nếu không thể, xin hãy để trái tim cô bình yên.

Lâm Khải Phong đã rời đi, Cao Quỳnh Phương khởi động lại điện thoại. Có rất nhiều cuộc gọi nhớ, bao gồm cả Lê Quốc Khánh.

“Anh hai.” – Cao Quỳnh Phương gọi lại

“Đã tìm thấy mẹ rồi.”

Dù vui mừng, nhưng Cao Quỳnh Phương không cách nào cười nổi, coi như bỏ xuống được một gánh nặng “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là Hàn Tinh, người của Lâm Khải Phong đã đưa bà ấy đi.”

“Đưa bà ấy về Mỹ đi, chẳng còn gì bà ấy để bà ấy lưu luyến nữa rồi.”

Cao Quỳnh Phương đổi về phía cánh cửa, người đàn ông đó vẫn chọn lựa đối cô.

Hơn một tuần sau, Cao Quỳnh Phương xuất viện. Cô đã dặn Dương Băng Vũ không được nói với Lâm Khải Phong, nhìn thấy anh chỉ khiến cho vết thương cô càng thêm đau.

“Những gì mình nhờ cậu, cậu đã chuẩn bị xong chưa?”

Dương Băng Vũ nhìn Cao Quỳnh Phương, chuyện đã đến nước này, cô không ngăn cản nữa “Xong rồi.” Cô rút trong túi xách ra đưa cho Cao Quỳnh Phương một phong bì, sau đó Cao Quỳnh Phương bỏ lại một câu cảm ơn rồi rời đi. Nhìn theo bóng lưng trợ trợ của Cao Quỳnh Phương, Dương Băng Vũ bất giác thờ dài.

Ngồi trên taxi, Cao Quỳnh Phương khẽ vuốt phong bì màu vàng trên tay, nhưng không lần nào cô đủ dũng cảm mở ra. Có thể không? Cho cô thêm một lí do để không buông tay anh.

“Cô gái, thất tình sao?” – Bác tài xế phía trước nhìn đôi mắt Cao Quỳnh Phương ngán lệ, với cuộc đời thăng trầm của mình, ông đã sớm nhìn thấu.

“Nếu một người đã nhẫn tâm bỏ rơi bác, bác có thể ở bên cạnh người đó nữa không?”

“Cô còn trẻ, tha thứ được thì tha thứ, đừng vội buông bỏ rồi hối hận.”

“Có những chấp niệm, đến lúc thì phải buông xuống.”

Nhìn thấy Cao Quỳnh Phương, tất cả nhân viên của Thiên Vũ đều tỏ ra cung kính nhưng cô biết rất rõ đằng sau đó đầy những lời chua ngoa mà họ dành cho cô. Nhưng còn ý nghĩa không, khi chính bản thân cô còn thấy nực cười, con đường này, từ đầu đến cuối đều là do cô chọn, bước đến ngày hôm nay, cô còn trách được ai.

Cao Quỳnh Phương bước vào phòng Tổng giám đốc, nhìn thấy anh đang mải mê ngắm hình cưới của hai người, trong lòng có chút xao động nhưng rất nhanh vụt qua, hàng trăm lần cô nói với bản thân mình, không được yêu đuổi một lần nào nữa. Cao Quỳnh Phương đi tới trước mặt Lâm Khải Phong, anh bỏ tấm hình xuống bàn, đối diện với cô.

“Giấy tờ ly hôn tôi đã kí rồi.” – Cô đưa phong bì đến cho anh.

Lâm Khải Phong mở phong bì, rút mấy tờ giấy bên trong, quả thực đều đã có chữ kí.

“Anh sẽ không bao giờ chấp nhận.” – Lâm Khải Phong bỏ mấy tờ giấy xuống, cứng rắn nhìn Cao Quỳnh Phương.

“Tùy anh thôi. Tôi đã gửi đơn yêu cầu ly hôn lên tòa án rồi, chứng cứ đều đã chuẩn bị đầy đủ, yêu cầu của tôi rất nhanh thôi sẽ được đáp ứng.”

“Em nhất định phải đi tới bước này?” – Anh hệt hững hờ hoàn toàn.

“Phải.” – Cao Quỳnh Phương đứng lên, cô mệt mỏi, từ bỏ anh, giữ chặt anh, Cao Quỳnh Phương đều đã làm, nhưng dù thế nào cô cũng không ngăn cản được những mất mát cứ thay phiên nhau đến, ý niệm hạnh phúc, hôm nay Cao Quỳnh Phương sẽ buông bỏ.

Nhưng vừa đi chỉ vài bước, cô đã bị một vòng tay giữ lại, hơi thở nồng đậm mùi rượu vây kín xung quanh, anh nắm tay cô vòng qua giữ chặt eo cô. Anh đã uống rượu, uống rất nhiều, chỉ trong con nửa say nửa tỉnh anh mới lơ mơ nhìn thấy hình bóng cô, nhìn thấy cô vẫn bên anh, cười ngọt ngào với anh, dịu dàng ôm anh, dù biết tất cả chỉ là ảo tưởng của bản thân nhưng anh vẫn cố chấp.

“Anh xin em, đừng đi có được không?” – Anh tin, luôn tin, cô vẫn yêu anh.

“Bao nhiêu người ngã xuống, vẫn chưa đủ sao?” – Cô vô cảm trả lời, trái tim này đã không đủ dũng cảm để liều một lần nào nữa.

“Tất cả đã qua hết rồi, từ đây về sau anh nhất định sẽ cho em hạnh phúc.” – Bàn tay anh ghi càng chặt, cô biết lần này anh cương định, nhưng để làm gì, những thứ đã đánh mất không thể tìm lại, niềm tin đã sớm tiêu tan theo ngày hôm đó.

Cô quay lại nhìn anh, đôi mắt vô cảm của cô chạm thẳng vào trái tim hi vọng của anh, nước mắt kiềm nén bấy lâu cuối cùng cũng lạnh nhạt rơi xuống “Hạnh phúc có thật không anh?”

Chỉ một câu hỏi, nhưng lại đủ đau để anh buông tay. Cao Quỳnh Phương từng chút từng chút một rút tay ra khỏi bàn tay Lâm Khải Phong. Từ trên ngón áp út, chiếc nhẫn dần được tháo xuống, cô không che giấu nữa, một lần cuối thôi cô muốn khóc thật nhiều, nỗi đau hòa làm một, anh cũng khóc, rồi như chết lặng nhìn Cao Quỳnh Phương tháo ra lời thề năm xưa. Cô đặt chiếc nhẫn vào tay anh, rồi xoay người rời đi, bỏ lại tất cả... tất cả. Lâm Khải Phong biết rất rõ, câu hỏi của cô chính là lời tuyên án cho tình yêu của họ, nhìn bóng lưng cô khuất dần trong không gian, anh bất lực ngã xuống sàn, có lẽ từ

đây anh đã mất cô thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Anh bắt lực bởi bây giờ đã không còn bất cứ lí do nào để níu kéo cô nữa, khi Cao Quỳnh Phương hận Lâm gia, tìm mọi cách để trả thù, một mực vứt bỏ tình yêu năm xưa nhưng anh biết rõ, trong lòng cô vẫn còn một chấp niệm, đó là lời hứa, là hạnh phúc mà họ luôn ấp ủ. Nhưng cho đến hôm nay, Cao Quỳnh Phương đã thật sự buông bỏ, đau đớn hiện rõ mồn một trong đáy mắt đầy đau thương, nước mắt khiến trái tim anh quặn thắt “Hạnh phúc có thật không anh?”, Cao Quỳnh Phương không còn dám tin bởi niềm tin cuối cùng đã bị chính tay anh hủy hoại, vậy Lâm Khải Phong anh còn gì để biện minh cho niềm tin của bản thân.

Rượu, giờ anh chỉ còn như vậy, trong men say, nỗi đau sẽ phai mờ, cô sẽ về lại bên anh, tất cả tựa như chưa bao giờ xảy ra...

“Đừng uống nữa, cậu muốn chết sao?” – Trình Tử Khiêm giật chai rượu trên tay Lâm Khải Phong, anh không thể cứ đứng nhìn Lâm Khải Phong tự hành hạ bản thân mình nữa, kể từ ngày Cao Quỳnh Phương rời đi, Lâm Khải Phong lúc nào cũng như vậy, u sầu, ủ rũ, say đến không biết đêm hay ngày.

Lâm Khải Phong không tha thiết gì chai rượu vừa bị Trình Tử Khiêm lấy mất, anh bỏ sang phải, lấy một chai còn đang uống dở khác.

“Cậu muốn chết thì chết nhanh một chút, đừng hành hạ bản thân mình và người khác.”

“Nếu cậu không đến đây để uống rượu thì biến đi.”

Trình Tử Khiêm bắt lực, anh ngồi xuống bên cạnh Lâm Khải Phong, nhắm nháp hương vị cay nồng của men rượu “Tại sao không đi tìm cô ấy?”

Lâm Khải Phong cười khẩy, nụ cười chất chứa đầy nỗi đau “Tìm thấy rồi thì sao? Cô ấy sẽ không về.” – Anh biết rõ hơn ai hết.

Đơn xin ly hôn, Lâm Khải Phong nhất quyết không kí, tòa án mời lên hòa giải anh không xuất hiện. Hôm nay, là phiên xử cuối cùng, nếu Lâm Khải Phong vẫn không xuất hiện, sẽ giải quyết theo trình tự, mọi khiếu nại sau này sẽ không được giải quyết. Cao Quỳnh Phương ngồi một mình, ghé bên kia vẫn để trống, trái tim Cao Quỳnh Phương bỗng chốc chùng xuống, yêu vẫn yêu rất nhiều nhưng đã không còn cách nào để tiếp tục bên nhau. Lâm Khải Phong, ba chữ này mãi mãi khảm sâu vào trái tim cô, suốt đời, suốt kiếp không bao giờ quên.

Yêu cầu ly hôn của Cao Quỳnh Phương được thông qua, giây phút này, họ đã chẳng còn gì của nhau nữa. Khi mọi người lần lượt rời đi, Cao Quỳnh Phương vẫn ngồi lại, cô rút trong túi xách ra “Giấy đăng kí kết hôn”, cô đưa tay miết theo từng con chữ trên tờ giấy vô tri ấy, khuôn mặt cương nghị của anh, đáy mắt ngập tràn hạnh phúc của anh như hiện ra, con dấu vẫn còn nguyên màu mực đỏ, nhưng cô và anh đã không thể cùng nhau bước tiếp.

Nỗi đau sâu sắc nhất không phải là xa cách vạn dặm mà là gần ngay trước mắt vẫn không thể chạm vào. Lâm Khải Phong đứng trước mắt cô, quen thuộc nhưng xa cách, có thể nắm chặt nhưng không tài nào với tới. Anh cố chấp, anh chạy trốn sự thật tất cả là vì anh quá yêu cô. Lâm Khải Phong anh không tài nào nghe lời phán quyết ấy, nên anh chỉ có thể đứng bên ngoài, chờ đợi từng giây từng phút, chờ đợi đến cô một lần nữa xuất hiện. Giờ phút này, cô và anh cách nhau chỉ một dang tay, nhưng chẳng ai có thể gơ ra lần nữa, yên lặng nhìn nhau, mọi lời nói đều không thoát thành lời, đôi chân toan bước đi nhưng lại như hóa đá, ước chỉ thời gian ngưng lại, bởi họ chỉ cần nhìn thấy nhau như vậy thôi, cũng đủ làm rồi.

Anh gầy đi nhiều, khuôn mặt hốc hác, đôi mắt thâm quầng, quần áo xốc xếch, trên người nồng nặc mùi rượu... Người đàn ông luôn hoàn mỵ trong mắt mọi người, Lâm tổng chính chủ trên từng phương diện, hôm nay tàn tạ đến mức cô sắp không nhận ra, tìm Cao Quỳnh Phương lại đau liên hồi, có thể không để cô lại chạy đến ôm anh vào lòng? Có thể không để không rời xa nhau? Nếu đã không thể, thì đừng tiếp tục dày vò trái tim nhau nữa, cô sẽ lần nữa thay anh kết thúc. Cao Quỳnh Phương quay lưng đi, Lâm Khải Phong cũng không đuổi theo, cuối cùng anh vẫn không cách nào giữ cô ở lại. Chỉ cần là Cao Quỳnh Phương, anh luôn bắt lực. Cô cứ đi, đi đến khi chắc chắn khuất khỏi tầm mắt Lâm Khải Phong, Cao Quỳnh Phương ngã bệt xuống đất, nấc lên từng cơn đau xé gan ruột, cô bất giác quay đầu nhìn về phía cũ, gơ tay lên rồi bắt lực buông xuống, vẫn là vô vọng như nhiều năm về trước.

Hai năm sau.

Một lần nữa, Cao Quỳnh Phương quay trở lại, nơi đây vẫn là quê hương với đầy kỉ ức. Trước cửa sân bay có một chiếc xe đợi cô, Cao Quỳnh Phương vội kéo vali đi về hướng đó. Lần này là đích thân Quách Tĩnh gọi điện mời cô hội chẩn một bệnh án nghiêm trọng vì thế dù muốn dù không Cao Quỳnh Phương cũng không được từ chối. Mới chớp mắt đã hai năm trôi qua, thời gian không bao giờ chờ đợi ai. Mỗi ngày trôi qua, có người đau lòng nhưng có đầy người vui vẻ, thế giới này là như vậy, vô tình để tồn tại.

Từ xa xa, Cao Quỳnh Phương đã nhìn thấy bóng dáng của Quách Tĩnh ở trước cổng bệnh viện. Vẫn là một người đàn ông điềm đạm như mọi khi, ông nở nụ cười dõi theo chiếc xe đang tiến về phía mình, ánh mắt khiến ai người ta thấy nhẹ nhàng một cách kì lạ.

“Thầy.” – Cao Quỳnh Phương chạy đến ôm Quách Tĩnh, người thầy mà cô luôn tôn trọng.

Kết thúc buổi họp đã hơn tám giờ tối, mọi người đề nghị đi ăn tối, coi như là tiệc hội ngộ với Cao Quỳnh Phương. Nhưng những con người này, có dịp

nhất định sẽ chơi tới bến, ăn uống xong xuôi vẫn không chịu về nhà, nhất quyết là kéo đi karaoke. Có người hát say sưa, có người nhảy múa tung bừng, cũng có người chỉ im lặng rồi mỉm cười giống như cô. Không biết từ bao giờ, cảm xúc của cô lại kém như vậy, cười hay khóc đều khó khăn.

“Xin lỗi, tôi đi vệ sinh.”

Cao Quỳnh Phương hơi loạng choạng đi đến toilet, chắc là lúc nãy uống hơi nhiều nên bây giờ cô cảm thấy khá khó chịu.

“Anh xem, người ta đã uống nhiều như vậy, mà anh không có thương gì hết.” – Giọng một cô gái nũng nịu vang lên từ một căn phòng. Rõ ràng là quán karaoke sang trọng nhất nhì thành phố mà hệ thống cách âm lại tệ như vậy, chắc bảo vệ ở đây ngày nào cũng nghe đến đỏ mặt rồi. Chỉ là nghĩ thoáng qua thôi, những cuộc giao dịch tình tiền thế này ở đâu mà chả có, Cao Quỳnh Phương cũng không rảnh đến mức để tâm.

“Vậy sao?” – Là một người đàn ông, âm thanh trầm thấp nam tính, nhưng chứa đầy vẻ bồn chồn. Cao Quỳnh Phương hơi sựng lại, giọng nói quen thuộc đến từng góc ngách của cơ thể, làm sao cô không nhận ra, nhưng đau lòng thì sao, đơn giản chỉ còn là người lạ.

Tâm tình vốn tĩnh lặng của Cao Quỳnh Phương đã bị giọng nói kia làm cho gợn sóng, mỗi ngày một dữ dội, mỗi bước đi dần trở nên khó khăn, như có ngàn vạn cây kim đâm rỉ máu. Hai năm, anh đã thay đổi nhiều hơn cô tưởng tượng. Cao Quỳnh Phương trở lại, nhưng tâm trí đã sớm để lại căn phòng vắng kia, đôi mắt cô thần thờ, nhìn về màn hình đang trước, một giọng hát không chuyên nghiệp nhưng đủ ướt át vang lên.

“Không gian mệnh mông quá nhưng niềm vui khi xưa vẫn đây

Sao mi hoen cay bóng dáng người tình ngày nào đâu thấy

Khi xưa nơi đây có gió với mây theo ta hát ca

Giờ ngồi đây hôm nay gió mây đã xa cô đơn đôi ta về đâu.

Ngày em ra đi anh như hóa điên nổi đau không ngờ

Thương nhớ không nguôi con đau hoài không dứt

Dù em ra đi nơi xa cố quên vết thương hôm nào

Yêu dấu ta trao nhưng sao lòng vẫn đau.

Người ơi có nghe không, lòng anh có riêng em thôi

Dù anh ra đi để cố quên, lòng vẫn mãi sao không thể quên

Người ơi có nghe không, lòng em vẫn trông mong

Dù là trăm năm sau khi xa đời em vẫn không quên.”

Căn phòng trở nên im lặng lạ thường, không khí náo nhiệt chùng xuống trong giây lát, có lẽ rằng mỗi người đều có những nỗi niềm để hoài niệm, chỉ là chưa có cơ hội để lấy ra. Giọng hát ấy như len lỏi vào từng tế bào trong cơ thể Cao Quỳnh Phương, chạm vào nơi sâu nhất, nơi chứa đầy kí ức về một người, đã từng yêu và cũng từng hận. Nhưng có lẽ với người đó bốn chữ “Trăm năm không quên” đã sớm không còn ý nghĩa, chỉ còn nặng trĩu trong lòng cô. Vốn dĩ rất muốn khóc nhưng nước mắt không cách nào chảy ra, không phải là trái tim nguội lạnh mà vì đã tan nát từ lâu.

Hơn quá khuya, buổi tiệc mới kết thúc, nhìn mọi người lần lượt lên xe ra về, Cao Quỳnh Phương mới chuẩn bị đón taxi. Nhưng vừa định quay người rời đi, bên trong vang lên tiếng hô hoán “Mau gọi xe cấp cứu, Lâm tổng ngất xỉu rồi.”

Não bộ Cao Quỳnh Phương như tắc nghẽn, cô không thể suy nghĩ được gì nữa, theo quán tính chạy vào bên trong. Bên trong là căn phòng rải đầy vỏ bia, chỉ có hai người có thể uống hết bao nhiêu sao? Cao Quỳnh Phương thăm oán trong lòng. Cô gái bên cạnh nước mắt giàn giụa, mặt trắng bệch không còn chút máu, cũng dễ hiểu thôi, đường đường là Lâm tổng của Thiên Vũ, nếu anh ta xảy ra chuyện, cái mạng nhỏ của cô sẽ khó giữ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” – Cao Quỳnh Phương nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Cô gái giọng run run, tiếng được tiếng mất thuật lại câu chuyện “Tôi thấy Lâm tổng uống rượu một mình, mới vào đây uống với anh ấy, nhưng đột nhiên anh ấy... đột nhiên anh ấy ối ra máu, rồi ngã gục xuống...”

Theo như lời kể, chắc là Lâm Khải Phong đã bị xuất huyết dạ dày “Lập tức đưa đi bệnh viện.”

Cao Quỳnh Phương đưa Lâm Khải Phong vào phòng cấp cứu, rất nhanh bác sĩ điều trị riêng cho anh chạy tới, Cao Quỳnh Phương mới có thể nhẹ nhõm ngồi xuống. Xung quanh chỉ có mình cô, nỗi lo lắng xen lẫn sợ hãi vẫn tràn ngập trong trí óc, giống như cô anh vẫn không tài nào buông xuống, nghĩ đến đây cô lại đau lòng.

“Bác sĩ Trần, anh ấy thế nào?”

“Lâm tổng bị loét dạ dày nghiêm trọng, tôi đã nhắc nhở nhiều lần không nên tiếp tục uống rượu nhưng anh ấy không nghe, nếu tình trạng này cứ tiếp diễn,

chắc chắn sẽ không dừng lại ở triệu chứng xuất huyết như hôm nay.”

“Cảm ơn anh.”

“Cô nên khuyên anh ấy, nếu không mọi chuyện sẽ không thể kiểm soát nữa.”

“Tôi biết rồi.”

Cao Quỳnh Phương bước vào phòng bệnh, Lâm Khải Phong vẫn chưa tỉnh. Cô nhìn anh hồi lâu, so với ngày gặp nhau ở tòa án, Lâm Khải Phong hôm nay còn gầy gò và xanh xao hơn. Thiếu gì cách anh không làm, lại chọn hành hạ bản thân mình? Là cô vô dụng, chỉ có thể bất lực ngồi nhìn anh đau đớn. Cao Quỳnh Phương đưa tay men theo từng đường nét trên khuôn mặt Lâm Khải Phong, vết thương cũ chưa lành lại chồng chéo thêm vết thương mới, phải đến bao giờ những nỗi đau này mới có thể kết thúc?

Lúc Triệu Minh Minh chạy đến, Cao Quỳnh Phương đã rời đi. Nhìn Lâm Khải Phong nằm trên giường bệnh, Triệu Minh Minh vừa tức giận vừa đau lòng, cô yêu anh, dù cho anh chưa bao giờ trân trọng nhưng cô vẫn cố chấp đến cuối cùng, nhưng tại sao anh cứ vì một người hết lần này đến lần khác làm anh tổn thương mà ngược đãi bản thân, anh có biết ngoài anh ra còn có người đau hơn gấp trăm lần. Kể từ sau khi đưa cô vào viện, anh không xuất hiện nữa. Hai năm qua, anh chưa lần nào đến thăm đứa bé, cô biết anh tổn thương, biết anh đau lòng nhưng đứa con vẫn cần sự quan tâm của anh, dù cô trách móc, cô oán hờn, anh vẫn không đoái hoài, người đàn ông nhẵn tâm như vậy nhưng Triệu Minh Minh cô lại không cách nào buông bỏ. Cao Quỳnh Phương nói cô phải giữ chặt Lâm Khải Phong, cô, có thể không?

Cao Quỳnh Phương không rời đi, chỉ là đang trốn ở một góc mà Triệu Minh Minh không nhìn thấy lặng lẽ dõi theo. Nếu đã không biết cách nào để đối diện với nhau chẳng thà không gặp, quá nhiều chuyện đã xảy ra, có thể không trách hờn nhưng đã là một vết sẹo không thể nào xóa bỏ, có muốn trách chỉ có thể trách số mệnh để giữa họ một người đàn ông, mà cả hai đều yêu sâu sắc. Anh, nhất định sẽ oán hận cô, nhất định sẽ đau lòng nhưng dù tàn nhẫn, đã là cách duy nhất cô không còn cách lựa chọn.

“Từ Khiêm, chúng ta kết hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

“Em có biết mình đang nói gì không?”

Đó là quyết định nhất thời nhưng tuyệt đối không nông nổi. Cao Quỳnh Phương biết rõ ngoài Trình Từ Khiêm ra trên đời không ai đủ khả năng để Lâm Khải Phong tin đó là sự thật. Về Dương Băng Vũ, cô tin tưởng nhất định cô ấy sẽ thông cảm cho cô, đợi khi vỡ kịch hạ màn, mọi thứ sẽ quay về vị trí vốn có của nó.

“Em biết, nhưng em đã không cách nào khác.” Trình Từ Khiêm, cả đời này cô nợ anh rất nhiều, cô biết bao nhiêu năm qua anh luôn lặng lẽ dõi theo cô, có một thứ cảm xúc mà đến giờ vẫn vương vấn trong lòng anh, anh là một người đàn ông tốt, chỉ đáng tiếc kiếp này cô không cách nào nắm bắt.

“Cho anh thời gian.”

Trình Từ Khiêm tắt máy, tâm trí anh không cách nào tập trung vào công việc nữa, Trình Từ Khiêm gấp lại sổ tài liệu trên bàn, lấy áo khoác mặc vào rồi rời khỏi văn phòng. Anh biết rõ, Cao Quỳnh Phương rất yêu Lâm Khải Phong, một tình yêu mà bất cứ ai cũng không thể chen chân vào, nhưng hôm nay khi nghe cô nói như vậy, vẫn làm tâm tình anh hơi chần chừ, một câu kết hôn, anh biết đó chỉ giống như một liều thuốc mà Cao Quỳnh Phương chữa trị cho Lâm Khải Phong nhưng với anh, nó có đơn giản như cô nghĩ, anh sợ rằng mình sẽ cố chấp hơn cả Lâm Khải Phong.

Dương Băng Vũ tươi cười ôm Cao Quỳnh Phương vào lòng “Đồ ngốc, mình sao có thể trách cậu được chứ?” Vừa rồi, Cao Quỳnh Phương đã kể cho cô biết toàn bộ dự định của mình, Cao Quỳnh Phương sợ, rất sợ sẽ lại mất đi một thứ mình trân quý.

“Thật sao?” Cao Quỳnh Phương biết rõ Dương Băng Vũ tươi cười chỉ là đang cố che giấu nỗi đau.

“Đĩ nhiên là thật rồi. Cậu ở đây đi, mình ra ngoài mua chút gì cho cậu ăn.”

Dương Băng Vũ cố chạy đi để cho Cao Quỳnh Phương không nhìn thấy giọt nước mắt mặn chát đang rơi đầy trên khuôn mặt mình, làm sao không đau lòng, nhưng Trình Từ Khiêm chưa bao giờ thuộc về cô, mà dù cho có đi nữa cô sao có thể từ chối Cao Quỳnh Phương. Đi tới bước này, cô biết, Cao Quỳnh Phương đã cược hết rồi, ngay cả chỗ bầu vú cuối cùng này mà cô cũng giành với Cao Quỳnh Phương chẳng khác nào đẩy cô ấy vào chỗ chết. Cao Quỳnh Phương không cách nào buông bỏ, Dương Băng Vũ cũng không làm được nhưng thì sao, yêu và được yêu chỉ còn là những thứ xa xỉ mà những con người nhỏ bé như họ không cách nào với tới. Ngồi xuống chiếc ghế bên đường, nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt thanh tú của Dương Băng Vũ, cô biết cuộc hôn nhân này với Cao Quỳnh Phương chỉ như một vật thể thân, một công cụ để hoàn thành vở diễn, nhưng còn Trình Từ Khiêm anh thật sự có nghĩ như vậy? Làm sao cô không biết tình cảm của anh, giống như bản thân cô, anh đã yêu, đã in sâu nên không tài nào xóa bỏ. Bỗng nhiên, một chiếc khăn giấy ra ngang tầm mắt. Dương Băng Vũ vội quệt hai hàng lệ còn vương dài, ngước mắt nhìn lên.

“Anh về từ khi nào vậy?” Thời khắc này, Dương Băng Vũ không còn đủ khả năng để suy nghĩ nữa.

Trình Tử Khiêm ngồi xuống bên cạnh Dương Băng Vũ “Hôm qua.”

Đối với cô, anh luôn xa cách như vậy, ít ra Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong còn có ngày tháng bên nhau, còn có kí ức để hoài niệm, còn cô, từ đầu đến cuối chỉ là tự mình đa tình.

“Anh đã quyết định chưa?”

Trình Tử Khiêm quay sang nhìn Dương Băng Vũ, đáy mắt thâm trầm tựa hồ nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ có lạnh nhạt “Anh không biết.”

Anh không biết tại sao lại đến đây, tại sao nhìn thấy cô khóc anh lại đau lòng, một loại cảm xúc dâng đầy trong lòng nhưng Trình Tử Khiêm không sao diễn tả “Em sao vậy?” Đột nhiên, anh rất muốn biết, rất muốn nghe thanh âm dịu ngọt từ cô.

“Em cũng không biết.” Dương Băng Vũ cố nặn ra một nụ cười khó nhọc.

“Bây giờ anh phải làm sao đây?” Trình Tử Khiêm quay đi, nhìn xa xăm về phía trước. Không biết tại sao anh không thể nào đối diện với Dương Băng Vũ nữa, nụ cười gượng gạo của cô làm trái tim anh đập chậm đi một nhịp, đột nhiên anh muốn giơ tay ôm cô vào lòng, muốn như Cao Quỳnh Phương nhiều năm trước, nói rằng cô có thể khóc, nhưng anh không là được, anh sợ mình sẽ sai thêm một điều gì nữa.

“Thành toàn cho cô ấy.”

Sau câu nói ấy, cả hai đều im lặng, bởi cảm xúc rối bời mà Trình Tử Khiêm không thể lý giải, và bởi nỗi đau giằng đầy trong trái tim Dương Băng Vũ.

Lâm Khải Phong đã tỉnh, trong cơn mê anh loáng thoáng cảm nhận mùi hương quen thuộc, nhưng khi tỉnh dậy, thì ra tất cả chỉ là ảo tưởng của bản thân anh. Nhìn xung quanh căn phòng, thấy Trình Tử Khiêm một mình đứng ở cửa sổ, Lâm Khải Phong xuống giường bước đến.

“Tôi và Phương sẽ kết hôn.”

“Ừm.” – Một âm thanh đơn giản nhưng đầy đủ ý nghĩa.

“Cậu không chấp nhất sao?” – Chữ ừm nhẹ nhàng của Lâm Khải Phong khiến Trình Tử Khiêm hơi bất ngờ.

“Còn hơn là cô ấy tìm đại một người đến nói với tôi là chồng cô ấy.” Chỉ khi nào bước đến ranh giới của sinh ly tử biệt con người ta mới cảm nhận sâu sắc còn được nhìn thấy nhau ý nghĩa thế nào.

“Giờ tôi đã hiểu tại sao tôi mãi không thể bước chân vào cuộc đời cô ấy.” Dù chưa từng biết đến nhưng có thể hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, phải yêu đến bao nhiêu mới có được.

“Sẽ đến lúc cậu cảm thấy hiểu quá rõ về một người chỉ khiến tổn thương càng to lớn.” Cô muốn anh buông bỏ, anh nhất định sẽ làm được. Từ đây về sau anh sẽ vì cô mà sống thật tốt.

Không ai hiểu được, tại sao họ lại kết hôn cùng nhau? Ngay cả người trong cuộc như Trình Tử Khiêm hay Triệu Minh Minh cũng không biết, chỉ có một mình Lâm Khải Phong và Cao Quỳnh Phương hiểu, chính là vì một lần thôi họ muốn nhìn thấy nhau bước vào lễ đường. Đó từng là ao ước, từng là dự định mà họ luôn ấp ủ, nhưng giông tố cứ mãi vui dập dề giờ đây họ chỉ có thể khoát tay người khác mà lặng lẽ dõi theo nhau.

Lâm Khải Phong dần quay về thực tại, hốc mắt Cao Gia Hi hơi ướt, quả thật là câu chuyện cảm động lòng người, chỉ là người ngoài thôi nhưng Cao Gia Hi cũng cảm thấy xót xa huống hồ là đích thân Lâm Khải Phong trải qua, hèn gì lần đầu tiên gặp cô anh lại kích động như vậy.

“Tôi không biết cô ấy đã... thành thật xin lỗi.” Dù bất cứ ai cũng không muốn nhớ lại mảng kí ức đau lòng ấy.

Nhưng anh thì khác, vẫn phong thái ung dung lãnh đạm, nhàn nhạt ném từng giọt cà phê đắng chát đang chảy dần vào cuống họng, cuộc đời này vẫn chưa bạc bẽo lắm, ít ra giữa hàng vạn người, giờ đây anh vẫn còn được nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc ấy tồn tại thật sự chứ không phải chỉ trong hồi ức “Không cần xin lỗi.”

Cao Gia Hi bắt đầu cảm thấy thú vị với người đàn ông ngay trước mắt, về thâm trầm từng trải của anh khiến cô như u mê không thoát ra nổi, anh, một người đàn ông như xa như gần, bề ngoài lạnh lùng khô khan nhưng lại có một trái tim nóng hổi, luôn khao khát tình yêu.

“Có một người đàn ông luôn khắc cốt ghi tâm hình bóng của mình, dù là đau khổ nhưng tôi nghĩ cô ấy vẫn may mắn hơn rất nhiều phụ nữ khác.”

Lâm Khải Phong không nói gì, chỉ nở nụ cười nhạt. Có lẽ Cao Gia Hi nói đúng, ít ra giữa bộn bề nỗi đau, cô và anh đã tồn tại một tình yêu đẹp, dù không thiên trường địa cửu nhưng ít nhất cũng là mãi mãi không quên. Họ chia tay nhau khi ly cà phê vừa cạn, anh rời đi, hòa mình vào dòng người tấp nập trên phố, Cao Gia Hi vẫn đứng trước quán dõi theo bóng lưng anh, một cảm giác quen thuộc khó tả, là trong tiềm thức cô đã từng nhìn thấy hay là trái tim đã lỡ nhịp? Có lẽ cuộc gặp gỡ hôm nay chỉ là định mệnh, nhưng nếu như một ngày, cũng giữa dòng người tấp nập họ gặp lại nhau thì có thể nào xem như đó là duyên phận không? Một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu, Cao Gia Hi cô liệu có thể nào thay thế vị trí của người phụ nữ mang tên Cao Quỳnh Phương kia trong trái tim anh không?

Chương 49

Ba tháng sau.

Trải qua hàng loạt cuộc kiểm tra, cuối cùng Lâm Khải Phong mới có thể ngồi xuống nghỉ. Quách Tĩnh cầm một xấp tài liệu tiến vào văn phòng.

“Tôi đã nhắc nhở cậu rồi, không được uống rượu nữa, cậu cứ cố chấp như vậy dù tôi là thần tiên cũng không cứu nổi cậu đâu.”

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu anh nghe câu này “Tôi biết rồi.” Giống như một bài học mà chưa cần nghe cũng đoán được nội dung. Anh biết rõ hơn ai hết bên trong cơ thể này đang bị tàn phá thế nào nhưng anh không cách nào ngăn bản thân lại, cứ mỗi lần về nhà trái tim anh lại quặn thắt một nỗi đau đã ăn sâu vào tâm khảm nhiều lần muốn rời khỏi thế giới này nhưng anh đã hứa sẽ sống thay phần của cô nên dù thế nào anh cũng nhất định phải gắng gượng. Anh muốn ngã xuống một cách thật tự nhiên để đến khi gặp lại cô anh có thể tươi cười nói cho cô biết anh đã làm tốt phần còn lại cuộc đời của hai người.

“Tôi hết cách với cậu rồi. Mỗi ngày nữa có một cuộc hội thảo rất quan trọng mà tôi không vắng mặt được, tôi sẽ bàn giao tình hình của cậu với một bác sĩ khác nếu có vấn đề gì thì cứ liên lạc trực tiếp với cô ấy. Cậu cứ yên tâm, đó là bác sĩ giỏi mà một người bạn nước ngoài nhờ đến giúp đỡ tôi nên sẽ không có vấn đề gì.”

“Được rồi, tôi đi trước.”

Quách Tĩnh chỉ hừ một tiếng, tình trạng của Lâm Khải Phong càng ngày càng tệ khuyên ngăn thế nào cũng vô ích, dù cơ thể hoạt động nhưng tâm đã chết thì dù có tiên dược cũng không tài nào trị khỏi. Quách Tĩnh đương nhiên biết rõ, nhưng cứu người vẫn là thiên chức mà ông đang gánh trên người dù thế nào cũng phải cố gắng.

Trước khi đi Quách Tĩnh đã soạn sẵn một hồ sơ bệnh án đặc biệt của Lâm Khải Phong gửi lại cho bác sĩ kế nhiệm nhưng vì trễ chuyến bay nên vị bác sĩ kia không đến kịp, ông chỉ có thể nhờ y tá gửi lại. Quả đúng như Quách Tĩnh tính toán, không lâu sau Lâm Khải Phong được đưa đến bệnh viện trong tình trạng loét dạ dày cấp tính. Tình hình của anh rất nghiêm trọng nếu xử lý theo cách thông thường nhất định sẽ xảy ra biến chứng, thậm chí có thể nghiêm trọng hơn nhưng cũng may cô đã nghiên cứu kỹ bệnh án mà Quách Tĩnh đặc biệt chuẩn bị nên ca phẫu thuật rất thành công, sức khỏe đang bắt đầu hồi phục.

Có lẽ hôm nay trời đẹp nên tâm tình cô tươi tỉnh hơn mọi khi, đặc biệt muốn mua hoa đến thăm một người quen cũ. Vừa vặn thay lúc anh mới tỉnh, cô nở nụ cười nhẹ nhàng bước vào đặt đóa hoa lên bàn cạnh giường bệnh rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

“Anh cảm thấy sao rồi? Có khó chịu ở đâu không?”

“Tôi không sao, thành thật cảm ơn cô, coi như một mạng đền một mạng.”

“Không phải, là trách nhiệm của tôi.”

Hôm đó lúc Lâm Khải Phong được đưa đến bệnh viện trong tình trạng khẩn cấp, khuôn mặt tái xanh nhợt nhạt của anh khiến cô suýt không nhận ra nhưng điều làm cô bất ngờ hơn là bệnh tình của anh đặc biệt nghiêm trọng cơ thể bị tàn phá đến mức độ như vậy ngoài bệnh tật ra nguyên nhân còn lại chắc chắn là sự buông thả của bản thân, một hình ảnh hiện lên trong đầu khác hoàn toàn với phong thái ung dung lãnh đạm mà cô từng gặp thậm chí cô đã nghi ngờ anh và người mình từng gặp trước đây không phải là một. Đột nhiên cô rất muốn biết thêm về người đàn ông bí ẩn này giống như có một tiếng gọi thôi thúc cô tìm hiểu đến khi biết được nguyên nhân Cao Gia Hi chỉ có thể cảm thán chứ không thể nào oán trách nổi. Anh, một người đàn ông ông hoàn hảo, vừa giàu có lại si tình nếu là phụ nữ ai có thể không động lòng và vì Cao Gia Hi là một người phụ nữ vô cùng bình thường nên cái bấy mà ông trời cố tình sắp đặt này cô tình nguyện bước vào.

Nhưng vấn đề lớn nhất chính là trái tim của anh từ lâu chỉ chứa đầy hình ảnh của một người bao nhiêu năm qua không hề dung túng bản thân thêm một lần nào nữa, liệu cô có đủ khả năng để phá vỡ hàng rào băng lạnh ấy để thay thế vị trí của người phụ nữ kia trong trái tim anh không? Biết là khó khăn nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

“Có bao giờ anh nghĩ sẽ yêu thêm một lần nữa không?”

Đã lâu rồi, không ai hỏi anh câu hỏi này bởi ai cũng biết chấp niệm trong lòng anh lớn thế nào hay nói cách khác liệu có tồn tại người yêu anh nhiều hơn Cao Quỳnh Phương? Lâm Khải Phong nở nụ cười nhạt nhẽo “Lần đầu tiên gặp cô.”

Trái tim Cao Gia Hi như nhảy lên theo câu nói của Lâm Khải Phong “Ý anh là...”

“Dù có yêu lại một trăm một vạn lần người tôi yêu vẫn là cô ấy, không thể là người khác.”

Là cô đã đánh giá quá cao bản thân trong thâm tâm anh cô chỉ là hình ảnh mà anh luôn nhớ nhưng, là một cái bóng của người khác không phải là tình cảm mà cô đã tưởng tượng. Cảm giác hụt hẫng lần ắt hoàn toàn tâm trạng của Cao Gia Hi cô lịch sự nặn ra một nụ cười rồi rời đi. Nhìn theo bóng lưng dần khuất của cô đôi mắt Lâm Khải Phong trở nên thâm trầm đến kì lạ, anh cảm nhận được tình cảm của cô cũng cảm nhận được sự lồi nhệch của trái tim mình nhưng anh không thể chấp nhận bởi thứ anh rung động không phải là Cao Gia Hi mà chỉ là hình ảnh mà anh luôn khao khát của Cao Quỳnh Phương, anh không thể vì sự ích kỉ của bản thân mà làm tổn thương một người con gái nữa.

Cho đến ngày Lâm Khải Phong xuất viện Cao Gia Hi cũng không xuất hiện nữa thật ra trốn tránh cũng tốt cả hai không ai phải khó xử. Lâm Khải Phong không về nhà anh trực tiếp đến thẳng công ty mấy ngày anh nằm viện công việc chính là thứ duy nhất đợi anh.

“Lâm tổng, dự án phát triển văn phòng bên Mỹ đang tiến triển rất tốt, nếu không có trục trặc gì thì không lâu nữa chúng ta có thể chính thức đưa vào hoạt động.”

“Tốt, tiếp tục theo dõi xảy ra chuyện gì thì lập tức báo với tôi.”

“Tôi biết rồi, Lâm tổng.”

Thấy Hàn Tinh đứng im không lên tiếng, Lâm Khải Phong buộc phải lên tiếng “Còn chuyện gì nữa sao?”

“Hôm nay có hẹn với một đối tác quan trọng, tôi đã đến gấp và truyền đạt ý của anh nhưng vị khách đó nhất định phải gặp được anh mới đồng ý hợp tác.” Kể từ sau khi Cao Quỳnh Phương mất, tất cả các buổi gặp mặt ngoài giờ hành chính Lâm Khải Phong đều không tham gia mọi chuyện đều phó thác cho Hàn Tinh xử lí, mỗi ngày đều như vậy anh đến công ty đúng giờ về nhà cũng đúng giờ bất cứ ai cũng không thể ảnh hưởng thói quen ấy của anh, lúc đầu quả thực có chút rắc rối nhưng dần dần mọi người đều quen với phong cách làm việc như vậy nên lâu rồi không phát sinh vấn đề nữa. Nhưng lần này là một vị khách vô cùng quan trọng đến dự án phát triển bất động sản lớn nhất năm của công ty, nếu đàm phán không thành công Thiên Vũ sẽ mất một số tiền rất lớn nên lần này Hàn Tinh không dám tự mình quyết định.

“Là ai?”

“Là tập đoàn SM.”

Nghe đến đây Lâm Khải Phong khẽ thở dài, không ngờ SM lại có thể thu mua công ty lớn như Hoàng Phúc nên mới chính thức trở thành nhà đầu tư chính cho dự án lần này, Lê Quốc Khánh thế nào lại đột nhiên từ Mỹ trở về làm ăn, cuộc chiến này anh có chạy thế nào cũng không tránh khỏi “Sắp xếp lịch cho tôi, tôi sẽ gặp anh ta.”

Phòng Tổng thống của khách sạn LT. Trong căn phòng rộng lớn chỉ có hai người đàn ông ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn lớn, chắc không ai ngờ sẽ có một ngày họ xa lạ đến vậy.

“Cậu muốn gì?” Lâm Khải Phong không đợi nữa, anh muốn nhanh chóng kết thúc tất cả.

Lê Quốc Khánh đưa đến trước mặt Lâm Khải Phong một bản hợp đồng đã chuẩn bị sẵn tất cả điều kiện đều hợp lí nếu không muốn nói là có lợi cho Thiên Vũ “Cắt đứt với Cao Gia Hi, bản hợp đồng này lập tức có hiệu lực.” Lê Quốc Khánh bình thản lên tiếng.

“Tôi không hiểu ý cậu nói là gì?”

“Cậu thực sự cho rằng trên đời có hai người giống nhau đến như vậy sao?”

Câu mỉa mai của Lê Quốc Khánh như làm cho Lâm Khải Phong bưng tỉnh “Không lẽ...”

“Không sai, Gia Hi và Quỳnh Phương là chị em song sinh. Nhưng Gia Hi không biết chuyện này, từ nhỏ gia đình chúng tôi đã thất lạc nhau, đến khi nhận lại Quỳnh Phương thì Gia Hi đang đi du học, xảy ra nhiều chuyện như vậy nên đến giờ chúng tôi vẫn chưa nói cho nó biết về sự tồn tại của Quỳnh Phương. Tôi đã mất một đứa em gái rồi, tôi không muốn lại mất đi một đứa nữa, cậu hiểu không?”

“Nếu chỉ vì chuyện này thì cậu có thể yên tâm cả đời này của tôi chỉ yêu được một người, hoặc là cô ấy hoặc là không ai cả. Bản hợp đồng này không cần cậu kí nữa, đưa em gái cậu quay về đi, tìm cho cô ấy một người đàn ông xứng hơn tôi.”

Lâm Khải Phong đi rồi Lê Quốc Khánh vẫn ngồi đó trầm tư trong mớ suy nghĩ hỗn độn “Cậu như vậy, tôi nên vui hay nên buồn cho nó đây?”

Lâm Khải Phong vừa bước xuống sảnh lớn thì điện thoại reo.

“Cho hỏi phải số điện thoại của Lâm Khải Phong không ạ?” Một giọng nam lạ vang lên.

“Là tôi.”

“Có một cô gái tên Cao Gia Hi không biết anh có quen không?”

“Cô ấy có chuyện gì sao?”

“Cô ấy ở đây uống rất nhiều rượu, chúng tôi sắp đến giờ đóng cửa rồi nhưng gọi nhiều lần mà không thấy cô ấy trả lời nên mới mạn phép gọi cho anh, phiền anh đến đón cô ấy về được không?”

“Được rồi, làm phiền anh nhắn tin địa chỉ qua cho tôi.”

Hơn mười một giờ đêm, một cô gái uống say đến quên trời đất nằm vạ ở quán người ta nếu không phải người ta lịch sự gọi điện thoại cho người thân đến đón thì không biết giờ này cô đã nằm ở xó xỉnh nào rồi.

“Đi thôi, tôi đưa cô về.” Lâm Khải Phong vội đỡ lấy tay Cao Gia Hi định dìu cô về nhưng cô cứng đầu không chịu phối hợp hất tay anh ra “Không cần, tôi thế nào không liên quan đến anh.”

Lâm Khải Phong hết cách chỉ có thể bế cô lên đưa ra ngoài nhưng Cao Gia Hi liên tục giãy giụa nên vừa ra khỏi quán anh lập tức để cô xuống “Cô đợi một lát, tôi gọi anh cô tới.” Vừa định nhấn số thì điện thoại đã bị Cao Gia Hi hất rớt xuống đất “Rốt cuộc cô muốn gì đây?”

“Tôi muốn anh là của tôi.” Vừa dứt câu, Cao Gia Hi lao tới vòng tay qua cổ Lâm Khải Phong hôn anh cuồng nhiệt, ngọn lửa vốn dĩ đã tắt bấy lâu nay trong anh lại nhen nhóm cháy, khuôn mặt ấy, sự ngọt ngào này thoáng chốc khiến Lâm Khải Phong đắm chìm nhưng chỉ một giây thôi khi anh vừa nhắm mắt lại hình ảnh Cao Quỳnh Phương lại phủ đầy tâm trí, Lâm Khải Phong như chợt bừng tỉnh trong cơn say vội vàng đẩy Cao Gia Hi ra, cô loạng choạng ngã xuống đất nước mắt từng giọt rơi trên má “Vừa rồi rõ ràng anh cũng hưởng thụ tại sao anh không thừa nhận tình cảm của mình chứ?”

“Tôi xin lỗi.”

“Em thật sự không hiểu, em có gì không bằng Cao Quỳnh Phương mà anh không thể chấp nhận em, hơn nữa em có gia thế có sự nghiệp còn cô ta chỉ là một đứa trẻ mồ côi từ đầu đến cuối đều không xứng với anh.”

Lâm Khải Phong hơi bất ngờ khi nghe những lời này từ miệng một người như Cao Gia Hi bấy lâu nay anh luôn cho rằng cô là một người hiểu chuyện nhưng thật không ngờ lại có thể nói ra những lời miệt thị nặng nề như vậy “Cô điều tra cô ấy?”

“Vậy thì sao? Em luôn cho rằng cô ta phải là một người xuất sắc thế nào mới khiến anh si tình như vậy, nhưng mắt chọn người của anh thật làm em thất vọng ngoài khuôn mặt giống nhau ra mọi thứ khác của cô ta đều không bằng em, cô ta không xứng đáng là rào cản để em rút lui.”

“Cô...” Anh tức giận nhưng bàn tay chỉ dừng lại ở không trung rồi rút về, anh từ tốn đứng lên “Cô ấy không cần xứng đáng với bất cứ ai chỉ cần xứng đáng với một mình tôi là đủ. Tôi nhắc lại lần cuối cùng tôi vĩnh viễn chỉ yêu một người là Cao Quỳnh Phương, những thứ đã là duy nhất dù cô so sánh thế nào cũng chỉ là khắp khiếm thôi.” Rồi anh xoay người đi.

“Vậy tại sao anh lại tới đây, nếu không vì lo lắng cho em thì sao anh phải tới?”

“Chỉ cần là người họ Cao tôi sẽ không bỏ mặt.”

“Tại sao?”

“Đó là trách nhiệm của một người mà tôi đang thay cô ấy hoàn thành.”

Đặt trước ngôi mộ của Cao Quỳnh Phương một đóa hoa hồng trắng, Hoàng Kỳ Kỳ chợt nhớ tới nhiều năm trước Cao Quỳnh Phương đã nói rằng hoa hồng đỏ là tình yêu nồng cháy còn hoa hồng trắng là ký ức phai tàn nhưng dù thế nào chúng vẫn kiều sa diễm lệ cũng giống như phụ nữ dù thế nào cũng nhất định phải mạnh mẽ, chỉ cần còn cơ hội nhất định phải đẹp như một đóa hoa hồng.

“Đã có xét nghiệm DNA của đứa bé đó rồi, quả thực không phải là con của Vincent. Tiếp theo cậu định làm gì?”

“Đến lúc phải kết thúc rồi.” Bên cạnh Hoàng Kỳ Kỳ xuất hiện một người phụ nữ. Rốt cuộc là ai, bí ẩn thế nào lại có khả năng kết thúc câu chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Hôm nay là cuộc họp ban giám đốc định kì, Lâm Khải Phong đang trầm tư nghe báo cáo thì Hàn Tinh từ bên ngoài hốt hải xông vào.

“Lâm tổng.”

“Hôm nay cậu tự ý bỏ cuộc họp, tôi chưa xử lí mà giờ cậu còn cả gan làm gián đoạn cuộc họp có phải tôi bây giờ trong mắt cậu không còn nghĩa lý gì nữa rồi phải không?” Lâm Khải Phong không thèm liếc mắt nhìn Hàn Tinh nhưng giọng nói của anh thì sắc lạnh đến nỗi mọi người trong phòng họp đều run sợ không dám lên tiếng.

Ngay từ lúc xông vào đây Hàn Tinh đã biết anh nhất định chỉ có một con đường chết nhưng trong tình thế cấp bách này ngoài Lâm Khải Phong ra không ai có thể cứu vãn “Lâm Tổng tôi cầu xin anh cứu Ngô tiểu thư đi.”

“Đưa cậu ta ra ngoài.” Lâm Khải Phong hoàn toàn không quan tâm đến lời của Hàn Tinh “Tiếp tục cuộc họp.”

Cuộc họp kết thúc Lâm Khải Phong trở về văn phòng làm việc. Hàn Tinh đứng đợi Lâm Khải Phong này giờ vừa nhìn thấy anh bước vào văn phòng thì gấp rút đi theo. Làm việc cho Lâm Khải Phong bao nhiêu năm nay dù không hiểu hoàn toàn thì cũng khoảng bảy, tám phần, dù biết vậy nhưng Hàn Tinh hoàn toàn không có sự lựa chọn, anh thả hi sinh sự nghiệp của bản thân còn hơn khoanh tay đứng nhìn người phụ nữ mình yêu đi vào bước đường cùng.

Hàn Tinh cung kính cúi đầu trước mặt Lâm Khải Phong “Lâm tổng, xin anh hãy giúp đỡ Ngô tiểu thư.”

Hôm qua, Ngô Kim Ngọc đã bị bắt vì tội gian lận trong kinh doanh, toàn bộ tập đoàn Ngô Thị đều bị phong tỏa để tiến hành điều tra, nếu vụ này bị khởi tố e là cô không đường nào thoát tội. Lâm Khải Phong vốn dĩ đã nhận được tin nhưng hoàn toàn không có động thái nào là muốn cứu Ngô Kim Ngọc bức quá nên Hàn Tinh mới làm liều một phen.

“Cho tôi một lý do để cứu cô ta đi.” Đường như hành động của Hàn Tinh đã sớm nằm trong dự tính của anh nên dù một chút cũng không bắt được tia dao động trên gương mặt cương nghị của anh.

“Bao nhiêu năm qua Ngô tiểu thư đều một lòng một dạ với anh, lại còn sinh cho anh một đứa con dù bản thân không hề có được thân phận gì, hơn nữa trong lúc Thiên Vũ gặp vấn đề Ngô Thị cũng đã từng giúp đỡ. Bao nhiêu lý do là quá đủ để anh cứu cô ấy.”

“Hết rồi đúng không?” Lâm Khải Phong vẫn rất bình thản. Anh ngược mắt lên nhìn thẳng vào khuôn mặt hoảng loạn của Hàn Tinh bằng đôi mắt sắc lạnh “Một lòng một dạ với tôi nhưng đi sinh con với một người khác lại còn lừa dối rằng đó là con của tôi, hại vợ tôi sảy thai, thuê người mưu sát cô ấy, bắt cóc mẹ tôi, lợi dụng người thân cận với tôi để cướp dự án của Thiên Vũ, cậu nói bao nhiêu lý do của cậu có đủ để bù đắp những tội lỗi mà cô ta gây ra với tôi không?”

Câu nói của Lâm Khải Phong làm Hàn Tinh á khẩu, không ngờ anh đã sớm biết tất cả mọi chuyện “Anh biết từ bao giờ?”

Lâm Khải Phong cười khẩy “Cậu cho rằng tôi ngu ngốc đến mức hoàn toàn không biết chuyện gì, tôi không giết chết hai người đã là hết tình hết nghĩa với hai người rồi, cậu còn dám tới đây cầu xin tôi.”

“Xin lỗi Lâm tổng, đây là đơn từ chức của tôi. Cảm ơn anh đã chiếu cố tôi trong suốt thời gian qua.” Hàn Tinh biết mình đã không còn cơ hội nào nữa, quả thực Ngô Kim Ngọc đã gây ra rất nhiều tội lỗi với Lâm Khải Phong và Cao Quỳnh Phương, vốn tưởng Lâm Khải Phong không hề biết chuyện gì nhưng bằng những câu Lâm Khải Phong nói hôm nay đã đủ chứng minh từ đầu đến cuối người ngu ngốc nhất cứ mặc cho người ta lợi dụng là chính bản thân mình. Lúc này, Hàn Tinh thực rất muốn cười lớn, cười cho sự mù oán, cho sự dè hèn của bản thân, bao nhiêu năm qua, Hàn Tinh anh là một tay Lâm Khải Phong đào tạo, nếu không có sự chiếu cố của Lâm Khải Phong thì e rằng anh giờ đây vẫn là một tên khố rách áo ôm chẳng ai biết tới, vậy mà anh lựa chọn phản bội, Lâm Khải Phong nói không sai, anh ấy không giết chết Hàn Tinh thì đã là một ân tình lớn lao rồi.

Dù đã rất cố gắng nhưng đến cuối cùng Hàn Tinh vẫn bất lực nhìn Ngô Kim Ngọc bị tuyên án, bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường đủ để anh thấu rõ nếu không có quyền lực thì bản thân chỉ như một cọng cỏ trong mắt người đời. Ôm đứa con trong tay, đôi mắt thấm đượm nỗi đau và sự bất lực của Hàn Tinh nhìn theo chiếc xe áp giải Ngô Kim Ngọc, dù biết rõ từ đầu đến cuối trong trái tim Ngô Kim Ngọc chưa bao giờ có anh, dù biết bản thân chỉ như một con cờ để cô thực hiện kế hoạch của mình, nhiều người nói anh xứng đáng có được một người phụ nữ tốt hơn nhưng tình yêu chính là như vậy cho đi và không mong chờ nhận lại.

Phía bên kia con đường, có một người phụ nữ này giờ vẫn nhìn chằm chằm vào hai cha con Hàn Tinh, vì chỉ mãi lo nhìn theo bóng dáng Ngô Kim Ngọc nên anh hoàn toàn không nhận ra. Trong hàng vạn người, có thể tìm được một người yêu mình khác cốt ghi tâm chính là hạnh phúc, hạnh phúc là có thật chẳng qua nó bị lu mờ bởi tham vọng con người mà thôi. Ngô Kim Ngọc cả đời theo đuổi sự hoàn hảo chắc chắn không thể nào ngờ tự tay mình đã tạo vết nhơ cho chính mình, nhưng ông trời không bao giờ tuyệt đường con người nên đã ban cho cô một Hàn Tinh nhất kiến chung tình và một đứa trẻ thông minh, đáng yêu bên cạnh, mong là sau này tự bản thân cô có thể thức tỉnh.

“Ngô Kim Ngọc, có người tìm.” Giọng nói đanh thép của nữ cai ngục vang lên giữa nơi hoang tàn tù tội.

Ngô Kim Ngọc ủ rũ lê bước ra khỏi nhà lao, vừa nhìn thấy người phụ nữ ngồi phía bên kia cửa kính khiến cô hoảng hốt, bước chân loạng choạng ngã ra sau, miệng lắp bắp, ấp úng nói không nên lời “Cao... Quỳnh... Phương”

Người phụ nữ kia vẫn mở to mắt nhìn cô vô cùng bình thản như đã sớm dự liệu biểu cảm này của Ngô Kim Ngọc. Ngay lúc này, nữ cai ngục quay sang quát “Có gặp hay là không?”

Ngô Kim Ngọc chưa thể tin vào mắt mình “Cô... cô ta đã...” Lời vẫn chưa nói xong thì người phụ nữ kia đã lên tiếng “Người khác có thể thấy tôi.” Không sai, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy cô ta, đến lúc này Ngô Kim Ngọc mới bình tĩnh đôi chút, ngồi đối diện người phụ nữ kia, nhưng giọng nói vẫn còn nét run sợ “Cô là ai?”

“Tôi và cô, có ngày cũng hỏi nhau câu này sao?” Lời nói bốn cột là vậy nhưng đôi mắt lạnh lẽo đến kinh người.

“Cao Quỳnh Phương, cô... cô... sao có thể?”

“Vì tôi chết không nhắm mắt nên mới cố gắng sống bằng mọi giá.”

Nhớ lại lần sinh tử đó, quả thật Cao Quỳnh Phương đã đem cả mạng của mình ra để liều chỉ cần một sơ suất nhỏ thôi thì cái mạng cô chắc chắn không còn, nhưng rất may, cô đã sống. Sau khi Dương Băng Vũ rời bệnh viện đi tìm Lâm Khải Phong không lâu thì tình hình Cao Quỳnh Phương có biến

chuyển. Ngón tay yếu ớt của cô cử động sau đó đôi mắt dần dần mở ra, dù còn rất mơ hồ nhưng bây giờ cô đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của mọi người xung quanh mình.

“Chỉ có thể nói, đây là một kì tích trong y học. Chúc mừng mọi người.” Cao Quỳnh Phương có thể nghe được giọng nói vui mừng của Quách Tĩnh cũng như vẻ mặt nhẹ nhõm của Lê Quốc Khánh và Trình Tử Khiêm. . . Nhưng trong lòng cô vẫn nặng trĩu, nếu như cứ tiếp tục thế này thì đến bao giờ mới có thể kết thúc, định mệnh đã sắp đặt nhất định phải có một người ra đi, vậy thì. . .

“Mọi người có thể giúp con một chuyện không?” Giọng nói yếu ớt của Cao Quỳnh Phương khẽ vang lên, mọi người ánh mắt lập tức tập trung vào cô. Những ánh mắt vui mừng xen lẫn mong chờ khiến trái tim Cao Quỳnh Phương quặn thắt, con đường này liệu có ngày mai? Nhưng có lẽ đây chính là cơ hội tốt nhất, họ có thể giết cô một lần ai dám chắc sẽ không có lần hai thay vì ngồi lo sợ thì để cô tự nắm vận mệnh của chính mình đi.

“Diễn một cảnh tang thương với con, coi như con chưa từng tỉnh lại.”

Nghe xong câu này, Lê Quốc Khánh và Trình Tử Khiêm chưa kịp hiểu chuyện gì thì Quách Tĩnh đã nổi giận “Con có biết mình đang nói cái gì không, kiến thức y khoa của con đâu mất rồi, nếu như bây giờ con thiếu thiết bị hỗ trợ, thì chuyện gì sẽ xảy ra con có hình dung chưa?”

Cao Quỳnh Phương vẫn rất bình tĩnh “Con biết, nhưng làm như vậy vẫn tốt hơn là đợi họ đến giết con lần nữa. Con xin thầy, giúp con đi.” Với những người có mặt ở đây, ngoài Quách Tĩnh ra không ai có thể giúp cô, lần này cô không chỉ đặt lòng tin mà còn đặt cả mạng sống của mình vào tay ông, vãn cơ này nếu không liều chắc chắn cô sẽ thua, nếu không còn con đường nào khác vậy thì đành phải đi thôi.

Quách Tĩnh giải thích ý định của Cao Quỳnh Phương với hai người còn lại, dù lúc đầu cả hai đều nhất mực không đồng ý nhưng với tình hình này cộng thêm sự kiên quyết của Cao Quỳnh Phương họ cũng chỉ đành nhắm mắt làm theo, mong là ông trời vẫn thương cô mà giữ lại cái mạng này. Quách Tĩnh tiêm cho Cao Quỳnh Phương một liều thuốc gây tê liệt thần kinh tạm thời, với tình trạng của cô không thể sử dụng liều lượng quá mạnh nếu không sẽ ảnh hưởng đến não bộ đồng nghĩa với việc nếu thời gian không khớp coi như kế hoạch thất bại hoàn toàn. Nhưng may mắn, mọi chuyện hoàn toàn thuận lợi, Trình Tử Khiêm giả vờ an ủi Lâm Khải Phong rồi nhanh chóng đưa anh ra ngoài, Lê Quốc Khánh cùng với Quách Tĩnh tức tốc di chuyển Cao Quỳnh Phương khỏi phòng bệnh, sau những giờ phút giành giật mạng sống Cao Quỳnh Phương với tử thần, cuối cùng, Quách Tĩnh cũng đã thành công bảo vệ sinh mạng cho Cao Quỳnh Phương, gánh nặng trong lòng ông coi như được bỏ xuống, Lê Quốc Khánh giờ đây mới được nhẹ nhõm hoàn toàn.

Ngô Kim Ngọc nhếch mép rồi cảm thán một câu “Ông trời quả thực vẫn rất ưu ái cô.”

“Ông trời rất công bằng.”

“Bây giờ cô thì tốt rồi, là một thiên kim tiểu thư sống trong nhung lụa, có phải rất muốn xem màn kịch của những kẻ thất bại như tôi không?”

“Tôi không phải như cô, tôi đến đây chỉ muốn hỏi cô một chuyện, tại sao lại trở nên như vậy? Rốt cục, tôi đã làm gì có tội với cô mà phải đối xử với tôi như vậy?”

“Cô thì không có nhưng số phận cô thì có. Tại sao lúc nào cô cũng có đầy những thứ tốt đẹp còn tôi thì không có, tôi không cam tâm nên tôi phải đòi lại công bằng cho chính mình.”

Một nguyên nhân khiến bản thân Cao Quỳnh Phương cảm thấy nhục cười, số phận cô từ bao giờ lại trở nên tốt đẹp vậy? Đến hôm nay lần đầu tiên Cao Quỳnh Phương nghe được câu nói này, không biết phải áp dụng hai chữ “tốt đẹp” này, vào khoảng thời gian nào mới hợp lý đây?

“Cô thực sự cho rằng, cuộc đời tôi nhiều thứ tốt đẹp đến mức mà cô phải bằng mọi giá giành giật sao?”

“Còn không phải sao? Từ nhỏ, cô là đứa nhỏ được di Vân thương nhất, dù cho cô làm sai chuyện gì, gây ra lỗi gì đều không bị trách phạt còn tôi, bị mọi người xa lánh xem như vật xui xẻo lại còn thường xuyên bị la mắng, lúc đó tôi thực sự ghen tị với cô, tôi muốn mình ở vị trí đó chứ không phải là cô.”

Cao Quỳnh Phương thật không tin nổi, con sóng gió này lại bắt đầu như vậy “Nhưng lúc đó, rõ ràng tôi, cô và Vũ rất thân với nhau, không lẽ tất cả đều là giả hết sao?”

“Cũng không hẳn, lúc đó tôi thực sự đã nghĩ khác về cô, tôi đã từng trân trọng hai người như những thứ quý giá của đời mình nhưng tại sao lúc nào tôi cũng phải đứng sau cô? Lúc ông bà Ngô đến, vốn dĩ người được nhận nuôi là cô, tôi nghe mấy dì trong viện nói với nhau họ là người có rất nhiều tiền nên dì Vân đã sắp xếp cho cô đi theo họ, nhưng tôi không cam tâm tôi không muốn sống cuộc sống nghèo hèn này nữa, tôi muốn làm công chúa, tôi muốn vượt qua cô nên tôi đã cố tình đóng vai một đứa trẻ vô tội đáng thương trước mặt họ, nên họ mới một mực đòi nhận nuôi tôi trong tình cảnh như thế dù dì Vân có là viện trưởng cũng không làm được gì.”

“Cô có được thứ mình muốn rồi sao vẫn không buông tha cho tôi?” Tình cảm mà cô và Dương Băng Vũ luôn trân trọng thì ra với Triệu Minh Minh hoàn toàn không có ý nghĩa gì, dù đã sớm dự liệu nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn hơi cảm thấy mất mát trong lòng.

“Là cô không buông tha tôi mới đúng. Cô không làm gì cả vẫn có thể trở thành thiên kim tiểu thư lại có một Trình Tử Khiêm luôn yêu thương cô vì cô sẵn sàng hi sinh tất cả, còn tôi phải cố gắng thật nhiều mới có chỗ đứng ở Ngô Thị, mỗi ngày tôi phải đối đầu với biết bao nhiêu nguy hiểm mất mạng cô làm sao biết, viễn tưởng ông trời không tuyệt đường con người ban cho tôi một Lâm Khải Phong, nhưng là cô, chính là cô cướp mất anh ấy. Cô có biết tôi đau khổ như thế nào, tuyệt vọng như thế nào không? Một Trình Tử Khiêm vẫn chưa đủ hay sao mà cô lại cướp đi Khải Phong của tôi? Tôi càng không cam tâm nên tôi phải giành lại, dù bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải có được anh ấy. . . Nhưng dù tôi làm thế nào, hi sinh bao nhiêu từ đầu tới cuối người anh yêu vẫn không là tôi. . .”

Cao Quỳnh Phương thờ dài, nỗi đau ấy cô có thể cảm nhận nhưng không thể thông cảm, tổn thương mà Ngô Kim Ngọc gây ra vì cô không phải thánh

nhân nên không thể hoàn toàn tha thứ, cô ấy vì một chữ yêu còn cô vì một chữ hận, điểm xuất phát khác nhau con đường đi cũng khác nhau, cô có thể thấu hiểu nhưng không thể chấp nhận “Cô có cảm thấy bản thân mình rất ngu ngốc khi so sánh với tôi không? Tất cả những gì cô đòi hỏi ở tôi, nếu cô không vì ghen tị thì hôm nay cô đã có tất cả rồi.”

“Người phụ nữ yêu thương tôi chính là người hại tôi nhà tan cửa nát phải trôi dạt vào côi nhi viện, người đàn ông tôi yêu thương chính là con trai của người hết lần này đến lần khác ra tay sát hại những người thân yêu bên cạnh tôi, cũng chính vì yêu người ấy mà tôi có mẹ không thể nhận, có nhà không thể về, có con không thể giữ, mỗi một ngày đều phải đối diện với nỗi đau với trách nhiệm trả thù. Còn cô từ nhỏ đã được ba mẹ bảo bọc, được sống dưới mái ấm gia đình, đó là mơ ước lớn nhất cuộc đời tôi nhưng tôi chưa bao giờ ghen tị với cô, nếu năm đó người được nhận nuôi là tôi, có lẽ cô sẽ gặp Khải Phong trước, nếu cô không giành giật với tôi, cô sẽ nhận ra bên cạnh cô có một người đàn ông yêu cô sâu sắc, hơn nữa, cô còn có một đứa con thông minh, đáng yêu, nếu như cô không có quá nhiều tham vọng thì bây giờ cô đã hạnh phúc hơn tôi rất nhiều. Minh Minh, hôm nay tôi đến đây không phải để nhìn cô như thế nào, mà tôi chỉ hi vọng những gì cô nên buông bỏ thì buông bỏ, ông trời tuyệt đối sẽ không cản người quay đầu.”

Bước ra khỏi trại giam, nỗi phiền muộn của Cao Quỳnh Phương đã vơi bớt đi rất nhiều, bầu trời hôm nay rất đẹp, bao lâu rồi chưa bao giờ cô cảm thấy nhẹ nhõm như vậy, Cao Quỳnh Phương tự nở với bản thân một nụ cười rồi bước về trước, dù quá khứ có ra sao, dù ngày mai như thế nào thì cô cũng nhất định phải sống trọn vẹn ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Trên bờ biển xinh đẹp không ồn ào tấp nập chỉ có cát và gió, Trình Từ Khiêm nắm chặt tay Dương Băng Vũ tiến vào lễ đường, họ trao nhau lời thề ước trăm năm và nụ hôn hạnh phúc trước sự chứng kiến của những người họ yêu thương và tin tưởng, sau ngày hôm nay họ sẽ chính thức trở thành một phần đời của nhau, dù giàu sang hay nghèo khó, dù khỏe mạnh hay bệnh tật, hai con người ấy vẫn sẽ bên nhau, cùng nhau đối diện cùng nhau vượt qua. Đứng bên cạnh Dương Băng Vũ, Cao Quỳnh Phương khẽ nở nụ cười mãn nguyện cô ghen ngào chúc phúc cho họ, cuối cùng những người yêu nhau cũng đến được với nhau, cầu mong cho những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với họ.

Tiết mục được trông chờ nhất của lễ kết hôn cũng đến, Dương Băng Vũ quay lưng về đám đông giờ cao bó hoa cưới trong tay rồi dùng lực quăng về phía sau, cuối cùng rơi ngay vị trí của Hoàng Kỳ Kỳ, mọi người ai nấy đều vỗ tay chúc mừng riêng một người đứng một bên cười đến ngây ngốc.

“Hoa cưới người ta cũng nhặt được rồi, anh chuẩn bị đi là vừa.” Cao Quỳnh Phương khẽ huýt vào vai Lê Quốc Khánh đang ngập tràn hạnh phúc.

“Em nói với bạn của em thì đúng hơn, là cô ấy mãi không chịu thôi.” Lê Quốc Khánh tỏ vẻ bất lực.

“Anh còn nói sao, không phải anh trắng hoa làm Kỳ Kỳ không có lòng tin thì cô ấy cũng đâu có từ chối anh. Anh hai à, nể mặt anh em với nhau em mới nói, là phụ nữ ai cũng hi vọng được ở bên cạnh người mình yêu hơn nữa lần này Kỳ Kỳ chụp được hoa cưới chắc chắn cũng muốn có cái kết viên mãn như Băng Vũ, anh chỉ cần làm cho thật lãng mạn, chắc chắn thành công.” Cô còn khuyến mãi thêm cho Lê Quốc Khánh một cái nháy mắt bảo đảm.

“Anh hai tin em.” Rồi anh tiến về phía Hoàng Kỳ Kỳ.

“Câu nói hay như vậy, còn cậu thì sao?” Không biết Dương Băng Vũ đã xuất hiện từ lúc nào, xem ra đã nghe được câu chuyện của cô và Lê Quốc Khánh.

Cao Quỳnh Phương đương nhiên hiểu ý từ của Dương Băng Vũ nhưng có những chuyện tốt hơn hết vẫn không nên đối diện “Cái gì qua rồi thì để nó qua đi, khó khăn lắm mới được tốt đẹp như ngày hôm nay, mình không muốn phải đánh mất thứ gì nữa.”

Kể từ sau khi mọi chuyện kết thúc, dù Cao Quỳnh Phương vui vẻ hơn, lạc quan hơn nhưng Dương Băng Vũ có thể nhìn ra trong lòng cô vẫn còn nặng mối tình với Lâm Khải Phong, không phải Dương Băng Vũ chưa từng khuyên nhủ nhưng Cao Quỳnh Phương luôn một mực cố chấp, có những vết thương đã quá sâu sắc dù cho có lành lại thì đôi khi nhớ đến vẫn âm ỉ đau, Cao Quỳnh Phương và Lâm Khải Phong chính là như vậy, khoảng cách giữa họ chính là những mảng kí ức không thể đối diện.

Đang nói chuyện với Dương Băng Vũ thì đột nhiên từ đằng xa Trình Từ Khiêm hốt hoảng chạy đến. Anh nắm chặt bả vai Cao Quỳnh Phương “Anh có chuyện muốn nói với em, nhưng em phải bình tĩnh.”

Biểu cảm của Trình Từ Khiêm làm Cao Quỳnh Phương bất an “Rốt cục có chuyện gì? Anh mau nói đi.”

“Khải Phong... Cậu ấy...”

Cao Quỳnh Phương không thể giữ bình tĩnh nữa, hôm nay là hôn lễ của Trình Từ Khiêm mà không thấy sự xuất hiện của Lâm Khải Phong đã làm cô thấy lạ rồi, bây giờ Trình Từ Khiêm còn áp a áp úng khiến cô càng khẳng định anh đã gặp chuyện “Anh ấy làm sao?”

“Cậu ấy trên đường tới đây gặp tai nạn, bây giờ đang cấp cứu trong bệnh viện, tình hình rất nguy cấp.”

Đầu óc Cao Quỳnh Phương trống rỗng, cô như đứng không vững trên đôi chân chính mình, nước mắt tự nhiên trào ra nơi khóe mắt, mỗi một phút giây với Cao Quỳnh Phương dài tựa hồ như một thế kỷ, ước chi tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mơ xin hãy để cô mơ đi và đừng nói cho cô biết là sự thật. Cao Quỳnh Phương thả để bản thân đắm chìm trong cõi mộng còn hơn tin vào sự thật đau đớn này.

Cuối cùng thì cũng đã tới bệnh viện, Cao Quỳnh Phương lao như bay đến khoa cấp cứu, bảng đèn khoa vẫn còn sáng tức là ca phẫu thuật chưa kết thúc, Lâm Khải Phong phước lớn mạng lớn nhất định sẽ không sao, cô tin là như vậy. Rất nhanh sau đó bác sĩ và ekip của ông bước ra, Cao Quỳnh Phương chỉ biết đứng yên tại chỗ nhìn Trình Từ Khiêm trao đổi với bác sĩ, cô không dám lại gần để nghe cũng không đủ dũng cảm để nhìn, cô cúi gầm mặt nhìn xuống đất và chờ đợi câu nói không sao từ Trình Từ Khiêm. Lúc bác sĩ rời đi, cũng là lúc Trình Từ Khiêm bước về phía Cao Quỳnh Phương, từ ánh mắt, vẻ mặt đến thái độ thất thần của anh đã đủ chứng minh sự thật nhưng cô không tin, cô tự nói với bản thân hàng vạn lần không thể nào, anh không sao nhất định không sao. Nhưng mà, Trình Từ Khiêm đã lắc đầu với cô, cái lắc đầu nói thay hàng vạn ngôn từ, Cao Quỳnh Phương thần thờ ngồi phịch xuống đất, anh sẽ không rời bỏ cô mà đi như vậy, nếu có thể cô sẽ chọn vĩnh viễn không tin.

Mọi người lần lượt rời đi nhưng Cao Quỳnh Phương vẫn thần thờ ở một góc trước phòng cấp cứu, cô dường như không nghe nổi âm thanh nào xung quanh mình nữa chỉ có hình ảnh của anh và kỉ ức về anh là hiện hữu trước mặt cô. Ngay lúc này, cô hối hận, vô cùng hối hận vì sao không nói cho anh biết mình còn sống, vì sao phải làm một Cao Gia Hi lừa dối anh, vì sao không trân trọng anh, vì sao lại rời xa anh, hàng vạn thứ vì sao bủa vây tâm trí Cao Quỳnh Phương, giờ đây cô đã hiểu nỗi đau ngày xưa anh phải gánh chịu lớn như thế nào, cô đã sai rồi, cô luôn nói phải trân trọng hạnh phúc mà bản thân có được dù là nhỏ nhất cũng phải biết tự mãn nguyện vậy mà cô lại đánh mất anh, đánh mất hạnh phúc lớn nhất cuộc đời cô, có thể không, xin đừng mang Lâm Khải Phong đi mất.

Suốt thời gian qua, từng phút từng giây cô đều nhớ anh, nhưng vì sợ hãi cô chỉ dám quan sát từ đằng xa, Cao Quỳnh Phương tự nhủ với bản thân mình chỉ cần được đứng chung bầu trời với anh là đã quá đủ với cô rồi, nhưng bây giờ đây, khi anh thật sự đã xa rồi cô rồi cô sẽ lấy gì ngụy trang cho tình cảm của bản thân? Những lúc nhớ anh cô biết phải đi đâu để được nhìn thấy anh? Vì quá sợ mất anh nên cô đã không dám ở quá gần anh nhưng tại sao nhất định phải mang anh đi xa đến vậy? So với tất cả nỗi đau mà cô phải gánh chịu thì hôm nay, giây phút này mới là nỗi đau sâu sắc nhất, đau khổ nhất thì ra mất đi anh chính là mất đi cả ý chí sinh tồn trên cõi đời này. Rốt cục anh đã phải cố gắng nhiều đến bao nhiêu mới có thể tiếp tục tồn tại với nỗi đau này?

Mỗi giọt nước mắt rơi là mỗi lần con tim Cao Quỳnh Phương thất lại “Khải Phong, em yêu anh.” Đã từng nghĩ nói ra sẽ nhẹ nhõm hơn, nhưng lại khiến cô đau đớn hơn gấp trăm lần, đau đến cả việc thở cũng khó khăn, rồi từ trong vô thức cô khẽ thốt lên “Anh đâu rồi?”

Bỗng nhiên như có một phép màu xuất hiện, cô cảm nhận được vòng tay quen thuộc ôm cô vào lòng rồi bàn tay ấy khẽ lau đi những giọt nước mắt đang rơi trên khóe mắt, nhưng không đành lòng vòng tay ấy lại siết chặt cô, một giọng nói áp áp vang lên trên đỉnh đầu “Anh ở đây.”

Cao Quỳnh Phương không dám tin, cũng không dám ngước mắt lên xác nhận, cô cắn chặt răng để không bật lên thành tiếng ngẹn ngào vì cô sợ giấc mơ này sẽ tan biến, chỉ cần hơi ấm này thôi là cô đủ mãn nguyện rồi. Nhưng anh không đành lòng, sự đau khổ của kiềm nén của cô khiến tim anh đau liên hồi, anh nâng mặt cô lên đối diện với mình rồi nhẹ nhàng đặt môi xuống, anh chân thực xâm chiếm cô để cô cảm nhận sự tồn tại của mình và để anh phóng túng bản thân sau bao nhiêu ngày nhung nhớ, Cao Quỳnh Phương cuối cùng cũng đã trở về bên anh.

“Anh thật sự hết trò để chơi rồi hay sao lại đi diễn cảnh sống chết vậy?” Dù trách móc nhưng giọng nói Cao Quỳnh Phương vô cùng ngọt ngào.

Lâm Khải Phong khẽ cười “Nếu anh không làm như vậy thì em có chịu quay về không?”

“Tuyệt đối không có lần sau.” Cao Quỳnh Phương ôm anh thật chặt.

“Chúng ta kết hôn đi.”

Cô khẽ cười “Ngày xử lý hôn anh không dự, nên em hủy đơn rồi.”

Lâm Khải Phong như không tin vào tai mình, kích động nắm chặt vai Cao Quỳnh Phương ép cô đối diện với mình “Em lặp lại lần nữa đi.”

Cao Quỳnh Phương nhìn anh cười rạng rỡ “Chúng ta chưa bao giờ ly hôn.”

Anh nhìn cô và cười, tận trong đáy mắt họ chỉ có nhau và thế là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Có Thật Không Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.